

Em vẫn chờ anh

Contents

Em vẫn chờ anh	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	11
4. Chương 04 - 05	15
5. Chương 06	22
6. Chương 07	26
7. Chương 08	31
8. Chương 09	35
9. Chương 10	39
10. Chương 11	43
11. Chương 12	47
12. Chương 13	51
13. Chương 14 - 15	56
14. Chương 16	62
15. Chương 17	65
16. Chương 18	69
17. Chương 19	72
18. Chương 20	76
19. Chương 21	80
20. Chương 22	85
21. Chương 23	89
22. Chương 24	94
23. Chương 25	98
24. Chương 26	102
25. Chương 27	107
26. Chương 28	111
27. Chương 29	114
28. Chương 30	117
29. Chương 31	121
30. Chương 32	125
31. Chương 33	131
32. Chương Kết	134

Em vẫn chờ anh



Giới thiệu

Giới thiệu Em vẫn chờ anh - Lệ Na 16 tuổi, cô sống trong sự giàu sang và phù phiếm, gặp gỡ và yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-van-cho-anh>

1. Chương 01

Chương 1: Khoảnh khắc ấy là định mệnh

Nắng tràn qua khung cửa sổ vừa được mở rộng, lung linh ruộm vàng như rót mật lên không gian ngập hồng xen trắng của căn phòng.

Lệ Na vẫn say sưa vùi sâu trong giấc nồng mặc kệ tiếng gọi í ới của bà vú cứ nheo nhéo bên tai khiến bà phải hét toáng lên, giật mạnh chiếc chăn lông vũ mềm mại ra:

“Còn không mau dậyyyyyyyyy!!! Hay để tôi kêu ba cô lên trông cái bộ dạng dật dờ bê tha này của cô nhé!”

Câu nói của vú Lan có tác dụng ngay tức khắc, Na bật ngồi dậy nhanh như một con rồ. Mái tóc bù xù lòa xòa trên gương mặt còn vương chút phấn hồng. Ánh mắt lơ đãng và miệng há ngò nghê tỏ rõ sự chậm trễ trong việc cân bằng lại trạng thái.

Bà vú cười cười, nhéo má yêu con nhỏ: “Há há... Sửa soạn nhanh lên còn xuống ăn sáng! Ba con đang chờ đó. Vú xuống xem nồi bánh thế nào đã.”

Nói rồi bà lại tắt tả quay lại với chuyện bếp núc để lại cô nàng Lệ Na vẫn đang vùng vằng, giận dỗi trong cơn ngái ngủ: “Vú đúng là bà quản tù độc ác. Aaaaa! Hừ!”

Tấm gương lớn trong phòng tắm rộng thênh thang phản chiếu dáng vẻ nhỏ nhắn mới mang nét uể oải giờ thoát cái đã trở nên tươi tỉnh, bởi vì... Ô ai kia nhỉ? Đôi mắt to tròn long lanh chớp chớp bên dưới vầng trán đáng yêu hơi có chút bướng bỉnh. Bầu má mịn màng ngời ngời một sức sống trẻ trung của tuổi 16. Và làn môi mọng mềm thì cứ nhovn mãi không thôi vì nụ cười thầm tự mãn đầy vui sướng.

Na với chiếc bàn chải đánh răng, bôi kem và chà mạnh lên hàm răng trắng bóng đều tăm tắp trong khi mắt vẫn mãi miết tìm kiếm một sai sót nhỏ trên khuôn mặt được tạo hóa ban tặng, nhưng cô khá hài lòng khi không hay là chưa tìm ra điều đó.

Đôi chân trần trắng muốt nhẹ nhàng bước những bước rón rén, Lệ Na lên ra sau lưng thân hình to béo vạm vỡ của ba. “Ồa!”

Ông Thái Ngọc Hòa giật nảy mình sau tiếng hú dọa của cô con gái yêu: “Ồi! Con nhỏ này, mi định hú chết ba hả?”

Na ôm cổ ba nũng nịu: “Ba à, sao dạo này ba bận việc gì mà đi tối ngày, ba quên mất con gái ba rồi hử?”

“Chứ không phải là ba không quản nên cô được vui chơi tối ngày hay sao?”

“Í! Đâu có.” Na le lười, lồm lồm ngồi sang chiếc ghế bên cạnh. Tay nhón chiếc bánh sữa đưa lên miệng nhai một cách ngon lành. “Ừm... thơm quá...”

Ông Hòa đưa tay捏 má yêu con nhỏ. “Á à! Giỏi đánh trống lảng.” Mỗi khi mệt vì công việc bộn bề ông lại tìm thấy sự thanh thản khi ở bên cô con gái rụt.

Vừa khi đó vú Lan bước vào, tay bưng một đĩa lớn trứng cá chiên. “Con bé này ngày càng khó bảo, ông chủ phải khắt khe hơn mới được, chứ cứ thế này thì...”

“Kìa vú!” Na lườm bà tỏ ý giận. “Vú còn nói nữa, con đổi vú luôn.”

“Thì tôi đã giao cho vú rồi, vú cứ việc dạy dỗ nó.” Ông khà một ngụm lớn nước hoa quả.

“Nào nó có nghe lời tôi đâu.” Bà Lan cũng ngồi xuống ăn cùng, trong nhà này chỉ có bà được coi như thân tín, như người ruột thịt trong gia đình. Phu nhân mất sớm, một tay bà chăm sóc bé Na từ bé đến lớn.

Lệ Na chạy lại nắm bóp vai cha, nịnh: “Ba ơi! Thêm cho con chút tiền tiêu vặt đi! Thực sự là không đủ mà, con còn rất nhiều thứ phải chi.”

“Ồ hay! Tuần trước ba vừa nạp vào tài khoản của con kha khá rồi còn gì? Thôi nha, ba đâu phải cái kho vàng cho con đào.”

“Hức, con biết thừa mà, ba không thương con gì hết. Ai lúc nào cũng kêu không khi nào để cho con thiếu thốn thứ gì hả? Thế mà giờ con cần đó, ba có đáp ứng được đâu.” Lệ Na nói với bộ mặt sầu xị, đôi mắt bắt đầu rơm rớm.

Ông Hòa cùng bà vú thấy con bé khóc liền thay nhau dỗ dành rồi khuyên bảo nhưng không ích gì, nó lại càng được thể khóc to hơn. Cuối cùng ông cũng đành nhượng bộ, với điều kiện phải hứa sẽ chăm học hơn, điều kiện nói cho có chứ ông thừa hiểu tính nết khó bảo của con nhỏ. Thương con mồ côi mẹ từ bé, ông chỉ mong con mình luôn vui vẻ, thấy nó buồn là tim ông như thắt lại.

Một ngày đẹp trời.

Nên người đi mua sắm qua lại khá đông dọc theo các dãy hành lang của khu trung tâm thương mại cao cấp mới mở. Những gian hàng san sát, những kệ và giá cao ngất ngưỡng gần chạm mái trần được xếp đặt xiên xéo, vuông góc – vô hình chung tạo thành một mê cung rộng lớn tráng lệ chất đầy các món đồ thời trang đẹp mắt.

Mấy cô gái trẻ ăn mặc nửa kín nửa hở, trang điểm đậm nét, dạo bước trong tiếng giày cao gót khua vang trên nền gạch đá. Họ rúc rích cười đùa trước mấy món đồ lạ mắt. Riêng Lệ Na vẫn thờ thẫn nhìn tất cả với vẻ khinh khỉnh, tay bắt chéo trước ngực, cô ra lệnh với vẻ sốt ruột: “Đi thôi!”

Cả bọn rầm rập bám sát theo Na, với họ cô như vị công chúa quyền uy, cô có rất nhiều thứ đáng để họ cung phụng.

Mọi thứ vẫn bình thường với không khí tấp nập. Cho đến khi...

Bỗng đâu một tiếng còi rú lên chói lói, chuông báo cháy vang động âm ĩ khắp khu nhà. Trong chốc lát toàn bộ khu mua sắm hỗn loạn. Tiếng người la hét, tiếng kêu la chen lấn, tiếng đổ lộn xộn gây nên một tạp âm ồn ào. Khói mù mịt dần lan tỏa khiến khung cảnh càng trở nên hỗn độn. Lệ Na và mấy cô bạn gái hoảng hốt không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng cũng nhanh chân hòa theo dòng người đang chạy tán loạn. Trong tình cảnh này mạng sống là quan trọng, không ai còn tâm trí nghĩ được nhiều.

Giữa đám đông chen lấn, xô đẩy nhau ấy, Na bị va mạnh, loạng choạng trên chiếc giày cao gót rồi ngã nhào, vai đập mạnh vào chiếc kệ hàng bày la liệt các loại túi xách. Chiếc kệ kề bên bị va động nên đổ sập xuống chân cô bằng lực mạnh ghê gớm. Na hét lên đau đớn. Nhưng tiếng huýt sáo lẫn át và dòng người vẫn đổ ra ngoài để thoát hiểm nên không một ai chú ý đến cô gái trẻ vừa gặp nạn.

Không gian dần vắng lặng, Na sặc sụa trong những mảng khói dày đặc. Cô thử rút chân ra nhưng làn da mỏng mỗi lần cử động lại cứa vào mép kệ gây đau rát vô cùng. Mất nhòa trong nước mắt và khói, cô run rẩy sợ hãi kêu cứu, nhưng mỗi lần mở miệng khói xộc vào tận tâm phổi nên càng thấy tức thở hơn.

Giữa cơn choáng váng mơ màng, người đàn ông ấy bỗng xuất hiện. Bóng dáng cao lớn, vẻ ngạo nghễ lạnh lùng nhìn xuống cô. Trong làn khói mờ ảo thoát ẩn thoát hiện trông anh ta càng đẹp như một pho tượng

bí ẩn. Na vẫn ngược nhìn với vẻ bờ ngỡ thì anh ta đã dùng một tay nhấc cao chiếc giá đẩy mạnh sang một bên, giải thoát cho đôi chân cô khỏi sự kìm kẹp. Trên đôi chân nõn nà hằn sâu những vết tím bầm vì va đập mạnh.

Từng sợi khói như sương cứ vẫn vút cộng với đôi mắt nhòa mờ nên cô không thể trông rõ người ấy cho đến lúc này khi gương mặt anh ta đã gần sát lại. Na thấy tim mình như đứng im lúc đáy sâu vông mạc (và thêm cả đáy sâu con tim nữa) được diện kiến những đường nét đẹp tuyệt. Sắc như tạc. Không phải như cô vốn hình dung về một chàng hoàng tử trong mơ với gương mặt anh tuấn hào hoa. Không phải như cô vốn hình dung về một chàng hoàng tử trong mơ với gương mặt anh tuấn hào hoa. Không phải. Ở anh ta là một kiểu gì đó thật khác mà khó có thể diễn tả bằng lời, từng phân li sắc nét ngùn ngụt một thứ sức mạnh nam tính hoàn mỹ... dễ dàng hủy diệt những con tim mềm yếu...

Mãi đắm chìm trong cơn chấn động, tâm trí Na không kịp định thần nên đã bị quay quay, tròng trành khi anh ta nhấc bổng cô lên một cách nhẹ nhàng, ôm gọn trong vòng tay chắc khỏe của mình. Rồi cứ thế, từng bước chậm rãi không hề vội vã, đưa cô ra khỏi nơi mù mịt này.

Trong vòng tay anh ta – một người hoàn toàn xa lạ – chưa khi nào Thái Ngọc Lệ Na lại cảm thấy an toàn và yên ổn đến vậy. Cảm giác như có thể chìm sâu vào giấc ngủ bình yên mà không phải lo lắng, sợ hãi bất cứ điều gì.

Bên ngoài bầu không khí thoáng đãng trong lành tươi mát và xóa tan sự ngột ngạt. Anh ta đặt cô xuống một nơi an toàn rồi vẫn không nói một lời quay bước đi thẳng. Na vẫn đang run rẩy và ngỡ ngàng trước mọi chuyện, cô chăm chú nhìn theo bóng dáng cao ráo, chững chạc của chàng trai đó không chớp mắt.

**

Ông Hòa và vú Lan hốt hải chạy vào phòng bệnh, mồ hôi ướt đầm trên trán. Lao đến bên con gái ông run rẩy ôm chặt nó. “Con... con... ôi con tôi! Con bị thương những đâu, giờ con thấy sao rồi?”

Na chuôi ra khỏi cái ôm siết của ba, trấn an bằng giọng hơi mệt mỏi: “Kìa ba! Con không sao rồi.”

Vú Lan thì sục sục vào chiếc khăn, bà nấc lên giọng nức nở: “Lúc nghe tin tôi tưởng ngất đi được, giờ không sao là may rồi.” Mấy cô bạn gái của Na vẫn ngồi khẹp nép bên cuối giường, họ lí nhí xin phép ra về. Chưa ra đến cửa Na đã gọi giật lại:

“Khoan đã!”

Một cô lên tiếng: “Hi hi, cậu muốn nói gì với bọn mình à?”

“Tìm anh ta cho tôi! Anh chàng đã cứu tôi ấy. Mấy cậu làm sao thì làm, tìm bằng được người đó cho tôi, xem anh ta tên gì? Bao nhiêu tuổi? Số điện thoại...” Na phẩy tay. “Nói chung là tất cả.”

Ông Hòa ngạc nhiên xen vào: “Sao cơ? Anh chàng nào vậy? Ý con nói là...” “Ba! Anh ta chính là ân nhân của con đó, nếu không có anh ta cứu giờ này ba đã ôm xác con rồi.”

“Vậy con không hỏi tên cậu ta, nhà ở đâu hả?”

Na lắc đầu. “Không ạ! Khi đó con còn tâm trí đâu nữa.”

“Chà! Vậy là khó rồi.” Ông Hòa cảm khái.

Lời của ông như đã bao hàm tất cả những khó khăn, rắc rối để tìm ra được chàng trai hiệp nghĩa đó. Mấy cô gái chỉ biết đưa mắt nhìn nhau chẳng biết nói sao.

Văn phòng của giám đốc dự án đầu tư thuộc tập đoàn địa ốc Cao Kiến.

Cao Vĩnh Uy đang lướt ngón tay trên bàn phím cảm ứng máy tính, xem xét chi tiết một số vấn đề về đầu tư bất động sản vào mấy lô đất thuộc diện kinh tế mới. Gọng kính trắng chống tia bức xạ càng làm tăng thêm vẻ lãnh đạm đầy tri thức. Anh luôn làm việc với sự nghiêm túc và tập trung cao độ.

Tiếng chuông điện thoại phòng làm việc reo vang, Vĩnh Uy nhấn nút trả lời. Giọng nói cô thư ký vang lên trong máy điện bàn: “Thưa giám đốc! Có ông Thái Ngọc Hòa là tổng giám đốc của công ty xây dựng An Bình muốn gặp giám đốc để bàn về dự án đầu tư xây dựng chung cư cao cấp Mỹ Nguyên ạ!”

“Được! Mời ông ta vào!”

Cô thư ký sau khi pha trà liền lui ra. Còn lại hai người đàn ông một già một trẻ ngồi đối diện nhau bên chiếc bàn khách dài. Ông Hòa không ngờ giám đốc dự án đầu tư của Cao Kiến lại trẻ đến vậy, cũng nghe nói khá nhiều về nhân vật trước mặt, rằng anh ta là người thừa kế tập đoàn địa ốc này, vừa nhậm chức chưa lâu và đang trong quá trình tập sự nhưng đã có rất nhiều những quyết sách mạnh tay. Tuy trông khá trẻ nhưng ở anh ta toát lên một phong thái mạnh mẽ và quyết đoán.

“Phải đích thân ngài tổng giám đốc đến đây, thật vất vả cho ông.” Vĩnh Uy nhìn người đàn ông bề thế này, anh thầm đánh giá hiệu quả công việc qua cử chỉ và nét mặt của người đối diện. Tuy công ty của ông ta đã vững mạnh trong nhiều năm nhưng anh chỉ tin những gì được kiểm chứng chắc chắn trong hiện tại.

“Vâng! Tôi đích thân đến để bàn với cậu về dự án đầu tư chung cư Mỹ Nguyên, tôi mong cậu sẽ nhanh chóng xem xét việc đầu tư. Bởi vì, chắc cậu cũng đã nắm rõ, khu đất của dự án nằm trong diện mở rộng đô thị tâm cỡ, về địa thế thông thương cũng như tiềm năng phát triển là rất khả quan, điều ấy có lẽ khỏi phải bàn nữa, phân tích đánh giá đạt chuẩn A của bộ về hiệu quả kinh tế và hiệu quả xã hội đã thể hiện rõ vậy. Mọi thứ đều thuận lợi như thế nên hôm nay tôi cũng muốn đẩy nhanh quá trình trao đổi hợp tác giữa hai bên chúng ta luôn.” Ông Hòa đẩy tập tài liệu về phía Vĩnh Uy. “Đây là tất cả các văn bản, giấy tờ liên quan đến dự án này, gồm cả phần thuyết minh và bản thiết kế cơ sở rồi. Cậu hãy xem qua!” Như sợ chưa đủ ông vội vàng thêm: “Mọi lợi to lớn không nên trì hoãn quá lâu.”

“Tôi muốn biết về ngân sách dự trù?”

Vĩnh Uy cầm tập tài liệu lên và liếc qua, điều anh quan tâm là vốn lưu động và bảo lãnh cùng nguồn cấp dự phòng của công ty ông ta có thể lên đến bao nhiêu phần trăm tổng vốn hạch toán.

Ông Hòa hơi tỏ ra lúng búng khi trả lời: “Ba... ba trăm tỷ... ờm đó cũng chỉ là con số tạm thời, tới đây khi dự án đã đi vào hoạt động số...” “Sao cơ?” Vĩnh Uy thốt lên như thể không tin nổi những lời mới nghe được. “Ba trăm tỷ đồng? Ông không đùa đấy chứ,” anh thả phịch tập tài liệu lại mặt bàn, trở giọng lạnh nhạt:

“Có lẽ dự án này hơi quá quy mô so với tầm hoạt động của công ty ông. Tôi rất hiểu với những kinh phí hàng nghìn tỷ đồng sẽ không ít các công ty mắc phải tình trạng lao đao tương tự nếu không nắm rõ khả năng cũng như muốn dẫn quá xa.” Anh thẳng thắn chỉ rõ quan điểm rồi dường như muốn nhanh gọn và dứt khoát liền tuôn một tràng như máy:

“Chưa kể là vấn đề về vốn dự trữ, bảo lãnh cũng chỉ là một mắt xích nhỏ trong cả quá trình lâu dài. Bất cập này sinh từ việc hợp thức hóa chủ sở còn tồn đọng vướng mắc sẽ kéo theo hàng tá hệ lụy liên đới. Thiếu cơ sở, thiếu tính thuyết phục, thiếu mối liên kết chặt chẽ và an toàn... tôi nghĩ... dự án này thật khó tiếp nhận.”

“Xin lỗi... tôi...”

Anh không hề để tâm đến việc ông Hòa đang sợ hãi muốn giải thích. “Dù vậy... tôi vẫn sẽ cân nhắc lại... một cách nghiêm túc và khách quan nhất có thể. Ông có thể ra về, tôi sẽ thông báo lại trong thời gian sớm nhất việc tập đoàn Cao Kiến có thông qua quyết định đầu tư hay không!”

Ông Hòa ngồi nhấp nhồm trên ghế, mồ hôi toát ra từng giọt khi nghe những lời từ Cao Vĩnh Uy. “Không... không phải vậy đâu. Cậu nghe tôi...”

“Tôi đã nói là tôi sẽ cân nhắc.” Ông đã biết là đã đến lúc mình nên ra về, giờ có kì kèo thêm cũng vô ích. Ông nói khi nhắc thân hình to béo lên: “Được. Tôi hy vọng ở cậu.”

Sau khi ông Hòa đã ra về, Vĩnh Uy nhắc máy yêu cầu thư ký:

“Cô điều tra với các bên ngành liên quan và cho tôi một báo cáo chi tiết về tình hình tài chính của công ty xây dựng An Bình! Con số chính xác về khoản nợ với bên ngân hàng và các công ty tín dụng.” Nói rồi Uy gác máy, đôi tay đan lại đầy ưu tư.

**

Mưa vẫn rơi tí tách, nhìn qua khung cửa kính trong veo, khu vườn đắm một màu xanh ngát mắt, vẻ tươi mới mát lành cũng trở nên hiu quạnh khi đi đôi với một tâm trạng ưu buồn.

Lệ Na cứ đi đi lại lại về chán chường, hết ngồi xuống sa lông lật giở vài tờ tạp chí thời trang rồi lại đứng lên nhìn mông lung ra ngoài màn mưa.

“Con không thể ngồi im một chỗ được sao? Cứ qua qua lại lại làm vú chổng cả mặt.” Vú Lan ngồi trên chiếc ghế bành êm ái, tay luôn thoăn thoắt những đường chỉ thêu trên chiếc khăn voan rộng. “Haizz!!! Vú nói xem sao đến giờ vẫn chưa tìm được cơ chứ?”

“Tìm một người lạ mặt không rõ danh tính đâu phải chuyện dễ, ba con đã cho dò hỏi một số người có mặt tại khu thương mại hôm đó nhưng không ai biết người nào như con mô tả cả. Thôi thì nếu có duyên sẽ gặp lại.” Suốt từ hôm đó con bé luôn mồm lặp lại câu hỏi về việc tìm ra chàng trai ấy và và cũng lặp lại những câu trả lời như vậy.

Lệ Na trườn dài trên sa lông, tựa má lên chiếc gối ôm mềm, miệng lẩm nhẩm câu: “ Có duyên sẽ gặp lại. Có duyên sẽ gặp lại. Có duyên... nhất định sẽ gặp lại...”

2. Chương 02

Chương 2: Gặp lại

Ánh sáng loang loáng, Lệ Na bước xuống vũ trường từ chiếc cầu thang cao ngất. Khung cảnh náo nhiệt ồn ào, đám thanh niên đang quay cuồng trong tiếng nhạc sôi động, ở góc xa là những chiếc bàn với tiếng cười đùa và chạm ly lạnh canh.

Lệ Na tiến lại chiếc bàn quen thuộc nơi cô và đám bạn thân thường tụ tập. Họ hú hét chào đón khi trông thấy cô từ xa. Na luôn là trung tâm của mọi ánh nhìn ngưỡng mộ và được hưởng trọn sự nhiệt thành từ các chàng trai. Sự xuất hiện của cô ngay lập tức mang lại không khí hứng khởi.p>

Nhưng Na vẫn âu sầu nét mặt chẳng hưởng ứng, chán nản thả người đánh phịch xuống ghế, hất hàm cho đám bạn ra ý rót rượu.

Một tên cầm chai rượu rót vô cốc. “Hôm nay phải phạt thật nặng nàng Lệ Na của chúng ta nha, dạo này cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ hoài.” Cậu ta ngồi sát lại, nâng mời Na.

Cô cầm lấy cạ liền một hơi. Chất cay nồng đến xé cổ, một chút rượu cũng làm Na chệnh choáng nhưng cô vẫn uống, bởi sự ta đây trẻ con và đôi khi là từ sự khích bác của bạn bè.

Đôi má Na đã ửng hồng sau vài cốc rượu vị hoa quả, cô bắt đầu lẩm nhẩm những lời lung tung không rõ. Mấy cô bạn gái đang thì thầm, chỉ trỏ về phía quầy rượu.

Na chỉ tay vào họ quát: “Này! Mấy cậu to nhỏ gì đó? Trước mặt tôi mà dám bất lịch sự vậy hả? Có chuyện gì nói mau!”

Một cô cười nịnh: “Hihi đâu có, bọn mình đang thách nhau xem ai dám ra bắt chuyện với anh chàng kia, anh ta đang ngồi ở quầy bar đó. Kia kia!”

Lệ Na đưa mắt nhìn theo hướng tay của cô bạn. Ánh đèn sáng lóa nhiều màu của vũ trường cứ lấp lóa, ẩn hiện theo mỗi vòng quay trên thân hình chàng trai đang ngồi trên chiếc ghế cao sát mặt quầy bar. Thi thoảng anh ta quay sang bên trò chuyện cùng mấy người bạn đi cùng.

Tiếng cô bạn vang lên: “Cậu có biết anh ta là ai không? Người thừa kế của tập đoàn Cao Kiến đấy. Cũng là dạng tay chơi rất nổi tiếng nhưng gần đây không thấy xuất hiện mấy. Nghe đâu anh ta đã bắt đầu tiếp quản công việc kinh doanh của gia đình. Mới có 24 tuổi thôi đó.”

Lệ Na vẫn im lặng, mắt đắm đắm nhìn chàng trai đó không rời, tim cô dường như loạn lên một nhịp, cả thân thể cũng run lên trong sự bất ngờ. Khoảng cách xa xa và ánh đèn quay cuồng làm giảm tầm nhìn

nhưng không hiểu sao cô vẫn tin rằng đó chính là anh ta. Na tỉnh hẳn, trong người như không còn một giọt rượu, đứng bật dậy và bước vội đến chỗ anh ta. Mọi người nhìn theo cô với vẻ thích thú.

Càng lại gần Na càng thêm hồi hộp, tim đập mạnh lồng ngực, không hiểu sự bạo gan của cô hàng ngày biến đâu mất. Mình đã không nhầm, đúng là anh ta.

“Hi!” Cô lên tiếng, môi cô nở nụ cười tươi nhất có thể.

Vĩnh Uy ngoảnh sang nhìn cô trong vài giây rồi quay lại với cốc rượu trên tay.

Na không thể chờ lâu hơn, cô tuôn hết những lời muốn nói trong lòng: “Anh còn nhớ tôi không? Hôm ấy ở trung tâm thương mại anh đã cứu tôi... ừm... nếu không có anh chắc tôi không sống nổi. Tôi rất cảm kích. Anh biết không tôi đã tìm anh rất lâu. Tôi...”

“Hiểu rồi!” Vĩnh Uy giơ một tay lên ra ý cho cô ngừng nói. “Cô muốn trả ơn chứ gì?” Anh nói và vẫn không nhìn lại cô.

Na vang một tiếng đồng dục.

“Trả thế nào?” Anh liếc nhìn cơ thể cô từ trên xuống dưới bằng ánh mắt như đang đo đếm, cân nhắc một món hàng. Đối phó với những cái đuôi bám theo Uy thường hay áp dụng cách thức tỏ ra ta đây là một gã lưu manh chính hiệu nhưng có vẻ như điều đó hoàn toàn mang đến một tác dụng ngược lại, khi mà các cô gái càng say mê anh hơn, bởi sự kết hợp từ vẻ lạnh lùng và một phong thái ngạo nghễ bất cần khiến anh trông càng hấp dẫn. Vĩnh Uy nhếch mép buông một câu thăm thì pha chút cười cợt và chế giễu: “Non lắm!”

“Non?” Lệ Na tròn mắt.

Câu nói của anh như kích vào lòng tự tin trong cô và đem đến chút bức bối. Rồi Na nhoẻn cười muốn chứng minh cho anh thấy cô không phải cô gái khờ khạo như anh nghĩ, hơi rượu như tiếp thêm sự bạo gan. “Anh nghĩ là em non nớt và dễ bắt nạt lắm sao?” Bàn tay cô đưa ra vuốt lên bờ vai anh ta, các ngón tay mân mê dọc từ cổ xuống bờ ngực vạm vỡ. Một dòng điện chạy rần từ sự tiếp xúc lan theo cánh tay cô tràn vào cơ thể.

Vĩnh Uy túm lấy bàn tay đang chuyển động đó ôm gọn trong bàn tay như gọng kìm của mình. Vòng sát của những ngón tay anh dần mạnh thêm.

Na tái người đi vừa sợ vừa đau. Tim dường như cũng đông cứng lại theo mỗi tiếng kêu khe khẽ từ các khớp xương. “Có muốn đôi tay trắng nuột này gầy nát không hả?”

Cô run rẩy lắc mạnh đầu, tiếng thở hắt ra đầy đau đớn.

Vĩnh Uy lại nhếch môi cười gằn: “Vậy thì đừng có ngọ nguậy khi chưa được phép!” Nói rồi anh buông tay giải thoát cho cô.

Lệ Na hơi lùi lại ôm chặt bàn tay đỏ tấy của mình. Tròng mắt rơm rớm nước, từ bé đến giờ đã ai dám dùng bạo lực với cô thế này đâu.

Mấy người bạn của Uy vẫn theo dõi mọi chuyện từ nãy đến giờ, họ nhìn nhau và cùng có chung một suy nghĩ, rằng không hiểu cái cô gái này đã thấy sợ hay chưa?! Nếu chưa thì lại thêm một cô gái si tình nữa và thời gian tới chắc sẽ có nhiều trò để xem đây.

Vĩnh Uy đứng dậy nói với mấy người bạn: “Tôi đi trước.” Một tay đút túi quần, vẻ điềm tĩnh, có phần hờ hững anh bước lại phía cầu thang dẫn lên lối ra ở sảnh trên.

Lệ Na vội đi theo với cánh tay vẫn còn tê dại vì đau. “Đừng! Anh đừng đi!”

Anh vẫn bước thẳng không một chút bận tâm.

Cô đứng im với sự xốn xang trong lòng, một quyết tâm dâng lên mạnh mẽ. Anh cứ chờ xem, nhất định em sẽ khiến anh phải “chết” trong vòng tay em.

Khu liên hiệp thể thao dành cho giới thượng lưu. Trong căn phòng thoáng đãng với vài ba chiếc máy chạy, Vĩnh Uy chạy miệt mài trên chiếc máy tập, mồ hôi lăn giọt từ trán xuống quai hàm, men theo thân hình cân đối với những đường lượn quyến rũ tạo cho anh một sức hút ghê gớm đối với phái nữ.

Lệ Na đứng ở góc xa mê mẩn ngắm anh đầy ngưỡng mộ. Nhác thấy anh dừng tập, bước xuống cầm khăn lên lau trán, Na vội chạy lại chìa ra chai nước vẫn cầm trên tay.

“Nước của anh đây ạ.”

Uy tăng lời như không thấy gì, anh bước qua cô và với lấy chai nước trên hàng giá để đồ uống.

Những ngày qua Lệ Na không ngừng theo Vĩnh Uy đến những nơi anh thường lui tới. Từ quán ăn trưa, thư viện đến bể bơi, sân bóng rổ... Cô chỉ thiếu điều xông vào tận nhà anh ta.

Nước của bể bơi mát lạnh, đôi cánh tay Uy sải dài đập tung dòng nước xanh leo lẻo, thân hình chuyển động linh hoạt như một sinh vật dưới nước.

Bước lên bậc đá của thành bể bơi, anh đưa tay vuốt ngược mái tóc để những giọt nước li ti khỏi ròng xuống mắt.

Lệ Na chạy lại, bằng hai tay chiếc khăn bông được gấp phẳng phiu. Một mùi hương nam tính dễ chịu đến mê mẩn thoảng qua khi anh lách qua người cô.

Quán cà phê yên tĩnh. Vĩnh Uy ngồi chỗ quen thuộc bên cạnh tấm kính trông ra con đường với những hàng cây vàng rực nhuộm màu chạng vạng, mùa này những tán lá me vốn đã mảnh dẻ nay thêm đôi phần mỏng manh cứ đu đưa dịu dàng theo cơn gió. Dòng người xô bồ qua lại nhưng trong quán vẫn là tiếng nhạc nhẹ du dương trong không gian trầm lắng.

Anh đã gọi café thường dùng và bắt đầu nghiền ngẫm cuốn sách chuyên ngành về kinh tế.

“Cappuccino không Robusta của anh đây ạ!” Lệ Na đặt tách café trước mặt anh, môi nở nụ cười thích thú, bộ váy của nhân viên quán trông thật lạ lẫm trên người cô.

Vĩnh Uy thở dài chán nản, đến nơi yên bình cuối cùng của anh mà cô ta cũng đến quấy rầy. Sự có mặt của cô ta như đám mây mù làm u ám tâm trạng. Anh gấp lại cuốn sách. “Cô nhất định không để cho tôi yên? Tôi đã nói rõ rồi, sẽ không bao giờ thích cô. Làm ơn!”

Lệ Na nghiêng đầu, nhoẻn cười đề nghị hết sức tự nhiên: “Vậy thì anh cứ thử thích xem! Em cái gì cũng tuyệt nè; xinh xắn, đáng yêu, hiểu chuyện, giỏi...”

Cô nàng cứ tuôn hàng tràng tự tán dương mình một cách trơ trẽn khiến anh phải cau mày bực bội phát gắt lên:

“Thôi ngay!!!”

Na giật mình nín bật, mặt xịu xuống cắn môi nén tiếng nấc tủi thân: “Anh làm gì mà dữ vậy. Hức... làm sao mà bắt mình ngừng thích anh được... người ta chỉ nói lời thật lòng mà cứ... Hic Na ngờ ai bảo mày mới gặp gỡ đã thích người ta làm chi.”

Vĩnh Uy lặng thinh thôi không dám nạt gì thêm nữa, sợ rằng cô ta tử tử đến tận đêm mất, đành trầm ngâm nhấp ngụm café đặc, giọng nói nhỏ nhẹ dễ nghe của Lệ Na nhỏ dần, không gian lại ngập chìm trong sự bình lặng đầy hư vô.

Từng đường kiếm loang loáng, xoèn xoẹt như những lần chớp va nhau tạo nên âm vang rúng động chan chát. Hai thân hình mặc đồ bảo hộ trắng liên tiếp thi triển các phương thức đâm, tĩa hiểm hóc. Dường như có một người yếu thể hơn khi luôn bị dồn lui bước chân và chỉ có thể đưa kiếm đỡ những cú chém nhanh lẹ, dứt khoát và cực chuẩn xác từ người kia.

Không khí căng thẳng tựa một trận đấu kiếm thực thụ, chỉ còn rõ hình thái trắng nhờ quần nhau vờn quanh thăm dẫu và tiếng leng keng cùng tiếng thở dốc. Cho đến khi người yếu thể lộ sơ hở bên cánh sườn; người kia lập tức chìa mũi kiếm về phía ấy, thoăn thoắt và đầy biến ảo khiến đối thủ gần như tê cứng thì... bắt

ngờ anh chàng này chỉ lách qua khe hẹp giữa sườn và đường kiếm chặn của người kia, xả tung vũ khí của anh ta rơi xuống sàn, rồi vụt xuyên về hướng góc phòng nơi cô gái đang đứng trở mắt nhìn.

Lệ Na kinh hoàng khi nhận thức được mũi nhọn sáng lóe đầy hiểm ác đang lao thẳng về phía mình. Cô hét toáng lên sợ hãi, mắt nhắm nghiền lại buông rơi tấm bảng tỷ số. Tiếng gió rít qua làm lay động sợi tóc mai khi anh lướt đường kiếm sát má cô, cầm pháp thanh kiếm vào vách gỗ nơi Lệ Na đứng dựa nãy giờ.

Vĩnh Uy áp sát tạo một thế kiếm tỏa với cô nàng đang nhăn nhúm mặt mày, chân tay lẩy bẩy muốn sụm xuống này. Anh tháo bỏ mặt nạ bảo hiểm, lộ ra nét mặt đặc ý khi trông bộ dạng cô bị anh dọa cho đứng tim. “Sao? Còn muốn leo đèo theo tôi nữa hay không?” Vĩnh Uy hỏi, anh nâng nhẹ cầm cô lên để nâng xuyên qua ô kính phòng tập trải đều vẻ rạng rỡ lên khuôn mặt vốn đã ửng hồng của cô.

Trong khoảnh khắc, làn tóc ướt mồ hôi của anh rỏ vài giọt long tong tan cùng hơi thở nóng hổi hòa vào với nhịp đập rộn ràng của cô khiến Lệ Na chợt ngây người bỏ quên cả nỗi sợ, he hé mắt nhìn lên. Cảm giác sâu, nóng và lạnh này khiến lòng cô chệnh chao xúc cảm; càng thấu rõ rằng cô thực sự đã yêu anh mất rồi...

Na trả lời câu hỏi của anh một cách rành mạch và đầy chân thành: “Muốn. Em muốn đi cùng anh đến tận cuối con đường anh đi...”

Anh bạn Khương Nam nhún vai ra ý thôi tôi sẽ không làm phiền hai người nữa, ở đây tôi chỉ là kẻ thừa thãi mà thôi. Khẽ huyết sáo thú vị, anh chàng vác thanh kiếm lên vai rời khỏi phòng tập.

Con đường xuyên ngang các công trình công cộng xây dở, Vĩnh Uy tản bộ dọc theo đường vành đai sân bóng rộng đang huyền ảo bởi một trận cầu ác liệt của mấy gã choai choai.

Anh rất thường xuyên đi khảo sát thực tế để nắm rõ tường tận mọi địa hình, địa chất thuận lợi cũng như những khu dân cư có tiềm năng. Đặc biệt là những công trình trọng điểm.

Rời mắt khỏi tập sơ đồ anh liếc mắt dõi theo bầu không khí sôi động trong sân. Cuộc giao tranh đang hồi gay cấn, những chàng trai mặc sức quần thảo với quả bóng. Vĩnh Uy cũng thấy mình bị cuốn vào cái nhiệt huyết sôi nổi của tuổi trẻ ấy.

Chàng thủ môn phía đội bên trái sau khi vừa lãnh một bàn thua ngớ ngẩn liền tức khí tung một cú sút trái phá đưa bóng sang phần sân bên kia. Tuy nhiên trái bóng lại đi trệch hướng dự định.

Nó xé gió lao vùn vụt bằng một lực mạnh ghê gớm về phía Vĩnh Uy đứng. Anh vội trụ một chân thật chắc, chân còn lại dồn lực để chuẩn bị tung trả một cú sút đảm bảo chẳng kém phần nguy hiểm. Tuy bóng rổ và đấu kiếm mới là môn thể thao yêu thích của anh nhưng với những môn thể thao phải sử dụng đôi chân như bóng đá thì Uy cũng không hề e ngại.

Thế nhưng mọi diễn biến đều ra ngoài tiên liệu, khi mà trái bóng ngày một gần hơn thì bỗng đâu một bóng hình ào đến chắn giữa anh và đường lao của trái bóng.

Uych!

Thân hình ấy theo đà đập của trái bóng lao vào người anh khiến cả hai cùng ngã nhoài.

Vừa đập lưng xuống đất Vĩnh Uy vội gượng đầu lên, kinh hãi trợn trừng nhìn xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Thân hình con gái mềm mại đè lên anh kèm với tiếng kêu ề ầm khi bị trái banh (lúc này đã lộn bộp lộn đi) đập thẳng một lực mạnh kinh khủng lên lưng. Hai người vẫn nằm sõng soài như vậy. Lệ Na đau đến mức thở nên cúi mặt vào ngực anh, mái tóc xoắn tung trùm kín gương mặt. Vĩnh Uy sốt ruột gắt: “Còn không mau đứng lên!”

Lúc ấy cô mới nhớ ra, mái đầu cử động ngược lên nhìn anh. Hai đáy mắt chạm nhau, khuôn mặt sát gần chỉ cách vài phân. Hơi thở dồn dập cùng hòa lẫn.

Na bối rối đỏ bừng mặt, vội cuống quýt nhồm dậy. Nhưng nhoài, trườn và nhún mình mấy lần mà không xong. Cảm giác da thịt chạm nhau mà lại còn cựa quậy, sát sít thế này khiến anh thấy cực kì, cực kì không thoải mái. Khuôn mặt nóng bừng, Vĩnh Uy bực tức đẩy cô ra. Anh chống tay đứng dậy, phui phui quần áo.

Lệ Na ngồi dưới đất, một tay chẹn ngực. Thật đáng sợ khi cơn đau xuyên từ đằng sau ra đằng trước.

Anh nhìn Lệ Na ngồi thở hắt nặng nhọc, rít lên: “Cô điên à?”

Cô ngược mắt nhìn lên, gương mặt giờ đã chuyển sang tím tái, run rẩy nói: “Em sợ anh bị...” ánh nhìn chăm chú vào sống mũi thẳng tắp của anh, sự thực là cô sợ chiếc mũi đẹp đẽ kia sẽ bị tổn hại. “Đồ ngốc!” Anh nói rồi cúi xuống kéo cô đứng dậy. “Đi thôi!”

“Đi đâu ạ?”

“Lại hỏi ngớ ngẩn. Bệnh viện chứ đâu!”

Từ sau sự việc hôm đó Vĩnh Uy đã bớt khắt khe hơn, Na sung sướng với ý nghĩ mọi chuyện ngày càng trở nên tốt đẹp. Và quả đúng như vậy, trong quán bar đêm nay, với hương rượu ngập tràn, anh ấy đã nói cô có thể uống cùng, nếu muốn. Nhưng hãy ghi nhớ một điều, đó là sẽ không có bất cứ mối quan hệ nào dựa trên tình yêu và ràng buộc. Ít nhất bản thân anh sẽ không vướng bận bất cứ điều gì với cô, ngoài những nhu cầu mong muốn. Ví như lúc này đây:

“Cô rót rượu đi!”

Và đương nhiên Na chấp nhận mọi điều, cô sung sướng với những giây phút này. Rót một chút cho anh rồi một chút ỉnh, cô nâng cốc lên: “Nào chạm ly, uống mừng vì sự gặp gỡ của chúng ta.”

Vĩnh Uy cười khẩy: “Chỉ là mừng với cô thôi.”

Chất lỏng cháy bỏng trôi qua từng mao mạch thấm dần vào cơ thể, họ cứ nhấp từng ly từng ly một. Lệ Na càng lúc càng nói nhiều, cô huyền thuyên đủ thứ chuyện tầm phào.

“Hôm trước em gặp một gã trông rõ bảnh bao, tóc chải bông bênh, ai nhìn cũng phải thích mê. Thế mà anh biết sao không? Đó là tóc giả. Hấn bị hói... haha...”

... “Anh dùng nước hoa hiệu gì thế? Hihi không phải em dốt nát đâu nhé, chẳng qua mùi hương từ anh tỏa ra đặc biệt quá!”

...

“Ủầy! Điệu nhạc này hay quá, em chưa từng thích nhạc trầm nhưng có lẽ từ giờ phải nghĩ lại mới được. Sao bên anh thứ gì cũng đẹp nhỉ?”

...

Đôi tay chống cằm, cô mơ màng nhìn anh không dứt, lè nhè nói: “Anh có biết anh rất... rất đẹp trai không?”p>

“Hóa ra cô thích tôi chỉ vì tôi đẹp trai!”

“Không phải thế. Em yêu anh bởi vì... bởi vì... hừm không biết đâu, khó diễn tả lắm. Không nói nữa.” Na xua xua đầu cho bớt ong ong.

“Cô hiểu gì về tôi mà dám nói thích với chẳng yêu?” Anh hơi bĩu môi coi thường sự trẻ con của cô.

“Sao không chứ. Những người thường dùng Cappuccino rất lịch lãm và đầy trí tuệ. Anh đương nhiên là như vậy rồi. Là một người nghiêm túc trong mọi việc. Độc lập và trưởng thành từ rất sớm, có đúng vậy không?”

Uy hơi ngạc nhiên, gần như những điều nàng ta nói đều khá giống với tính cách của anh. Nên tỏ ra quan tâm: “Vậy à? Sao nữa?”

Lệ Na tiếp, thấy mình đáng tự hào y chang bà phù thủy đang phán: “Anh sinh ra không phải để dành cho những việc tầm phào hay vô nghĩa. Tự tin và táo bạo. Một người có thiên bẩm làm lãnh đạo. Tính cách đặc trưng là hơi kín đáo, luôn bình tĩnh và trầm tĩnh...”

Vĩnh Uy cắt ngang: “Khoan! Cô search trên mạng đó à?”

Na bụm khúc khích cười, rồi chợt nghĩ đến một điều liền quay ngoắt thái độ sang hỏi: “Vậy còn em thì sao, anh thấy em có đẹp không? Nói cho anh biết nhé, nhà em cũng rất giàu có. Em rất hợp với anh.”

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ bé ửng hồng vì rượu, đôi mắt căng tròn chờ nghe câu trả lời. “Tôi đã gặp rất nhiều phụ nữ và cô không có gì đặc sắc cả.”

Lệ Na bật ngồi thẳng dậy, đôi má hồng căng lên giận dữ: “Anh nói sao? Không đúng! Ai cũng nói em rất xinh đẹp.”

“Haha! Cô thật trẻ con và tùy tiện.”

“Anh nói em trẻ con ư?” Cô loạng choạng đứng dậy, tiến đến bên chỗ Vĩnh Uy ngồi.

Đôi môi mọng thắm mùi anh đào quện với mùi rượu ghé sát lại môi anh. Hơi thở nữ tính phả vào anh một luồng hơi nóng ngọt ngào đầy thách thức.

Anh không thể và cũng không muốn kìm lại nổi ham muốn như sắp nổ tung, dùng môi mình gặm mạnh lấy đôi môi nhỏ xinh ấy mà cắn nuốt như muốn xé nát nó ra.

**

Lệ Na ôm chặt cổ người đàn ông này, người mà cô ao ước lâu nay, thân hình nhỏ bé mềm mại, uyển chuyển như một con rắn. Hai đôi môi vẫn quện lấy nhau không rời trong men cay nồng mê đắm.

Anh lần cởi từng thứ trên người cô ta và mình bằng những động tác rất thành thạo. Họ ngã lên chiếc giường với thứ ga trắng muốt của khách sạn. Cuốn lấy nhau trong dục vọng tràn đầy và sự cuồng nhiệt bùng cháy của tuổi trẻ.

3. Chương 03

Chương 3: Không lối thoát

Ông Hòa day day hai bên thái dương, sự căng thẳng và lo lắng khiến ông vô cùng mệt mỏi. Hầu như khắp các bên đầu tư đều đã từ chối dự án này. Ngay cả Cao Kiến, niềm hi vọng lớn nhất của ông lúc này, cũng đã thông báo lại là họ không chấp nhận đầu tư. Giờ ông không biết tính sao, số nợ bên tín dụng và ngân hàng đã quá lớn. Chung cư Mỹ Nguyên là giải pháp duy nhất. Thêm những rắc rối về việc pháp lý của dự án này càng khiến ông phải đau đầu suy nghĩ.

Và cả những áp lực vô hình không thể gọi tên luôn ngày đêm gặm nhấm và giày xéo...

Cánh cửa phòng bật mở cắt đứt dòng suy tư, ông quay ghế nhìn ra, vào phòng mà không gõ cửa chỉ có thể là con gái ông thôi. Na đứng ở cửa, đôi chân giậm xuống tức giận. “Ba! Đã quá mấy ngày qui định hàng tháng rồi mà sao ba vẫn chưa chuyển khoản cho con?”

“Hừ! Đừng làm phiền ba vì mấy chuyện thế này nữa, ba đang bù đầu lên đây.”

“Ba cứ chuyển tiền cho con, rồi con sẽ không làm phiền ba nữa.”

“Nhưng mà hiện tại ba đang rất khó khăn, cuộc sống của con đã đầy đủ rồi. Tạm thời cứ vậy đi! Con đâu cần phung phí nhiều tiền làm chi.”

Na hét lên: “Ba chỉ vin cớ thôi. Con không thể chấp nhận sống túng thiếu khổ sở như ba nói được.”

Ông Hòa giận dữ đập bàn đánh rầm. “Con với cái. Không lo học chỉ suốt ngày chơi bời. Hư hỏng, hư hỏng quá rồi. Có đi ra ngay không thì bảo hả!”

“Ba thật quá đáng, con ghét ba!” Con bé gào lên khóc rồi lao ra ngoài, sập mạnh cánh cửa sau lưng.

**

Màn đêm bao trùm mang theo những cơn gió mát lạnh làm lay động rèm cửa, ánh sao lấp lánh như ánh đèn phản chiếu qua khung cửa sổ rộng mở.

Vú Lan nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Na, với bà con bé không khác gì con ruột. Bà thương nó hết mực, chỉ hy vọng nó luôn được sống hạnh phúc. “Ngoan nào, dậy ăn một chút đi con! Cứ bình tĩnh, có gì vú sẽ lựa lời nói với ba con.”

Con bé vẫn nằm quay lưng lại. “Con không muốn ăn gì cả, con ghét ba con, vú đừng nhắc đến ông ấy nữa.”

“Ba con đang đau đầu vì chuyện công ty thôi, con phải hiểu là ba lúc nào cũng thương con chứ.”

“Thôi vú đi ra đi! Con rất mệt, con muốn được yên tĩnh.”

Vú Lan đành quay ra, bà khép nhẹ cánh cửa lại. Không khí trong gia đình u ám làm bà cũng trở nên buồn bực, chán nản.

Tiếng nước chảy xối xả trong căn phòng tắm, giữa buổi trưa oi bức, những làn nước mát lạnh như xoa dịu từng tế bào thần kinh, mang lại cảm giác hưng phấn dễ chịu. Vĩnh Uy tắt nước rồi bước ra, chiếc khăn tắm cuốn ngang hông. Anh bắt đầu mặc từng thứ quần áo trong sự chậm rãi.

Na ló đầu ra khỏi đồng chăn lộn xộn, thân hình cuộn tròn như một con mèo. Giọng còn nghèn nghẹn: “Anh đi ă? Đừng mà. Ở lại với em thêm một lúc nữa đi... em... khi bên anh em thấy rất thoải mái!” Na ngập ngừng, cô luôn sợ anh không hiểu được tâm tư, tình cảm của cô. Như sợ những lời giải bày là chẳng đủ để anh hiểu rằng đối với cô anh quan trọng biết nhường nào. Giờ đây mỗi giây mỗi phút bên anh đều là những giây phút hạnh phúc nhất. “Em đang buồn lắm.”

Uy vẫn thản nhiên như không hề nghe thấy, anh không muốn tỏ rõ điều gì mang lại sự thân mật. Bởi vì anh cô chỉ như một trò chơi trong lúc buồn chán, chỉ là những giây phút có thể đem lại sự thỏa mãn nhu cầu của bản thân, không hơn! Anh ấy đi rồi, Na chỉ còn lại một mình trong nỗi cô đơn, vắng lặng. Những ngày qua sự u uất lúc nào cũng căng đầy trong tâm trí, cô thấy mệt mỏi khó ở. Nghĩ đến ba chỉ càng thấy tổn thương nhiều hơn.

Đã mấy hôm liền ông Hòa đến xin gặp nhưng đều phải thất vọng trở về. Họ từ chối một cách lịch sự nhưng rất cương quyết. Nhưng hôm nay ông nhất định phải gặp cậu ta cho bằng được. Phải bằng mọi cách khiến họ tin tưởng ông một lần. Đây là cơ hội sống còn cuối cùng rồi.

Đêm dần buông. Người trợ lý đi cùng đã ra về từ lâu, chỉ còn mình ông ngồi lại trong sảnh chờ, mơn mõi trông ngang liếc dọc những bóng người qua lại đã thừa thốt hẳn. Ông sẽ không chịu thua đâu, nếu không gặp được anh ta thì sẽ không đi đâu cả.

Ông Hòa đứng dậy, mạnh dạn bước đến trước văn phòng của giám đốc dự án. Cô thư ký đang sắp xếp lại giấy tờ để ra về thì nhác thấy ông.

“Xin lỗi! Giám đốc sẽ không gặp ông đâu, mong ông thông cảm!” Cô gơ tay muốn cản ông già bướng bỉnh lại.

Nhưng đã cùng đường nên ông bất chấp tất cả. “Cô tránh ra, tôi nhất định phải gặp cậu ta.” Ông cứ phăm phăm tiến tới, gạt cô thư ký sang bên.

Ông Hòa đẩy mạnh cánh cửa, hơi thở nặng nhọc tràn ra đầy căng thẳng.

“Xin lỗi giám đốc! Tôi không ngăn được ông ấy.”

“Cậu cho tôi vài phút đi, làm ơn!”

Vĩnh Uy thả tập tài liệu xuống bàn, thoáng nhìn người đàn ông, mới có một thời gian mà trông ông ta đã hốc hác đi rất nhiều. “Cô cứ ra đi!”

Cô thư ký bước ra và khép cánh cửa lại. Uy bước đến bên khung cửa sổ rộng mở, đôi mắt lạnh nhìn xa xăm ra một rừng đèn lấp lánh như sao xa ngoài kia. “Ông muốn gì nữa? Chẳng phải tôi đã nói rõ rồi sao. Bên tôi không thể tiếp nhận dự án đó. Tập đoàn chúng tôi không thể đổ tiền vào hố cát sẽ sập bất cứ lúc nào được.”

“Xin cậu hãy nghĩ lại! Dự án này rất có triển vọng, tôi sẽ không để bên cậu phải chịu tổn thất. Tôi sẽ cố hết sức. Tôi chỉ cần vốn...”

Vĩnh Uy quay người lại, giọng mỉa mai pha lẫn chua cay: “Hừ. Ông cố gắng thế nào? Ông nghĩ rằng ai sẽ chịu đầu tư vào một công ty đang trên bờ vực phá sản?”

“Tiền của chúng tôi không phải để làm từ thiện vô ích.” Anh lắc đầu. Ông Hòa thắm mồ hôi trên trán. “Không! Chỉ cần cậu giúp tôi dự án này, công ty tôi sẽ vực lại được. Mong cậu giúp cho!”

Anh vẫn im lặng không nói một lời, không gian đột ngột tĩnh lặng đến đáng sợ.

Từng khắc nặng nề chậm chạp trôi. Tâm tư của người đàn ông trung niên đã từng trải nhiều biến động cuộc đời nay lại một lần nữa phải ngụp lặn trong sự đấu tranh, giằng xé dữ dội. Tấm thân chất nặng sầu lo. Ánh mắt vô hồn hoảng loạn, đau xót. Thể diện, tự tôn ư? Sự uy nghiêm của một người đã làm cha đang thét gào phản đối để cứu vớt chút danh dự, cứu lấy sự thanh thản cho tâm hồn sau này. Nhưng trên hết đã là nỗi tuyệt vọng hoàn toàn. Không còn lối thoát nữa rồi. Bế tắc. Cùng đường...

Ông Hòa đau đớn khụy chân, cơ thể nặng nề to béo từ từ sụp xuống... quỵ gối. Hạ mình cầu xin trước một người đáng tuổi con. Ông quỳ đó với thân hình ủ rũ bất lực, mái đầu cúi gằm để che đi nỗi ê chề. Lời khẩn cầu phát ra nghe ngượng ngùng, thảm thương: “Làm ơn! Hãy giúp tôi! Suốt đời này tôi sẽ không bao giờ quên ơn cậu. Hãy giúp tôi! Hàng chục công nhân viên sẽ chịu liên lụy nếu công ty phá sản, họ còn gánh nặng gia đình trên vai. Cậu hãy thương lấy tôi và những con người khó khăn mà tôi đang bao bọc.”

“Ông hãy đứng dậy đi! Đừng có hạ thấp mình như vậy.”

“Tôi sẽ không đứng lên cho đến khi cậu nhận lời giúp.”

Vĩnh Uy lặng chìm trong sự dao động mạnh mẽ, những ý nghĩ nhoáng lên trong anh như những đốm lửa vụt, tắt... vụt, tắt. Và trên hết là khuôn mặt già nua khắc khổ kia, trông ông ta thật đáng thương với sự đau khổ hằn sâu trên những nếp nhăn.

Sau thật nhiều đắn đo, suy tính, cân nhắc và quan trọng hơn cả là ý nghĩa có nên xóa bỏ sự cứng nhắc để đem đến cho người ta một cơ hội. Và câu nói van nài sau cùng của ông ta: “Coi như cậu ban phước và cứu vớt cái mạng già này có được không?”

Đã khiến anh không thể không mềm lòng:

“Tôi sẽ suy nghĩ lại. Nhưng vấn đề này rất hệ trọng nên tôi cần phải bàn với ban lãnh đạo. Giờ ông hãy đứng lên và ra về. Đừng làm tôi thấy khó chịu với những hành động như thế này nữa.”

Giọng nói với thanh âm rời rạc vì sợ hãi hòa cùng ánh nhìn thất thần của ông ấy khiến Vĩnh Uy cảm thấy thương thay ột người đã từng này tuổi đầu rồi mà vẫn phải chịu đắng cay, cơ cực như thế.

Ông Hòa vội luỳnh quỳnh đứng dậy. “Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu!” Ông đưa hai tay nắm chặt lấy bàn tay anh. “Tôi sẽ không bao giờ quên ơn cậu.”

Một lúc sau khi ông Hòa đã ra về, Vĩnh Uy cho gọi ông trợ lý cấp cao. Người mà cha anh luôn tin tưởng, là người được cử đến giám sát, đánh giá và hỗ trợ anh trong công việc.

Ông Thiêm bước vào. Vĩnh Uy vẫn lặng yên bên khung cửa sổ. “Cậu cần gặp tôi?”

“Tôi đã quyết định sẽ đầu tư vào dự án xây dựng chung cư Mỹ Nguyên của công ty An Bình. Chú hãy giúp tôi lo việc huy động vốn và các hồ sơ liên quan để ký kết!”

Ông Thiêm nghĩ mình nghe nhầm, đẩy gọng kính ngay ngắn lại trên sống mũi, ông chăm chú nhìn anh ngạc nhiên: “Cậu nói sao? Chẳng phải vấn đề này đã được thông qua, rằng dự án đó – tuy là khá triển vọng – nhưng về công ty An Bình thì... cậu đã rõ rồi đó, nên hoàn toàn không có cơ sở để thành công tốt đẹp.” Ông hắng giọng: “Nếu cậu thực sự quan tâm đến dự án ấy, sau khi công ty An Bình bị hủy thầu – và tôi dám chắc điều đó sẽ sớm xảy ra – thì tôi sẽ lo việc đầu thầu lại, chính tập đoàn chúng ta sẽ thầu toàn bộ dự án đó. Nếu cậu muốn.”

“Tôi đã nói rõ ràng, ông không nghe rõ sao? Chúng ta sẽ đầu tư vốn cho bên An Bình và họ sẽ triển khai xây dựng theo đúng gói thầu mà họ đã giành được.” Anh nói với nét mặt nghiêm túc và giọng nói trấn áp đầy quyết liệt. Có nghĩa là, điều anh đã quyết định thì sẽ không có sự thay đổi.

Ông trợ lý lên giọng: “Cậu không thể làm thế được. Công ty đó đã như vũng lầy. Chúng ta sao có thể ném tiền vào một hố sâu không thấy đáy như thế? Sẽ không có người kinh doanh có đầu óc nào mà đi làm như vậy!”

“Ý ông ám chỉ tôi không có đầu óc?”

“Xin lỗi cậu tôi không có ý đó. Nhưng cậu không được phép ra một quyết định thiếu suy nghĩ như thế. Ông chủ tịch sẽ...”

Vĩnh Uy nhếch miệng: “Tôi có quyền. Và tôi sẽ làm như vậy. Ông có thể không làm những gì tôi yêu cầu và đừng lôi cha tôi vào đây, ông ấy đã cho tôi toàn quyền quyết định bất cứ dự án nào, cho đến khi tôi còn nắm giữ vị trí này.”

“Nhưng không phải để cậu ra những quyết định sai lầm.” Ông Thiêm dụ giọng: “Tôi xin cậu hãy nghĩ lại! Việc này không chỉ quyết định đến uy tín và thành công của tập đoàn mà còn cả sự nghiệp của cậu trong tương lai nữa. Tôi chỉ lo cho cậu mà thôi.”

Uy cũng dụ lại, anh biết ông ta lo lắng cho anh, sự trung thành tuyệt đối của ông ta luôn khiến anh phải nể trọng. “Ông tin tôi lần này có được không? Tôi sẽ không để ông phải thất vọng.”

Ông Thiêm bối rối, trong đầu những dự tính chạy nhanh như máy. “Việc này nên bàn với ngài chủ tịch.”

“Không! Đừng nói gì với cha tôi. Tôi không muốn ông ấy phải suy nghĩ nhiều. Ông hãy cứ làm theo những gì tôi yêu cầu. Chúng ta kết thúc ở đây được rồi chứ?” Vĩnh Uy với lấy chiếc áo và khoác lên người.p>

“Tôi hiểu rồi!”

Ông Thiêm mở cửa ngồi vào xe, ông nghĩ ngợi trong giây lát rồi bảo cậu lái xe đi thẳng đến biệt thự họ Cao. Ông đã quyết định không thể để sự việc diễn biến theo chiều hướng bất lợi như vậy. Là người thân tín và được tin cậy ông không muốn phụ lòng tin của ông chủ tịch. Để ông ở bên giúp đỡ người thừa kế của tập đoàn thì ông cần phải cố gắng bảo vệ và ngăn chặn những quyết định sai lầm của cậu ấy. Đây là một việc làm đúng đắn. Đã bao nhiêu năm qua ông hết lòng tận tụy với nhà họ Cao, chắc chỉ có ông chủ tịch mới hiểu được tấm lòng của ông.

Ông Hòa đánh rơi tay cầm điện bàn, vậy là hết, hết thật rồi. Sự đổ vỡ, suy sụp dâng lên một cách nhanh chóng. Lòng ngực co thắt dữ dội, ông mở ngăn kéo bàn tìm thuốc trợ tim. Niềm hi vọng cuối cùng cũng tan theo mây khói. Bên Cao Kiến đã thông báo rằng họ sẽ không bao giờ dính líu đến dự án này, nếu ông còn tiếp tục gây phiền nhiễu họ sẽ nhờ đến pháp luật. Ha ha, ông bật cười đau khổ, đâu thể trách họ tuyệt tình, những người làm kinh doanh giỏi luôn là những người máu lạnh.

Trước đó bên ngân hàng đã gọi đến, họ không cho phép trì hoãn thêm nữa, khoản nợ cần phải hoàn trả ngay lập tức. Họ cho ông vài ngày để thu xếp mọi việc... Ông lắc đầu sợ hãi, ngôi nhà này sẽ bị tịch biên cùng với toàn bộ tài sản mà ông có. Con gái ông... con gái ông phải làm sao đây?

Lần bước ra khỏi phòng trong cơn run rẩy, vừa lúc ông nhìn thấy con gái từ trên lầu đi xuống.

“Ba! Ba không khỏe sao? Có chuyện gì vậy?” Na vội chạy lại khi thấy khuôn mặt cha tái nhợt, thân hình lảo đảo. Cô đỡ lấy ba.

Ông Hòa giữ chặt tay con, nói trong nước mắt: “Ba xin lỗi! Ba xin lỗi con, ba không thể làm gì được nữa.” Tiếng gào uất hận vang lên.

Lệ Na cũng khóc: “Con xin ba, đừng nói nữa! Ba đừng sợ, sẽ không sao đâu.” Cô ôm chặt lấy ba.

Tiếng khóc của hai cha con vang vọng nào nề trong buổi sáng tĩnh mịch.

**

Vĩnh Uy nhấn mạnh phanh, chiếc xe dừng đột ngột trên thảm cỏ trước bậc thềm dẫn lên sảnh chính. Tòa biệt thự sang trọng nằm trong sự hài hòa và yên tĩnh. Anh mở cửa xuống xe rồi vội vàng lao nhanh lên vài bậc một. Sự phản trắc hai mặt của ông trợ lý là một cú giáng đau vô cùng đối với anh. A! Quả vậy, ông ta đã chơi anh một cú ra trò đấy. Vĩnh Uy tức giận tự nhủ sẽ không bỏ qua cho ông ta vì việc đổi đầu này. Ông Thiêm đã nói rằng, ông ta chưa bao giờ hứa là sẽ không báo cho ngài chủ tịch. Ông cần phải làm việc ông phải làm. Và quyết định cuối cùng là ở ông chủ tịch.

Ông quản gia bước lại chào: “Cậu mới về!”

“Ba tôi đâu?”

“Thưa cậu, có lẽ ông chủ đang trong phòng làm việc.”

Anh không nói thêm, đi qua ông quản gia, sải những bước dài tiến lên lầu. Bật mạnh cửa phòng ba, Uy trừng mắt nhìn ông Cao Vĩnh Thụy đang ngồi xem một cuốn sách sau chiếc bàn làm việc lớn bằng gỗ sồi. Anh bước lại gần ba, bàn tay nắm chặt kim nén.

Mái tóc hoa râu điểm thêm cho ông sự đạo mạo, đôi mắt linh hoạt sáng lên trên nét mặt thâm trầm của người từng trải, ông nhìn con trai bằng vẻ bình thản. “Con hơi thiếu lịch sự khi khiến cho người ngồi trong phòng phải bất ngờ, có lẽ lần sau con nên gõ cửa trước.”

“Đây không phải là lúc bàn về phép lịch sự của ba. Tại sao hả? Ba muốn gì đây khi nhúng tay vào chuyện này, ba đã nói sẽ để con toàn quyền quyết định!” Giọng anh trở nên gay gắt.

“Ba có quyền thay đổi nếu những quyết định của con là sai lầm. Ba không tiếc chút tiền. Chỉ là...” ông Vĩnh Thụy ngừng lại trong vài giây, “ba đang ngăn chặn sai lầm của con, ba đang giúp con nhận biết được những bước đi đúng đắn.”

“Ba thiếu lòng tin ở con đến vậy sao?”

“Ba rất tin ở con trai mình nhưng con còn trẻ, xúc nổi và thiếu kinh nghiệm. Hãy nhớ một điều rằng đối với người kinh doanh nhân đạo chính là tự sát!”

Anh kiên quyết: “Con sẽ không để yên chuyện này, con sẽ huy động vốn từ tài khoản cá nhân của con...”

Ba anh lắc đầu. “Con sẽ không thể làm gì nữa cả, ba đã liên hệ với bên chủ đầu tư của dự án đó, họ sẽ sớm có quyết định hủy thầu với công ty An Bình. Và ta khuyên con đừng gây thêm rắc rối nữa.”

Trong phút chốc lửa giận bùng lên dữ dội trong anh, nhìn cha mình bằng ánh mắt cay đắng, tức giận và không cam chịu, Uy gầm giọng: “Ba thật tàn độc!”

Anh quay mặt đi, đôi mắt nhắm lại đè nén cơn giận, sự chua chát nhanh chóng nhấn chìm mọi cảm xúc. Vĩnh Uy nghĩ, có lẽ đã đến lúc rồi. Anh sẽ sang Mỹ học tiếp khóa cao học quản trị kinh doanh ngành địa ốc. “Thôi được! Ba đã thắng. Con đã quyết định rồi. Sẽ sang Mỹ sớm hơn dự tính.”

Uy quay ngay mình bước đi, khi ra đến cửa anh dừng lại. “Và ba hãy nhớ một điều là, con thề sẽ không để cho bất cứ ai, nhất là ba, can thiệp vào quyết định của con một lần nữa. Không ai có quyền áp đặt cuộc sống của con hết.”

“Tốt! Vậy thì con hãy tự chứng minh điều đó.”

4. Chương 04 - 05

Chương 4: Chỉ là cơn mơ thôi?

Trong quán café hai người thường hẹn gặp, Lê Na ngồi chờ anh trong sự mơ màng với những ý nghĩ vẩn vơ, tay khuấy nhẹ ly nước cam, tiếng thìa chạm ly lách cách nghe thật vui tai. Gần đây gia đình cô gặp chuyện, Na cứ phải sống trong buồn bã, rối bời. Người cô lại không khỏe, hay chóng mặt buồn nôn và không thiết

ăn uống. Sự hốc hác lộ dần trên nét mặt. Nghĩ đến việc sắp được nhìn anh cô lại thấy tinh thần phấn chấn hơn. Đúng vậy, chỉ có ở bên anh ấy mình mới cảm thấy vui vẻ, ở bên anh tất cả mọi thứ đều không còn quan trọng nữa. Cô nhớ anh trong từng hơi thở, nhớ đến từng mi li nhỏ nhất của mỗi khoảnh khắc... Hình bóng anh ngày càng đậm nét, khắc sâu trong trái tim.

Vĩnh Uy bước vào quán, anh tiến lại chỗ bàn Na đang ngồi. Tháo chiếc kính đen gọng vuông, anh ngồi xuống đối diện cô. Ánh mắt Lê Na nhen lên sự tươi vui: “Anh!” Cô gọi phục vụ mang đến một cốc Cappuccino đặc, thức uống quen thuộc đơn giản của anh.

“Hic! Anh biết không, gần đây gia đình em gặp chuyện khó khăn. Em lại không được khỏe nên cảm thấy hơi mệt mỏi. Nhưng được gặp anh thế này là em vui rồi.”

Uy chỉ ừ hử cho có lệ, mặc Lê Na huyền thuyên những lời tha thiết. Anh đã nhảm tai với những lời nói đó, theo anh thì sự chân thành không thể tùy tiện ban phát như vậy. Thế nên Uy cứ mặc nhiên chìm đắm trong mạch chuyện của riêng mình.

Một khoảng thời gian trôi qua, Vĩnh Uy đột ngột lên tiếng: “Tôi sắp sang Mỹ.”

Na ngừng lại những câu chuyện mà cô đang nói dở, nhìn anh vài giây rồi nói: “À! Em hiểu rồi, anh đi công tác ạ? Khi nào anh về?”

“Tôi không đi công tác, mà là đi học cao học. Có lẽ phải vài năm gì đó.” Anh nhấp một ngụm café.

“Dạ? Vài năm... ý anh là? Không...” cô bất chợt cảm thấy hoang mang lo sợ.

“Coi như chúng ta từ biệt ở đây.”

Na đã hoảng loạn thực sự: “Không, không. Em không đồng ý. Anh không thể đi được.”

Vĩnh Uy nhướng mày nhìn Lê Na, anh thường rất miễn cảm khi một mối quan hệ nào đó trở nên dây dưa và khó dứt khoát. Giọng nói đã mang hơi hướm bực bội:

“Cô có quyền gì mà không đồng ý? Chẳng phải là tôi đã nói rõ, không có tình yêu và ràng buộc gì cả. Tại sao không để mọi chuyện kết thúc nhẹ nhàng? Chúng ta đường ai nấy đi. Không ai nợ ai điều gì. Cô nên biết điều như vậy mới đúng.”

Ngừng một thoáng anh tiếp: “Tôi có thể ra đi mà cô không biết, nhưng tôi vẫn đến đây và nghe những lời lầm nhảm của cô, đó đã là sự nể mặt quá lớn rồi. Có hiểu không hả?”

Nước mắt đã ướt đầm bờ má, Na nắm chặt lấy tay anh. “Nhưng em rất yêu anh, xin anh đừng rời bỏ em! Em sao có thể sống nổi...”

Vĩnh Uy giật tay ra, xô ghế đứng dậy. Anh cao giọng: “Tôi ghét nhất kiểu đeo bám trơ trên này. Giờ nói xem cô muốn gì?”

“Em không muốn gì cả, chỉ cần anh thôi!” Cô nấc lên trong tiếng nức nở.

“Vậy thì tôi nói lại một lần nữa, từ giờ phút này tôi và cô, chúng ta không có bất cứ liên quan gì cả. Đừng để tôi nhìn thấy mặt cô lần nữa.” Chậm rãi buông từng câu lạnh nhạt và thả lại ánh nhìn chán ghét pha chút mệt mỏi, rồi anh quay lưng bước đi.

“Đừng... đừng mà!” Na chạy theo anh ra khỏi quán, cô thấy choáng váng, như người đang say trong một cơn ác mộng mới bắt đầu.

*** Na trở về với bộ dạng thê thảm cùng trái tim tổn thương tan nát, trong cô giờ đây là sự trống rỗng hoang lạnh vô cùng. Có lẽ chỉ là cơn mơ thôi, hy vọng chỉ là mơ thôi. Khi tỉnh dậy mọi chuyện sẽ lại tốt đẹp, sẽ không còn sợ hãi và đau khổ nữa.

Thả rơi chiếc túi xách, cô lao mình lên giường, úp mặt mà khóc nức nở. Khóc như một đứa trẻ, khóc cho hết những tủi hờn...

Cơn buồn nôn lại bùng tràn đến, Na bật dậy và lao vào phòng vệ sinh.

Vú Lan mở cửa vào phòng, thấy tiếng ọe từ phòng vệ sinh bà vội chạy lại, lo lắng vỗ lên người con bé. “Có sao không hả con? Sao dạo này con bệnh ghê thế. Mai vú đưa con đi khám bác sĩ.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn vú. “Con muốn mà chẳng nôn được, khó chịu quá đi...” đang nói dở, cơn buồn nôn lại xông lên, Na lại thốc tháo nôn khan.

Vú chăm chú nhìn con bé, bà nghĩ lại từ việc nó không muốn ăn, luôn thấy buồn ngủ, nôn khan... “ Na! Đứng dậy vú hỏi!” Bà kéo tay con bé đứng dậy.

Cô nhìn vú ra ý hỏi, mặt rầu rĩ đầy mệt mỏi.

“Tháng này con đã đến kỳ chưa? Nói xem lần gần nhất con bị là khi nào hả?”

“Ừm... con cũng không nhớ, hình như... cũng lâu rồi chưa thấy gì.”

Vú Lan chặn ngực cho khỏi sốc. “Trời ơi! Liệu có phải là...” Bà nhìn con nhỏ từ đầu đến chân, rồi tập trung điểm nhìn vào bụng nó.

Na cũng đưa mắt theo cái nhìn của vú, cô đưa tay sờ lên bụng mình. Nỗi sợ hãi, bất ngờ và thật nhiều những xúc cảm lạ lẫm khác xuất hiện và bủa vây khiến cô thấy thân tâm như chơi vơi giữa một rừng mây bông bồng, hỗn mang. Chết chặc những u mê và rối rắm...

**

Cầm tờ giấy khám trên tay Na lặng đi nhìn vào dòng chữ xác nhận mình có thai. Cô thực sự bất ngờ đến không thở nổi, điều này thật kì lạ. Trong bụng mình đã có em bé ư? Một sinh linh đang tồn tại bên trong mình sao? Na chưa khi nào có một khái niệm rõ ràng về việc có con. Rằng cô đã làm mẹ. “Mẹ”, cái thanh âm ấy đối với cô sao mà xa xôi, sao mà lạ tai. Lệ Na cứ run rẩy mãi với ý nghĩ không biết phải làm sao. Chỉ có một điều cô chắc chắn, đó là phải cho anh ấy biết. Một tia hy vọng lóe lên, nếu anh ấy biết mình mang thai đứa con của anh ấy, anh sẽ không thể ra đi nữa.

Với hy vọng quay cuồng trong tâm trí đó, Na lao đi tìm anh khắp nơi, tất cả những nơi chốn êm đềm khi cô và anh bên nhau. Nhưng không thấy hình bóng người đàn ông cô yêu đâu cả. Không cách nào gặp gỡ hay liên lạc. Giờ cô chỉ còn có thể tìm đến công ty của anh thôi, giờ này có lẽ anh đang ở đó. Cô biết như vậy thật liêu lĩnh, anh sẽ rất giận nhưng cô có lý do chính đáng của mình.

Đứng trước lối vào văn phòng giám đốc, Lệ Na giằng co với cô thư ký. Cô ta nhất định không để cô vào.

“Giám đốc không gặp cô, nếu cô còn ngang bướng tôi sẽ gọi bảo vệ đấy.”

“Tránh ra ngay! Đừng có để tôi đi lên.” Đôi mắt Na quắc lên giận dữ, cô gạt cô thư ký ra. Lao đến mở cánh cửa phòng làm việc của anh.

Vĩnh Uy trong bộ vest trang trọng ở công ty trông càng trở nên lịch lãm, đang sắp xếp lại những giấy tờ để bàn giao lại công việc, đêm nay anh sẽ bay. Anh nhìn cô một cách lạnh lùng, cô ta thật lì lợm. Anh nói với cô thư ký: “Cô cứ ra đi!”

“Dạ!” Cô thư ký bước ra. Thầm cảm thán, mấy chuyện tình ái kiêu này cô không thấy lạ. Nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy một cô gái dám đến tận đây.

Khi nhìn thấy anh mọi giận dữ, bức bối trong Na tan biến hết, trước mặt anh cô như không còn là chính mình.

“Em xin lỗi vì đã quấy rầy anh! Em thực sự cần phải gặp anh.”

“Chẳng phải tôi đã nói là chấm dứt hoàn toàn rồi sao? Hay tôi còn thiếu nợ cô thứ gì?”

Lệ Na tiến lại gần. “Không đâu anh. Em... em đã... có rồi!” Bàn tay khê khàng đặt lên bụng. Đôi môi run run mãi mới có thể cất lên câu nói nhẹ mà vang động tận tâm can: “Em có mang rồi!” Bối lẩn trong đó là bao nỗi niềm, một chút lơ lảng, một chút sợ sệt và cũng có cả những hy vọng.

Im lặng trong một khoảnh khắc rồi anh bật cười: “Ha ha! Phải rồi, tôi quên mất. Còn thiếu trò này nữa.”

Cô lắc mạnh đầu, nước mắt lưng tròng. “Em nói thật đấy, anh nhất định phải tin, em có bằng chứng. Anh không thể rời bỏ em được.”

Vĩnh Uy đến bên cửa sổ, anh quay mặt nhìn ánh chiều tà rực rỡ ngoài kia. Vầng dương đỏ ối nhuộm lên thân hình cao lớn của anh một màu vàng sậm, lạnh lùng đến ám ảnh. “Nếu như là thật đi nữa tôi cũng không tin nó là của tôi. Nói xem cô cần bao nhiêu?”

Na bước đến sau lưng anh, gào lên: “Không! Nó là con anh mà. Em không cần gì hết, chỉ cần anh thôi!” Sao anh cứ mãi không hiểu rằng cô yêu anh đến thế nào. Cô cần anh biết bao.

“Tôi không yêu cô, loại con gái trở trên tùy tiện và lại còn không hiểu chuyện như cô không phải đối tượng của tôi.”

Đôi vai gầy của Lê Na rung lên thổn thức. “Em rất thật lòng với anh. Van anh, đừng đối xử với em như vậy. Anh muốn gì em cũng chịu, chỉ cần anh đừng đi, đừng rời bỏ em!”

Thân hình tiều tụy quỳ sụp xuống, đôi tay nắm chặt lấy gấu quần anh ta, mặt cúi gằm nước nức nở, nước mắt nhoe nhoet, từng giọt tuôn đầm đìa. “Xin anh... xin anh!”

Vĩnh Uy vẫn lặng thinh trong sự kiên quyết đến tàn nhẫn, anh không ngoái lại đến một lần nhìn cái thân hình yếu đuối kia.

Tưởng như, cứ quỳ gối cứ van xin, cứ gạt bỏ hết lòng tự trọng và thể diện thì có thể lay chuyển được trái tim người ta. Nhưng không, điều đó chỉ càng làm dày thêm sự khinh miệt và ghét bỏ.

Tiếng chuông điện thoại vang lên lẫn trong tiếng khóc sùi sùi của Na và khung cảnh ảm đạm càng làm tăng thêm phần thê thiết.

Mặc kệ tiếng chuông, giờ này cô không muốn nghe hay làm bất cứ việc gì khiến mình xao lãng cả, cô cần phải tỉnh trí để giữ người đàn ông này lại. Nếu anh ấy đi cô sẽ mất anh mãi mãi. Không! Cô sợ hãi khi nghĩ tới điều đó.

“Nếu còn không đi, đừng trách tôi không khách sáo.” Giọng nói của anh nghe lạnh băng không chút xót thương.

Chuông vẫn kêu réo rất liên hồi như thúc giục, như kêu gọi. Na lần tìm điện thoại trong túi, đôi tay run rẩy mãi mới có thể ấn phím trả lời. Cô áp chiếc điện thoại lên tai.

Ở đầu bên kia tiếng vú Lan hoảng loạn gào khóc, bà nói cô cần phải về ngay. Họ đến tịch biên và niêm phong toàn bộ ngôi nhà. Ba cô quá sốc đã lên cơn nhồi máu cơ tim, phải đưa đi cấp cứu.

Na choáng váng, cô như không tin ở tai mình nữa. Mọi thứ rối tung lên... ba bị ngất... nhà bị niêm phong... nhưng còn anh ấy. Cô ngược lên... anh vẫn quay mặt nhìn ra ánh chiều hoàng hôn ngoài kia.

Na loạng choạng nhắc mình dậy, cô quay nhanh bước đi. Mình phải đi thôi. Nỗi đau đớn như xé tan lồng ngực. Trước khi khuất sau cánh cửa cô quay nhìn lại lần cuối bóng dáng người đàn ông mà cô yêu tha thiết, in đậm trong tim dáng hình anh bên ánh hoàng hôn đỏ ối.

Ngồi bên giường bệnh nhìn người cha như già đi cả chục tuổi Na thấy xót lòng, khuôn mặt ông trở nên gầy rộc hốc hác, mọi khổ đau hằn lên từng nếp nhăn. Từ hôm tỉnh dậy đến giờ ông chưa hề mở lời, dù ai hỏi gì cũng không nói. Ánh mắt cứ nhìn xa xăm mông lung. Không ai biết được trong ông giờ đây chỉ có ý nghĩa với ba từ duy nhất, đó là: tiền-bảo-hiểm.

Nhớ lại ngày hôm đó, Na vẫn tưởng chừng như chỉ là một cơn ác mộng, khi cô về đến nhà mọi đồ đạc đều bị dán giấy đỏ trông thật hoang tàn. Không khí u ám nặng nề. Xe cấp cứu đưa ba cô vào viện. Những người giúp việc trong nhà thì xúm đến nói hãy trả lương cho họ để họ ra đi.

Na bước những bước chân buồn bã dọc khoảnh sân đầy nắng của bệnh viện, vú Lan mới vào thay, bà nói cô nên đi ăn một chút gì đó. Mấy ngày này bà phải ở nhờ nhà người bà con xa. Còn cô ở luôn trong bệnh viện.

Thối đời thật bạc bẽo, cô đã gọi điện khắp nơi cậy nhờ giúp đỡ nhưng đáp lại chỉ là sự khinh mĩa, coi thường hoặc lịch sự hơn thì là tránh mặt không gặp. Cả bạn Na lẫn bạn cha cô, tất cả đều trở mặt thờ ơ. Ôi cuộc đời! Chẳng phải họ luôn nhận được những gì mong muốn từ gia đình cô sao? Không muốn nghĩ nữa, thực sự không muốn nghĩ gì nữa!

Tiếng chuông reo cắt ngang dòng suy nghĩ. Là vú Lan. “Vâng!”

Tiếng vú hốt hoảng ở đầu dây bên kia: “Na ơi! Ba con biến đâu mất rồi. Ông ấy nói muốn ăn cháo sen, bảo vú đi mua...”

Hai vú con chia nhau tìm khắp bệnh viện, Na lao đi với những bước chân vội vã, lo sợ khắp các hành lang và phòng bệnh. Một linh cảm chẳng lành mơ hồ ập đến, tràn ngập nỗi đau thắt lòng. Nghẹn thở. Tê dại...

Tiếng người huỳnh náo, tiếng thét, tiếng kêu la vang vọng ngoài sân bệnh viện... Na lần theo tiếng ồn đó... Đôi chân đã trở nên yếu ớt bởi cơn run mạnh. Nắng tràn qua những tấm kính trong suốt bỗng trở nên gay gắt. Rực sáng đến kỳ lạ. Luồn lách và soi tỏ từng mảng tối âm u nhất.

Nhìn qua tấm kính, ngoài sân trước của bệnh viện ken dày những người là người, những khuôn mặt ngược nhìn lên, hằn sâu vẻ hoảng hốt, kinh ngạc...

Trong một khoảnh khắc đứng im như chết lặng. Thân hình to lớn của cha cô rơi như xuyên từ trên cao xuống. Lao nhanh khủng khiếp. Phụt một tiếng da thịt đã chạm đất. Nghe thật ghê rợn, bi phẫn.

Na lao đảo quay cuồng trong mớ âm thanh hỗn loạn, đôi mắt khép dần và tâm tư chìm sâu vào cõi đêm mênh mông không bờ bến...

Đám tang ảm đạm, buồn bã. Na ngồi trước linh vị cha, dường như cô đã không còn ý thức gì nữa. Nỗi đau khổ cùng cực đã nhấn chìm mọi cảm xúc, giờ đây chỉ có duy nhất một ý nghĩ còn tồn tại. Đó là cái chết. Đúng vậy, chết thì có gì đáng sợ, cô cũng muốn được chết.

Chẳng phải ba cũng dùng cái chết để rời bỏ cô đấy thôi. Người thân yêu nhất cũng bỏ rơi để Na bơ vơ, lẻ loi trên cõi đời này thì sống còn có ý nghĩa gì nữa đâu. Nghĩ đến đó chợt thấy một cảm giác nhói nhói, Na nhìn xuống bụng dưới, niềm xúc động mãnh liệt trào dâng. Nếu cô chết đứa bé này cũng phải theo cô.

Cơn rùng mình chạy dọc toàn thân bởi cái ý nghĩ u ám ấy. Hãi sợ, nước mắt lại tuôn rơi. Nhưng biết phải làm sao đây, phải làm thế nào mới được. Na thực sự thấy mình đã không thể gắng gượng, chịu đựng thêm được nữa rồi.

Nỗi tuyệt vọng, đắng cay như kéo cô xuống hố sâu của địa ngục tăm tối...

Chương 5: Đổi thay

5 năm sau...

Quán café bánh ngọt đang tấp nập khách ra vào, các nhân viên của quán cứ quay như chong chóng với những tiếng gọi. Khung cảnh rộn ràng nhưng vẫn trang trọng.

Cô gái có mái tóc dài xoăn tự nhiên buộc hờ sau gáy, đưa tay quạt giọt mồ hôi trên trán. Có lẽ trong quán này cô là nhân viên phục vụ năng nổ nhất, khách hàng khi đến đây rất hài lòng với sự nhanh nhẹn, cởi mở của cô. “Dạ! Hai bánh sừng bò, một ly sữa dừa, một đĩa thạch trái cây.” Tay cô thoăn thoắt ghi chép, rồi lại nhanh chân đưa thực đơn vào bếp.

Tối muộn, khách đã vãn bót. Mấy cô nàng nhân viên đứng tụm lại khoảnh giếng trời bên góc hông của quán.

Mỹ Hà đứng chống nạnh, vừa nói vừa thở phào phàn: “Hứ! Cứ như khổ sai không bằng. Tổ đến đây để chờ đợi chàng hoàng tử trong mơ chứ đâu phải để hành xác thế này.”

Lệ Na vỗ lên cánh tay múp míp của bạn. “Hi, mệt lắm sao? Có lẽ do cậu ăn tận năm cái bánh (cỡ to) và ba ly nước quả nên mới thấy mệt đó.” Thời gian trôi qua, Lệ Na đã thay đổi ít nhiều, khuôn mặt không son

phần đẹp một cách bình dị. Mái tóc quăn nhẹ bay hững hờ khiến cô trông càng mỏng manh. Ánh mắt long lanh trở nên lắng dịu hơn trên mỗi bước đường trưởng thành.

Mỹ Hà nghe nói vậy liền phồng má, trừng mắt. “Sao cơ? Ý cậu nói tớ ăn nhiều? Nên không làm được việc?”

Na vội xua tay. “Không phải. Ý tớ là thường khi ăn no sẽ ngại vận động.”

“Nói à biết, tớ ăn đâu có no. Và tớ là người làm việc hăng say nhất ở cái quán này!” Mỹ Hà vênh bộ má phúng phính lên.

Mấy cô gái cười khúc khích: “Ừ! Cậu phải ăn nhiều thêm nữa và làm ít thôi nếu không chàng hoàng tử của cậu sẽ đau lòng lắm nếu biết được.”

“Các cậu có biết không, mẹ tớ nói, phụ nữ phải béo tốt khỏe mạnh như tớ mới đáng làm phụ nữ,” cô nàng liếc đôi mắt hấp háy sang bên, rồi huých khuỷu tay, “Chứ cứ như con bé tong teo này thì có ma nó rước.”

Lệ Na không kịp tránh, loạng choạng trước cú huých thân ái quen thuộc của cô bạn. Cả bọn phá lên cười vui vẻ. Dù chỉ là những cô gái bình thường đi làm thuê nhưng Na thấy may mắn vì có những người bạn như vậy. Đến bây giờ cô mới hiểu được thế nào là tình bạn chân thành, không vụ lợi.

**

Khóa xong lớp cửa cuối cùng của quán, Na vội rảo bước trên vỉa hè rộng lát đá. Cô luôn làm thêm giờ nên lúc nào cũng là người về sau cùng. Tuy làm việc vất vả nhưng cô rất vui vì có thể kiếm thêm khoản tiền chi tiêu cho ba miệng ăn và dành tiền để bé Bin vào lớp một nữa. Nghĩ đến con trai yêu bé nhỏ, Na sải bước nhanh hơn để mau chóng được ôm thẳng bé vào lòng. Khu nhà trọ Na ở cũng gần đây nên cô đi bộ để tiết kiệm chi phí.

Na gõ cửa nhà bà hàng xóm trông trẻ để đón bé Bin, vì cả cô và vú Lan đều quá bận nên phải nhờ người đón bé từ lớp mẫu giáo và trông đến tận tối muộn.

Bà chủ nhà ra mở cửa nói thẳng bé đang ngủ. Na vào bế con ra, định chào bà chủ nhà về thì bà giữ lại:

“Khoan đã! Cô nói chuyện với tôi một chút. Thế này, từ mai cô tìm người khác trông thẳng bé nhé! Nó nghịch ngợm quá, làm tôi đau cả đầu. Thôi! Xin lỗi cô tôi không thể trông thẳng bé được nữa đâu.”

“Dạ, bác nói sao? Nếu bác không trông giúp thẳng bé Bin thì cháu biết phải làm sao? Bác giúp cháu đi mà! Rồi cháu sẽ bảo nó phải ngoan ngoãn.” Na lo lắng, nếu bác ấy không chịu giúp thì cô không biết phải xoay xở thế nào nữa. “Hay là cháu trả thêm cho bác...”

“Không! Có thêm bao nhiêu tôi cũng chịu. Thế này đi, tôi sẽ trông giúp thẳng nhóc cho cô nốt tuần này. Nhưng mà cô nhất định phải đi tìm người khác thôi.”

Lệ Na nhúc nhích suy nghĩ không biết nhờ ai trông giúp bé Bin, biết con mình khá thông minh và hiếu động nên ai cũng sẽ thấy rất mệt mỗi khi trông thẳng nhóc.

Nhẹ đặt con nằm trên giường, Na đi vào phòng tắm. Căn phòng trọ chỉ rộng hơn chục mét vuông, kê đủ một chiếc giường, một cái bàn nhỏ đi kèm chiếc ghế. Chỗ nấu bếp nằm khuất góc trong. Giờ này vú Lan vẫn chưa về, bà làm công rửa bát ở một nhà hàng lớn nên thường về rất muộn.

Bước ra từ phòng tắm, Na cúi nhìn thẳng bé đang ngủ say, đôi má căng mọng với cánh mũi phập phồng trông thật đáng yêu. Một giọt nước từ tóc Na rơi xuống má thẳng bé khiến nó giật mình tỉnh giấc.

“Ôi mẹ xin lỗi!”

Bé Bin dụi dụi mắt rồi ngồi bật dậy. “Mẹ ơi!” Giọng nói non nớt vang lên trên đôi môi nhỏ xinh. Na cầm lấy tay thẳng bé. “Con nghe mẹ hỏi đây, mẹ đã dặn thế nào? Con phải nghe lời chứ, sao cứ làm phiền người lớn?”

Bin ngơ ngác: “Con có làm gì đâu. Mà mẹ ơi trên trời có bao nhiêu ngôi sao hả mẹ?”

“Nhiều lắm. Hàng tỷ tỷ ngôi sao, mẹ không đếm hết được. Nhưng mà mẹ đang...”

“Tại sao mẹ lại không đếm hết được?”

“Thì bởi vì mẹ không thể, các nhà khoa học cũng bó tay đấy. Vì vũ trụ rộng lớn lắm!”

“Vũ trụ rộng từng nào hả mẹ?”

Na gất lên: “Thôi! Nằm xuống ngủ tiếp đi!” Đến cô cũng phát mệt vì những câu hỏi cắc có liên tiếp của thằng nhóc.

Thằng nhỏ dần môi nói không thèm chơi với mẹ nữa, rồi lại nằm xuống. Chẳng mấy chốc cu cậu đã lại say sưa trong giấc mộng với bầu trời và những vì sao.

Lệ Na nằm xuống cạnh con. Đêm lặng yên với những vì sao lấp lánh trên trời, thi thoảng một làn gió nhẹ thoảng qua nghe dư âm đâu đây những nốt nhạc du dương của cuộc sống về đêm.

Vĩnh Uy nhấp nhẹ ngụm rượu, quanh anh là những người bạn đang cười đùa trong tiếng nhạc êm dịu. Để mừng anh trở về họ đã tổ chức một tiệc rượu nhỏ tại quán bar khá yên tĩnh và sang trọng này. Vẫn là vẻ đẹp nam tính, lịch lãm mà cao ngạo nhưng sự chín chắn, điềm tĩnh toát lên trong từng phong thái.

Kiều Diễm ngồi kế bên anh, nói những lời mật ngọt dễ nghe. Anh là người khiến cô luôn thấy ngưỡng mộ và nhung nhớ, giờ đây anh đã về, quãng thời gian tới nhất định là những ngày tháng vui vẻ. Kiều Diễm luôn mặc định rằng anh là của cô, bởi sự tự tin về chính mình. Cô có một vẻ đẹp kiêu sa, gợi cảm, một phong thái tiểu thư vô cùng quyến rũ. Cô tin rằng không ai hợp với anh ấy hơn mình.

Hơn nữa hai gia đình cũng rất mong muốn hai đứa thành đôi, đó sẽ là một sự kết hợp hoàn hảo giữa hai gia đình thế gia thân thiết, vì lợi ích chung to lớn cũng như việc môn đăng hộ đối.

Cậu bạn thân Duy Khang lên tiếng: “Hình như cậu bám đuôi tôi thì phải? Tôi về nước được một thời gian thì cậu cũng về theo. Hà hà! Thôi cũng được, những năm vắng cái mặt cậu tôi cũng thấy đôi chút vô vị.”

“Vậy sao? Tôi tưởng cậu vốn luôn coi tôi là một thằng vô vị!” Giọng anh vẫn trầm ấm, dễ nghe.

Kiều Diễm cười cười nói giọng mượt mà: “Anh có biết là khi anh ở đâu nơi ấy bỗng trở nên tẻ ngắt không Uy?” Làn mi chải mascara xanh lét nháy anh. “Bởi vì anh đã hút hết mất sự thú vị về mình rồi!”

Các chàng trai ồ lên phản đối.

Duy Khang: “Nè Diễm em không thể tăng cậu ta lên một cách thiếu công bằng và không lý trí thế được.”

Vĩnh Uy chỉ cười nhạt: “Em cứ việc tán dương anh thôi nếu thích, điều ấy cũng chẳng phương hại gì đến anh mấy. Chỉ e có người sẽ mang nỗi ám ảnh vĩ đại đấy!”

Kiều Diễm cười tình: “Hi, em chỉ nói sự thật thôi!”

Duy Khang phản đối: “HIE (Không)!! Đừng tưởng tôi dễ bị tác động vậy nhé. Nhưng mà anh cũng nói cho em nghe điều này Diễm à, anh mà không tìm được một người con gái coi anh như là trung tâm của thế giới như em đối với cậu ta thì... Watashi wa watashi dewa arimasen (Tôi không phải là tôi).”

“Please! Sẽ không có cô gái nào xin chết vì cậu đâu nếu đến việc đơn giản là phân biệt ranh giới quốc gia cậu cũng chưa làm nổi. Có phải cậu bị dân Phù Tang thuần hóa mất rồi không nhỉ?” Khương Nam kêu lên, mắt đảo một vòng.

Cả bọn lại phá lên cười.

Họ say sưa trong cuộc vui kéo dài thâu đêm, đã lâu rồi mới có ngày vui như hôm nay.

Quán hôm nay khá vắng khách nên không gian trở nên yên tĩnh, vắng lặng. Nắng rực rỡ chiếu xuyên qua tấm trần bằng kính tạo cho khung cảnh một vẻ sáng bừng lộng lẫy.

Lệ Na đang luôn tay lau những chiếc ly sáng bóng ở quầy bar mà tâm tư vẫn bộn bề với những lo toan về việc tìm người trông giúp bé Bin. Đã mấy ngày rồi mà cô vẫn chưa tìm được người trông trẻ nào thích hợp. Đang miên man với những suy nghĩ đó thì chợt có tiếng gọi. Cô ngẩng đầu lên thì thấy một người đàn ông đang ngồi ở chiếc bàn góc xa cạnh tấm tường kính, đang nhìn xuống tờ báo cầm trên tay. Chắc anh ta vừa

gọi cô. Ngoảnh nhìn quanh không thấy ai, có lẽ mọi người thấy vắng nên vào trong nghỉ ngơi hết, Na vội cầm quyển menu và tờ ghi thực đơn lại chỗ người khách kia.

Càng tiến gần người đó cô càng cảm thấy bồn chồn không yên, tim bỗng đập loạn nhịp, bước chân dần chậm lại. Có lẽ là tại dáng người đó thôi...

Na đứng khựng lại, khuôn mặt nhìn nghiêng góc cạnh với sống mũi thẳng tắp của người ấy... Mắt nhòa dần, từng mạch máu thro thit như đông cứng lại. Nổi bất ngờ quá lớn khiến cô sững sờ trong run rẩy. Không, có lẽ là ảo giác chẳng...

Vĩnh Uy nhận biết được cô đã đến bên cạnh, anh nói mà vẫn không nhìn lên: “Một Cappuccino!”

Nổi chéng choáng, vánh vất vẫn đơng đây tâm trí Lệ Na, niềm thương đau dâng trào quặn thắt. Nước mắt cứ chực rơi. Vẫn là thức uống quen thuộc đó. Là anh ta, là anh ta. Không phải ảo giác.

“Cô không nghe thấy gì hả?” Anh ngạc nhiên ngẩng nhìn lên.

Cô chợt bừng tỉnh: “Dạ vâng!” Mặt vội cúi gầm, rồi quay người bước đi trên đôi chân nặng nề.

Vĩnh Uy nhìn theo bóng dáng cô. Cô ta thật lạ lùng. Và có vẻ hơi quen quen, dường như anh đã gặp ở đâu đó rồi, nhưng chưa kịp nhìn kỹ nên không nhớ ra. Mà thực ra anh cũng không quan tâm đến chuyện đó lắm. Uy lại tiếp tục chú tâm vào tờ báo kinh tế. Na nép mình khuất sau bức tường ngăn với sảnh ngoài, cô mặc cho nước mắt thấm ướt mi. Năm năm trôi qua, đã bao lần hình dung ra cảnh trùng phùng, cô sẽ nói gì sẽ làm gì. Chờ mong, hy vọng rồi lại dằn lòng phải quên, phải hận. Ngày gặp lại cô sẽ tự tin là chính mình, sẽ là một Lệ Na mạnh mẽ, tự trọng trước anh ta. Vậy mà... sao vẫn đau, vẫn mất bình tĩnh như vậy...

Chợt nghĩ về bé Bin cô như tỉnh hẳn ra, phải rồi mình thật ngốc. Anh ta là cha của con trai mình, cảm xúc đau thương, uất hận này cũng là lẽ đương nhiên. Đúng thế, chỉ vậy mà thôi. Na cố xốc lại tinh thần và gạt đi những giọt nước mắt.

Một khoảng thời gian trôi qua, không biết đã bao lâu, mỗi phút mỗi giây cảm tưởng như rất dài mà cũng lại rất chóng vánh. Na chưa biết cô nên đối diện thế nào với thực tại. Có lẽ anh ta đã đi rồi. Cô thấy nhẹ nhõm với điều đó, nhưng đồng thời một cảm giác nuối tiếc kỳ lạ cũng xâm chiếm tâm hồn.

5. Chương 06

Chương 6: Dư âm nhạt nhòa

Tâm trạng không tốt nên Na xin phép về sớm, bước chân cứ vô định dọc theo con đường với những hàng cây chạy dài. Mới chưa lâu bầu trời còn rực nắng vậy mà giờ, những áng mây bông bồng bồng sánh đặc một màu âm u như sà xuống khiến không gian trở nên sùng nặng.

Mãi mê với những ý nghĩ đang đong đầy, cô không để ý một bóng người đang bám theo, hần ngày càng rút dần khoảng cách. Rồi đột ngột, bóng người ấy lao nhanh sượt qua người cô, tay hần giật mạnh chiếc túi xách.

Na theo đà giật của chiếc túi bị trượt ngã nhào xuống mặt đá vỉa hè, còn đang bối rối hoảng hốt chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì thấy tên cướp đã chạy khá xa phía trước.

Cô vừa lên tiếng run run: “Cướp, có cướp...” dường như không đủ sức và tinh thần để kêu to được.

Vừa khi đó một chàng trai bước ra từ cửa hàng băng đĩa cạnh bên, anh thấy cô ngã bệt trên mặt đất, rồi lại đưa mắt nhìn theo hướng nhìn của cô. Lập tức hiểu rõ mọi chuyện, để rơi túi đĩa xuống, anh băng người phóng mạnh với tốc độ nhanh như chớp đuổi theo tên cướp.

Na nhìn theo với nỗi bàng hoàng, sự việc diễn ra quá nhanh khiến cô chưa biết phải làm sao. Định chống tay đứng dậy nhưng một cơn đau buốt ở mắt cá chân khiến cô lại phải ngồi bệt xuống. Quệt những giọt mồ

hồi trên trán, Na bắt đầu lần cởi đôi giày, mắt cá chân hơi sưng phồng lên, cảm giác nhói đau cứ giật từng cơn.

Một lát khá lâu sau, chàng trai ấy trở lại. Quần áo hơi xộc xệch do vật lộn, trên tay anh là chiếc túi xách của cô. Anh tiến lại gần.

Lệ Na mở lời: “Cảm ơn anh...”

Chàng trai ấy nở nụ cười, một nụ cười đẹp mê hồn với chiếc răng khểnh rất duyên. “Không có gì! Chiếc túi của cô nè. Mà... cô vẫn chưa đứng lên à?” Anh theo ánh nhìn của cô và ồ lên: “Để tôi xem nào!” Rồi ngồi xuống nâng bàn chân Na lên xem xét, sờ nắn chỗ mắt cá chân một hồi anh nói có lẽ là trật khớp.

Anh tuân ào ạt những câu hỏi thăm như đi đâu về, sự việc vừa rồi có làm cô sợ hãi không, giờ cảm thấy sao... còn đôi tay thì vẫn nhẹ nhàng lần sờ, chỉnh xoay xương khớp ở bàn chân cô. “Khắc” tiếng kêu ở khớp vang lên. “Ha, vậy là được rồi. Chỉ cần để yên một thời gian là ổn.”

Anh cứ lơ lửng sự chú ý của cô vào cuộc nói chuyện nên Na chưa kịp cảm thấy gì thì cơn đau đã qua, chỉ còn lại cảm giác âm ỉ lan tỏa.

Na nhìn anh cảm kích, đôi má ửng hồng.

Anh ngỡ ngàng trước ánh mắt long lanh và khuôn mặt tươi trẻ của cô, khẽ ho khan mấy tiếng anh nói: “Để tôi giúp cô lại kia ngồi!” Rồi anh dìu Na đứng dậy, đỡ cô đến ngồi lên chiếc ghế đá nghỉ chân cho người đi bộ ở gần đó.

“Cô ngồi yên đây nhé, tôi sẽ quay lại ngay!” Anh tiến lại ô tô của mình đổ bên lề đường, mở cửa xe rồi lấy ra một túi thuốc.

Quay lại bên Na anh quỳ một chân xuống, gỡ miếng gạc ra và dán vào những chỗ xước trên đầu gối cô.

“Ôi không cần đâu anh.” Na vừa thấy ngại ngần vừa thấy xúc động.

“Con gái có sẹo là xấu lắm biết không, cô cứ ngồi yên đi!” Anh cười cười.

“Anh thật tốt quá, tôi không biết nói gì để cảm ơn anh.”

“Có gì mà cô phải cảm ơn suốt thế, cô tên gì?”

“Dạ, là Lệ Na!” Ôi cô thật đáng trí, vẫn không bỏ được tật hay quên khi bối rối, còn chưa hỏi anh ta tên gì. “Còn anh ạ?”

“Lệ Na à? Một cái tên rất đẹp và dễ thương. Xin giới thiệu tôi là Duy Khang, bác sĩ ngoại khoa.”

“Hóa ra anh Khang là bác sĩ, thảo nào có đem theo cả túi sơ cứu.”

Duy Khang miết tay lên miếng dán cuối, rồi anh đứng dậy. “Xong rồi, giờ cho tôi biết nhà. Tôi sẽ đưa cô về!”

“Dạ thôi, làm phiền anh quá...”

Anh cương quyết: “Với cái chân như vậy cô không thể đi bộ về được, nếu không muốn để lại di chứng.”

Na phải nhượng bộ trước những lý lẽ thuyết phục của anh. Ngồi trên chiếc xe sang trọng của Duy Khang, lắng nghe tiếng nhạc da diết, cô bỗng nhiên thấy thất lòng. Nhìn ra ngoài cửa kính xe, bên ngoài mưa đã bắt đầu giăng giăng, bầu trời sục tối nhanh hơn. Chiếc xe vẫn vi vút lao xuyên màn mưa, băng qua từng hàng cây, từng cửa hiệu đã sắp sửa lên đèn.

Lệ Na ngồi tựa bên cửa sổ ngắm những giọt mưa li ti thì thoáng rớt xuống, bầu trời sau cơn mưa không trắng, không sao trông thật lẻ loi, trống vắng như cõi lòng cô lúc này. Nhớ về người đàn ông ấy cũng như nhớ về cả một quãng thời gian đón đau. Cô thấy nhớ ba, nhớ nỗi tiếc thương quá lớn mà ông để lại. Nỗi buồn quá khứ ủa về những lớp lớp sóng ánh bạc. Dồn dập. Lạnh lẽo. Làm chao đảo thực tại.

Tiếng lạch cạch nơi cửa, vú Lan mở cửa bước vào, bà cởi tấm áo mưa ướt nước. Mấy năm trôi qua, thân hình bà vẫn đầy đặn, chỉ mái tóc là bạc thêm. “Ồi dà, cứ nắng nhiều vào rồi mưa thiệt lực.” Chợt nhìn thấy vẻ ủ rũ của Na bà vội hỏi han: “Con bé này sao vậy? Trông thiếu ngủ quá đi.”

Hơn lúc nào hơn cô cần một bờ vai để dựa, để được an ủi, để được khóc thỏa thuê. “Vú ơi!” Cô lao đến ôm chặt lấy vú, áp đầu vào ngực bà mà khóc nức nở.

“Sao? Có chuyện gì thế? Nói vú nghe xem!” Bà hỏi đầy lo lắng, đưa tay vuốt mái tóc cô.

Na vẫn khóc mà chẳng nói gì.

Vú Lan thúc giục: “Ồ kìa! Nói đi chứ. Có chuyện gì?”

Cô buông vú ra, ngồi thẳng dậy. Đưa ngón tay thấm giọt nước trên mi mắt. “Người ấy, anh ta ý, đã trở về rồi...” Cô đưa mắt nhìn bé Bin đang ngủ say sưa.

Bà vú cũng nhìn theo, miệng há ra ngạc nhiên: “Sao cơ? Ý con nói là... con đã gặp lại cậu ta?”

Na không nói gì chỉ gật nhẹ đầu.

Bà chợt nhảy dựng lên, hết xoay bên này lại xoay bên kia: “Ồi trời, trời ôi! Con đã nói chưa, có chỉ vào mặt hấn ta mà nói anh là đồ vô trách nhiệm, đồ vô lương tâm không hả? Rằng tôi đang nuôi thằng con của anh đấy. Ôi vú khát nước quá.” Bà vội lấy chén nước rồi tu ừng ực.

“Con không nói gì cả, hơn nữa anh ta cũng không nhận ra...”

“CÁI GÌ?” Tay bà chống nạnh, má phồng lên và mắt nhìn cô đầy giận dữ.

Na đưa một ngón tay lên miệng: “Suýt! Vú định làm bé Bin thức giấc sao?”

Vú Lan ôm lấy miệng: “Ồ! Vú quên mất. Nhưng mà vú đau lòng quá, con là đứa con gái ngốc nghếch nhất mà vú từng biết.” Bà ngồi xuống giường, thân hình xuôi xị. “Thật quá ngốc nghếch, cứ để ta gặp mà xem, ta sẽ cho thằng ấy biết tay.” ***

“Con nhớ lời mẹ dặn chưa, phải ngồi ngoan ở đây, không được chạy đi đâu cả. Nhớ chưa?” Na đặt con ngồi trên chiếc ghế nệm ở phòng nghỉ dành cho các nhân viên trong quán. Vì chưa thể tìm được người nên cô đành đưa thằng bé đến đây sau khi tan lớp mẫu giáo về.

“Mẹ yên tâm, con biết rồi!” Bin vẫn mãi mê với chiếc bánh đậu đỏ đang cầm trên tay.

Na quay đi nhưng vẫn lo lắng ngoái lại nhìn, không biết thằng bé nghịch ngợm này có chịu ngồi yên không. “Ng Sloan! Lát mẹ sẽ vào ngay.”

Bin vừa ngoạm miếng bánh rở to vừa cười khì ẹ nó yên tâm.

Nhắm nháp xong chiếc bánh cu cậu bắt đầu cựa quậy không yên. Nghe lời mẹ dặn Bin cố ngồi ngoan được một chút nhưng rồi vốn tò mò hiếu động, nó lại nghịch thứ này rồi xem thứ kia, lần mò khám phá hết mọi góc ngách trong phòng.

Cuối cùng sau khi đã chơi chán, thằng bé chạy ra phía cửa, với tay nắm cửa mở ra rồi lần bước đi theo lối hành lang phụ. Cuối hành lang là cánh cửa dẫn ra con đường bên hông quán cũng không bị khóa. Bin cứ thế đi ra, thích thú nhìn quang cảnh phố xá tấp nập. Ngay bên cạnh quán bánh ngọt café là cửa hàng đồ chơi.

Chao ôi! Bao nhiêu là đồ chơi đẹp lung linh. Bin chưa khi nào nhìn thấy nhiều đồ chơi đến vậy. Nó cứ giương cặp mắt sát vào cửa kính nhìn ngắm bên trong. Thấy khách đến mở cửa vào thằng bé cũng vào theo, cửa hàng ồn ào khách ra vào nên cũng không ai chú ý đến một thằng nhóc.

Chơi chán ở đó Bin lại lần la hết hàng giặt ủi lại sang hàng sách báo, hết tiệm ăn lại đến tiệm tạp hóa, dần dần nó đã đi lạc khá xa khỏi quán bánh ngọt mẹ nó làm. Xung quanh vẫn là phố xá đông đúc nhưng xa lạ. Chẳng mấy chốc trời sập tối nhanh, các cửa hiệu đã lên đèn sáng trưng, dòng người qua lại thưa thớt. Thằng bé bắt đầu mệt và chán. Nó chạy tìm lại nơi có mẹ nó ở đó nhưng càng chạy càng lạc xa hơn. Chẳng biết đâu với đâu nữa rồi. Vừa chạy vừa ngó nghiêng xung quanh nhưng chỉ thấy những con người và cảnh vật lạ lẫm.

Ngồi trên bậc thềm của tiệm ảnh cưới, chất giọng bé con đã đi lạc vì sợ hãi vẫn cất tiếng gọi mẹ ơi, bà ơi! Vừa đói, vừa mệt, vừa sợ nó gào tướng lên. Dù đã cố nín khóc nhưng không thể được, nó òa lên nức nở... mãi mà vẫn chẳng thấy mẹ đâu. Cho đến khi thằng bé cảm thấy rằng dường như cả thế giới đã rời bỏ nó, thì:

“Ê nhóc!”

Nghe tiếng nói, nhóc con ngược đôi mắt long lanh nước nhìn lên, đôi môi mọng đáng yêu hé ra ngạc nhiên, người đàn ông đứng nhìn xuống nó trông thật cao lớn và uy nghi.

Nhìn khuôn mặt non nớt ướt nước mắt của thằng bé xa lạ, không hiểu sao trong Uy dâng đầy một nỗi xúc động kì lạ. Anh ngồi thấp xuống đối mặt với thằng nhỏ. “Cậu nhóc, tại sao lại ngồi đây khóc?”

“Chú là ai ạ?” Bin dùng bàn tay nhỏ xíu gạt đi những giọt nước mắt.

“Chú xuống xe để mua chai nước. Thì thấy cháu.” Giọng anh nghe thật ấm áp và đáng tin cậy.

Vừa ngưng khóc một chút thằng bé lại òa lên khóc to hơn: “Cháu bị lạc mẹ rồi. Hức hức mẹ oiiiiiiii!!!!”

Anh lau nhẹ nước mắt trên má thằng nhóc. “Suýt, ngoan nào. Nín khóc đi! Con trai thì không được khóc nghe chưa. Chú sẽ đưa cháu đi tìm mẹ. Được không nào?”

“Thật ả? Chú hứa nhé!” Nó thật tự nhiên vòng tay ôm lấy cổ anh, áp mái đầu bé nhỏ vào vai người lạ mà nó gặp lần đầu.

Vĩnh Uy cũng thật tự nhiên như thế, anh ôm lấy thằng bé đứng lên. Đứng trên vỉa hè lộng gió, bế thằng bé xa lạ trên tay, cảm giác đó thật lạ kì. Đây là lần đầu tiên anh bế trẻ con. “Giờ cho chú biết...”

“Chú ơi cháu đói!”

...

Lệ Na quay về quán, trước cửa mọi người đã tề tựu lại đông đủ, hơi thở nặng nhọc khiến cô nói không ra hơi:

“Thế nào rồi? Đã ai thấy thằng bé chưa?” Cô nhìn quang cảnh buồn rầu và ánh mắt nào nề của mọi người cũng hiểu cuộc tìm kiếm không có kết quả gì.

Cô khổ sở khụy người ngồi xuống thành bồn hoa trước cửa quán, nỗi đau đớn, lo sợ đọng đầy trong đáy mắt đã trở nên vô hồn trống rỗng, ánh đèn từ trong quán hắt ra thứ ánh sáng ảm đạm phản chiếu lên những vệt nước loang lổ trên má cô.

Lúc chiều vì khách quá đông, rất muốn vào xem thằng bé thế nào nhưng cô không có một phút ngơi tay. Khi rảnh một chút Na đến bên con thì đã không thấy thằng bé đâu cả. Cô đã lao đi tìm kiếm khắp nơi, mọi góc ngách trong quán rồi đến những con đường, cửa hiệu ngoài phố. Các nhân viên trong quán cũng xông xáo tìm giúp nhưng đều không thấy Bin đâu hết.

Lệ Na tự trách, mình thật là tồi tệ, thật ngu ngốc mà. Mình đã để lạc mất con rồi. Nghĩ đến thằng bé giờ này không biết ra sao, đang ở đâu tìm cô thất lại từng cơn. Chắc nó sợ lắm. Nếu con trai cô mà có mệnh hệ gì chắc cô không sống nổi.

Mỹ Hà đặt tay lên vai bạn an ủi: “Cậu đừng lo lắng quá, chúng ta đã báo cảnh sát rồi chắc sẽ sớm tìm ra bé thôi.”

Mọi người quây lại xung quanh Na, mỗi người một câu an ủi, động viên.

Một tiếng nói vang lên xóa tan bầu không khí đang căng thẳng: “Xin lỗi...” Mọi người đều quay người nhìn về hướng phát ra tiếng nói và há miệng ngạc nhiên khi thấy một người đàn ông đang bế đứa bé trên tay.

Vĩnh Uy tiến lại gần hơn, ánh sáng từ trong quán hắt lên thân hình anh và thằng nhóc khiến mọi người trông rõ hơn. Tất cả dạt sang hai bên và ngơ ngác đứng nhìn.

“Thằng bé này đang muốn tìm mẹ!”

Câu nói của anh vọng đến tận tâm khảm đang chất nặng u mê của Na, cô choàng tỉnh. Vội lao đến bên người vừa cất tiếng đó. Và kia, đứng trước mặt cô là thằng bé con vẫn bình an vô sự, niềm hạnh phúc trong phút chốc vỡ òa. Sự nhẹ nhõm dần lan tỏa khắp người. Thế nhưng... người đàn ông đang bế thằng bé, bế con cô trên tay kia... Như một ánh chớp chói lòa giữa đêm đông, Lệ Na cứng người trong sự sững sờ đến tê dại. Nổi bất ngờ cứ liên tiếp nhoáng lên trong cô, có lẽ không một ai hiểu được tâm sự của cô lúc này. Hết nhìn anh ta rồi lại nhìn thằng bé, rồi lại quay nhìn anh ta...

Vĩnh Uy cũng chăm chú nhìn người con gái trước mặt, trông cô ta thật gầy gò, yếu đuối. Cả thân hình đều toát lên một vẻ suy sụp, khổ đau. Đó chính là cô nhân viên của quán này mà vài hôm trước anh đã gặp. Nhưng điều quan trọng là cô ta trông rất quen... anh lật lại ký ức... những mảng sáng tối của một thời đã qua cứ lảng đi lảng lại trong trí nhớ. Và dường như có một điều gì đó đã vùi mình ngủ quên bấy lâu nay trườn mình tỉnh giấc. Một điều thật khó gọi tên. Vừa quen, vừa lạ. Vừa nhạt nhòa nhưng lại cũng có chút dư âm.

Bởi vì dù sao cũng là những trải nghiệm đã qua của một thời tuổi trẻ mà. Ai cũng vậy thôi đến một lúc nào đó sẽ thấy bất cứ những kỷ niệm xa xôi nào từ dĩ vãng, dù nhiều hay ít, dù đậm hay nhạt cũng đáng khắc ghi và in dấu con tim. Bởi chính ta đã sống, đã tận hưởng, đã hòa mình vào những khoảnh khắc ấy.

Phải! Anh đã nhận ra người con gái ấy, người đã từng cùng anh trôi mình qua một vài khoảng lặng cuộc sống. Những người gặp rồi quên rồi trở thành xa lạ không phải ít nhưng vì sao riêng người con gái này lại khiến anh chợt bồi hồi khi nhớ về những chuyện xa xưa như thế. Có lẽ vì dáng vẻ của cô ta sao!? Vì người con gái đứng trước mặt anh đây và người con gái ngày đó quá khác nhau ư!? Như một bản thể trái chiều. Anh thật không dám tin điều đó, rằng hai người là một.

Trong khi đó thì nhóc Bin vẫn mãi mê với cây kem ốc vĩ đại trên tay và một đồng khoai tây chiên, kẹo ngọt cùng hàng tá thứ đồ chơi linh tinh khác. Nó chẳng thèm quan tâm đến chuyện gì xung quanh.

Lệ Na lại một lần nữa bừng tỉnh trong cơn mộng để trở về với thực tại, lắc mạnh đầu xua tan đi những ý nghĩ u ám. Cô tiến đến bên anh, giằng lấy thằng bé. “Con lại đây!”

Quắp chặt lấy thằng bé trên tay cô cứ thế vỗ mạnh lên mông nó. “Mẹ đã nói sao hả? Sao con không nghe lời, mẹ đã dặn thế nào. Hả?” Nước mắt đã khô giờ lại tuôn ào ạt. “Con có biết là... hức... mẹ...”

Thằng nhóc kêu toáng lên: “Ááááaaaa. Chú ơiiii!!!”

“Cô bình tĩnh đi, thằng bé không sao mà.” Uy giơ tay ngập ngừng, anh cảm thấy xót thằng bé. “Mà... hình như tôi có quen cô thì phải!”

Na ngừng tay, tim đập cuồng loạn, hồi hộp. Anh ta nhận ra mình rồi sao?

“Gì nhỉ? Tên cô là Nam hay gì đó? Xin lỗi nhưng tôi không giỏi nhớ tên những người phụ nữ đã từng quen biết!”

“Lệ Na.” Cô chỉ bật lên cái tên của mình. Thế đấy, Na tự cười chua xót trong lòng, anh ta còn không nhớ cả tên mình. Chỉ có mình luôn vậy vùng tuyệt vọng trong mối tình đơn phương mà thôi.

“Hóa ra thằng bé là con trai cô. Nhưng cô thực sự rất khác đấy, tôi đã tưởng nhận nhầm người.” Vĩnh Uy hỏi đầy quan tâm: “Có chuyện gì xảy ra sao?” Anh đề nghị: “Dù sao cũng gặp nhau ở đây rồi, chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện lúc chứ!”

6. Chương 07

Chương 7: Những xúc cảm lạ kì

Hai người ngồi đối diện nhau trong quán trà cách quán Na làm một đoạn, họ đến đây để tránh sự tò mò và thị phi. Lệ Na không thể chối từ nên cô đành ngồi đây, ngồi đối mặt với người đàn ông này. Người mà cô đã từng yêu say đắm; người khiến cô khắc khoải, đón đau theo năm tháng.

Đã năm năm rồi. Năm năm, quãng thời gian đằng đẵng. Người vật lộn với những mưu sinh bộn bề của cuộc sống khó khăn, cùng nỗi trăn trở mãi với bóng hình nơi phương trời xa xôi nào. Người thì thảnh thơi với những cô đơn nơi xứ người. Giờ gặp lại, diện kiến trong nhau là những mối mẻ của hiện tại và chút quen quen mơ màng của quá khứ.

Cô chẳng dám nhìn anh. Nhưng vẫn cảm nhận được mồn một thứ sức mạnh cuốn hút ấy, vẫn cảm nhận được mùi hương khiến cô váng vất mỗi phút giây. Hơn cả là một phong thái vượt trội hơn xưa. Khiến Na thấy khoảng cách giữa anh và cô càng thêm nổi rộng.

Anh thì chờ đợi từ cô những xúc cảm xao động đầy quan tâm. Bởi anh tin dù cô gái xốc nổi ngày ấy bây giờ đã không còn đam mê, không còn thích thú thì với tính cách của cô mà anh từng hiểu, hay anh nghĩ mình hiểu, cô sẽ không thể coi anh như người vô hình. Nhưng trong khi anh vẫn mãi ngắm nghía những đường nét gầy, buồn trên gương mặt người đối diện thì ánh mắt Na lại chẳng hề chú tâm đến anh, cứ phăng lẳng như trôi xa tận đâu. Cô cứ lẳng lẽ, đáng vẻ chừng mực từ tốn, đôi tay xếp lên nhau dịu dàng. Thật lâu như vậy. Khiến Vĩnh Uy phải lên tiếng trước:

“Cô thế nào?” Cô ngập ngừng với giọng nhẹ nhàng: “Tôi... có dạo cũng không ổn lắm. Nhưng giờ thì tốt rồi.”

Bé Bin đang ngồi trên lòng mẹ liền nhảy phắt xuống đất rồi chạy sang phía Vĩnh Uy ngồi, biết ý thằng nhóc, anh nhắc nó lên ngồi bên cạnh mình.

“Ồ, Bin! Con quay lại đây ngay!” “Cô để thằng bé thoải mái đi!”

Vĩnh Uy ngả ra sau, hai tay đan lại đặt trên gối chân bắt chéo, cử chỉ hết sức tự nhiên, khoáng đạt. Ánh mắt nhìn cô đầy sự cảm thông, tuy trước đây chưa hề yêu người con gái này nhưng dù sao cũng từng “quen biết”. Thấy hoàn cảnh cô ta đối khác như vậy anh không khỏi chạnh lòng thương cảm. Nhớ lại ngày đó anh cũng khá vô tình. Nhưng biết sao được, tình yêu đâu thể ép buộc.

“Tôi nhớ trước đây cô từng nói gia đình cô rất khá giả. Giờ sao lại làm ở đó? Ba mẹ cô đâu?”

“Họ mất cả rồi.”

“Xin lỗi! Tôi không biết. Chia buồn với cô về chuyện đó. Nhưng... À thôi, tôi cũng không nên khơi lại chuyện cũ!” Anh cũng đã hiểu được phần nào câu chuyện.

Hai người lại im lặng trong khoảnh khắc.

Ánh mắt Na ngập tràn sự bối rối khi cô nhìn bé Bin ngồi cạnh anh ta, ôi định mệnh thật trở trêu.

Nhìn sang bé Bin đang mút sữa ngon lành, anh khẽ cười rồi đưa tay quệt nhẹ lên đôi môi dính sữa của thằng bé. “Cô đã lấy chồng rồi? Thằng cu này...”

“Nó là con tôi thôi...” Na cũng không hiểu vì sao mình lại nói câu đó nữa.

Vĩnh Uy trầm ngâm, một câu nói như vậy cũng khiến anh đủ hiểu. “Nuôi con một mình chắc cũng khá vất vả. Nếu có khó khăn gì mà tôi có thể giúp được...”

Lệ Na cắt ngang, giọng nói trở nên gay gắt và khó kìm nén: “Tôi không cần gì cả!”

“Bin! Có thôi đi không? Mẹ có để cho con đói không hả?”

Thằng bé ngơ ngác nhìn mẹ nó.

“Cô sao vậy? Đừng nên khắt khe với thằng bé quá.”

Na gay gắt: “Con tôi không khiến anh bận tâm.” Cô đứng bật dậy, tiến đến bên thằng bé. “Chúng ta đi thôi!”

Vĩnh Uy đứng nhìn theo Lệ Na bế con đi khỏi, đôi mắt thằng bé cứ bám lấy anh. Anh không thể và cũng không tiện ngăn cô lại.

Ngồi lại một mình nơi bàn trà, anh nhếch mép tự cười. Quả là rất khác. Nếu như là trước kia cô ta sẽ không khi nào dám tỏ ra giận dữ hoặc mất bình tĩnh như vậy. Ít ra là trước mặt anh.

Hai người phụ nữ, một đứng tuổi, một trẻ trung đều mang vẻ sang trọng kiêu diễm khoác tay nhau bước vào cửa hàng thời trang cao cấp.

Người phụ nữ trung niên có mái tóc vấn cao nền nã mà vẫn cao sang, bà mặc bộ đầm ren đen được cắt may tinh tế, tạo nên sự nhã nhặn mà quý phái. Còn cô gái xinh đẹp đi cùng bà diện một bộ cánh mỏng màu hồng phớt.

Những nhân viên của cửa hàng, kể cả quản lý khi nhìn thấy họ đều chạy lại, cúi đầu niềm nở chào hỏi:

“Chào phu nhân, chào cô Kiều Diễm! Lâu lắm rồi mới thấy hai người lại. Dạo này cửa hàng của chúng tôi có thêm rất nhiều mặt hàng mới. Xin mời bà và cô!” Hai nhân viên hai bên dẫn đường cho họ vào gian hàng rộng rãi bên trong. Kiều Diễm quay sang tươi cười: “Giờ con sẽ chọn cho bác vài bộ thật ưng ý rồi bác con mình đi ăn nha!”p>

Bà Ngọc Kim vỗ lên bàn tay cô đang khoác trên tay mình, trách yêu: “Con nhỏ này. Sáng đến giờ vất vả với bác hoài. Hết spa, làm đẹp, giờ lại đi mua sắm.”

“Kìa bác đừng khách sáo với con, con chỉ muốn bác vui thôi. Hi. Mà hay là chốc nữa mình gọi cả anh Uy cùng đi ăn nha bác! Con chỉ lo cho sức khỏe của anh ấy, mãi mê công việc nên ăn uống thất thường lắm.” Đôi mắt cô lấp lánh đầy ẩn ý.

“Phải rồi, để bác gọi. Cái thằng này, bác đã dặn bao nhiêu lần rồi, đừng có tham công tiếc việc. Phải quan tâm chú ý đến con nhiều hơn. Haizz...”

Vĩnh Uy bước lại chiếc bàn sát bên cửa sổ trông ra hồ, căn phòng ăn sang trọng phản chiếu ánh nắng lấp lánh từ mặt hồ. Nhà hàng được xây nổi trên mặt nước, tạo cảm giác dễ chịu và lãng mạn, nơi thực sự chỉ dành cho những người có tiền.

“Chờ con mãi, ngồi đi!” Mẹ anh chỉ chiếc ghế đối diện.

Kiều Diễm thở thê: “Anh!”

Vĩnh Uy bật cười khan: “Mẹ và Diễm cứ việc ăn cùng nhau, gọi con làm gì? Con rất bận.”

“Con thì lúc nào cũng bận, chẳng mấy khi về nhà làm mẹ có được thấy mặt mũi con dạo này thế nào.” Bà nhìn sang Kiều Diễm ngồi bên cạnh, ánh mắt chan hòa ấm áp. “Nếu không có con bé Diễm, chắc mẹ chết vì buồn chán mất.”

“Vâng, con biết rồi. Mẹ ăn đi!” Anh dùng dao cắt miếng thịt bò to đặt lên đĩa của mẹ.

“Mẹ định hôm nào tổ chức bữa cơm, chỉ có hai gia đình ta thôi. Cũng phải tính chuyện kết hôn đi thôi. Hai đứa không định cho ta bế cháu ư?”

“Con đã nói với mẹ nhiều lần rồi. Thứ nhất con chưa tính đến chuyện kết hôn, thứ hai... con và Kiều Diễm chưa là gì của nhau cả.”

“Uy! Con...”

Kiều Diễm hơi biến sắc nhưng rồi cô lấy lại tinh thần ngay: “Thôi mà bác, chuyện đó để nói sau cũng được. Mọi người ăn đi ạ!”

Họ lại trò chuyện nhẹ nhàng trong buổi trưa yên ả bên hồ, không khí có phần gượng hơn. Được một lúc bà Ngọc Kim vờ nhớ ra có chuyện đột xuất phải đi để tạo cơ hội cho hai đứa ở lại nói chuyện.

Còn lại hai người ngồi đối diện nhau trong khung cảnh êm dịu, mặt nước lặn tẩn gợn sóng, thi thoảng những làn gió nhẹ thoảng qua lan man một mùi hương dễ chịu. Diễm mở lời: “Anh à! Anh đừng nên làm việc gắng sức quá, phải giữ gìn sức khỏe nữa. Dạo này em cũng thấy hơi ngột ngạt, em định tổ chức cho hội chúng ta đi đâu đó nghỉ ngơi, thư giãn một thời gian. Chỉ mấy người thân thiết với chúng mình thôi.”

“Anh đã nói rồi, dạo này anh rất bận!”

“Anh đừng chỉ biết đến công việc thế, để ý đến em một chút không được sao?” Cô đưa đôi tay thon dài nắm lấy tay anh đang đặt trên bàn. “Anh biết rõ tình cảm em dành cho anh mà, sao anh cứ hờ hững thế?”

Vĩnh Uy rút tay lại. “Em cũng biết, anh chỉ coi em như em gái. Tình yêu... không thể miễn cưỡng được!”

“Nhưng tình yêu với anh là thế nào? Đâu có cô gái nào vừa mắt anh. Em tự tin là mình hiểu và hợp với anh hơn bất cứ ai.”

“Em đừng nên tự cho là mình hiểu chuyện. Em đâu có phải là người làm chủ tâm trí và tình cảm của anh?”

“Em tin chắc vào điều đó. Tất cả những người phụ nữ bình thường với anh chỉ là trò chơi qua đường thôi, em không chấp nhận điều đó. Trái tim anh vẫn vô chủ và nó sẽ hoàn toàn thuộc về em... một ngày không xa!”

“Em không thể quản trái tim anh được. Anh rất không hài lòng khi ai đó muốn áp đặt tương lai của anh, em nhớ cho điều đó. Hơn nữa đâu ai đoán trước được vận mệnh của bản thân sẽ ra sao. Nên chẳng có điều gì là chắc chắn cả.”

Trong căn bếp sáng choang với những dụng cụ làm bánh hiện đại và vô số đồ gia dụng sạch bóng, Na nâng đĩa bánh do cô làm trên tay để bà đầu bếp kiểm tra, những chiếc bánh khá đẹp mắt tỏa ra mùi thơm ngào ngạt của đường sữa.

Bà bếp trưởng nhìn ngắm một hồi rồi nhón lên chiếc bánh cắn thử một miếng, nhân sữa sánh mịn thơm lừng tan chảy trên đầu lưỡi. Bà nhắm nghiền mắt lặng im cảm thức nhưng rồi lại đột ngột mở mắt ra.

“Đây là cái thứ gì hả? Cô vẫn chưa hiểu thế nào là làm bánh à? Đến bao giờ cô mới có thể mở được cửa hàng riêng? Cô định để khách hàng ăn loại bánh này?” Bà ném mẫu bánh còn lại vào đĩa. “Tôi đã nói bao lần rồi, phải tâm huyết, phải thực sự dồn tình yêu và tâm hồn vào chiếc bánh mình làm!”

Lệ Na cúi đầu: “Em xin lỗi! Em sẽ cố gắng hơn nữa ạ!”

Với mong muốn một ngày không xa có thể mở được cửa hàng bánh do mình làm chủ Na luôn cố dành thời gian để học làm bánh. Và cô cũng yêu thích công việc đó, cô muốn tự tay làm ra những chiếc bánh sữa thật thơm ngon. Thế nhưng không hiểu sao những chiếc bánh do cô làm luôn không đạt yêu cầu, mặc dù đã học được khá lâu và luôn dành hết mọi nỗ lực và tâm huyết vào đó.

Đôi tay cầm cây chổi lau lướt mạnh trên sàn bếp, cô vẫn vẫn vơ với những ý nghĩ chán nản. Có lẽ mình không hợp với nghề làm bánh. Nhưng biết đặt mục tiêu gì cho tương lai đây khi học hành không đến nơi, lại chẳng có khả năng gì đặc biệt. Lệ Na lắc mạnh đầu xua đi những ý nghĩ tồi tệ.

Vĩnh Uy mở cửa bước vào quán, anh đến ngồi chiếc bàn sát tường kính nơi có thể nhìn ra quang cảnh phố xá tấp nập, sáng trong màu nắng dịu của ngày mới. Ngoảnh nhìn quanh xem cô nhân viên Lệ Na ở đâu. Liếc thấy cô đang ghi thực đơn ở chiếc bàn không xa, anh đánh ngón tay ra hiệu cho cô lại gần.

Lệ Na vô cùng ngạc nhiên khi lại nhìn thấy anh xuất hiện tại đây, cô mạnh chân bước lại, mắt trừng lên hỏi: “Sao anh lại còn đến đây?”

Uy cười thâm trong bụng, ánh mắt anh nhìn cô ra ý giễu cợt như không hiểu rằng vì sao lại có người hỏi một câu ngu ngốc như vậy. “Tại sao tôi không được đến đây?”

Cô ngơ người chưa biết nói sao thì anh đã tiếp lời: “Lần đầu tiên tôi thấy một nhân viên phục vụ tỏ thái độ với khách.”

Uy nhếch môi, hơi cười: “Hay là cô tưởng tôi đến đây vì cô?”

Na ấp úng: “Gì chứ... tôi... Đây! Anh đừng có tưởng tượng...” Chưa kịp nói hết câu một thân hình béo tốt lướt đến như cơn bão đẩy cô sang một bên, Na loạng quạng đứng sang bên cạnh, cô còn nghe được tiếng rì rít nói tránh ra của cô bạn.

Mỹ Hà mặt căng tròn hớn hờ: “Chào quý khách! Anh muốn dùng gì ạ?”

Anh vẫn nhìn Lệ Na từ lúc thân hình gầy bé của cô bị gạt sang bên, quả là anh đến đây vì cô, vì tò mò với sự kỳ cục của cô. Anh muốn xem nếu lại nhìn thấy anh cô ta sẽ thế nào và Vĩnh Uy hơi bực khi có người xen ngang. Đánh mắt sang Mỹ Hà anh gần giọng: “Một cốc Cappuccino là được, nguyên chất.”

“Thưa anh, quán của chúng em có rất nhiều loại bánh rất ngon, anh nên thử xem sao. Bánh bò nê, bánh sữa nê, bánh...”

Uy ngắt lời: “Được rồi. Tôi cần thế thôi!”

Mỹ Hà vẫn chưa chịu rời đi. “Không được! Anh nhất định phải thử. Vào quán này mà không ăn thử một chiếc bánh thì không nên sống trên đời làm gì. Ôi những chiếc bánh vui vẻ hạnh phúc...” cô nhắm mắt mơ màng.

Máu nóng bốc lên anh định bỏ đi ngay nhưng rồi kìm lại. “Thôi được, một chiếc bánh.” Sợ cô ta lại vặn hỏi anh nói thêm: “Loại gì cũng được.”

Mỹ Hà vẫn đứng nguyên, cô không hề muốn đi. Vì từ lần nhìn thấy anh cô đã đêm không ăn ngày không ngủ, lúc nào cũng mộng tưởng đến chàng hoàng tử. Không, chàng còn đẹp hơn cả hoàng tử... Hối con nhỏ Lệ Na thì nó nhất định không chịu nói. Cô nàng ỏn ẻn, hai tay nắm chặt đặt lên trái tim: “Anh gì ơi! Anh... ăn gì mà đẹp trai thế?”

Vĩnh Uy thở dài, anh đã sắp mất hết kiên nhẫn, không hiểu cái con heo mập ngu ngốc này còn muốn gì nữa đây. Chợt không thấy Lệ Na đâu nữa cả, anh nhìn quanh xem cô đâu.

Hóa ra trong lúc hai người còn đang nói qua lại Na chạy nhanh vào bếp lấy ra những chiếc bánh sữa do cô tự làm. Hừ để cho anh ta ăn những chiếc bánh không ra gì này, xem còn muốn đến đây nữa không.

“Café và bánh của anh đây!” Cô đặt đĩa bánh xuống bàn. Rồi vội kéo tay Mỹ Hà đi.

“Buông ra ngay, cậu làm gì thế!?”

“Cậu thôi đi, định làm phiền khách đến khi nào?”

Uy lắc đầu nhìn theo hai cô gái, chẳng hiểu nổi trò gì thế không biết. Còn lại mình anh với cốc café và những chiếc bánh nhỏ nhắn. Đưa một cái bánh lên miệng cắn thử, anh đưa lưỡi quện vỏ bánh cùng với nhân sữa thơm lừng trộn đều với những viên hạnh nhân giòn tan – cảm nhận được một sự kết hợp khá tinh tế và hài hòa. Vị bánh thơm ngon hòa tan trong những cảm xúc thật lạ lẫm. Vừa man mác buồn, lại có lúc dữ dội nồng nàn, đôi lúc lại quặn lên da diết như hương vị mặn chát của nước mắt. Và cũng đôi khi lại bình lặng, mát lạnh như nước hồ thu.

Vĩnh Uy trân trân nhìn những khối hình tròn trịa, trắng muốt của bánh. Kì lạ, cứ như anh đang nuốt trôi những cảm xúc đa cảm của một con người vậy.

Anh vẫn thả trôi tâm hồn đồng hành cùng những xúc cảm trong chiếc bánh. Trong khi đó hai cô gái lại vẫn lơ đãng đến anh. Mỹ Hà đứng từ xa ngắm nhìn anh mà lòng nức lên thổn thức, ôi cả dáng điệu cầm ly café của anh ấy cũng đẹp mê hồn làm sao.

Còn Lệ Na thì đương nhiên rồi, cô không còn tâm tư đâu để làm việc, những suy nghĩ cứ rối mù lên như lạc lối. Bởi người ấy vẫn ở đó, anh ta ở ngay kia. Sự xuất hiện của anh ta luôn khiến cô thấy chới với, toàn bộ thể xác và tâm hồn như không trọng lượng và đang bồng bềnh trên những đám mây.

Vì vậy phải đến khi cô bạn cùng làm vỗ lên vai đến lần thứ mấy cô mới chú ý.

“Vị khách kia gọi cậu.”

Na nhìn theo hướng tay chỉ của bạn, cô lắc đầu: “Không, cô phục vụ anh ta đi!”

“Nhưng anh ta đòi gặp cậu cơ.”

Na đành lại giáp mặt anh ta, chẳng phải cô đã muốn tránh rồi đó sao nhưng vì sao sự việc cứ ngược lại, là do anh ta hay do ý trời. Na đứng im chờ đợi, áp chiếc khay vào bộ váy đồng phục.

“Những chiếc bánh này, do ai làm?” Anh không nhìn cô mà đưa ánh mắt lên những chiếc bánh còn lại trên đĩa.

Ồ, anh ta muốn hỏi về người làm ra những chiếc bánh này. Liệu anh ta cảm thấy thế nào nhỉ? Có lẽ là chẳng ra gì nên mới hỏi vậy. Nghĩ thế nhưng một chút hy vọng vẫn le lói hiện lên trong cô. “Anh thấy bánh có...” cô không dám nói từ ngon, “ăn được không? Mùi vị thế nào? Ừm... anh cảm thấy thế nào...?”

“Tôi hỏi ai làm?”

Lệ Na ngập ngừng, đôi má ửng hồng ngượng ngập: “Là tôi!”

Vĩnh Uy đứng lên đặt tờ tiền mệnh giá lớn lên bàn, trước khi rời đi anh còn hỏi một câu: “Cô có ăn thử những chiếc bánh do mình làm ra không?”

Cô gật đầu xác nhận.

“Vậy thì hãy tự mình cảm nhận lấy!” Nói rồi anh đi khỏi quán.

Vậy là cô hiểu rồi, mặc dù đã biết trước, vì tất cả những người ném thử đều không thích, nhưng sao vẫn thấy buồn ghê gớm. Anh ta quả là người luôn mang lại sự hụt hẫng lớn cho cô.

7. Chương 08

Chương 8: Thả trôi nỗi niềm

Ngày nào cũng vậy, Vĩnh Uy thường xuất hiện tại quán café bánh ngọt này một chốc buổi sáng hoặc một lát buổi chiều. Dường như anh đã trở thành khách quen ở đây, Uy tự cảm thấy rằng anh thích cái không khí này, không quá ồn ào, không gian thoáng đãng ngập tràn ánh sáng, từng phân tử trong không khí cũng trở nên thanh khiết nhẹ nhàng. Có một chút trong anh, theo Uy thì chỉ là một chút thôi, cũng khá tò mò với cô gái đã từng một thời quen biết. Tò mò, thắc mắc với cô gái có một tâm hồn đầy biến động đang đầy trong từng hương vị của chiếc bánh do chính cô ta làm. Anh thấy thú vị với tâm trạng bất an của người con gái này. À không, nên dùng từ phụ nữ thì hơn bởi cô ta đã làm mẹ rồi. Chẳng mấy khi hai người chạm mặt hay nói với nhau một lời nhưng đôi khi hai sóng mắt chạm nhau cũng đủ khiến anh hải lòng, để thấy một Lệ Na luống cuống, bối rối mất đi sự nhanh nhẹn thường thấy. Vĩnh Uy cười thầm trong lòng, cô ta thật là kì, khi nhanh nhẩu rộn ràng khi lại lặng lẽ đến khó hiểu.

Với Lệ Na cô vẫn không thể quen được với sự xuất hiện thường xuyên hơn của anh ta, không thể quen được với ý nghĩ cha của con cô đang ngồi kia, bình thản và điềm tĩnh như anh ta vẫn vậy. Anh ta đâu có hiểu được rằng đối lập với tâm trạng thản nhiên kia thì trong lòng cô như dậy sóng. Thà rằng cứ như trước đây, cô vẫn sống cuộc đời của riêng mình, mỗi người một khoảnh trời riêng xa lạ. Có lẽ như vậy sẽ tốt hơn, cô sẽ không cảm thấy khó thở, tức ngực như bây giờ.

Na cũng không thể hiểu vì sao mỗi khi anh ta đến thì quán khá vắng, vẻ như anh ta ở đâu thì nơi đó cũng bình lặng, yên ả. Không có những ồn ào, xô bồ quen thuộc. Cô hy vọng khi anh ta ở đây thì quán có thật nhiều khách để cô có thể gạt đi sự phân tâm.

Một buổi chiều muộn Uy đến quán sau giờ làm việc, hy vọng có thể gặp lại nhóc Bin, mới gặp lần đầu anh đã thấy rất mến nó. Nhưng sau sự việc hôm đó không thấy cô ta đem thằng bé đến đây nữa. Hôm nay anh chỉ gọi một cốc nước quả bình thường, sau lần ăn bánh sữa ấy họ chỉ mang đến cho anh những loại bánh sữa không có gì quá đặc biệt, chẳng còn những cảm xúc khuấy động mãnh liệt trong đó nên anh chẳng gọi đến lần thứ hai.

Một người phụ nữ ăn mặc chải chuốt bước vào quán, cô ta đeo cặp kính râm che đi đôi mắt vằn đỏ. Tiến đến và ngồi xuống chiếc bàn có người đàn ông đã chờ ở đó khá lâu, anh ta gọi cho người vừa đến một cốc nước giống mình.

Lệ Na nâng khay đến sát bên người khách mới đến đúng lúc cô ta đang tranh luận gay gắt với người đàn ông cùng bàn. Cánh tay cô ta khua lên chạm vào chiếc khay, Na cảm không chắc khiến nó đổ nghiêng một bên. Cốc nước cam theo đà nghiêng đổ tràn ướt đầm lên người phụ nữ đó.

Na vội rút chiếc khăn trắng cài trên ngực áo đồng phục cuống quýt lau cho cô ta. “Xin lỗi chị, tôi xin lỗi!” “Làm ăn thế hả?” Người phụ nữ hét lên, cô ta đứng bật dậy. Đôi mắt long lên giận dữ, cánh tay vung mạnh. “Bốp” tiếng vang khô khốc, ớn lạnh vang vọng khắp sảnh, tất cả mọi người đều sững sờ.

Người đàn ông đứng lên. “Kìa em làm gì vậy!”

Na ôm lấy khuôn mặt rất bỏng vì đau, tâm trí ong ong quay cuồng rồi trở nên bần thần đến chết lặng. Nỗi tức giận lan nhanh khiến đôi vai gầy của cô run lên. Mình đã làm gì sai chứ, mà phải chịu ầm ưc như vậy? Kìm nén, kìm nén lại. Na cố dặn mình phải lắng nỗi đau này xuống nhưng sao khó quá. Khóe mắt nhòe mờ trong sự tổn thương vô hạn. Và ánh mắt Vĩnh Uy lướt qua tầm nhìn ấy của cô. Trước mặt người ấy nổi ê chề dường như lớn gấp bội, cô không hề muốn mình trở nên thảm hại trước mặt anh ta.

Na với bàn tay run run cầm lên ly nước của người đàn ông kia... và hất mạnh lên mặt người đàn bà vừa đánh cô. Thứ nước cam vàng sánh đặc chảy ròng từ trên đầu cô ta xuống, tràn vào đôi mắt tròn tròn sưng sốt.

Lệ Na hét lên bất cần, nước mắt đã dâng ngập khóe mắt: “Tôi đã làm gì sai hả? Tôi đã làm gì sai?” Giọng lạc đi: “Đến ba tôi còn chưa đánh tôi bao giờ, cô có quyền gì chứ?” Cô gạt nước mắt, lao nhanh ra phía cửa, hòa mình vào mảng sẫm hoàng hôn ngoài kia, bỏ lại sau lưng những ánh mắt ngỡ ngàng pha lẫn thương hại, bỏ lại sau lưng bao nỗi niềm uất nghẹn, bỏ lại hết... Cô không thể đổi mặt nữa.

Vĩnh Uy sau một khoảng lặng dài, anh vội đuổi theo Lệ Na. Nhưng hai bên đường phố chật cứng người qua lại tầm tan sở, chẳng thấy cô đâu. Những dòng người hối hả chen chúc qua lại, những mảng màu sắc cứ lẫn lộn rồi chìm ngấm trong ráng chiều rực đỏ.

Ngồi trên ghế đá công viên, Na cứ để mặc cho những giọt nước mắt thánh thót rơi, hòa lẫn vào đám lá rụng phủ dày như những lớp thảm. Cô để thả trôi hết những cảm xúc kìm nén bấy lâu, tiếng khóc cứ nức nở và vang vọng đầy thương tâm hơn. Ánh chiều nhuộm vàng lên thân hình bé nhỏ, trông cô đơn và hoang hoải biết bao.

“Này cô bé! Sao lại khóc?”

Cùng với tiếng nói là một bàn tay đưa đến cho cô một chiếc khăn gấp vuông trắng tinh. Na ngước lên và ngạc nhiên khi nhận ra đó là bác sĩ Duy Khang, người mà cô mang ơn nhưng chưa biết báo đáp thế nào.

Ánh mắt Duy Khang cũng ngạc nhiên và chột lúng lúng khi nhận ra cô. “Hóa ra là cô! Chúng ta thật có duyên.”

Lệ Na vội vã gạt mạnh những giọt nước mắt, cô ngượng ngùng khi bị bắt gặp trong tình cảnh này. “Sao anh lại ở đây ạ?”

“Tôi vừa xong ca mổ, muốn tản bộ một chút cho thư giãn đầu óc. Tôi phải hỏi cô câu ấy mới đúng. Sao cô lại ngồi khóc ở đây?”

Cô lắc mạnh đầu, cô nhoẻn cười: “Không có gì đâu ạ!”

“Lại còn nói không có gì, khóc sưng hết mắt rồi nè!” Anh dùng chiếc khăn trên tay thấm nhẹ lên mắt cô.

Lệ Na ngại ngần tránh khẽ, đón lấy chiếc khăn. “Cảm ơn anh!”

Anh ngồi xuống bên cô nhẹ nhàng an ủi, khuyên cô đừng giữ chuyện buồn trong lòng, hãy cởi mở để tâm hồn được thanh thản nhẹ nhàng hơn. Hai người cứ ngồi như vậy trên chiếc ghế đá, giữa công viên thanh thang lộng gió trời chiều.

Nước mắt đã được gió hong khô, tâm tư Na trở lại bình lặng như cơn sóng mênh mang lặng lẽ sau cơn bão dữ dội, nỗi niềm cứ được trút ra theo hơi thở trống vắng một mối: “Từ ngày ba em ra đi, em mới hiểu thế nào là cuộc đời. Không phải lúc nào ta cũng đi trên con đường trải đầy hoa hồng, có những khi vì số mệnh hay vì lối sống sai lầm của bản thân mà cuộc đời ta lại rẽ ngang, phải sống và bước tiếp trên lối mòn chông gai, trắc trở. Đã năm năm rồi. Mỗi ngày em cứ tự nhủ rằng phải cố gắng nhiều hơn, cố gắng đối mặt với cuộc sống thực tại đầy khó khăn và vất vả. Sống không chỉ cho riêng mình, mà sống vì con... vì những người thân yêu còn lại của mình...”

“Những tháng ngày qua, em đã học được rất nhiều điều. Có những khi phải chịu sự dè bĩu khinh khi, nhiều tổn thương uất ức. Nhưng em vẫn coi như đó là gió thoảng qua, vẫn kiên định mà đối mặt với tất cả. Em tưởng như vậy là mình đã trưởng thành hơn rồi...”

Duy Khang lặng im nghe những lời tâm sự của Lệ Na, trong anh ngập tràn sự cảm thông sâu sắc với cô gái nghị lực này và xen vào đó là một chút gì đấy băng khuâng, hụt hẫng. Cô ấy đã có con rồi sao...

“Em đã tưởng thế đấy, nghĩ mình đủ mạnh mẽ, để đương đầu với bất cứ thứ gì giông tố nào ập đến nữa... nhưng hóa ra không phải vậy... vẫn mất bình tĩnh, vẫn không thể nín nhịn, vẫn... Em thật ngốc mà.”

“Đừng lo lắng gì cả,” anh đặt một bàn tay lên vai cô. “Nghe này! Mọi việc rồi sẽ ổn cả thôi. Anh hy vọng có thể giúp được em nếu em có bất cứ khó khăn gì, được không?”

Lệ Na bật cười: “Anh thật tốt bụng, anh lắng nghe nỗi lòng của em từ nãy đến giờ mà không cảm thấy nhàm chán là em đã rất cảm kích rồi.”

Anh mỉm cười thật hiền, nụ cười ấm áp đầy sự quan tâm chia sẻ.

Mây vẫn lặng lẽ trôi, lá vẫn rơi, gió vẫn thổi. Dòng người vẫn quay cuồng với cuộc sống trong khoảnh khắc giao nhau giữa ngày và đêm. Lệ Na thấy lòng lắng dịu khi mỗi phút giây trôi qua, nỗi buồn nào rồi cũng qua, điều quan trọng là cần vững tâm để đối mặt với gian nan phía trước.

**

Đối mặt với sự khắt khe, nghiêm túc từ ông quản lý Na không biết làm sao để có thể xin họ cho cô thêm một cơ hội nữa, nếu mất việc ở đây cũng đồng nghĩa với việc gia đình cô sẽ đi vào ngõ cụt tăm tối. Thời buổi này tìm việc đâu có dễ. Hài hùng với ý nghĩ không có việc làm, không kiếm ra tiền, cô khẩn khoản:

“Cháu sai rồi, chú bỏ qua cho cháu một lần này thôi. Cháu xin hứa sẽ không bao giờ tái phạm sự việc như vậy nữa.”

“Rất tiếc, chúng tôi không thể giữ cô lại được. Có nhân viên nào mà dám hắt nước vào mặt khách? Cô đã làm mất đi hình ảnh của quán chúng ta rồi. Uy tín, danh dự đều bị cô làm hoen ố cả, liệu có ai còn muốn đến đây nữa. Thực sự tôi rất tiếc, cô là một nhân viên năng nổ, nhiệt tình. Nhưng...” ông quản lý có khuôn mặt khắc khổ chỉnh cặp kính trên sống mũi rồi ký roẹt vào tờ quyết định cho thôi việc và mức lương hoàn trả.

Vậy là hết thật rồi, cô không thể níu kéo được gì thêm nữa. Là do mình ngu ngốc, xốc nổi, phải nhận lãnh lấy hậu quả thôi, cô phải chấp nhận lấy những gì mình đã gây ra nhưng sao vẫn thấy xót xa và bất mãn thế này.

Mỹ Hà cùng các bạn đứng ở trước cửa phòng làm việc của người quản lý chờ xem kết cuộc ra sao, họ không khỏi lo lắng cho số phận của cô.

Thấy Lệ Na đi ra với bộ mặt nặng nề, thất vọng và tờ giấy trên tay họ cảm giác như cả khối đá to đổ sập trong lòng.

“Sao rồi? Ông ta có bỏ qua cho cậu không?”

“Nhất định không thể đuổi cậu được, thời gian qua cậu đã cống hiến bao nhiêu tâm sức vì cái nơi này.”

“Đúng vậy. Hơn nữa lỗi đâu phải do cậu.”

Mỗi người một câu đều tỏ rõ sự cảm thông với Na, cô thấy rất vui vì mọi người không quay lưng mình. “Các bạn, thời gian qua cảm ơn các bạn rất nhiều!” Cô nhìn khắp mọi người với sự xúc động chân thành từ tận đáy lòng. “Được làm bạn với mọi người đã là niềm hạnh phúc vô cùng to lớn đối với mình, mọi người ở lại làm việc tốt nhé! Dù sau này có ra sao, thời gian có thay đổi thế nào mình vẫn sẽ luôn nhớ đến các bạn và tình cảm tốt đẹp của chúng mình.”

Mỹ Hà hét lên để lấp đi tiếng ghen: “Cậu nói gì thế hả? Cậu không thể đi đâu được, một khi tớ còn ở đây!” Cô chống nạnh, mím môi nói giọng không cam chịu:

“Chúng ta phải đấu tranh giành lại công bằng, các cậu có nghe rõ không hả? Chúng ta phải đình công, xem họ có dám đuổi việc hết cả đám không, hừ.”

Tiếng râm ran hưởng ứng nhất loạt nổi lên.

Na vội can ngăn: “Đừng mà, mình xin cậu! Mỹ Hà, cậu không thể lôi kéo để mọi người liên lụy vì mình được. Nghe mình này, các cậu còn gia đình, người thân, không thể vì mình mà làm chuyện đại dột được. Nếu không nghe, mình sẽ giận đó.”

Sau một hồi khuyên giải các cô gái cũng đành ngậm ngùi cam chịu, họ chia tay trong sự lưu luyến bồi hồi. Đã bao tháng ngày cùng làm việc, cùng vui đùa, cùng san sẻ mọi điều. Giờ phải chia xa trong lòng ai cũng ngập tràn nỗi buồn.

Nếu là trước đây có lẽ Vĩnh Uy sẽ không bao giờ đặt chân vào nơi nào đó mà anh chứng kiến chuyện thị phi như vậy. Nhưng không hiểu sao anh vẫn đến quán bánh ngọt café này, tự hỏi lòng rằng mình cần một nơi yên tĩnh và thanh lịch nhưng có vẻ như nơi đây không giống như thế. Vậy sao mình vẫn đến đây? Có lẽ là vì cô nàng kia chăng? Phải rồi, anh muốn biết sau sự việc đó cô ấy sẽ ra sao.

Đến đây anh mới biết Lệ Na đã bị cho thôi việc, bỗng nhiên anh cảm nhận không gian xung quanh không còn vẻ dễ chịu, thanh khiết nữa. Năng xuyên qua tấm trần kính trở nên bức bối, quang cảnh vắng vẻ đến đơn điệu.

Anh ngồi suy tư một hồi mà không thấy tâm trạng khá hơn bèn trả tiền và rời đi, tự nhủ rằng sẽ không bước chân vào nơi này lần nữa...

**

Lệ Na trần trọc suốt canh thâu, cô không thể chợp mắt. Những ý nghĩ cứ len lõi bám riết không rời, hết quay bên này rồi bên kia khiến vú Lan bực mình gắt:

“Con không để ai ngủ hả? Biết mấy giờ rồi không?”

Na kéo tay vú ngồi dậy. “Vú dậy, dậy ngay! Con muốn bàn chuyện.”

“Ôi trời con nhỏ này, đêm hôm thế này bắt vú dậy nói chuyện.” Vú Lan che miệng ngái ngủ.

“Chúng ta mở cửa hàng bánh đi!”

“Con có biết bây giờ thuê được địa điểm cũng khó lắm không? Chúng ta có được bao nhiêu vốn đâu. Hơn nữa tay nghề làm bánh của con chả ra đâu vào đâu.”

“Chẳng phải tay nghề của vú rất khá sao, về vốn thì chúng ta đã tích được một khoản kha khá rồi. Ngày mai con sẽ đi tìm địa điểm.”

“Ôi giờ, thôi có chuyện gì mai hẵng tính. Ngủ đi!” Nói rồi bà nằm lại và chìm ngay vào giấc mộng đang dở.

Lệ Na vẫn ngồi đó phác thảo ra những kế hoạch cho tương lai, cô cứ vẽ bằng trí tưởng tượng ra bao nhiêu mộng đẹp.

Chiếc xe lăn bánh chậm rãi trên đường, Vĩnh Uy tựa cằm lên cánh tay chống trên thành cửa xe, ánh nhìn hồ hững lướt qua khung cảnh đường phố. Qua một con đường với những cửa hiệu ăn nhanh san sát, hai bên đường là những hàng cây Xà Cừ nổi dài, anh chợt nhìn thấy cô gái có dáng người gầy bé mảnh khảnh, cô đi dọc theo vỉa hè và nhìn ngắm các cửa hiệu.

Anh chú ý theo sát cô với thắc mắc không biết cô ta định làm gì, có lẽ là tìm việc làm chăng. Lệ Na đứng im trước một cửa hiệu có treo tấm biển cần bán, cửa hiệu đó có một kiến trúc khá đẹp mắt với mặt tiền nửa cổ điển nửa hiện đại, rất trang nhã mà vẫn hợp thời. Ngay sau nó là một mặt hồ phẳng lặng, làn nước trong xanh phản chiếu ánh mặt trời trông thật thơ mộng.

Na bước vào quán, nét mặt tươi tắn thể hiện quyết tâm cao độ. Còn anh vẫn ngồi lặng im trên xe đỗ cách đó không xa.

Một khoảng thời gian khá lâu trôi qua, Lệ Na bước từ quán ra với nỗi thất vọng tràn trề in hằn trên nét mặt, cô cúi đầu bước đi trong tâm tư mênh mang, vô định.

Khi bóng hình cô đã khuất dạng, anh mới mở cửa xe bước xuống. Vào trong quán Uy nhìn thấy một người đàn ông đang ghi chép sổ sách ở quầy bar. Hóa ra đây là một quán trà cổ điển, không gian ngập màu xanh thích mắt, gió từ hồ thổi tới mang theo hương vị trong lành dịu dàng và tươi mới khiến bất cứ ai bước vào đây cũng tìm được cảm giác thư thái cho tâm hồn.

**

Na cúp máy di động lại, cô cứ im lặng một lúc thật lâu khiến vú Lan sốt ruột khi không hiểu ai vừa gọi đến và có chuyện gì.

“Sao? Ai gọi mà thần người ra thế?”

Na vội bật người dậy, miệng hét vang sung sướng: “Zeeeeee, aaaaa aaaaaa...” chân tay thì múa may quay cuồng, “Là lá la, là lá la!”

Bé Bin thấy mẹ như vậy cũng thích chí nhảy lên cười khanh khách.

Vú Lan đưa tay chặn ngực. “Ôi trời con bị gì vậy? Sao bỗng dưng hóa điên lên thế kia?”

“Yaahh! Vú có biết không hả, ông chú ở quán trà mà lúc sáng con gặp. Ông ấy đã đồng ý cho chúng ta thuê lại với giá thấp rồi. Lại còn có thể trả góp để mua lại nữa chứ. Ôi hạnh phúc quá đi!!!” Na không thể ngừng cười, đã lâu rồi cô chưa thấy vui như hôm nay.

“Nhưng mà vú cứ thấy sao sao ấy, theo con nói thì chỗ đó rất tốt cơ gì họ lại phải bán đi? Giờ lại còn cho thuê với giá như cho không.”

“Thì con đã nói rồi, ông ấy sắp theo con trai ra nước ngoài định cư. Thấy không cần thiết nên bán đi. Có lẽ là thấy chúng ta nhiệt tình nên ông ta chiều cổ cho, trên đời này thiếu gì người tốt. Vú đừng có lo lắng thái quá.”

Nhắc thẳng bé con trên tay Na xoay một vòng thật mạnh. Tiếng cười đùa của hai mẹ con vang lên giòn tan trong màn đêm tĩnh mịch.

8. Chương 09

Chương 9: Từng chút băng khuâng

Mọi sự chuẩn bị gần như đã xong, chỉ còn chờ ngày khai trương là tiệm bánh An An sẽ chính thức đi vào hoạt động. Lệ Na đặt tên An An vì cô cảm thấy bất cứ ai bước vào nơi đây sẽ luôn cảm thấy bình an và thanh thản. Gian chính không quá rộng, được kết hợp hài hòa giữa màu xanh lá và màu kem sữa tạo nên cảm giác vừa mát lành, không bức bối mà vẫn ấm cúng cho khách hàng. Quầy bar là nơi pha chế các loại đồ uống, ngay sau nó là căn bếp nhỏ với lò nướng bánh và khu chế biến.

Chếch ngay bên gian chính là khu riêng biệt ngoài trời được ngăn bằng kính, một số chiếc bàn được kê kê ngay sát bên hồ chỉ dành cho những khách hàng muốn được yên tĩnh.

Gian nhà sau có khá nhiều căn phòng nhỏ tách riêng có thể dùng làm phòng ngủ, ba người nhà Lệ Na chuyển hẳn đến đây sống vừa tiện việc lại có thể tiết kiệm chi phí.

Lệ Na đang lau dọn thì một bóng người lịch kịch bước vào che cả một khoảng lớn ánh sáng từ ngoài cửa. Ngạc nhiên khi nhận ra đó là nàng bạn thân Mỹ Hà cô vội buông khăn lau chạy lại.

Na tươi cười, cô rất vui khi lại nhìn thấy bạn. “Cậu đến thăm mình hả?”

“Cũng không khó tìm lắm nhỉ? Cầm lấy!” Mỹ Hà ném cho bạn chiếc túi du lịch căng phồng đồ, rồi ngênh ngang đi xem xét mọi thứ.

Na nhìn xuống chiếc túi trên tay. “Thế này là sao...?” Mỹ Hà quay lại nhìn bạn, nhe hàm răng trắng bóng cười toe toét: “Tớ đã xin nghỉ việc chỗ đó rồi, từ giờ cậu phải có trách nhiệm với tớ. Hiểu không hả? Không những lương bổng kha khá, ngày ba bữa mà ngày lễ tết cũng phải cho tớ nghỉ và bồi dưỡng thêm nữa.”

Đôi mắt đỏ rơm rớm, Na lao đến ôm chầm lấy bạn: “Mỹ Hà, cậu thật tốt, tớ biết cậu không bỏ tớ mà. Cảm ơn cậu!”

Cô bạn háng giọng: “E... hèm!”

Na ngược nhìn lên. “Sao vậy?”

“Tớ đang nghĩ xem có nên bắt cậu đóng bảo hiểm cho tớ nữa không. Ha ha!”

“Thật là...” Na đâm thùm thụp vào người bạn, đối với Mỹ Hà thì chỉ như có người đang phủi quần áo cho cô. Cả hai cùng cười đùa sảng khoái, không e dè. Họ đã tự do và vẫn bên nhau, tình bạn thật tuyệt vời.

Tiệm bánh được trang trí lộng lẫy trong ngày khai trương, khung cảnh sáng bừng chào đón những ngày tươi đẹp sắp tới. Không khí thoáng đãng với lượng khách vừa đủ, mặc dù trong ngày khai trương đồ uống đa phần đều miễn phí nhưng quan trọng là tạo được uy tín với sản phẩm có chất lượng và cung cách phục vụ chuyên nghiệp.

Duy Khang đến vào giữa buổi sáng, anh mang đến một lẵng hoa khá to.

“Chúc mừng em!”

“Anh khách khí quá, chỉ cần đến thử tay nghề của em là em vui rồi.”

Mỹ Hà khi nhìn thấy anh thì đã trở nên bất động hoàn toàn, cô không hiểu nổi, chơi với bạn lâu nay mà giờ cô mới biết nó quen biết với nhiều nhân vật “nguy hiểm” như vậy. Na dẫn anh đến chỗ ngồi tại chiếc bàn sát bên hồ. “Em pha cho anh ly cocktail nhé? Ừm... tay nghề làm bánh của em thì chưa ổn nhưng pha chế đồ uống thì rất ok đấy!!”

Anh nháy mắt. “Được! Cho anh thử tay nghề của cô bé xem sao.”

**

Sấm sấm tối, Uy lái xe qua cửa tiệm của Lệ Na. Vậy là đã khai trương. An An? Tên gì mà kì cục. Hàng ngày anh đều qua đây nhưng cũng không rõ khi nào thì chính thức mở cửa. Là chủ nhân của cửa tiệm cho thuê này không lý gì anh không thể vào uống một cốc café để thư giãn sau cuộc họp cổ đông căng thẳng vừa rồi. Nghĩ vậy nên anh quyết định vào đó, không hiểu khi gặp lại mình cô ta sẽ thế nào nhỉ? Anh thấy nực cười với ý nghĩ cô ta sẽ lại khùng khùng lên, hừ, cứ như mình sẽ ăn thịt cô ta không bằng.

Mỹ Hà đang cản dở hạt dưa vội đứng bật dậy cúi đầu: “Xin kính chào quý khách!” Khi nhìn rõ vị khách cô nằng lại đông cứng thêm một lần nữa.

Lệ Na đang đứng ở quầy bar thì sém rơi chiếc ly trên tay, sao anh ta bám theo mình đến tận đây, không hiểu anh ta muốn gì? Sự lúng túng cứ cuộn chặt khiến cô không thể mở lời.

“Ở đây không chào đón khách?”

Mỹ Hà bưng tỉnh, cô lập cập: “Đâu... đâu có, mời anh ngồi... ngồi!”

Chỉ không chào đón anh thôi, Lệ Na chỉ dám nghĩ chứ không dám nói ra.

Thằng bé con nghe tiếng khách liền ló đầu ra từ vách tường ngăn bếp với sảnh ngoài. Nhìn thấy anh nó hét lên vui mừng: “Aaaaaa chú ơi!” Rồi lao người đến.

Vĩnh Uy cũng dang rộng vòng tay ôm lấy thằng bé nhấc lên. “Chà! Nhóc con, cháu có khỏe không?”

Nhóc Bin ôm chặt lấy cổ anh. “Cháu nhớ chú lắm!”

Anh mỉm cười xoa đầu thằng nhóc. “Chú cũng vậy.”

Vú Lan bước từ bếp ra xem có chuyện gì mà thằng nhóc lại kêu toáng lên. Bà nhìn thấy chàng trai cao lớn, anh tuấn đứng đó ôm thằng bé trên tay, còn con bé Na thì cứ đơ ra như người mất hồn. Vậy là bà hiểu chính là thằng đó chứ ai, cái thằng khiến cho cuộc đời con bé phải khốn khổ.

Môi mím chặt, bà chậm rãi tiến lại trong những bước chân giậm mạnh. “Chắc cậu đây là người mà thằng bé hay nhắc đến?”

Vĩnh Uy nhìn sang vú Lan, khuôn mặt căng tròn của bà toát lên vẻ thách thức, anh gạt nhẹ đầu ra ý chào.

“Chẳng hiểu sao nó suốt ngày nhắc đến cậu, thằng bé này đến thật lạ!”

“Có lẽ là thích. Vậy thôi.”

“Tôi được biết cậu và con bé Na nhà tôi trước cũng có chút quen biết, haizz, chắc cậu cũng nhớ tính cách con bé nhà tôi thật lạ lùng, cứ say mê thứ gì là dứt không ra được, mặc thứ ấy nó có tồi đến thế nào.” Bà cạnh khoe.

Lệ Na sợ hãi chạy lại bên cạnh, kéo mạnh vạt áo sau lưng bà, trán lấm tấm mồ hôi. Cô sợ vú sẽ nói toạc ra hết, nếu mọi chuyện vỡ lở, ngay lúc này cô chưa biết phải đối mặt thế nào.

“Không! Tôi đâu có hiểu tính cách cô Lệ Na ra sao, bởi vì tôi chưa thấy có lý do gì để tìm hiểu điều đó.” Vĩnh Uy cũng đáp trả đầy thách thức. “Có phải vậy không cô Lệ Na?”

Vú Lan tái mặt giận dữ, bà gạt tay Lệ Na ra rồi cười miệng nhìn anh. “Ừm. A cậu biết tên cháu tôi chưa nhỉ?”

“Kìa vú!” Na thì thầm, không hiểu vú còn muốn làm gì nữa, mỗi lời anh nói cũng đủ xát muối lên trái tim cô rồi.

Uy nói: “Bin?”

“Tôi hỏi tên khai sinh cơ? Thằng bé tên Vĩnh Tài.”

Im lặng bao trùm, Lệ Na ngộp thở trong sự căng thẳng, anh ta có nhận ra không, cô không dám nhìn.

Rồi... Vĩnh Uy quay sang nhìn thằng bé, nó cũng tròn xoe mắt ngó anh, bốn mắt chớp chớp liếc nhau không rời. “Hãy, nhóc! Sao cháu dám bắt chước tên đệm của chú?” Uy thừa hiểu câu này nên hỏi mẹ thằng bé mới đúng nhưng anh muốn đùa vui với nhóc con một chút, cũng là để không khí bớt căng thẳng.

Vú Lan suy sụp, bà thấy thân mình trở nên khó đứng vững, lấy chiếc khăn thấm nhẹ mồ hôi trên trán, bà ra chiều cuối cùng: “Cậu nhìn kỹ xem, trông thằng bé có giống... mẹ nó không?”

Anh ngắm bé Bin kỹ hơn, đôi mắt thằng bé lấp lánh niềm vui, miệng cười toe toét khoe hàm răng sữa. Rồi lại liếc nhanh về phía Na. “Cũng giống một chút!”

Đúng khi đó, Duy Khang mở cửa bước vào, anh đến vì muốn hỏi thăm xem ngày hôm nay quán khai trương thế nào. Nhưng thực sự là do anh cảm thấy nhớ, muốn nhìn lại nụ cười hồn nhiên, nhìn lại khuôn mặt rạng ngời của cô.

Lệ Na như nhìn thấy vị cứu tinh. “A, Duy Khang. Anh lại đến đây ă?”

Cả Duy Khang và Vĩnh Uy đều ngạc nhiên khi nhìn thấy nhau. “Uy, sao cậu cũng ở đây?”

Na nói: “Hai người quen biết nhau sao?”

Duy Khang trả lời: “Bọn anh là bạn thân đó. Nhưng em và cậu ta cũng biết nhau?”

Na chưa biết nói sao thì bà vú đột ngột xen ngang: “Ồ! Là cậu Duy Khang đó sao? Nghe tên cậu đã lâu mà giờ mới gặp mặt. Lúc sáng tôi bận quá không ra chào hỏi và nói lời cảm ơn với cậu được. Trên đời này vẫn còn những người tốt như cậu thật đáng quý!”

Khang đưa tay gãi tai cười ngượng. “Chào bác! Kia bác đừng khách sáo thế. Bác cứ coi cháu như người trong gia đình nhé!” Anh nhìn thẳng bé trên tay Vinh Uy. “Thằng cu này là con trai em phải không Na?”

“Dạ! Con chào chú đi!”

Thằng bé lí nhí chào rồi lại úp mặt vào ngực người đang bế nó trên tay.

Mỹ Hà kêu lên: “Ôi ngày gì thế không biết. Sao các anh còn đứng đó, mau ngồi xuống đi ạ!”

Mọi người chợt nhớ ra tình thế đáng buồn cười này, không thể đứng mãi nói chuyện được. Na tranh thủ thời điểm, cô muốn lánh mặt. “Bin. Chúng ta đi tắm thôi con!”

Thằng bé nhất định không chịu nên Uy đành nhỏ nhẹ: “Nhóc ngoan, chú sẽ còn đến nữa. Giờ nghe lời mẹ, đi tắm rồi ngủ ngoan. Mai chú sẽ có quà.”

Nhóc Bin vâng lời, nó muốn được chú công nhận là một đứa trẻ ngoan. Na ôm con đi, cô giao công việc tiếp khách, trông cửa hàng lại cho vú Lan và Mỹ Hà. Mặc kệ họ muốn làm sao thì làm, cô không đủ sức để đối mặt với chuyện gì thêm nữa.

Còn lại Vinh Uy và Duy Khang ngồi đối diện nhau trên chiếc bàn ngay chính giữa quán, hai con người đẹp trai, phong độ và sang trọng, ở họ như tỏa ra hào quang làm lu mờ mọi thứ xung quanh.

Mỹ Hà thì lảng xăng hết bên nọ lại bên kia. Vú Lan vào trong bếp làm cho hai anh chàng chút đồ ăn nhẹ, vì cũng đã đến giờ dùng bữa tối.

Vẫn là Duy Khang lên tiếng trước: “Tôi không ngờ cậu cũng biết Lệ Na!”

“Chẳng phải cậu cũng quen cô ta, lý gì tôi lại không biết.”

“À hà, ừ! Quả là một cô gái dễ thương đúng không?”

Đôi mắt Vinh Uy chợt lạnh tanh, anh nghĩ trong lòng, cô ta tỏ ra dễ thương với ai chứ không phải với tôi. Anh cảm thấy một nỗi khó chịu nhen nhúm với cung cách nói chuyện của hai người Lệ Na và Duy Khang.

Vú Lan đặt hai đĩa bánh kèm một chút salad trước mặt hai người, niềm nở với Duy Khang: “Cậu ăn nhiều vào nhé! Vẫn còn nhiều lắm đây. Thích ăn gì cứ nói tôi sẽ làm cho cậu, đừng có khách sáo, cậu không phải khách mà như người trong gia đình, cậu nhớ câu đó chứ?”

“Vâng ạ! Cháu cảm ơn bác. Cháu đoán Lệ Na sẽ không ra nữa phải không ạ? Chắc cô ấy bận chăm bé con.”

Bà lại được thể ngậm ngùi: “Vâng, số con bé vất vả lắm cậu ạ! Chỉ vì nó ngây thơ nên trót dại cả một đời.”

Vinh Uy bật lên tiếng cười mỉa mai. “Ngây thơ...” Anh lặng im một hồi rồi hắng giọng: “Chắc cậu chưa biết, cô Lệ Na ngày trước cũng được rất nhiều người biết đến.” Uy cầm lên chiếc thìa xúc một ít salad, môi nở nụ cười đầy ẩn ý.

Đến lượt Duy Khang lặng đi trong sự khó chịu, anh không thích câu nói đầy ý tứ đó của bạn. Theo những gì anh biết về Vinh Uy thì dường như anh đã mơ hồ thoáng hiểu. Nhưng anh không hề muốn biết thêm.

Vú Lan thấy không khí có vẻ chùng xuống, bà cứ đứng đây cũng không tiện bèn rời đi.

Vinh Uy nói tiếp: “Cậu có muốn nghe chuyện gặp gỡ và quen biết giữa tôi và cô ta?”

“Không cần, tôi cũng không quan tâm lắm đến chuyện đó.”

Uy vẫn tiếp tục: “Cô ta tuy hơi kì nhưng bù lại có những thứ khiến người ta tìm được chút hứng thú.”

Duy Khang gằn mạnh: “Đối với cậu cô ấy có như thế nào tôi cũng không quan tâm, vì đó là chuyện của cậu và chuyện của quá khứ rồi. Tôi chỉ quan tâm đến hiện tại. Và theo tôi để ý thì hiện tại cậu và cô ấy chẳng có bất cứ liên quan gì.”

Vinh Uy lặng ngắt, máu nóng từ tim anh lan tỏa, rất nhẹ mà vẫn vút rất sâu. Cả hai cứ trừng trừng nhìn nhau trong thinh lặng, theo đuổi những ý nghĩ riêng nhưng đều chung một nguồn cơn. Sức mạnh đối đầu bùng lên trong khoảnh khắc. Mặc dù họ cũng khá thân nhau đấy, có rất nhiều sẻ chia và kỷ niệm nhưng có lẽ gì đâu một khi lòng tự tin và sức mạnh đàn ông trong họ bị đe dọa. Có một điều chắc chắn rằng sẽ

không ai phải chịu tổn thương hết, mọi cuộc đối đầu dù lớn hay nhỏ trong thời niên thiếu đã chứng minh điều đó.

Ngày cứ tiếp nối với những nhịp sống hối hả dồn dập. Tiệm bánh café An An ngày một thu hút khách. Phong cách trang nhã và một không gian cởi mở hòa nhã khiến khách đến đây đều cảm thấy hài lòng.

Vĩnh Uy vẫn thường ghé lại hàng ngày mỗi lúc anh rảnh, mặc kệ ai không thích, chỉ cần anh cảm thấy thoải mái trong khung cảnh yên bình, thư thái bên hồ. Nơi đây hoàn toàn tĩnh lặng đối lập với những ồn ã sôi nổi ngoài sảnh chính.

Uy đương nhiên cho rằng việc đến đây thường xuyên là cần thiết, bởi thằng bé cần anh và anh không muốn thấy nó buồn. Hai chú cháu thường dạo quanh hồ hay chơi đùa ngay tại bàn. Những khi không có thằng nhóc ở bên anh chỉ lặng ngắm mặt nước khẽ lay động theo mỗi nhịp sóng, hay liếc qua tấm kính trong suốt nhìn về phía quầy bar. Nơi người con gái ấy luôn tay bận rộn những khi khách đông hoặc vẫn lơ lang thang với những suy tư nào đó mà anh không hiểu những khi quán vắng.

Tâm trạng anh vẫn đục mỗi khi có sự xuất hiện của thằng bạn Duy Khang. Là bác sĩ ngoại khoa nên cậu ta cũng chẳng rối hơn anh là bao nhiêu nhưng dường như cậu ta càng lúc càng thể hiện sự quan tâm sâu nặng hơn. Vĩnh Uy đã tự nhủ rằng lý gì mà anh phải khó chịu, anh đâu cần những thứ cậu ta muốn. Nhưng không hiểu sao tim anh vẫn nhức nhối mỗi khi nhìn thấy hai bọn họ thân mật.

Lệ Na đã dần quen với sự xuất hiện thường xuyên hơn của Vĩnh Uy trong cuộc sống của cô. Không phải là thôi bối rối, thôi tái tê. Mà chỉ là những bận rộn thường nhật giúp cô được phân tâm. Những lúc rảnh rỗi cô lại chú ý nhìn qua tấm kính về phía bên hồ, nơi con trai cô và anh ta đang vui vẻ, tình cảm giữa họ ngày càng khăng khít. Những hôm cô và mọi người bận khách không kịp đi đón thằng bé ở lớp mẫu giáo đã thấy anh ta đưa nó về. Phải rồi, họ là cha con, cứ tự nhiên yêu mến nhau cũng là lẽ thường tình. Cô không thể ngăn cấm điều đó.

Chỉ có điều Na thấy chút chơi vơi, hụt hẫng, xót xa... mọi cảm xúc hóa lại thành một nỗi buồn như lịm đi ngấm sâu vào tâm hồn. Anh ta cần con chứ không bao giờ cần cô.

9. Chương 10

Chương 10: Giống như ngày ấy

Một sáng mây bay lững lờ, bầu trời xanh ngọc ngút tầm mắt. Lệ Na đi dọc trên khu phố ẩm thực của người Hoa, cô muốn tìm hiểu một số loại bánh đặc biệt để thêm vào thực đơn. Rẽ qua con đường hẹp với các cửa hiệu bánh bao san sát treo đầy đèn lồng, Na cứ chậm rãi tản bộ thưởng thức những hương vị thơm phức và nét văn hóa cổ truyền Trung Hoa.

Vừa ra khỏi một cửa hàng bánh bao khoai tây, cô nghe xung quanh náo loạn tiếng thét, tiếng kêu gào, tiếng gọi nhau í ới. Một số khách du lịch chạy tán loạn các hướng. Người dân xung quanh thì tìm cách giải quyết nhưng nét mặt ai cũng hãi sợ đến tái mét. Na nghe câu được câu chăng rằng thú nuôi nhà ông Vương nào đó bị sống.

Hóa ra khắp mặt đất quanh khu phố đang nhúc nhúc những con rắn bò lổm ngổm, chúng cứ xoẹt ngang dọc khắp nơi đớp những con chuột mỗi cũng sống chuồng. Người dân nháo nhác, thét gào tìm cách vây bắt chúng lại. Lệ Na vốn sinh ra trong nhung lụa nên cô càng hãi sợ những thứ bò sát ghê tởm.

Cô nhắm mắt liều mình lao mạnh tìm đường thoát khỏi nơi đáng sợ này nhưng đâu đâu cũng thấy người người xuôi ngược và quệt lẫn nhau vì hoảng hốt. Cộng với rắn và chuột cắn xé nhau không chỉ giữa mặt đường mà còn chui vào trong các cửa hiệu.

Lệ Na mắt hoa lên, gần như ngất đi vì sợ, cổ lão đảo bước thấp bước cao. Chuyện thực mà cứ như mơ giữa thanh thiên bạch nhật. Thân hình va chạm vào mấy người đang lao nhanh, cô càng mất trọng tâm nên ngã quỵ xuống, tay chống xuống mặt đường. Gần ngay cạnh một con rắn đang bò ngoằn ngoèo... Na hét lên một tiếng chói tai...

Một người đàn ông vừa ném tập bản đồ quy hoạch ra sau cho người thư ký vừa đưa chân đá văng con rắn ra xa, rồi... anh ta nhấc bổng cô lên ôm trọn vào lòng, cứ thế bước đi đường hoàng tự tin đưa cô tránh xa khỏi nơi hỗn loạn này.

Lệ Na còn bàng hoàng chưa kịp hiểu chuyện gì đã thấy dần xa khu phố Tàu, cô tròn mắt nhìn người đàn ông vừa cứu mình. Là anh ta... khuôn mặt nhìn từ dưới lên của Vĩnh Uy thanh gọn, sắc nét. Ánh mắt lạnh mà sao vẫn quá cuốn hút... Giống như ngày ấy, cô cũng nằm gọn trong vòng tay mạnh mẽ này, mọi lo lắng sợ hãi, mọi bất an nguy hiểm đều không còn. Chỉ còn lại cảm giác bình yên vô cùng.

“Rắn không độc!” Anh nhìn thấy mồ hôi vẫn túa ra trên trán cô nên nói để cô yên tâm mà không biết rằng Na đã hết sợ, trong cô giờ là một cảm xúc khác.

“Nhiều lắm!”

“Đừng có nói quá, chỉ mấy con thôi!”

“Sao anh đi theo tôi?”

Anh nhìn xuống cô vừa bật ra câu hỏi, rồi không nhin được anh bật cười lớn, tiếng cười mỉa mai pha lẫn trêu chọc. Biết mình lầm tưởng cô xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu, liền quấy người. “Buông tôi ra được rồi, thả tôi xuống mau!”

“Từ từ!” Uy thấy bức, anh đã giúp cô ta thoát hiểm vậy mà còn làm cao. Họ đã ra đến đường lớn nên anh thả mạnh cô xuống mặt đất.

“Áaa... Làm gì mà mạnh thế. Đau quá!” Lệ Na kêu toáng lên vì đau, cô đưa tay ôm lấy mông.

Uy nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó của cô, nghĩ chắc đau lắm liền ngồi thụp xuống. “Đau lắm sao...” đưa tay sờ xuống chỗ đau của Na.

“Anh làm gì thế?” Vừa bất ngờ vừa xấu hổ cô đưa tay tát anh.

Cái tát không hề mạnh nhưng cũng đủ làm Vĩnh Uy điên tiết.

Anh quát lên: “Cô dám đánh tôi hả?”

“Ai bảo anh dám... dám... anh là đồ... đồ...” cô bối rối nên không tìm được từ thích hợp.

“Đồ gì?” Anh thở hắt ra, không hiểu nổi cô ta giữ gìn cái gì.

“Cô thanh cao gớm nhỉ?” Và bất ngờ anh ta nắm chặt lấy cổ cô, áp sát và hôn thật mạnh, đôi môi mút chặt xong đưa lưỡi tách nhẹ môi cô ra... khuấy đảo bên trong... Rồi cũng nhanh như lúc bắt đầu anh ta buông cô ra.

Vĩnh Uy đứng lên. “Hòa nhé!” Trước khi đi khỏi anh ngoái lại buông một câu: “Nói à biết. Cô thực sự chẳng hấp dẫn gì cả.”

Còn lại một mình Lệ Na vẫn điếng người trong rừng sồi, đôi môi tê rần ướt đầm nước. Giờ cô mới biết anh ta là loại người gì, thật không hiểu vì sao trước đây mình có thể mê muội một tên xấu xa như vậy. Ôi điên mất!!!

Vĩnh Uy mở cửa ngôi nhà không quá lớn nhưng khá sang của anh và dẫn bé Bin vào. Đột nhiên anh nảy ra ý muốn đưa thằng bé về đây, thăm nơi ở của mình. Ngôi nhà trang nhã với màu trắng xám chủ đạo, đồ nội thất trang nhã, nam tính hiện diện mọi góc trong căn phòng khách rộng. Ngay cạnh bên là phòng ngủ được ngăn bằng tấm kính lớn.

Bếp gọn gàng ít đồ vì anh thường ăn bên ngoài, có máy pha café tự động và ngăn tủ lạnh đầy thức uống. Cạnh cửa sổ bên tay mặt phòng khách là tủ đựng rượu các loại như Whisky, Chivas, Brandy... khá mạnh.

Bé Bin chưa khi nào được thấy một ngôi nhà đẹp như vậy, nó chạy lon ton thăm thú mọi chỗ. Nhảy lên chiếc sa lông phòng khách nó nhắm mắt dang tay, trầm trồ: “Đẹp quá!”

“Đẹp sao? Cháu có thích ở đây không?”

“Có chứ, thích lắm ạ. Nhưng phải có mẹ nữa cơ.”

“À há!” Uy thấy hài hước với ý nghĩ non nớt của thằng bé. Anh bấm điều khiển kích hoạt màn hình rộng được lắp đặt ép phẳng liền tường để mở hoạt hình cho nhóc con xem. Còn mình ngồi bên xem xét văn bản hồ sơ mấy lô đất quy hoạch trên lap cá nhân.

Bé Bin dán mắt xem những hoạt cảnh sinh động như diễn ra trên tường, miệng há ra sững sờ, thích thú. Được một lúc... “Chú ơi!”

“Sao nhóc?” Anh vẫn chăm chú vào màn hình máy, đoán có lẽ thằng bé lại có thắc mắc gì đó. Từ khi quen biết đến giờ nó luôn hỏi anh những câu hỏi liên tu bất tận. Nhưng mấy câu hỏi đó không gây khó khăn lắm, anh có thể giải đáp bất cứ thắc mắc nào nó đưa ra. Bởi dù sao nó vẫn chỉ là một thằng nhóc 4 tuổi, cũng thật dễ chiều.

“Cháu muốn đi chơi công viên! Như trong kia kìa.” Nó đưa ngón tay bé mồm chỉ lên màn hình, có cảnh những đứa trẻ đang lướt như gió trên tàu lượn.

Uy nhìn theo tay chỉ của thằng nhóc. “Muốn đến công viên phải bảo mẹ cháu, chú không thể theo cháu để chơi từng trò được.”

“Nhưng mẹ không có money.”

Uy nhẹ nhàng đặt thằng bé lên giường, đắp chăn cẩn thận. Bé Bin ngủ ngon lành say sưa, đôi môi hơi hé trông vô cùng đáng yêu.

Anh từ từ đi ra rồi khép nhẹ cửa lại. Yên vị trên sofa phòng khách Uy bấm số gọi ẹ thằng bé Bin nói từ sau lần bị lạc mẹ nó bắt nó phải học thuộc số điện thoại của mẹ và của bà.

Tiếng chuông vang lên khá lâu mà không có người nhắc máy. Anh không biết được rằng ở đầu dây bên kia có người đang xốn xang.

Lệ Na nhìn thật lâu dây số điện thoại vừa lạ vừa quen này, cô đã từng bao lần xóa rồi lưu, rồi lại xóa, lại lưu, lại... Chần chừ một lúc Na cũng mở máy. “A lô!”

“Cô thật biết cách khiến người khác phải bực bội vì chờ đợi.”

“Tôi bận!” Nghe giọng anh ta qua điện thoại mà cô vẫn thấy đỏ mặt, sau sự việc hôm đó anh ta vẫn như không có chuyện gì, thì thoảng còn nhếch môi cười trông thật đều đặn. Na chẳng biết làm sao, trước mặt nhiều người cô không dám đòi co nên đành chịu ầm ừ.

“Nghe này, để thằng bé ngủ lại nhà tôi đêm nay!” “Không được! Anh mang con tôi về đây!”

Anh trấn an: “Đừng lo, ở với tôi sẽ không sao đâu. Nó ngủ rồi, đánh thức tội nghiệp. Ngày mai tôi sẽ đưa thằng bé đi công viên nhưng cô nhất định phải đi cùng. Tôi không thể trông nó một mình được.”

Im lặng, không nghe tiếng cô trả lời. “Cô có nghe gì không đấy?”

“Anh không biết là tôi rất bận à? Làm sao có thể đi được.”

“Không sao đâu, chỉ một lúc buổi sáng thôi. Giờ đó cũng chưa đông khách lắm. Đây là ý nguyện của thằng bé, đừng làm nó thất vọng. Thế nhé! 8 giờ sáng ở công viên trung tâm.” Nói rồi anh cúp máy không để cô có cơ hội phản đối.

“Này từ từ đã...” anh ta đã tắt máy, Na không nói được gì thêm. Hừ, người gì thế không biết, chỉ thích theo ý mình.

“Có chuyện gì vậy?” Duy Khang đang định ra về nhưng nghe thấy chuông điện thoại của Na và cô ấy mãi không chịu nghe nên anh tò mò nán lại một chút.

“Dạ không có gì.”

Nghe vậy nhưng Duy Khang cũng hiểu mang máng sự việc. “Vậy anh về nhé, ngủ ngon cô bé!”

“Anh cũng vậy ạ, tạm biệt!” Na vẫy tay chào.

Duy Khang khẽ cười, đôi mắt anh hơi sẫm lại với những ý nghĩ lan man.

Nắng chói chang tỏa nhiệt bức bối, hơi nóng lan tỏa khắp mặt đất, len lỏi và bám riết không rời lấy con người và sự vật. Vĩnh Uy và bé Bin đứng chờ mỗi mắt trước cổng chào, cứ chốc chốc anh lại nhìn đồng hồ, đã gần 9 giờ mà vẫn chưa thấy Na đâu. Gọi điện thì không được. Thằng bé kêu nóng nên anh phải mua hết que kem này đến que kem khác.

9 giờ rưỡi sáng, không thấy bóng dáng mẹ nó đâu Uy đành cho nó chơi tạm mấy trò đơn giản như cưỡi ngựa, đua xe ở những nơi có mái che để tránh ánh nắng càng lúc càng gay gắt.

Lệ Na lúc đó tâm trạng cũng đang như lửa đốt, cô cứ thấp thỏm nhìn đồng hồ nhưng không biết phải làm sao vì đoàn khách do Duy Khang giới thiệu cứ đến từng tốp từng tốp một không dứt, họ toàn là những bác sĩ ở bệnh viện nổi tiếng mà Khang làm. Cô quay như chong chóng với những vị khách nhiệt thành này. Nếu tình hình này kéo dài có lẽ cần thuê thêm người thật. Ngay cả Duy Khang cũng phải xắn tay áo tự phục vụ cho các bạn giúp cô.

“Có mệt lắm không? Chà, không ngờ bạn anh nhiệt tình vậy.”

“Không sao ạ. Anh cũng ngồi xuống đi! Ngại quá, anh đã hết lòng vì em như vậy mà còn bắt anh động tay.”

Duy Khang đặt một ngón tay lên môi: “Không được nói chữ ngại với anh!”

Tầm quá trưa quán đã vơi bớt khách, Vĩnh Uy và bé Bin cũng vừa về tới. Duy Khang đang xếp đĩa lên khay.

Uy trách: “Quá lắm. Có biết là con cô đã mong cô thế nào không hả? Nó đã rất hy vọng đấy. Thế mà cô đang tâm để con mình phải buồn.”

Lệ Na nhìn anh rồi lại nhìn xuống thằng bé. “Mẹ xin lỗi con! Khách đông quá, mẹ không thể đến được. Đợi khi nào rảnh mẹ sẽ đưa con đi chơi nhé!”

Bé Bin nhú cặp mày giận dỗi, trên đầu lúc lắc chiếc bờm sư tử. “Ghét mẹ!” Rồi mặc kệ vòng tay đang dang ra của mẹ, nó chạy đi tìm bà.

Còn lại Vĩnh Uy, anh ngập trong nỗi bức bối, tức giận và trơ khấc.

Duy Khang tiến lại, vỗ vỗ lên vai bạn rồi ghé tai thì thầm: “Cậu... chẳng được cái tích sự gì. Lại còn vẽ thêm chuyện.” Nói rồi nhếch mép cười khẩy.

Uy không nói thêm lời, anh quay người đi thẳng.

Suốt đêm bé Bin ho mãi, Na chẳng ngủ được mấy chút vì lo cho con, tiếng ho cứ liên hồi khàn giọng khiến cô thấy xót xa. Hy vọng sau khi uống thuốc, sáng mai nó sẽ đỡ. Mọi người cứ chập chờn nửa thức nửa ngủ đến tận sáng.

Sáng ngày hôm sau Bin cũng không khá hơn, mà còn lên cơn sốt nặng. Bé chẳng chịu ăn chút gì. Na lo lắng, bồn chồn đi đi lại lại, cô không còn tâm trí đâu lo chuyện khác. Hết khăn ướt lại thuốc hạ sốt mà tình hình cũng không biến chuyển.

Đến tối mọi người càng hoảng hốt lo sợ, thằng bé đã lịm đi trong cơn sốt bồng bồng. Na cắn chặt tay ngăn tiếng nấc. Phải đưa thằng bé đi viện ngay.

Mỹ Hà đưa ra ý kiến: “Gọi cho bác sĩ Khang đi!”

“Anh ấy là bác sĩ ngoại khoa.”

“Ngốc quá, đồng nghiệp với nhau dễ nói chuyện. Nhờ mối quen biết của anh ấy sẽ có lợi hơn.”

Phải rồi, Na làm theo lời bạn, lập cập tìm số Duy Khang. Cô kể với anh sự tình qua tiếng được tiếng mất. Anh nói cô cứ bình tĩnh, trước tiên hãy đưa bé đến bệnh viện của anh, còn lại Duy Khang sẽ lo giúp mọi việc.

Tại bệnh viện lớn nhất nhì thành phố mà Duy Khang làm việc, bé Bin được chuyển vào khoa nhi trong sự nhiệt tình của các bác sĩ và y tá. Bước đầu chuẩn đoán bé bị nhiễm lạnh nên dẫn đến viêm phổi, nếu để lâu hơn sẽ rất nguy cấp.

Vị bác sĩ nói: “Cô đừng lo lắng quá, trước tiên chúng tôi sẽ cho bé điều trị loại thuốc tốt nhất sau đó sẽ truyền dịch hồi phục.” Sau đó ông cáo lui.

Để vú Lan ở lại, Na và Duy Khang theo bác sĩ ra khỏi phòng bệnh.

“Cảm ơn anh, hôm nào rảnh chúng ta hẹn gặp nhé!” Khang bắt tay vị bác sĩ trưởng khoa nhi.

“Không có gì. Người thân của cậu cũng như người thân của tôi.”

Na cũng cảm ơn và khẽ cúi chào khi bác sĩ đi khỏi. Cô quay nhìn Duy Khang, ánh mắt chất đầy hàm ơn, cô lại nợ anh một ân tình nữa rồi.

Anh khẽ an ủi cô đừng lo gì nữa cả, mọi chuyện ổn rồi, bé Bin sẽ sớm bình phục thôi.

“Duy Khang!” Một tiếng nói cao vút lạnh lạnh cất lên, cô gái có thân hình cao ráo, cân đối tiến lại.

“Diễm? Sao em lại ở đây?”

Kiều Diễm nói với anh nhưng lại liếc nhìn Lệ Na: “Em hỏi anh mới phải? Anh làm gì bên khoa nhi này?” Đôi tay trắng nõn kiêu kì khoanh lại trước ngực.

Duy Khang cười xòa: “À giới thiệu với em đây là Lệ Na bạn anh. Còn đây là Kiều Diễm, bọn anh chơi thân từ nhỏ. Hai người làm quen đi!”

Lệ Na lí nhí chào Diễm, chị ta thật đẹp. Đứng trước người phụ nữ tự tin này Na thấy mình thật nhỏ bé. Còn Diễm thì chỉ nhếch môi ừ hử, cô bỗng nhiên có một cảm giác kì lạ với cô gái này, ấn tượng không mấy thiện cảm.

Duy Khang lại lên tiếng, anh nói thật chậm rãi và chú ý biểu cảm trên khuôn mặt Na: “Cũng có thể coi Diễm là vợ chưa cưới của Vĩnh Uy, không sớm thì muộn họ sẽ kết hôn. Phải vậy không Diễm?”

“Sao? Hóa ra cũng có quen biết với Uy?” Kiều Diễm càng tăng cảm giác không thích Na, cô nhấn mạnh sự sở hữu qua giọng nói: “Phải. Em và anh ấy là của nhau. Anh đâu phải thắc mắc điều đó!?”

Lệ Na không muốn nghe thêm nữa, mỗi lời nói của họ như hàng ngàn nhát dao đâm vào tim cô đến ứa máu. Nhưng Na cố trấn tĩnh, cô phải nhận ra điều đó sớm hơn chứ, anh ta rồi sẽ tìm ình một người phụ nữ hoàn hảo và phù hợp. Quả thực trông họ rất đẹp đôi. Cổ nuốt giọt lệ đắng nghét vào trong, Na tự dặn mình điều đó giờ không quan trọng nữa. Lúc này con trai của cô mới là điều đáng quan tâm nhất, cô lo cho nó từng phút, từng giây.

10. Chương 11

Chương 11: Còn niềm đau ở lại

Bé Bin đã giảm sốt khá nhiều nhưng hơi thở vẫn còn rất yếu. Nhìn con nằm lì bì trên giường bệnh, đôi tay bé nhỏ phải găm kim truyền dịch Na thấy thất lòng mà không biết làm sao, chỉ mong thằng bé sớm hồi phục.

Sợ thằng bé thức giấc Na rời phòng bệnh để gọi cho vú Lan, vừa khép lại cánh cửa phòng bệnh cô đã thấy Vĩnh Uy đến gần, không muốn làm ảnh hưởng đến thằng bé cô yêu cầu anh ra chỗ khác nói chuyện.

Đối mặt nhau trong góc ngoặt hành lang bệnh viện, Uy lên tiếng: “Tại sao không cho tôi biết? Nếu tôi không đến quán có lẽ sẽ không biết thằng bé phải vào viện.”

“Tại sao tôi phải cho anh biết?” Dừng trong thoáng Na tiếp: “Anh đã cho thằng bé ăn bao nhiêu kem hả? Có biết là anh hại nó rồi không?”

“Tôi đâu có biết...”

“Không biết, không biết. Cái gì anh cũng không biết. Vậy thì đừng tỏ ra ta đây và làm theo ý mình nữa...” càng nói Na càng thấy căm giận.

Vĩnh Uy nhìn sững Lê Na, anh hiểu cảm giác của cô lúc này. “Tôi biết tâm trạng cô không tốt vì quá lo cho thằng bé. Tôi sẽ không chấp nhận những lời cô nói. Là tôi sai được chưa? Giờ tôi muốn vào thăm thằng bé.” Anh định đi tránh qua cô nhưng Na ngăn lại:

“Đứng lại! Đừng có làm phiền con tôi nữa. Tôi hỏi anh, anh là gì, anh là gì của con tôi hả? Con tôi là cái gì của anh hả?” Một tiếng thét khác vọng lên trong lòng cô, anh sẽ cưới vợ, sẽ có cuộc sống riêng, còn muốn gì đây?

Anh lớn tiếng: “Thế cô muốn là gì?”

Lại một phút lặng thinh, Na thấy tê buốt với câu hỏi lại của anh, cô muốn con cô là gì của anh ta đây, cô đâu được quyền lựa chọn. Đó chỉ là một sai lầm.

“Đi ngay. Tôi cấm anh lại gần con trai tôi nữa!” Na thét lên.

Vĩnh Uy bàng hoàng trong nỗi giận dữ, nhói đau. Anh không ngờ cô lại tuyệt tình đến vậy. “Cô nói sao?”

“Đừng có bao giờ để tôi nhìn thấy mặt anh nữa.” Na quay vội đi để che giấu những giọt lệ lại dâng ngập khóe mi.

Uy cũng quay mình bỏ đi ngay trong nỗi tuyệt vọng đang dâng ngập, anh muốn giữ lại ình một chút lòng kiêu hãnh. Tự hứa với bản thân sẽ không gặp cô hay thằng bé nữa. Người ta đã không muốn nhìn thấy mày, đã căm ghét và xua đuổi mày. Vậy thì đừng làm phiền người ta nữa.

*** Ngày cứ vội vã lướt êm với nỗi cô đơn trong mỗi khoảng lặng, Vĩnh Uy lao đầu tìm quên trong công việc. Nhưng dường như càng muốn quên lại càng đậm sâu, đến giờ anh mới thực nhận ra họ - người ấy và thằng bé quan trọng với anh đến thế nào. Tưởng rằng cũng đơn giản thôi, không gặp sẽ quên, sẽ chẳng còn liên quan nhưng nỗi trống vắng cứ hiển hiện gặm nhấm từng phút giây.

Chán nản, anh thả mạnh tập giấy tờ xuống mặt bàn làm việc. Rồi bước lại cửa sổ nhìn những tàn nắng heo hắt. Anh chẳng có tâm trí làm việc, sự chán chường, mệt mỏi ngày càng thấm sâu đến hoang lạnh.

**

Bé Bin đã khá hơn nhiều nhưng nó chẳng chịu ăn gì, mặc cho bà và mẹ dỗ dành. Chỉ nặng nề hỏi chú Uy đâu. Mẹ nói chú ấy rất bận không thể đến được, thằng bé càng trở nên mè nheo. Không ăn cũng không cho tiêm thuốc.

Na sốt ruột đi qua đi lại, hai tay nắm chặt rồi lại buông. Cô không biết phải làm sao với thằng nhóc. Không có đường chắt, không gì cả lại dần dỗi đến kiệt sức thì tình trạng sẽ lại xấu đi. Cô đã cấm anh ta gặp thằng bé, giờ sao có thể...

Vú Lan cương quyết: “Không gọi thì bấm số đi, để ta!”

Lệ Na đành ngại ngần bấm số rồi đưa vú.

La Paraza tầng 7.

Chiếc di động của Uy đặt trên mặt bàn reo vang, anh vừa rời khỏi để vào phòng vệ sinh. Kiều Diễm liếc mắt chờ đợi một lát rồi cũng nhấc máy. Lắng nghe và nói qua lại vài câu, cô tắt máy, trước khi đặt lại chỗ cũ cô xóa đi số máy vừa gọi.

“Sao rồi ạ?” Na hỏi bà vú.

Bà lắc đầu. “Một người đàn bà nghe máy, vú đã dặn cô ta nói lại với cậu ấy.” ***

Uy dựa mình lên chiếc tràng kỷ được kê sát cửa sổ trong căn phòng ngủ của anh. Phòng riêng cũng với màu xám trắng chủ đạo và tầng tầng lớp lớp những cuốn sách chất đầy trên hàng giá cao ngất.

Đêm nay gió không ngừng, từng cơn cứ phảng phất lay động mà không thể làm nguôi lòng anh. Tâm tư như ngọn lửa phừng phừng dập không tắt, giội không nguôi. Anh cứ hết cầm điện thoại, chạm tay lên phím gọi rồi lại đặt xuống.

Cuối cùng sau hàng loạt đắn đo, anh quyết định gọi cho cô, tự dặn lòng rằng chỉ một lần này thôi. Uy tự thấy mình thật lạ, nếu là trước đây anh sẽ không thể bỏ tự ái như vậy. Nhưng nếu không gọi một lần sau cuối này anh sẽ không thể an tâm.

Lâu thật lâu đầu bên mới mở máy. Anh vội nói: “Yên tâm. Tôi không hề muốn làm phiền. Chỉ là... tôi muốn biết bệnh tình thằng nhỏ...”

Tiếng Na vang lên nhỏ nhẹ, run rẩy: “Anh... có thể đến được không?”

Thằng bé lại vừa lên cơn đau ngực, vậy mà nó nhất quyết không chịu cho truyền nước, điều đó làm nó khó chịu.

Uy lao xe trong màn đêm đến ngay bệnh viện. Đẩy cửa phòng bệnh anh nhìn thấy cảnh tượng thằng bé mặt đỏ gay đang giãy giụa, mẹ nó ấn chặt tay con để bác sĩ có thể tiêm thuốc.

Mọi người dừng lại khi thấy anh. Uy bình tĩnh tiến lại, anh gạt tất cả ra rồi ôm lấy thằng bé. Cứ thế anh dỗ dành cho nó yên, vừa nịnh vừa dọa nói nếu không ngoan anh sẽ không đến nữa.

Đầu tiên là cho nó nghịch game trên điện thoại để nó không sợ khi bác sĩ tiêm, sau đó anh hứa nhiều điều thật tuyệt vời nếu Bin chịu ăn một chút gì đó.

Na mừng đến ứa nước mắt khi cuối cùng thằng bé cũng chịu ăn. Nó ngồi trên lòng anh và cô bón cho con từng thìa, từng thìa cháo một.

Vĩnh Uy cũng cảm động, anh không ngờ rằng niềm vui, ý nghĩa cuộc sống lại đơn giản như vậy, như lúc này đây, anh ôm hình hài bé con trong tay và cô ở ngay gần bên với niềm hạnh phúc vỡ òa, long lanh trong đáy mắt. Chưa khi nào anh thấy gần gũi cô đến vậy, như có một sợi dây vô hình gắn kết hai người lại với nhau.

Uy kéo chăn đắp kín cho bé Bin đã ngủ say, đôi mắt nhắm nghiền và hơi thở đã ổn định hơn.

Anh nhìn Lệ Na, mắt cô hờm sâu đầy mệt mỏi, có lẽ nhiều hôm rồi cô không thể ngủ, thân hình tiêu tụy rộc đi trông thấy. Anh nói: “Cô hãy về nghỉ chút đi! Có tôi ở lại là được rồi. Đừng lo gì cả.”

“Tôi không sao. Phiền anh quá, anh cứ về đi ạ!”

“Thằng bé bú giống cô đấy.”

Lệ Na không biết nói sao, cô bước đến mở cửa ban công của phòng bệnh. Và ngồi trên chiếc ghế băng dài nhìn mông lung ra những tàng cây rì rào vì gió.

Anh nhìn từ đằng sau thân hình lặng im của cô, trước cơn gió qua lại như đùa bỡn trông cô càng mỏng manh, làn tóc cứ bay bay dập dờn trên bờ vai đã hứng chịu thật nhiều những khắc khoải, đòn đau vô bờ.

Uy đến ngồi bên cô trên một đầu ghế, khoảng cách giữa hai người không quá dài nhưng cũng chẳng hề ngắn. Giống như khoảng cách giữa đôi tim, gần nhau trong gang tấc rồi lại chơi vơi muôn nẻo, số mệnh cứ như cuốn như trôi giữa mênh mông biển cả, sóng dữ.

Hai người cứ lặng im lắng nghe lời thì thầm của thiên nhiên, đất trời; mỗi người theo đuổi một ý nghĩ.

Một khoảng lặng thật lâu trôi qua, Uy bắt chuyện: “Chắc cô đã rất mệt rồi!”

Na trải nỗi niềm với giọng nhẹ tênh như hư vô: “Đã năm năm rồi vậy mà vẫn cứ như mơ... quãng thời gian ấy đối với tôi quả là một cơn say điên đảo. Cứ nửa thực nửa mơ... Ba tôi hy sinh mạng sống để tôi có thể sống tốt hơn...” cô cười chua xót, “Ha ha, ông còn ngốc hơn cả tôi, sao có thể nghĩ rằng tôi cần số tiền bảo hiểm hơn ông được.”

Vĩnh Uy thấy bồi hồi, khuôn mặt nhìn nghiêng của cô trong ánh sáng mờ ảo trông thật lặng lẽ, dịu dàng với những đường nét ẩn hiện tuyệt đẹp. Bờ mi cong cong rủ xuống đôi mắt sâu lắng, sống mũi thẳng trên đôi môi nhỏ xinh đang run nhẹ. Anh có một mong muốn mãnh liệt là ôm lấy đôi vai gầy đã ướt sương đêm này để giúp cô vơi bớt đi những muộn phiền, đau khổ đã qua.

“Có một câu hát... Biết rằng người đã ra đi, chỉ còn niềm đau ở lại... vậy mà lòng cứ đông đầy mỗi tình say... Tôi cũng thấy mình giống như vậy!” Na cứ luẩn quẩn trong những bứt rứt khôn tả.

Ký ức ủa về trong anh, phảng phất như hơi rượu nồng nàn ngày đó. Chẳng phải người con gái này đã từng mang đến cho anh những ngọt ngào, yêu thương từ tận đáy tâm hồn sao. Cô đối với anh chân thành như vậy, vì sao anh nỡ... Vĩnh Uy nhớ đến Lệ Na ngày đó, một cô gái vui vẻ, tràn đầy sức sống và luôn dốc hết tâm tư, tình cảm. Giờ đây thì sao, có lẽ đã rất lâu rồi cô chưa thể nở nụ cười thực sự.

Na lại tiếp tục: “Tôi cứ tự hỏi vì sao bé Bin lại yêu quý anh đến vậy? Nó chỉ mới 5 tuổi thôi, làm sao có thể... Và rồi tôi tự nhận ra rằng, có lẽ do con tôi chưa từng được biết đến tình cảm của cha nên nó rất hạnh phúc khi gặp anh, một người lớn giỏi giang mạnh mẽ để nó tôn thờ, yêu thương. Chắc nó luôn mong muốn được có cha. Tôi thật có lỗi khi khiến cho con mình phải chịu thiệt thòi như vậy... Nhiều khi nhìn chúng bạn của con có cha mẹ, có một gia đình hạnh phúc trọn vẹn tôi lại chạnh lòng thương con...”

Duy Khang đứng lặng sau hai người, anh vừa mới đến, muốn ghé qua xem thằng bé thế nào. Và anh cảm ghét cái tình thế này, cảm giác như mình là người thừa, người xen ngang.

Lệ Na vật lộn với những ý nghĩ, sau cùng cô cũng quyết định. Quay sang nhìn thẳng mắt anh cô khẽ khàng thốt lên: “Vĩnh Uy! Thật ra...”

Tiếng Duy Khang đang hắng cắt ngang cuộc nói chuyện.

Cả hai quay người lại, Lệ Na đứng lên.

“Xin lỗi. Tôi không xen ngang đó chứ?”

Có đấy, Vĩnh Uy nói thầm trong lòng, anh cũng theo hai người họ vào lại phòng.

“Muộn rồi mà sao anh vẫn chưa về?” Na hỏi Duy Khang.

“Ừm. Anh sinh ra vốn để làm cú đêm mà. Hơn nữa em còn ở đây anh thấy chưa yên tâm. Đã bao nhiêu hôm rồi em chưa được nghỉ ngơi hả? Em định vắt kiệt sức mình đến ngã quỵ sao? Sức khỏe bản thân không tốt sao có thể chăm con. Giờ anh sẽ đưa em về!”

“Em không sao...”

“Đừng có bướng bỉnh.” Duy Khang quay sang bạn: “Cậu có đồng ý với ý kiến của tớ không? Cậu không phiền chứ nếu trông giúp thằng bé đêm nay?”

Vĩnh Uy không thể phản đối, mới vừa rồi chính anh mong muốn cô có thể nghỉ ngơi dù chỉ một vài phút. Na đành vâng lời, cô theo Duy Khang ra về.

Còn lại một mình Vĩnh Uy, anh ngồi bên giường bệnh vuốt tóc thằng nhóc, lẩm nhẩm như nói với mình: “Mẹ cháu thật là, mới phút trước còn nói sẽ ở lại... Sao có thể đi theo người ta bỏ cháu lại đây...”

Vài ngày sau bé Bin hồi phục và được ra viện, cuộc sống lại trở về trong tiếng nói cười, hay những khúc mắc thường nhật. Nhịp sống cứ hối hả dồn dập, xô bồ.

Trong một ngày nắng đẹp dịu dàng, mây lớt phớt lúc đậm lúc nhạt, Duy Khang nói có chuyện quan trọng cần nói với Lệ Na. Hai người dạo bước quanh hồ, nước hồ xanh mát lấp lánh lững lờ vòng quanh. Anh mỉm cười che dấu những ý nghĩ mừng vui trong lòng.

Lệ Na thắc mắc: “Anh có chuyện gì vui vậy? Có gì muốn nói với em sao?”

Duy Khang lấy giọng: “Anh muốn mời em... trân trọng mời em tới dự tiệc. Bữa tiệc do gia đình anh tổ chức. Thứ bảy này!”

“Dự tiệc ư?”

“Đúng vậy. Em cũng biết rồi đó. Giới thượng lưu thường tổ chức những bữa tiệc thường niên trong một khoảng thời gian nào đó. Để gặp gỡ, giao lưu. Tăng cường và duy trì các mối quan hệ. Hay là tạo thời điểm để bàn chuyện công việc.”

Na lắc đầu quầy quậy: “Không được, em sao có thể đến đó... ừm, em thấy mình không phù hợp lắm... nói chung là không được đâu ạ.”

Khang hoảng hốt: “Đừng thế mà, anh rất mong em có mặt. Em hãy nể lời mà nhận lời anh đi, nhé?”

Mặc cho anh có nói thế nào cô cũng nhất định lắc đầu không chịu. Cuối cùng Duy Khang đành giở chiêu cuối:

“Ai đã nói rằng muốn cảm ơn những việc anh đã làm, luôn chờ mong một cơ hội để báo đáp? Vậy mà anh chỉ cần một câu nhận lời từ em thôi, đó đã là lời cảm ơn ý nghĩa nhất đối với anh rồi. Nhưng điều đơn giản đó em cũng không chịu...” anh giả vờ làm mặt giận.

“Nhưng...” Na không biết nói sao, lời anh tha thiết đến vậy cô thật khó từ chối. Anh ấy nói đó là lời cảm ơn ý nghĩa nhất ư?

11. Chương 12

Chương 12: Mưa và nỗi nhớ

Mưa ồ xuống bất chợt, những hạt tròn li ti lao xao thấm mát cả một chiều lặng lẽ.

Vĩnh Uy sải rộng bước lao nhanh qua màn mưa, tập hồ sơ bọc ngoài lớp giấy bóng kính che ướt trên cao. Anh tiến lại phía vọng lâu nằm sát ven hồ, được lợp lát hoàn toàn bằng gỗ, nơi dành cho những khách bộ hành nghỉ chân.

Không ngờ lại gặp Lệ Na cũng đang trú mưa tại đây. Hai người nhìn nhau thoáng bất ngờ. Cô khẽ chào anh rồi lại cụp mắt bối rối quay nhìn ra mặt hồ đang gợn nhẹ. Uy cũng ậm ừ chào lại, anh phúi phúi bụi nước bám trên áo rồi ngồi xuống hàng ghế sát hàng rào bao, đối diện hơi chếch nơi cô ngồi. Lôi tập hồ sơ ra, lật giở cho có chuyện để làm. Mặc dù anh không có tâm trí lắm vào công việc lúc này.

Không khí có phần gượng gạo nên Na đành mở lời hỏi thăm: “Anh đi đâu đấy ạ?” Vĩnh Uy đưa mắt sang bên kia mặt hồ, từ sát mép nước trải dài về phía tây là cả một khoảng đất trống rộng lớn. “Tôi mới từ bên kia qua. Công việc ấy mà!”

“À... chắc giờ anh lên chức cao lắm rồi nhỉ?”

Anh khẽ nhún vai. “Thì cũng tỉ lệ thuận với một mối và áp lực thôi.” Nói rồi anh hơi liếc nhìn cô, sóng mắt le lói có chút xao động khi nhìn dáng Na tựa hồ cánh tay trên rào bao, mái tóc cột lệch một bên trông thật dịu dàng.

Vượt qua những hạt nước bay bay trên không trung cô nhìn chăm chú sang phía khu đất trống anh nói được bao bọc kín đặc với cây cối um tùm. Như hiểu được thắc mắc của cô Vĩnh Uy tự giới thiệu:

“Nơi đó chúng tôi sẽ xây dựng một tòa ốc. Đường kính không quá lớn vì chủ yếu là nơi để ăn uống, thư giãn, ngắm cảnh... bốn mặt đều có mái vòm... có thể thoải mái ngắm toàn cảnh thành phố từ trên cao.” Anh kết thúc câu nói bằng nét mặt vui vẻ thể hiện sự hài lòng và tự hào.

“Wa! Tuyệt quá!” Lệ Na thích thú khi tưởng tượng đến cảnh được đứng trên tầng cao nhất của tòa ốc thỏa sức tận hưởng cảm giác mơn man khi gió lùa qua mái tóc. Hay đơn giản hơn (vì cô đâu có đủ tiền đến một nơi cao cấp như thế) thì cô có thể ngồi bên vòm lâu này ngắm vẻ sừng sững uy nghi của nó. “Mặt tường ngoài màu trắng sữa thì đẹp lắm nhỉ!”

Anh nhìn cô khẽ nhíu mày rồi quay nhìn cái quang cảnh bên kia hồ. “Khái niệm về màu sắc của cô... có vẻ hơi lệch lạc. Màu trắng thường không tương quan lắm với cảnh vật xung quanh.”

Na chun mũi, không chịu lập luận của anh: “Không. Màu trắng sẽ rất đẹp mà, trong ánh hoàng hôn màu cam thì càng nổi bật hơn nữa... những người ngồi chỗ này mà nhìn sang sẽ được thấy một tuyệt tác của nghệ thuật sáng tạo...” cô bỗng nhiên thấy hứng khởi với việc tranh luận với anh, mặc dù quả tình là cô chẳng chút am hiểu về hội họa kiến trúc. Na như quên mất hiện tại để trở về là cô bé sôi nổi ngày xưa.

Ánh hoàng hôn à? Vĩnh Uy trầm tư nhìn xuống bảng họa đồ trên tay, lâu sau anh mới cầm bút gạch gạch vài chữ và thêm vào mấy ghi chép.

Thấy anh đang chú tâm vào công việc Na cũng không tiện làm phiền nữa, cô ngoảnh nhìn trời, sao mưa cứ rả rích mãi chẳng ngừng.

Anh đột nhiên lên tiếng hỏi: “Cô thích gì?” Vĩnh Uy vẫn không rời mắt khỏi tập hồ sơ nhưng chú tâm lắng nghe từng lời cô nói không chỉ bằng tâm trí.

Thích gì ư? Lệ Na thử nghĩ xem bản thân muốn làm gì hay là thích một điều gì đó. Nhưng rồi cô rũ bỏ ham muốn thông thường mà hướng theo cảm xúc:

“Không thích gì cả...”

Uy ngạc nhiên nhìn cô.

“Thực sự là không muốn nghĩ gì nữa, cũng chẳng ước ao mong cầu điều gì cả. Bởi điều tốt đẹp nào rồi cũng phải trả giá. Cuộc đời đã đem đến cho tôi quá nhiều nỗi sợ rồi, nên không dám sống mà tưởng đến những thứ xa vời nữa. Quá đau khổ, quá vất vả hay là quá sung sướng, vui vẻ cũng đều không tốt... Có lẽ chỉ nên cân bằng hai trạng thái đó là tốt nhất. Nhưng đâu phải cứ muốn bình tâm là được...”

Na đưa một bàn tay hứng những hạt mưa rơi rơi, để nó chạm đến lòng bàn tay chảy tan thành một cảm giác se sắt, hắt hiu rồi lại tuôn tuột trôi qua không cách chi níu giữ, cuối cùng chỉ còn lại sự nhoe nhoét lan rộng. Thở dài, cô nhẹ than: “Sao mưa lâu vậy không biết? Lẽ nào ông trời cũng có chuyện buồn mà khóc mãi không thôi.”

Vĩnh Uy hơi khịt khịt mũi tỏ ý chê cười kiểu vắn vớ trẻ con của cô. “Mưa là hơi nước tích tụ!”

Na mặc kệ anh với sự mỉa mai trong giọng nói, cô thấy xao xuyến khi lại được ngắm mưa. “Là nỗi nhớ tích tụ, chất chứa quá lâu hóa mưa nước mắt.” Đường như mỗi lần mưa đều là mỗi lần cô nhớ anh da diết, nỗi nhớ dày vò đến xác xơ cả cõi lòng. Mặc dù anh đang ngồi kia đó, đang hiện diện trong tầm mắt cô đó. Nhưng không thể với, không thể mong, không thể...

Vĩnh Uy như thấy tim anh đập lồi một nhịp khi nghe tâm trạng của Lệ Na, anh hiểu được nỗi nhớ của cô đang cồn cào vì ai, cảm giác khó chịu xâm lấn khiến hơi thở của anh như muốn đứt đoạn. Anh rất muốn hỏi cô một điều, chỉ một điều đó thôi, anh muốn nghe câu trả lời của cô. Nhưng lời nói thoát ra sau cùng lại thành một câu lảng tránh: “Cô ghét gì?”

Không ngờ cô vẫn miên man trong cảm xúc riêng mình: “Tôi ghét phải chờ đợi. Chờ đợi một điều gì đó, chờ đợi một... ai đó,” nói đến câu ấy cô thoáng chớp mắt nhìn anh rồi lại cúi xuống, “hay là chờ đợi chính mình - đổi thay, lãng quên hay vẫn cứ đắm chìm, say sưa trong nỗi cô đơn; chờ vận mệnh, tương lai của chính mình - tất cả những điều ấy... anh không biết được đâu. Nhức nhối lắm, khổ sở lắm... cảm giác nặng nề lúc nào cũng như muốn vỡ bung ra... cho nên tôi ghét phải chờ đợi.”

Anh không thể đợi thêm nữa mà không bật ngay câu hỏi trong tức khắc: “Cô có từng nghĩ sẽ bỏ quên quá khứ để bắt đầu lại cuộc sống mới không? Có... nghĩ sẽ tìm tình một bên bờ yêu thương thực sự? Hướng đến một tương lai mới... chẳng phải con cô rất cần có cha hay sao...”

Na vội nói, mắt nhìn thẳng anh bởi hồi bày tỏ nỗi lòng: “Không... không đâu. Tôi chỉ nói vậy thôi. Dù chờ đợi có đau khổ thế nào, có vô vọng ra sao tôi vẫn sẽ chờ... mãi mãi chờ. Tôi không thể quên được, cũng không muốn quên... người ấy. Thật ra người ấy...”

“Đủ rồi!” Vĩnh Uy đứng bật dậy cắt ngang lời cô, không muốn nghe nữa, anh không thể nghe thêm nữa. Sức nóng bùng lên trên gương mặt thôn dã, ánh mắt dữ dần toát lên sự bức bối khó chịu. Lệ Na còn nói nữa chắc anh sẽ điên lên mà ném cô xuống hồ nước cuộn sủi kia mà nhấn chìm cô xuống cùng cái nỗi nhớ và chờ đợi chết tiệt ấy.

Na im bật. Tim cô cũng đang đập loạn trước thứ tình cảm chan chứa, sâu nặng suốt đã được trút ra... nói với anh rằng dù anh có không yêu em, sẽ không khi nào thuộc về em, dù mai sau anh có hạnh phúc bên ai kia... thì em vẫn mãi yêu anh, mãi chờ anh - nỗi chờ đợi yêu thương của riêng em thôi – mãi mãi không quên anh... nhưng cơ hội để một lần nữa nói ra cũng không có.

“Tôi đi trước!” Nói rồi anh quay ngay bước đi, mặc ưa vẫn rả rích chưa dứt.

Lệ Na còn ngồi một mình lúc lâu nữa trong sự buồn bã khôn nguôi cho đến khi mưa đã ngớt và cô chợt nhớ đã gần muộn giờ đón bé Bin. Na tự trách mình thật ngớ ngẩn khi đi giao bánh mà mất cả một buổi chiều dài, lẽ ra nên cố chạy thêm một đoạn ra đến đường lớn, khi ấy có thể tìm mua áo mưa.

Cô chạy gấp vòng quanh con đường nhỏ hẹp um tùm, rậm rạp cây cối ngập màu xanh tươi mát, trong trẻo sau mưa.

Vừa trở tới đầu đường cô bất ngờ đứng sững lại khi thấy anh chưa đi mà đứng dựa trước mũi xe. Dáng người cao lớn, thanh thoát đứng lững trong ưu tư trông càng thêm phần cuốn hút. Vĩnh Uy chợt bừng tỉnh khi cảm giác có ánh mắt đang nhìn mình, anh ngoảnh nhìn cô. Hai đáy mắt chạm nhau cùng chớp chớp hồi lâu. Cuối cùng thì anh phải bật cười, chịu thua thôi, anh thực lòng không muốn giận cô.

Na chệnh choáng trước điệu cười của anh, tim đập loạn lạc, tâm trí cô như bất chợt bị vút lên chín tầng mây rồi treo lơ lửng. Uy rất ít khi cười nhưng một khi đã cười - cười tự nhiên nhất - sẽ là một nụ cười quá sức mê hoặc, đẹp vô cùng tận. Ẩn hiện một phong thái lãng tử, có chút cao ngạo cũng có chút ầm ập, hơi chệnh vênh như đang mơ màng và cũng lại liêu diêu buồn... khiến bất kỳ trái tim nhỏ bé nào được diện ngắm cũng không khỏi điêu đứng.

Cô thở hắt ra, lúc lắc đầu tỉnh trí lại, bức mình gắt như một đứa trẻ giận dỗi: “Hay... đáng ghét. Không chơi với anh nữa. Tôi đi đón con trai.” Nói rồi quay đi với gương mặt hầm hầm.

“Ồ... kìa!” Vĩnh Uy ngỡ ngác không hiểu sự giận dỗi của cô từ đâu ra, rồi anh bật cười ha hả lớn hơn khi nghĩ đến câu nói trẻ con của cô. Cười rung cả người không thể kìm lại.

Bật mạnh bước chân đuổi theo cô, chân dài luôn lợi thế nên chỉ vài bước anh đã túm được tay Na, xoay người cô lại đối mặt với mình. Giọng điệu trên đùa hòa trong tiếng cười khùng khục nơi cổ họng: “Nhưng tôi vẫn muốn chơi với cô.”

Na đỏ bừng mặt xấu hổ, tay tựa quây muốn thoát ra nhưng không thể, cô run giọng: “Buông ra! Muộn rồi, tôi phải đón bé Bin không nó mong.”

“Chúng ta cùng đi đón thằng bé!” Lời đề nghị của anh không cần được chấp thuận đã lôi lôi kéo kéo Lệ Na lại chỗ xe đỗ, mở cửa rồi đẩy cô ngồi lên ghế trước.

Vĩnh Uy một tay lái xe, một tay chống trên thành kính không che được nụ cười thích chí. Anh vẫn không thôi cảm thấy hài hước trước vẻ con nít của cô nàng Lệ Na.

Còn Lệ Na thì cúi gằm mặt ngượng ngùng. Nhưng rồi một lúc sau cô cũng cảm thấy vui vui, hôm nay quả là một ngày đặc biệt...

Nội thất trong xe sang trọng và hiện đại, tuy không hiểu về các loại xe lắm nhưng Na nhìn cũng biết nó thuộc đẳng cấp nào, cô nhớ là hình như mình chưa bao giờ ngồi trên xe riêng của anh cả. Với tay lên hộc

đựng băng đĩa nhạc cô lôi ra mấy xấp đĩa xem qua, đa số là đĩa nhạc cổ điển, acoustic, thính phòng hay nhạc nhẹ không lời.

Anh hỏi: “Cô thích nghe nhạc gì?”

“Trước đây tôi chỉ thích nhạc sôi động thôi nhưng bây giờ thì... càng buồn càng thích... nhưng biết đâu sau này tôi lại thích những gì vui vẻ thì sao. Ha ha, anh có thấy tôi buồn cười không?”

“Tôi đã biết từ lâu là cô có hai tính cách khác biệt.” Anh ngắm khuôn mặt trông nghiêng của cô.

“Có lẽ là do hoàn cảnh.”

“Cũng một phần...”

Bé Bin quá phần khích khi cả mẹ và chú Uy đến đón, nó nhảy loi choi đùa nghịch trên xe. Lát sau cu cậu cong môi lên nói với mẹ: “Con đói quá mẹ ơi...” nhưng mắt lại liếc về phía chú.

“Ok! Cháu thích ăn gì?”

Lệ Na phản đối: “Không được...”

Nhưng lời phản đối của cô không thể nào có hiệu lực được. Họ vào một nhà hàng mì có tiếng.

Ba người ngồi bên nhau trông giống như một gia đình nhỏ hạnh phúc. Để bé Bin thỏa thuê đánh chén với đĩa mì to sụ sánh nước sốt thơm ngon còn anh và cô ngồi chuyện phiếm. Chưa khi nào hai người trò chuyện nhiều như hôm nay. Na không thể ngờ được rằng mình và anh có thể nói chuyện cởi mở, hòa hợp đến vậy. Trước đây chỉ là cô nói còn anh không biết có nghe hay không.

Không khí đang vui vẻ thì...

Kiều Diễm bước vào nhà hàng cùng mấy cô bạn gái, định tiến vào gian trong thì đập vào mắt cô là cảnh Vĩnh Uy đang ngồi ăn cùng một cô gái và một đứa trẻ ở bàn gần đó.

Cũng tình cờ khi ấy Duy Khang bước xuống từ lầu hai cũng ngạc nhiên không kém khi nhìn thấy ba người Lệ Na...

Kiều Diễm phăm phăm tiến lại, cô trợn trừng ánh mắt như tóe lửa nhìn họ, giọng thét lên chói tai: “Gì đây hả? Em hỏi anh đấy Uy, anh làm gì với cô ta ở đây?”

Lệ Na ngại ngần, run sợ khi thấy Kiều Diễm, như thể cô là kẻ vụng trộm bị bắt quả tang.

Đôi tay Kiều Diễm run lên, ánh mắt nhìn Lệ Na như muốn ăn tươi nuốt sống. Duy Khang cũng vừa bước tới, anh hiểu với tính cách của Diễm cô có thể làm gì liền vội giữ tay cô lại:

“Em bình tĩnh đi Diễm, chắc không như em nghĩ đâu.”

“Rành rành ra đó mà anh còn kêu em bình tĩnh hả?”

Vĩnh Uy quát lên, tiếng không lớn nhưng đầy uy lực và sự lạnh lùng: “Cô làm cái trò hề gì đấy?”

Lệ Na bẽ phắt bé Bin lập cập đứng lên. “Xin lỗi! Tôi đi trước,” nói rồi vội vã tiến ra phía cửa, lòng ngập rối bời, buồn bã.

Duy Khang nhanh chân bước theo Na. “Để anh đưa em về!”

Vĩnh Uy cũng bật người dậy sải gáp theo. “Cậu đứng lại cho tôi!” Tay anh đưa ra định kéo Duy Khang lại nhưng bạn anh khéo léo lách người tránh.

Ra đến đường cũng vừa lúc một chiếc taxi trở tới. Lệ Na định bước lên xe thì Vĩnh Uy vượt qua Duy Khang giữ tay cô lại. “Tôi đưa cô đến đây tôi phải có trách nhiệm đưa cô về!”

Na giật tay ra, nói dứt khoát: “Không! Tôi sẽ tự về!” Quay lại phía Duy Khang cô nhẹ cười với anh. “Gặp anh sau!” Nói rồi ngồi vào xe, sập mạnh cánh cửa lại.

Trước khi chiếc taxi đi khuất là hình ảnh thằng bé con nép vào ngực mẹ nó, mắt mở to không hiểu chuyện gì, còn Lệ Na gương mặt trông nghiêng lặng lẽ thật cô đơn.

Vĩnh Uy nhìn theo cho đến khi xe khuất hẳn, anh gần giọng với Kiều Diễm cũng vừa bước lại: “Còn xen vào chuyện của tôi lần nữa thì đừng trách tôi không khách khí! Cả cậu nữa.”

Nói rồi đi thẳng về phía xe của mình mà không ngoảnh lại lần nào.

Còn lại Khang và Diễm, hai người họ đưa mắt nhìn nhau không nói lời nào nhưng cùng có chung một cảm nhận bức bối trong lòng.

Màn đêm lặng phắc còn không nghe nổi tiếng gió lật phật đẩy đưa tấm rèm cửa, bởi bao trùm lên khoảng không tăm tối của một căn phòng xa hoa lạ lùng là sự nặng nề đến tột độ của những rung âm nghệt thở từ mỗi hiểm tính rợn người.

Người đàn ông đứng bên ô cửa sổ, trầm mặc trong muôn nẻo suy tư rối rắm. Đôi mắt sâu và quắc sáng như hai đốm lân tinh cứ trải rộng ánh nhìn hun hút xuống bao la trập trùng của cõi nhân ngoài kia.

Tiếng gõ cửa phá tan lớp băng cô tịch. Ông ta thôi trầm ngâm, hơi quay mái đầu lại cất tiếng nói khan nhẹ mà nặng sự trấn áp: “Vào đi!”

Người bước vào là một thanh niên trẻ đáng thanh mảnh, bộ quần áo da bó sát thân mình đặc một màu đen gần như lẫn vào bóng đêm. Anh ta tiến đến đứng cạnh người đàn ông.

Chưa cần thúc giục người thanh niên liền vào ngay trọng tâm: “Càng lúc càng bế tắc. Dường như mọi ngã rẽ đã khép lại, chỉ còn cô ta... ít nhiều có liên quan đến đầu mối mà thôi. Có cần tôi cùng biện pháp dứt khoát không?”

Ông ta khép mắt tĩnh mình trong khoảng lặng kéo dài, tựa đã thoát xác nhập thiền. Thoảng sau mới thở dài nói:

“Đành vậy!”

12. Chương 13

Chương 13: Thanh âm quyền rũ đầy ma mị

Ánh đèn rực rỡ trải dài từ sảnh lớn đến con đường lát đá dọc biệt thự.

Người lái xe đỗ sau hàng dài những chiếc xe sang trọng nối nhau dài tít tắp trên bãi đậu xe. Duy Khang bước xuống quay sang phía bên để mở cửa xe cho Lệ Na. Anh nắm tay giữ cửa, hơi cúi mình, đưa bàn tay lịch thiệp mời cô bước xuống.

Lệ Na đặt đôi chân trắng hồng nhỏ bé được bao bọc trong đôi xăng đan đính những hạt ngọc lục bảo xuống nền đất. Hơi ngượng nhưng cô vẫn đặt một tay lên bàn tay anh đang đưa ra đỡ, tay còn lại - với chiếc lắc bạch kim óng ánh nổi bật trên làn da hồng - túm nhẹ mép chiếc váy xanh yểu điệu với những hàng ren được may tinh tế trên mỗi nếp gấp uốn lượn.

Thân váy trên ôm sát thân hình có màu xanh đậm nét hơn, gấu váy buông nếp trông vô cùng thướt tha và quyến rũ. Mái tóc được hất ngược kẹp gọn với phần sau gọn sóng bông bênh ôm lấy đôi vai trần trắng mịn màng, để lộ vầng trán yêu kiều. Đôi môi hồng ánh cam hơi hé, mắt long lanh ngược nhìn khung cảnh được trang hoàng rực rỡ, lộng lẫy. Đã lâu rồi cô mới lại dự một buổi tiệc trang trọng như thế này, những ngày xưa ấy dường như đã xa xôi lắm rồi.

Duy Khang mặc bộ lễ phục được cắt may tinh tế, ôm gọn làm nổi bật thân hình anh, anh cứ nâng nhẹ tay cô bước đi theo mình qua con đường lát đá rộng quang co dẫn vào sảnh lớn. Dọc hai bên bãi cỏ là những chiếc bàn cách quãng có vô số khách dự tiệc đang đứng hàn huyên, họ liếc nhìn theo hai người với ánh mắt ngưỡng mộ pha lẫn ghen tị. Chiếc bể lớn đằng xa dập dờn những cơn sóng nhẹ phản chiếu ánh nến, ánh đèn và cả ánh sao lung linh trên trời. Lệ Na đỏ mặt e thẹn trước những ánh nhìn dành ỉnh, cô muốn rút

tay lại nhưng anh càng nắm chặt hơn. Nhìn thấy đôi bờ má cô bừng lên e ấp trông xinh đẹp bội phần anh càng thêm yêu thích. Duy Khang cứ cười mãi từ lúc gặp cô đến giờ, chưa khi nào anh thấy cô đẹp như đêm nay, cô gái tuyệt diệu đi bên anh lúc này khiến trái tim anh bồn chồn dữ dội.

Sảnh chính rộng lớn, trung tâm của buổi tiệc, lấp lánh vô vàn những ánh sáng lung linh huyền ảo. Tất cả đều sáng bóng và hài hòa, từ cách bài trí đến những điểm nhấn làm nổi bật sự xa hoa. Đầu căn phòng lớn bên phải là chiếc bàn với chồng ly rượu vang cao ngất, rượu sánh đỏ rực tràn từ chiếc ly cao nhất trên đỉnh tí tách hòa cùng những làn rượu thơm phức bên dưới. Dọc theo nó về bên tay mặt là chiếc bàn thuôn dài phủ ren bên trên bày những món ăn thơm lừng độc đáo. Ở góc cánh trái của sảnh, các nhạc công đang hòa tấu những khúc nhạc du dương, trầm bổng trên bục sân khấu.

Những nhân vật giàu sang, quyền quý. Từ các nhà tài phiệt có thế lực, các mệnh phụ phu nhân đến những công tử hào hoa, tiểu thư đài các. Họ trò chuyện với nhau theo từng nhóm nhỏ. Gần như tất cả đều đưa mắt nhìn khi Duy Khang và Lệ Na bước vào, mỗi người đều theo đuổi những thắc mắc riêng về cô gái đi cùng chàng công tử hào hoa chủ nhà, một cô gái lạ lẫm có sắc đẹp tuyệt trần. Lệ Na càng thêm căng thẳng và bối rối, trước đây cô luôn tự tin rằng mình là trung tâm của mọi ánh nhìn ngưỡng mộ nhưng giờ đây cô thấy mình thật lạc lõng trong sự xa hoa này.

Vĩnh Uy đang tựa hồ trên gờ vòm cung nổi liền với gian bên, trông anh càng lịch lãm với chiếc sơ mi chên buông trong vạt áo khoác dài và cà vạt thắt hồ phá cách. Cạnh anh vẫn là Kiều Diễm với những lời thì thầm to nhỏ mà anh chẳng để tâm. Tối nay Diễm diện bộ đầm đỏ rực kiều sa, xẻ rộng nửa cánh làm nổi bật đôi chân thon dài trắng muốt man cùng những đường cong gợi cảm.

Anh như là trung tâm của cả thế giới đối với cô, anh ở đâu dường như cô cũng phải ở đó. Vậy nên rất nhiều cô gái muốn trò chuyện cùng Uy nhưng lại e sợ ánh mắt sắc lẹm từ Kiều Diễm. Khương Nam và cô bạn gái người Hoa – Tiêu Vũ Bội tiến lại gần họ. Anh vẫn như mọi khi với phong thái lãng tử có chút ngông cuồng, chỉ là chuốt lên bộ cánh có phần chảnh chu hơn và dường như chiếc khuyên tai kẹp vành cũng sáng và lớn hơn. Còn Vũ Bội là một cô gái có nét đẹp thật khiến người người ngưỡng mộ, không sắc sảo và quyến rũ như Kiều Diễm nhưng ở cô luôn toát lên sự hài hòa và tương xứng đến lạ kì giữa vẻ đẹp bề ngoài và phẩm chất nội tâm. Họ quả rất đẹp đôi. “Uy! Dạo vài bản ma mị yêu quý của cậu đi!” Nam nháy mắt cười trêu.

Kiều Diễm nguyền anh. “Những thứ ma quái không tốt cho sức khỏe.”

“Không tốt cho sức khỏe cậu ta hay là của em?” Anh chàng càng được thể cạnh khoe.

Vũ Bội dịu dàng góp chuyện: “Thật đáng tiếc. Người bình thường không thể thấu nổi những gì quá đặc biệt.”

“Ý cô nói tôi không bình thường?” Vĩnh Uy khó chịu hỏi vặn lại. Việc ai ai cũng cảm thấy ghê sợ hay thậm chí là không chịu đựng nổi trước tiếng đàn của anh đã trở thành nỗi uất hận mãi mãi ám ảnh tâm trí anh. Điều ấy khiến Uy phải dằn hắt, khinh bỉ chính sự khác lạ quái dị của mình.

Cô gái đáp ứng: “Ồ... không...”

Khương Nam đành giải vây: “Thôi nào. Cô ấy nghĩ cậu đặc biệt thật mà.”

Mặc họ chuyện qua chuyện lại Uy hướng quan tâm theo mạch tưởng riêng mình. Cho đến khi...

Ánh nhìn hồ hững của anh chợt sáng lên khi trông thấy hai người vừa tiến vào, đi cùng bạn anh là cô gái tựa thiên thần với mái tóc quăn tự nhiên chuyển động dập dờn trên bờ vai thon, bộ váy màu xanh cây cỏ tạo nên dáng vẻ uyển chuyển đầy nữ tính – Thái Ngọc Lệ Na. Trong anh trước tiên là những cảm xúc rối bời. Ngạc nhiên, bất ngờ, lạ lẫm, bàng hoàng, sững sờ...

Và sau đó cảm xúc dần chuyển sang trạng thái giận giữ, máu nóng lan tỏa và chạy rần khắp các mao mạch. Bàn tay đang cầm chiếc ly nắm chặt khiến rượu sóng sánh dâng tràn. Đôi môi mím lại đè nén nỗi căm giận tột đỉnh...

Khang đưa cô lại chào ba mẹ mình. Nhìn theo bóng hai người đó lướt qua, Uy thấy lồng ngực nhói buốt từng cơn. Anh không hiểu nổi vì sao cô ta dám... dám đối xử với anh như thế, sau những gì hai người đã trải qua. Sao cô ta dám sánh vai cùng người đàn ông khác. Trước mắt anh?

Nhưng rồi Vĩnh Uy tự mĩa mai, mình thật nực cười. Mình là gì của cô ta? Tình cũ? Hay gì nữa? Cô ta có thể đi cùng những người đàn ông mà cô ta muốn, đến những nơi mà cô ta thích. Anh đâu có quyền ngăn cấm. Đưa ly rượu lên môi nhấp cạn, tâm hồn anh trở nên bơ phờ, trống rỗng đến hoang dại.

Sau khi nói chuyện một lát với ba mẹ, Duy Khang lấy cho cô ít thức ăn vào đĩa rồi hai người lại chỗ bạn. Lê Na sợ hãi nhìn Vĩnh Uy, cô không nghĩ ra rằng sẽ chạm trán anh ở đây, nếu biết rằng chắc chắn anh cũng có mặt có lẽ cô sẽ không dám đến. Khuôn mặt anh trầm ngâm, lạnh tanh đến đáng sợ.

Họ đứng đối diện nhau, Kiều Diễm nhìn Lê Na với ánh mắt căm tức, cô không thể chấp nhận một người có thể nổi bật hơn mình, nhất là sau khi biết cô ta có dây dưa với Vĩnh Uy. Còn Na chỉ cúi đầu không dám chạm đến ánh mắt của anh. Duy Khang nói: “Đều là người quen cả, mọi người đừng tỏ ra khách sáo nhé. Hôm nay cô ấy là khách mời danh dự của tôi.” Anh giới thiệu: “Chắc em chưa biết. Đây là Khương Nam và Tiêu Vũ Bội.”

Vũ Bội mỉm cười. “Sao anh nghĩ chúng em không biết nhau nhỉ? Phải không Lê Na? Lâu rồi không gặp, cô vẫn khỏe chứ?”

Na cũng nhận ra cô chủ tiệm salon tóc – nơi chốn yêu thích một thời của mình. “Chào chị!...” Cô nhỏ nhẹ chào mọi người.

“Đương nhiên là tôi cũng biết cô ấy nữa chứ.” Nam liếc ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Uy.

Cô chủ làm tóc vui vẻ mới: “Hôm nào qua chỗ tôi nhé! Tôi có mấy mẫu mới khá đẹp.”

Diễm nhân cơ hội hạ thấp Lê Na. “Nhưng phải miễn phí mới được đó.” Cô ả cười khẩy vẻ khinh khỉnh.

Vĩnh Uy để thêm, cũng bật lên giọng mai mỉa: “Không sao. Chẳng phải có mảnh PVC mạ[1] bên cạnh rồi sao.”

[1] PVC là chất liệu chuyên dụng để làm các loại thẻ VIP member... thường những loại thẻ cao cấp được mạ vàng hay chất liệu quý hơn. Ở đây Vĩnh Uy ám chỉ Duy Khang là cái thẻ tài khoản giá trị lớn xài không hết cho Lê Na.

Lê Na hơi tái đi khi nghe lời nói đó của anh.

Chừng như chưa muốn buông tha cho cô, Kiều Diễm tiếp tục bới móc: “Xin lỗi nhé! Việc hôm trước ra chỉ là hiểu lầm thôi. Cô thật có phước khi được anh Khang quan tâm như vậy. Có điều tôi không hiểu vì sao mà...” cô ta bật cười cay độc đến nhói tim. “À thôi. Con trai cô đã khỏe chưa?”

“Cảm ơn chị! Cháu đỡ rồi.”

“Tôi thực vẫn chưa biết cô đã ly hôn hay chồng cô đã qua đời?... Xin lỗi nếu như tôi chạm đến nỗi đau của cô!” Diễm không hề nể nang Duy Khang chút nào mà chỉ chăm chăm muốn làm nhục Lê Na, vừa liếc bằng ánh mắt cười cợt vừa chú ý thái độ của Uy.

Mọi người không ngờ Diễm lại thẳng thừng như vậy. Hai người bạn kia thấy hơi áy ngại cho Na.

Duy Khang tức giận chỉ trích Kiều Diễm: “Em thôi tỏ ra thô lỗ được rồi đó. Chuyện riêng của cô ấy không khiến em bận tâm.”

Na lặng thinh trong sự bức ngạt, cảm giác bị khinh thường ghét bỏ vì trót mang lỗi lầm... đã dần trở nên dễ chịu đựng theo năm tháng, cô đều gạt bỏ tất cả với mong muốn sống thật tốt. Nhưng đây là lần đầu tiên cô phải tiếp nhận điều đó trước mặt anh ta, cô không muốn thấy ánh mắt coi thường hay thương hại từ người đàn ông này, bởi anh chính là nguyên nhân của tất cả. Nguyên nhân khiến cô phải đón đau, tủi nhục như ngày nay...

Và chẳng buồn thanh minh rằng giữa cô và Duy Khang chỉ là bạn, cô coi anh ấy như người anh trai, một người mà cô nể trọng và biết ơn - Để làm gì khi mà người cô hoài vọng theo năm tháng đang sánh vai cùng người phụ nữ của cuộc đời anh ấy, để làm gì khi mong muốn níu kéo chút thương tàn để rồi nhận lại ình chỉ là nỗi vô vọng, tổn thương sâu sắc hơn - Na thần thờ để Duy Khang kéo tay mình đi, trước khi bỏ lại câu trả lời phủ định cho cả hai, cô để nỗi ưu tư ngập trong gió buốt thoảng qua.

Còn lại bốn người, lúc ấy Vĩnh Uy mới trầm giọng nói với Kiều Diễm: “Đừng tự hạ thấp bản thân mình như thế nữa!”

Lầu thấp lưng chừng, ngồi xung quanh bộ trường kỷ tiếp khách nệm lông là những nhân vật có máu mặt trong giới kinh doanh và vài vị quan chức to. Họ đàm đạo trong không gian trầm lắng lịch sự, đôi khi là những câu chuyện thời cuộc, thắng hoặc lại xen ngang những chuyện công việc đầy ý nhị.

Ông Cao Vĩnh Thụy đặt hồ một tay ngang thành trường kỷ, tay còn lại xoay nhẹ ly rượu trên những đầu ngón tay. Ở ông toát lên vẻ tĩnh tại, an nhiên vượt lên so với những người đồng trang lứa bên. Chỉ từ ánh mắt thấu hiểu sự đời, đến phong thái uy nghiêm đỉnh đạc cũng đủ khiến người đối diện ông phải nể phục và khép nép bội phần.

Nơi ông ngồi ngay gần lan can bằng đá chạm trổ cầu kì, có thể nhìn xuống hành lang bên dưới. Trong một lần đưa mắt nhìn mông lung xuống khoảng không bên dưới ấy, ông thấy một bóng hồng áo xanh lọt vào tầm mắt chỗ khúc ngoặt phía xa. Ông sững người trong giây lát, hình bóng của dĩ vãng ủa về từ tận đáy sâu con tim, lan nhanh và khỏa lấp hiện tại. Ông Thụy chỉ tỉnh lại khi người ấy đã khuất mắt, không còn nhìn rõ mái tóc lượn sóng bay theo nhịp bước và khuôn mặt nhìn nghiêng trông xa đó.

Ông vội bật dậy, ném lại vài câu cáo lỗi rồi chạy theo hướng đi của cô gái đó. Nhưng đến khúc ngoặt hành lang và nhìn khắp các lối đi kế bên đều không thấy bóng dáng cô ấy đâu nữa. Khi quay lại hỏi thăm vị chủ nhà, ông ta nói đúng là con trai ông ta có đưa về một người khách là cô gái khá trẻ giống như miêu tả của ông.

Ông Thụy đành gạt đi những tâm tư rối bời và nén lại nỗi niềm riêng vào ngăn tim khóa kín, người ấy không thể là cô gái đôi mươi nữa. Có lẽ chỉ là ảo giác ngỡ ngàng khi thấy cô ta hao hao giống người cũ. Vả lại nhìn từ xa như vậy cũng không có điều gì là chắc chắn cả.

Lệ Na ra khỏi phòng vệ sinh, cô không theo lối cũ trở ra mà rẽ theo hành lang kế bên vì thấy nó cũng thông ra sảnh chính. Căn biệt thự này thật lắm đường ngang, ngõ tắt.

Từ xa cô đã nghe loáng thoáng những âm thanh lạ kì ngoài sảnh vọng lại. Nhạc vang dồn dập với những tiết tấu đặc quánh. Phải, đặc quánh chứ không hề da diết, nhẹ nhàng như thường thấy ở những bản dương cầm cô từng nghe qua. Mỏng manh mà dai dẳng. Văng vẳng mơ hồ, vừa xa xôi vừa như cận kề ám ảnh. Có chút ma mị cũng có chút quyến rũ. Tựa như sóng dữ gầm gào, rú rít, xoáy sâu rồi áp đảo trí óc người nghe.

Càng lại gần Na càng cảm nhận rõ hơn từng mạch âm li ti chảy tràn và rung động không khí xung quanh. Các nốt dạo gần như lệch lạc và không theo một nguyên tắc bất dịch nào cả nhưng vẫn cuộn cuộn trôi về nhau, xoay vần và đan cài trong nhau.

Na thả bước tự hướng theo tiếng nhạc, ngang qua sảnh lớn mà chẳng để ý hàng tá người dồn đứng về một góc với vẻ tái mét trên nét mặt, nhiều người khác túa ra sân trước như muốn chạy trốn, thậm chí có vị thần kinh quá yếu phải ôm miệng tìm chỗ nôn.

Ra là Vĩnh Uy, anh đang đàn bên chiếc dương cầm cổ nơi góc xa hướng ra khu vườn chập chờn gió thoáng, dáng ngồi thẳng băng mang sự cô độc khôn cùng. Hôm nay dường như giai điệu bản đàn của anh mãnh liệt và dữ dội gấp bội phần; nặng sự ủ ê, chét chóc và hoang tàn.

Lệ Na lắng nghe chăm chú không bận tâm đến điều gì khác nữa, cô cứ từng bước đến sau lưng anh như người bị lôi kéo đến mù mẫm. Cả cơ thể đang sục sôi muốn tan chảy, đắm chìm trong mê mẩn. Giờ cô đã hiểu sự khác biệt nằm ở đâu, không phải nghe bằng thính giác thông thường mà bằng tất cả thực thể: làn da, mạch máu, tế bào... xướng rung lướt trên da mang theo cảm giác gợn gợn, lạnh cảm của khí âm nhưng cũng lại nóng bỏng, râm rứt tựa ánh dương thiêu đốt.

Uy dừng phắt lại khi nhận ra có người đứng sau lưng mình, anh quay lại và ngạc nhiên khi trông biểu hiện đang nhắm mắt say sưa của cô. Na cũng bừng tỉnh khỏi cơn mê man, hơi lơ mơ khi cảm xúc vẫn nhuần nhuyễn dịch chuyển theo hơi thở ra vào.

Vừa khi ấy Duy Khang tiến lại, anh gắt bạn: “Cậu thôi đi được rồi đó! Đừng có phá hỏng bữa tiệc chứ.” Rồi quay sang Lệ Na dịu dàng nâng tay cô lên. “Chúng ta ra nhảy một bản nhé!” Không để cô kịp phản ứng gì anh vội kéo cô lại gần.

Đội nhạc công đã trở lại biểu diễn khi nhận được cái khoát tay từ anh. Na và Khang mở màn; sau đó dần dần các cặp đôi cũng bắt đầu tiến ra, theo nhau xoay tròn trong các điệu vũ.

Vĩnh Uy mỗi lúc một khó thở, cảm giác như thắt mới dịu lại đôi chút sau khi hòa mình vào nghệ thuật giờ lại ủa về khôn khổ hơn bao giờ. Không thể chứng kiến thêm cái cảnh thân mật giữa họ nữa anh chán nản rời đi, bước ra khí trời thoáng rộng ngoài kia.

Dựa lưng lên bức tường gỗ bóng loáng mặt sau sảnh phụ - nhìn ra khu vườn yên tĩnh dập dờn cỏ mượt - anh nhắm mắt thả hồn theo làn gió hiu hiu để nó rười mát cơ mặt, tiếng tí tách từ bồn nước kế bên dịu dàng như ru mộng. Đột nhiên một vòng tay mềm mại quàng lên cổ anh, hương thơm tinh tế cùng hơi thở mơn trớn phả lên yết hầu nóng bỏng vì rượu của anh một luồng hơi quẩn rữ khó cưỡng.

Uy hơi hé mắt, là Kiều Diễm - cô ghé sát lại môi anh, thì thầm mời gọi: “Đêm nay... ở bên em nha...” đồng thời đưa tay ve vuốt dọc từ vai xuống eo lưng của anh.

Thấy anh gần như không phản đối cô dần tới, áp sát thân hình khô gầy, nhô môi dần mạnh lên môi anh. Hôn một cách điên cuồng, si mê...

Vĩnh Uy thấy tâm trí cứ lảo đảo trong vô thức và men say. Đôi môi ngọt sắc đến lịm đi cộng với hương rượu nồng nặc cứ quện chặt lấy môi anh không rời.

Nhưng trong anh vẫn xô đẩy vô vàn những cảm xúc tê tái, quặn thắt, miên man với những hình ảnh và ý nghĩ về em. Là em, là em, chính là em. Nhưng em có cho tôi một cơ hội không, hay chỉ đem đến cho tôi một trái tim vỡ nát vì đau.

Uy từ từ đặt tay lên eo Diễm, đáp lại mọi chuyển động từ cô, miệt mài trong chiếc hôn tìm quên...

Lệ Na lập cập trong điệu vũ không mấy hứng khởi, cô vẫn còn xao xuyến với khúc nhạc của Vĩnh Uy khi nãy. Nhìn lên gương mặt anh tuấn nở bừng cảm xúc của Khang, Na chạnh lòng hiểu rằng tình cảm của anh đối với cô chẳng sao phủ nhận được nữa, nó đã quá rõ ràng. Có lẽ nên nói sớm cho anh hiểu rằng đừng hy vọng gì ở cô cả, trái tim cô không thể in thêm một bóng hình nào nữa.

“Anh Khang...” Nhưng tiếng chuông di động đột ngột réo lên cắt ngang lời cô. Duy Khang dừng bước, nói chờ anh chút rồi bước ra xa tránh tiếng ồn ào.

Anh nói chuyện điện thoại có vẻ hơi bối rối và căng thẳng, chốc chốc lại ngập ngừng nhìn về phía Lệ Na.

“Thôi được, tôi đến ngay!” Anh nói câu cuối rồi gấp máy. Quay lại chỗ Lệ Na anh nắm chặt lấy tay cô. “Xin lỗi em! Có một ca cấp cứu rất nghiêm trọng, anh không thể không đến.”

“Không sao đâu, mạng người quan trọng, anh mau đi đi! Đừng lo lắng cho em.”

“Anh vô trách nhiệm với em quá. Ở lại đây một lúc nhé! Nhưng nếu không thoải mái anh sẽ dẫn người đưa em về.”

Kiều Diễm sung sướng dựa đầu vào vai Uy, khoác chặt lấy tay anh. “Mình vào trong đi anh!”

Hai người ngang qua khoảng sân trước đang có khá đông người đứng thưởng rượu, ngắm trăng thì cũng vừa lúc Duy Khang sải bước từ sảnh lớn ra. Thấy Uy anh nín vai bạn giải thích lý do rồi nhờ đưa Na về.

“Cậu đưa cô ta đến thì hãy tự mình đưa về. Đừng sai tôi!”

“Cậu thật nhỏ mọn. Thôi vậy, tôi sẽ dẫn ông lái xe.” Nói rồi Khang đi thẳng, anh không còn thời gian để đôi co với bạn.

Còn lại mình Lệ Na, cô thấy mình như người thừa trong không gian hào nhoáng này. Những cô gái thì nhìn cô với ánh mắt không thiện cảm. Rất nhiều chàng trai đến mời cô nhảy nhưng Na đều từ chối khéo, cô thấy họ thật xa lạ.

Na quyết định đi tìm chủ nhà để chào ra về, hình như họ đang ở gian phía trong...

Cùng lúc Uy và Diễm vừa trở tới cửa chính. Anh thấy không khí có vẻ gì đó khác lạ, ánh vàng rực rỡ ngập sáng như thể đang rung rinh. Có tiếng ken két khe khẽ... Và Lệ Na còn vài bước nữa sẽ qua ngay chính giữa trung tâm của sảnh lớn... ngay dưới chu vi rộng lớn của chiếc đèn chùm vĩ đại...

Vĩnh Uy hét lên cảnh báo: “Đứng lạiiii!!!!!!...” nhưng dường như không kịp nữa.

13. Chương 14 - 15

Chương 14: Rúng động kinh hoàng

Đồng thời với tiếng hét anh bật người hết sức lao về phía cô, nhưng khoảng cách từ cửa chính đến trung tâm sảnh là quá xa. Vĩnh Uy căng hết gân cơ vọt tới bằng vận tốc chỉ tính bằng giây. Lệ Na chững lại trước tiếng hét, cô ngửa mặt nhìn lên; ánh đèn chùm chao đảo rọi lóa mắt, những vòng xích mỏng tinh nhưng dai chắc soàn soạt trôi khỏi các khớp nối và móc đỉnh trần. Na kinh sợ... tích tắc... hình dáng đồ sộ đứng đưa và bắt đầu rơi xuống khoảng không một cách tự do không chống đỡ... nó lao chóng mặt, nhanh chớp mắt...

Uy cố vươn tay tóm áo Lệ Na giật lại, hai người ngã lăn theo đà, anh vòng tay ôm kín cô và lấy thân mình che cho cô khi chiếc đèn chùm đập xuống nền gạch vỡ bung những tiếng rầm rầm, chát chúa.

Cả gian sảnh sập tối phân nửa, người người hoảng loạn thét gào. Quang cảnh nháo nhào, hỗn loạn tiếng chạy trốn và lánh nạn khỏi sự va chạm trong diện ảnh hưởng.

Hàng tá quả cầu hình trái lê và hoa hồng đập vỡ tan tành. Pha lê văng bắn tứ tán. Sức nặng khủng khiếp từ chiếc đèn trần khiến nền kính rạn lan đôi chỗ, đủ thấy nếu rơi thẳng lên người thì không thể tránh khỏi cái chết ngay tức khắc.p>

Thoát chết trong gang tấc. Nhưng sự chấn động ghê gớm còn ép chặt buồng phổi, tắc nghẽn mạch máu không chỉ với hai người nằm sõi soài dưới nền nhà mà với toàn bộ khách khứa và gia chủ. Không gian lắng lại sau phút giây rung chuyển. Vĩnh Uy gạt chân mình đẩy chụp giá nền được kết bằng từng mảnh đá quý ra, anh xoay người Lệ Na lại xem cô có sao không.

Nét mặt Na tái mét, thân thể run rẩy như chưa tự chủ lại được. Anh đưa tay gạt mồ hôi trên má cô, rồi đưa mắt kiểm tra toàn bộ cơ thể. Na gần như không hề hấn gì nhưng một khung xương đèn đỉnh những tán pha lê lấp lánh đã quật lên giống chân cô rất mạnh, cạnh sắc cửa lên da vừa đau vừa rát, từ giữa vết tím một dòng máu tứa ra chảy dọc đôi chân thon nhỏ. Vĩnh Uy bật lên tiếng kêu gầm gừ trong họng, anh cuống quýt đá vung đồng màu mè loảng xoảng sang bên rồi không chần chừ bế thốc cô lên.

Bỏ lại sau lưng đồng điều tàn, tan hoang nhấp nhánh khắp mặt sảnh và mặc kệ cả những mảnh vụn bám dính trên lưng áo Uy ôm cô hướng thẳng ra cửa lớn. Không bận tâm những ánh mắt ngỡ ngàng, ngang qua Diễm đang trở mặt sững sốt mà không một cái liếc nhìn anh vội vã bước qua bãi cỏ, tới chiếc xe bảy chỗ hạng sang của mình. Lệ Na cũng hoảng loạn và bất ngờ chưa định thần được, cô mơ hồ để anh đẩy lên ghế trước. Rồi thoáng chốc chiếc xe đã lướt êm trên mặt cỏ đêm sương đêm, vòng theo đường chính dẫn ra khỏi trang viên. Ra khỏi cổng chính, hai bên con đường hun hút trải đầy sỏi là hàng giậu cao ngất.p>

Trước mắt anh màn đêm thật mịt mù, mờ ảo giống cõi lòng lúc này - cằn cỗi và rồi ren. Uy rút chiếc khăn trắng tinh giặt trong túi áo đưa cho Na, khăn giọng: “Lau máu đi!”

Hết khúc quẹo đường mở rộng thênh thang. Na đã bình tâm lại, cô nhận ra hình như anh muốn đưa cô đến bệnh viện bèn yếu ớt bảo: “Anh đưa tôi về đi! Tôi không đi viện đâu.”

Anh trầm tư không biểu cảm gì cả, một tay vẫn đưa đẩy vô lăng đều đều hướng đến nơi định sẵn. Na phải nhắc lại mấy lần cũng không xong. Cho đến khi cô dẫn dỗi đến đứt hơi, nước mắt chực ứa ra. “Làm ơn mà... tôi không sao...”

Khi ấy anh mới đột ngột quặt mạnh tay lái, hướng xe chạy theo cung đường ngược lại.

Vĩnh Uy dừng xe trước căn hộ của mình. Ngôi nhà với kiến trúc mặt tiền đơn giản mà hiện đại, Na đã từng vô cùng ước ao được một lần bước chân vào nơi đó nhưng giờ thì thực sự cô không có tâm trạng, cũng không mong muốn gì nữa. Anh không để tâm đến thái độ hơi bất mãn đó, bấm mặt mã trên bảng điện tử, mở cửa căn nhà lạnh rồi đẩy cô vào.

Sự phản kháng của Na bị nhấn chìm trong cảm giác mệt mỏi, cô để im cho anh dẫn dắt mình như chú cún con. Trong khi mình bị ấn xuống sofa còn anh mở cánh tủ tường ép phẳng lục lọi tìm thuốc Na tranh thủ ngẩng nhìn không gian xung quanh. Phòng khách rất sang nhưng có vẻ thiếu hơi ấm.

Trở lại với đồng bóng băng, gạc còn trên tay anh kéo ghế ngồi đối diện cô. Nâng bên chân chảy máu để gác lên đùi mình, anh bắt đầu công đoạn chăm sóc vết thương. Sự gần gũi kết hợp kiểu ăn mặc hơi gợi mở của mình làm Na ngượng ngịu muốn rút chân lại, nhưng đã đến nước này cô không tiện phản ứng nữa.

Vĩnh Uy lặng lẽ, từ tốn thấm sạch vết máu; xức thuốc rồi băng miếng dán ỉm khít miệng vết hở lại. Làn da mềm mại, mát rượi của cô tiếp xúc với hơi ấm nóng từ bàn tay anh càng gây nên cảm giác không thoải mái. Trong khi nét mặt anh vẫn bình thản, thể hiện việc làm nghiêm túc.

Mọi phân xước xác đều được chăm chút kỹ lưỡng, mãi mới xong xuôi. Cả hai bỗng trở người nhìn nhau không biết nói sao. Hơi lúng túng khi cùng nghĩ lại mối quan hệ và những gì đã diễn ra giữa hai người.

Na chớp chớp mắt bỏ mi cong cong xuống đôi má nhỏ nhắn ửng hồng, khẽ thì thào: “Anh đưa tôi về!”

Quả thực anh phải công nhận một điều rằng hôm nay cô rất đẹp. Đây là người phụ nữ đã từng nằm trong vòng tay anh sao? Sao chưa khi nào anh nhận ra cô đẹp đến vậy. Một vẻ đẹp đến nao lòng... Vậy mà anh đã lạc mất em bao lâu rồi?

Áp bàn tay ấm áp lên má xinh rồi luồn vào mớ tóc sau gáy cô, anh sát lại kiểm tìm môi hôn. Na giật nảy người tức tối né tránh nhưng không sao thoát ra nổi đôi môi nóng rẫy còn phảng phất hơi rượu của anh cứ chà qua chà lại khắp gương mặt cô. “Không... không...”

“Ồ lại đây...” giọng anh khàn đục hơi thở nặng nề.

Cô sợ hãi cố sức nhỏ nhoi đẩy anh ra. Đối với đàn ông thì sự kháng cự của đàn bà chỉ càng tăng thêm nỗi ham muốn tột cùng.

Mắt anh vẫn đỏ lên dễ sợ, một tay túm lấy đôi tay đang khua loạn xạ, một tay giữ chặt đầu cô; anh càng điên cuồng tảo bạo hơn, cuốn chặt lấy làn môi mềm mại nữ giới miết mê miết mê đến sưng tấy. Rồi đưa lưỡi xâm chiếm khoang miệng cô, va quệt và phá tan hết mức những gì vị lưỡi cảm nhận được.

Na như ngộp thở, đuối sức trước những cú nuốt kiệt hơi thở và sự ứ đọng trong cô.

Chẳng coi sự vùng vẫy, giãy giụa chống cự của cô ra gì anh ném thẳng cô lên giường. Gấp gáp bứt tung mọi vướng víu trên cơ thể hai người, như không còn đủ kiên nhẫn nữa. Anh nghiêng răng rít lên: “Em khiến tôi phát điên...”

Đến lúc này Na mới có thể lấy lại hơi thở khi mà anh đã trượt môi hôn xuống da thịt cô, từng phân thân thể phát bóng rậm rịt trước những đụng chạm. Cô khó chịu chỉ có thể bật khóc tức tưởi.

Anh dường như không biết đến gì khác nữa ngoài việc đè mạnh thân người cô xuống đệm hơn nữa. Cuồng loạn đi sâu vào trong cô. Mạnh bạo. Quyết liệt. Dai dẳng. Như con thú dữ lao vào cắn xé con mồi nhỏ bé đến nát tan. Cả thân hình cao lớn của anh như muốn găm nhắm, nuốt trôi cái cơ thể mỏng manh bên dưới.

Na quằn quại, môi cắn chặt không nén nổi tiếng rên xiết, đau đớn. Cô muốn vùng vẫy nhưng không sao thoát ra được cơn điên dại, hoang tàn nhưng cũng đầy si mê của anh.

Mãi cho đến khi anh nhận ra cô đang rất đau đớn mới nhẹ dần, dịu dàng cuốn cô vào trong mơn man, quay cuồng bất tận.

Tâm trí miên man trong vô thức không thể nghĩ được gì nữa. Na thấy mình đang chìm dần, tan chảy trong mê mệt, tri giác khép lại trong thứ ánh sáng mơ hồ huyền ảo và hương vị nồng nàn vắng vắng.

Lâu thật lâu, tưởng như đã ngàn vạn giờ phút qua đi rồi mà cô vẫn thấy mình mãi miết cùng anh không ngừng. Hồn hên trong cơn tỉnh cơn say. Canh trầu tròn vẹn như dài đặc cả đời người. Quay lật liên miên, thể đối tới lui nhưng sự gắn kết chẳng sao đứt lìa, cảm xúc mãnh liệt vẫn trào dâng đến đỉnh điểm.

Sức nóng không hề giảm bớt mà bùng tỏa ra khắp xung quanh. Da thịt trần trụi nhớp nháp hơi ẩm cọ sát vào nhau càng cháy lên sự mê mị, vật vã. Tình yêu - dục vọng. Tâm hồn - thể xác. Hòa tan trong nhau không thể tách rời.

Thú vui buông cần câu cá thường dành cho những người có tính nhẩn nại, là cách thức để mỗi người tìm lại cảm giác thư thái. Nhất là những người làm kinh doanh thường đi câu cá mỗi khi áp lực công việc đè nặng, nhìn làn nước ao xanh ngắt, bèo lác trôi và thả trôi những chú cá quẫy đuôi hất mình lên khỏi mặt nước... nói chung là được cảm nhận tất cả phong vị xung quanh đều khiến họ bình ổn lại.

Ba chàng trai ngồi kề vai dưới cái nắng oi ả với đồng mỗi hết non nửa mà vẫn chưa câu nổi dù chỉ là một con tép nhít, nhưng có vẻ họ không bận tâm lắm đến điều đó. Ẩn dưới lớp màng yên tĩnh, thanh bình là muôn vàn xáo động giữa những mắc mứu, nghĩ suy và phân tích.p>

Duy Khang chán nản than: “Cậu đòi lời bằng được cảnh sát vào cuộc, và giờ thì đó, tôi đã nói là họ sẽ không thể tìm ra bất cứ vấn đề gì không ổn cả. Cậu nghĩ gia đình tôi chỉ hão danh thôi chắc, đội thiết kế và lắp ráp thuộc hàng lão luyện có chuyên môn cao cả,” anh cười hất vể mĩa mai, “vậy mà cậu nhất quyết chĩa mũi dùi vào họ cơ đấy.”

“Chẳng phải là như vậy càng đáng đặt nghi vấn?” Uy nương mày hỏi lại, anh tuốt chiếc khăn trắng trên cán cần câu. Lâu sau mới tiếp: “Tôi giúp họ thoát khỏi diện tình nghi đấy thôi.”

Duy Khang im lặng nghĩ ngợi về những chiều hướng bạn anh muốn tiến tới.

Anh chàng Khương Nam tư duy cũng không hề thua kém nhanh nhạy, đưa ra giả thiết: “Có lẽ kẻ ra tay phải rất hiểu rõ lối sinh hoạt, cũng như am tường đường đi lối lại nhà Khang, liệu có phải là một kẻ thân cận quen biết không?”

Uy đáp: “Rất có thể, nhưng không loại trừ hẳn là kẻ ám sát rất chuyên nghiệp không việc gì là không thể.”

“Dù sao tôi vẫn tin Na chỉ là nạn nhân vô tình.” Duy Khang nói.

“Nói đến cô gái mới nhớ,” Nam rút trong túi quần ra một sợi lắc bạch kim đính những viên kim cương nhỏ cách quãng rất đẹp, “tôi nhặt được chiếc lắc này giữa đồng đồ nát. Có phải của Na không, tôi không nhớ rõ...” anh vừa giơ lòng bàn tay lên hai người bạn kia đã cùng lúc vung tay tới chụp lấy.

Vĩnh Uy nhanh hơn, anh nắm chặt sợi lắc trong tay rồi đứng dậy, trước khi rời đi còn thả lại cái nhìn đặc thẳng khiến Duy Khang tức điên lên.

**

Trong lúc đó thì Lệ Na đang khốn đốn, cực khổ sục sạo tìm kiếm sợi lắc vô cùng quan trọng với mình - đó là kỷ vật duy nhất mẹ để lại cho cô - mà không thấy đâu. Na tuyệt đối không thể để mất nó được. Nhưng cô đánh rơi tại chỗ nào, giờ nào phút nào? Liệu có phải... cô rùng mình không dám nghĩ tiếp, bởi cứ nghĩ đến cái đêm đầy “giông bão” ấy là không khỏi tự cảm thấy xấu hổ.

Chương 15: Hạnh phúc trở về

Vĩnh Uy bước vào quán đúng lúc cô đang lom khom cúi tìm dưới nền gạch. Anh đến đứng gần sát rồi mà Lệ Na vẫn không phát giác ra sự có mặt của người khác. Đến lúc va vào đôi chân dài thẳng tắp mới ngạc nhiên ngược mắt nhìn lên.

Thoáng bất ngờ rồi da mặt cô dần dần đổi sắc tía rục như da ông mặt trời. Bắt gặp nét cười cười của anh Na càng ngượng chín mặt, lập tức cúi đầu xuống.

Thực sự suốt từ hôm đó đến nay Na luôn phải sống trong âu lo, phấp phỏng; cô sợ rằng anh sẽ lại một lần nữa coi cô như trò đùa. Và quả thực Uy không hề xuất hiện. Khi mà một chút lé loi hy vọng dường như cũng không còn, cô đành chấp nhận một nỗi ám ảnh nữa cho tâm hồn. Thì giờ, anh lại đến. Anh giống như một cơn gió độc đến rồi đi khiến cuộc đời cô văng vắt, say sóng.

Na đâu hiểu rằng anh cũng nhớ cô nhiều lắm, nhưng anh cần sắp xếp và ổn định lại suy nghĩ. Bởi bắt đầu từ đây anh sẽ tiếp nhận cô và cả bé Bin vào cuộc đời của mình. Vậy nên Vĩnh Uy cần chuẩn bị ỉnh sự thông suốt, một niềm tin vững mạnh và một trái tim rộng mở nhất.

Anh thắc mắc: “Em đang làm gì đấy?”p>

Na không trả lời và vẫn ngồi bó gối thu lu tại chỗ.

“Chúng ta đi hóng gió chút đi!”

Lệ Na mím môi lắc đầu quây quây.

Mặc kệ sự phản đối ương bướng của cô, Uy kéo cô đứng lên rồi cứ thế lôi ra khỏi quán. Trong sự ngạc nhiên mắt mở to, miệng há rộng của Mỹ Hà và vú Lan.

Vĩnh Uy đưa cô đến một vùng đầm với những bãi cỏ cao lao xao trong gió, đây đó những gờ đất nổi lên tạo cho khung cảnh một vẻ hoang sơ tĩnh mịch. Lệ Na không ngờ rằng trong một thành phố lớn như vậy mà có nơi thiên nhiên tuyệt đẹp thế này.

Anh dắt tay cô vượt qua vòng vèo qua những thân cây thưa thớt, một quãng sau trước mắt Na hiện lên một đầm nước trong vắt không một gợn đục. Ánh mặt trời chiếu những tia nắng mong manh dát lên mặt nước thứ ánh sáng lấp lóa như pha lê.p>

Họ ngồi cùng nhau trên một tảng đá bằng phẳng ở gờ đất khá cao nhìn xuống mặt đầm, không khí thoáng đãng đậm mùi cỏ ướt, tiếng chim hót líu lo thi thoảng cất vang giữa không gian tĩnh lặng. Gió cứ mơn man đùa nghịch làm lay động những sợi tóc mai.

“Đây là nơi cư ngụ, trốn tránh của anh, nơi cất giữ và thả trôi sầu muộn. Anh chẳng chia sẻ bí mật này với ai cả, một nơi tuyệt diệu thế này chỉ nên một mình tận hưởng. Và anh đã làm điều đó trong suốt quãng thời thơ ấu và trưởng thành của mình.”

“Vậy sao lại đưa em đến đây?”

Vĩnh Uy nhìn cô bằng ánh mắt nồng ấm: “Bởi vì... anh sẽ chỉ chia sẻ bí mật của mình với người phụ nữ của đời anh.”

Cảm giác choáng ngợp rung động chạy rần khắp huyết quản. Lệ Na nuốt khan, cô không tin những gì vừa nghe được từ lời anh nói.

“Ý anh là...”

Vĩnh Uy bật cười: “Ha. Nghĩa là em chính là người phụ nữ của đời anh, rõ chưa?”

Vừa nói anh vừa rút trong túi quần ra sợi lắc bạch kim của cô, kéo bàn tay cô lại phía mình và nhẹ nhàng đeo lại nó vào cổ tay Na.

Na bất ngờ vui sướng khi chiếc lắc không mất, quả là anh đã giữ nó. Ngắm nhìn sợi lắc tay điểm xuyết vô vàn những ánh sáng lấp lánh, Na không tin rằng mình đang ngồi đây lắng nghe những lời chân tình đáng mơ ước từ anh. Trước đây cô đã ước mong biết bao cái giây phút này, liệu rằng giờ đây có phải chỉ là cơn mơ thôi không? Niềm hạnh phúc thực sự có thể trở về sao?

Cổ nén hơi thở dồn dập, Na thắc mắc: “Nhưng còn vợ chưa cưới của anh?”

“Vợ chưa cưới nào?”

“Là Kiều Diễm đó.”

“Ai nói với em vậy?”

“Anh Duy Khang. Cả chị ấy cũng nói vậy.”

Vĩnh Uy ngán ngẩm lắc đầu. “Em thật dễ bị gạt.”

Lệ Na cảm nhận càng lúc nổi nhẹ nhõm càng lấn sâu vào tâm hồn cô. “Nghĩa là họ nói dối ư? Anh thật sự...”

Anh nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm yêu thương, đưa những ngón tay dài mân lên bờ mi dày cong cong của cô. “Em tin anh chứ?”

Vĩnh Uy kéo cô dựa lên vai mình, cánh tay anh ôm gọn lấy bờ vai gầy.

Lệ Na tựa đầu lên bờ vai ấm áp và vững chãi của anh, mọi nỗi buồn tủi mệt nhọc, mọi nhớ mong da diết, mọi chờ đợi hắt hiu dường như tan biến hết. Cô nói trong mơ màng: “Còn một điều nữa...”

“Em cứ thắc mắc hết đi!”

“Bé Bin thì sao?”

“Anh coi thằng bé như con trai mình. Coi con em cũng là con của anh, anh sẽ yêu thương thằng bé hết lòng. Em đừng lo điều đó.”

Lệ Na chưa muốn nói cho anh rõ sự thật, cô thích cái cảm giác này, cô muốn tận hưởng nó thật lâu. Cảm giác vô cùng hạnh phúc khi anh yêu và chấp nhận cô bất chấp đứa con của cô có phải của anh hay không.

Một sáng trời tím không mây, bên đầm nước trong veo rí rách chảy quanh, lần đầu tiên họ thực sự thuộc về nhau.

Có những hạnh phúc thật giản đơn nhưng lại chất chứa bao ngọt ngào, nồng ấm. Một ánh cười, một cử chỉ thân mật, những quan tâm chia sẻ, những hờn giận vu vơ... Họ đã sống những ngày như thế, yêu thương đong đầy trong đáy mắt và nụ cười.

**

Nhưng nếu có những người được sống trong niềm vui sướng, hạnh phúc thì đôi lại sẽ có người phải sống trong giày vò, đau đớn.

Giống như Kiều Diễm vậy, nỗi uất nghẹn cắn giập như giày xéo tâm can cô khi anh công khai với người đàn bà khác. Cô không thể tin được rằng có lúc mình lại khổ sở vì nỗi lo mất anh đến vậy. Trước đây không một người phụ nữ nào khiến cô phải để mất vì anh nhưng giờ đây dường như mọi chuyện càng lúc càng đi quá xa. Cô chưa khi nào thấy anh mê muội như vậy.

Chiếc xe mui trần vẫn vùn vụt lao đi với tốc độ quá giới hạn cho phép, những làn gió thốc ào ào khiến khuôn mặt trắng bệch của cô càng thêm tê rát. Cặp kính nâu sành điệu che đi đôi mắt vằn đỏ.

Gần đến biệt thự họ Cao cô giảm tốc độ lại. Cánh cổng lớn đồ sộ tự động mở khi bắt được tín hiệu khách quen. Kiều Diễm dừng xe ở bãi đậu trước ngôi biệt thự, cô bước xuống, giẫm đôi giày cao gót đỏ chói trên nền cỏ mềm tiến thẳng vào gian nhà chính.

Cả hai ông bà Cao đều có mặt tại phòng khách lớn khi Kiều Diễm bước vào. Căn phòng rộng lớn với mặt sàn bằng đá sapphire xanh lục ẩn hiện dưới lớp kính mỏng lát bên trên, vòm trần được tạo hình hết sức phức tạp với hình dạng bầu trời và những đám mây. Phía tây căn phòng còn mở hướng ra khi vườn tiên cảnh đẹp tuyệt có thác nước rì rào và các khóm cây, bụi hoa lạ mắt.

Ông Thụy đặt tờ báo xuống, còn bà Ngọc Kim thì đứng hẳn dậy vồn vã chào đón. Kiều Diễm tỏ ra vô cùng dịu dàng chào hỏi những lời thân mật với hai ông bà.

Ông Thụy vẫn ngồi ở chiếc ghế chính giữa lớn nhất trong bộ sa lông đồ sộ làm bằng da báo, Diễm và bà Ngọc Kim ngồi cạnh nhau nắm tay tâm tình. Nói chuyện về thời tiết, sức khỏe... nhưng cứ đôi lúc Kiều Diễm lại thờ dài, mắt chớp chớp nặng nề ươn ướt.

Bà Ngọc Kim quan tâm: “Kìa Diễm! Có chuyện gì với con vậy? Nói bác nghe!”

“Dạ không có gì đâu bác.” Kiều Diễm đưa tay khẽ chấm khóe mắt. “Có gì nói mau đi, đừng giấu bác điều gì. Nếu còn tỏ ra khách khí với bác, bác sẽ giận đó.”

Ông Thụy cũng rời mắt khỏi tờ báo liếc nhìn cô. Khi ấy Kiều Diễm mới thì thào với giọng nghèn nghèn: “Là anh Vĩnh Uy. Anh khiến cháu rất buồn.”

Bà Kim vội hốt hoảng: “Thằng Uy nhà bác làm sao? Nó lại làm gì có lỗi với con ư?”

“Anh ấy giờ ngang nhiên yêu đương với một cô gái,” sợ hai người nghĩ mình nhỏ nhen, Kiều Diễm vội nói thêm: “Điều quan trọng là... cô ta có con rồi. Hai bác có nhớ hôm dự tiệc, Duy Khang có đưa về ra mắt bố mẹ anh ấy một người con gái? Chính là cô ta. Hôm ấy cô ta suýt bị đèn chùm rơi trúng người, may mắn

không sao cả nhưng lại làm ra vẻ bị thương nặng khiến Uy phải vội vàng đưa cô ta đến bệnh viện. Có lẽ thấy Vĩnh Uy có tiềm lực hơn nên cô ta chuyển hướng.”

Ông Vĩnh Thụy trầm ngâm lắng nghe, ánh mắt thi thoảng nhảy lên những tia sáng nhỏ, còn vợ ông thì sốc nặng khi nghe được tin này: “Ồi! Con nói sao hả?”

“Bác không sao chứ ạ?” Cô đưa tay vuốt lên ngực bà Kim. “Thật ra, nếu anh ấy chọn một cô gái khuê các có danh giá hẳn hoi thì cháu cũng không đến nỗi giận như vậy. Nhưng cô ta thực sự là người...”

Kiều Diễm cười thâm đắc ý, cô tin mình đã đánh đòn tâm lý khá mạnh với hai người sinh thành ra anh. Khi cô bắt đầu giơ lên móng vuốt sắc nhọn của mình thì cũng là lúc cuộc chiến thực sự bắt đầu...

**

Duy Khang cố gượng cười nhưng nụ cười của anh trông thật náo nề, nỗi buồn cô đọng trên từng nét mày. Niềm tiếc nuối như vỡ òa khi cô đã vượt xa tầm với, chưa người con gái nào lại khiến anh xao xuyến mỗi giây, mỗi phút như cô ấy... Nhưng giờ đây có lẽ anh đành từ bỏ cô thật rồi...

“Em thực sự rất xin lỗi!”p>

“Đừng chỉ nói xin lỗi anh hoài, em đâu có lỗi gì. Là do anh cứ ngày đêm mộng tưởng thôi!” Giọng nói của anh thật buồn, thật hiền.

Lệ Na trầm ngâm không biết nói sao, cô thật có lỗi với anh. Duy Khang đối với cô nặng nhiều ân tình đến vậy, chỉ hy vọng anh ấy sẽ tìm được ình một người phụ nữ thật tốt.

“Cậu ấy đối với em rất quan trọng đúng không?”

Na mỉm cười gật nhẹ đầu. “Vâng! Anh ấy là tất cả của em.”

Hiểu rồi. Duy Khang chấp nhận kết thúc cuộc chơi tình ái này trong sự nhẹ nhõm, thanh thản khi hiểu rằng anh chỉ là người thứ ba. Không phải là không cố níu, mà chỉ là chấp nhận thất bại sớm hơn để chịu tổn thương ít hơn.

“Có một điều nữa anh muốn hỏi em, bé Bin... có phải là... con cậu ta?”

Cô ngạc nhiên nhìn anh: “Tại sao... anh biết?” Duy Khang lại khẽ cười: “Anh nhận ra điều đó từ lâu rồi, chỉ là không muốn chấp nhận sự thật. Vì sao em không nói cho cậu ta biết?”

“Ừm... nhiều lần em cũng định nói nhưng rồi cơ hội lại trôi qua, khi đó thì em đắn đo rất nhiều, em không muốn cản bước anh ấy. Hơn nữa, em muốn chờ anh ấy tự nhận ra.”

“Ha ha cậu ta thật ngốc phải không?”

Lệ Na cũng hòa cùng tiếng cười của anh, chuyện kết thúc trong êm đẹp và điều tuyệt vời nhất là họ vẫn có thể làm bạn của nhau.

Na rất bất ngờ khi những người mặc đồ công sở đến yêu cầu được gặp chủ quán. Họ giới thiệu là những người ở sở quy hoạch và xây dựng thành phố.

“Sở đã quyết định quy hoạch khu đất này để xây dựng công trình lịch sử. Chúng tôi muốn gặp chủ sở hữu của căn nhà này để bàn về vấn đề giải tỏa và đền bù.”

Lệ Na thấy choáng váng. “Sao cơ? Giải tỏa?” Cái tin bất ngờ này khiến cô không biết phải nghĩ sao. Chần chừ một thoáng Na nói tiếp: “Người chủ của lô đất này hiện ở bên Mỹ. Tôi là người thuê lại cửa hàng này và đang trả góp tiền để ông ấy nhượng lại toàn bộ.”

“Vậy cô hãy liên lạc với ông ấy trong thời gian sớm nhất để đến gặp chúng tôi tại văn phòng và bàn về các quy định lẫn lợi ích bồi hoàn. Xin phép!”p>

Họ đã đi từ lâu mà Lệ Na vẫn thờ người, ngập trong những cảm xúc rối bời. Bao nhiêu cố gắng của cô lẽ nào đều đổ sông đổ bể hết sao. Chẳng phải ông chú ấy đã nói khi đất này hoàn toàn chính chủ và không hề nằm trong quy hoạch? Giờ phải làm sao?

Lệ Na nghĩ đến Vĩnh Uy, anh ấy làm về địa ốc chắc chắn sẽ rõ về những vấn đề này, nghĩ vậy cô liền gọi cho anh. Thật may khi lúc khó khăn thế này lại có anh ở bên.

Vĩnh Uy nói anh sẽ giải quyết việc này, Na đừng lo lắng gì cả.

14. Chương 16

Chương 16: Lướt qua nhau trong vô tình

Vĩnh Uy về nhà tìm gặp ba, khi đó ông Thụy đang ngồi thư giãn trong vườn cây ăn trái rộng hàng chục hecta trong trang viên biệt thự. Anh bước lại gần ba mình khi ông đang nhắm mắt dựa lưng trên chiếc ghế đá, thả hồn theo nhịp thở hài hòa giữa không khí thanh bình và hơi gió mang mùi ẩm ướt từ hồ nước nóng kế bên. Tách trà trên bàn vẫn nghi ngút khói.

Vĩnh Uy đánh động bằng câu vào đề ngay không chút khách khí: “Ba lại muốn gì đây? Có phải lại chính ba can thiệp vào chuyện quy hoạch kia đúng không?”

Ông Thụy cũng trả lời không hề vòng vo: “Sao nữa? Đúng là ba đứng sau việc này. Tại sao con lại phải can thiệp?”

“Vì sao lại phải gây khó dễ ột cô gái? Cửa tiệm đó là tất cả tâm huyết và sự nghiệp của cô ấy đó ba. Ba làm ơn để người ta yên đi!”

“Theo những gì ta đã tìm hiểu thì chủ sở hữu của căn tiệm đó chính là con?”

Vĩnh Uy hiểu rằng ba anh đã biết tất cả những gì ông muốn biết. “Đúng vậy ạ.”

“Lòng tốt của con lại đi quá giới hạn rồi.”

“Không đâu, ba nhầm rồi, không phải là lòng tốt hay thương hại. Con yêu cô ấy. Con đã tìm được người phụ nữ của đời mình và ba nên chúc mừng con vì điều đó.”

“Ồ đúng vậy đáng ra ba phải chúc mừng về việc con đã kiếm được ình một người phụ nữ cộng thêm cả đứa con ngoài giá thú của cô ta nữa.”

Đôi mắt anh đục mờ lạnh giá, bàn tay nắm chặt khiến các khớp xương kêu răng rắc. “Con coi thằng bé như con trai mình, điều đó sẽ không thay đổi. Và con nhất định sẽ kết hôn với cô ấy. Ba mẹ hãy chờ ngày con đưa cô ấy về ra mắt nhé!” Nói rồi anh quay ngay bước đi nhưng được vài bước chợt đứng lại nói với ra sau: “Ba còn nhớ năm năm trước con đã nói điều gì không? Đó là, con sẽ không để cho ai can thiệp vào quyết định của mình một lần nữa.”

Vĩnh Uy tiếp bước nhưng chạm mặt mẹ anh ở lối vào, nhìn dáng hình tiêu tụy lo nghĩ của bà anh cũng thấy rất xót xa, nhưng không thể làm khác. Đặt tay lên vai mẹ Vĩnh Uy thì thầm: “Mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe. Con đi đây!”

“Uy! Con...” Mặc cho bà Ngọc Kim gọi theo với giọng xúc động nghẹn ngào nhưng anh vẫn không hề dừng bước.

Phố sầm uất, người người qua lại trong không khí tươi mới tràn đầy sức sống. Lệ Na ngang qua một cửa hiệu thời trang nam, cô chợt mỉm cười khi nghĩ đến Vĩnh Uy. Mọi chuyện khó khăn dường như đã lắng dịu, cô lại được sống những ngày thanh thản, tất cả là nhờ anh.

Cửa hiệu với không gian bóng lộn và màu xanh dương chủ đạo rất nam tính, các kệ giá gọn nhẹ bày biện đồ phụ kiện trông khá trang nhã. Na lần tìm, xem xét từng chiếc cà vạt một. Cô thử tưởng tượng xem anh sẽ hợp với màu gì ngoài màu trắng xám trông rất lạnh.

Gần ngay cạnh có một người đàn ông trung tuổi cũng đang lựa màu ca vát phù hợp. Na liếc nhìn anh ta một cái, người đàn ông cũng nhìn lại cô. Khi Na quay lại với việc của mình thì hình như anh ta vẫn nhìn cô với vẻ phân vân suy nghĩ.

Khi đã chọn được màu ưng ý Na mang ra quầy thu ngân và yêu cầu gói lại thì người đàn ông ấy cũng theo cô. Anh ta đặt vài chiếc ca vát lên để tính tiền, rồi quay sang hỏi cô: “Xin lỗi! Cô là cô Lệ Na phải không?”

Lệ Na ngạc nhiên nhìn người này, giờ nhìn kỹ cũng thấy anh ta trông khá quen.

Anh ta nói: “Cô không nhớ tôi à? Tôi trước là lái xe riêng cho tổng giám đốc Hòa, ba cô.”

“Đúng rồi. Thảo nào tôi thấy anh rất quen.”

Họ hỏi thăm tình hình sức khỏe và cuộc sống của nhau rồi cùng đến một quán café ngay gần đó để trò chuyện. Na thấy rất mừng khi gặp lại một người đã từng hết lòng tận tụy và luôn nhớ đến cha cô.

Người lái xe nhấp nhẹ ngụm café rồi đặt cốc xuống, anh hỏi đầy quan tâm: “Chắc thời gian qua cô sống rất vất vả? Trông cô gầy hơn và khác xưa quá khiến suýt nữa tôi không nhận ra. Hà, cô biết không, hồi xưa chắc cô không bao giờ để ý tới mấy thằng làm công như chúng tôi đâu nhưng chúng tôi thì thần phục cô lắm. Cô y như một vị công chúa kiêu kì vậy đó.”

Na cười bên lên: “A. Ngại quá. Anh thông cảm, hồi đó tôi còn trẻ dại nên không hiểu chuyện.”

“Không sao. Như vậy mới cá tính. Hôm nào tôi sẽ đưa các cháu đến quán cô.”

“Rất hoan nghênh ạ! Thế còn anh, sau khi không làm cho ba tôi nữa anh đi làm ở đâu? Công việc vẫn ổn định chứ?”

“Hiện giờ tôi đang lái xe ột doanh nghiệp tư nhân, cuộc sống cũng tạm ổn.” Anh trầm ngâm: “Nhưng dù có làm cho bất cứ ai tôi cũng không thấy ai tốt như tổng giám đốc Hòa. Ông là một người tốt bụng, luôn quan tâm đến cấp dưới.”

Nhắc đến cha Na cũng cảm thấy trong lòng xúc động vô cùng.

Người lái xe nói tiếp: “Ba cô thương cô lắm, ông lúc nào cũng nhắc đến cô.”

Na nói nghẹn ngào, cô cố xua đi nỗi trống vắng, tiếc thương người cha đã khuất: “Vâng! Chỉ có tôi luôn làm ba buồn lòng.”

Anh ta cảm thán: “Chỉ trách số trời đã khiến ba cô không gặp được người tốt. Cuộc đời thật đáng buồn, có những người chỉ vì đồng tiền mà trở nên máu lạnh không một chút tình người.”

“Tôi cũng nghe qua việc bên đầu tư nhất định từ chối hợp tác nên công ty nhà tôi mới không tránh khỏi phá sản.”

“Vâng. Kể ra thì dự án đó đúng là hơi mạo hiểm, nhưng họ cũng tuyệt tình quá, khi mà ba cô đã cầu xin hết lời. Hơn nữa tôi tin tưởng ở tổng giám đốc. Ông nhất định sẽ không để bên họ phải chịu thiệt thòi.” Người lái xe vẫn liến thoắng, đã bao năm rồi nhưng anh ta vẫn cảm thấy nỗi bức xúc như mới ngày nào. “Bên Cao Kiến mạnh như vậy, đối với họ thì số tiền đầu tư chỉ như mất muối. Nhưng với công ty chúng ta lúc đó thì sẽ như một cứu cánh trời ban.”

Lệ Na giật mình: “Anh nói Cao Kiến?”

“Đúng vậy, cô có biết tập đoàn địa ốc nổi tiếng Cao Kiến không? Nói chính xác ra khi đó ông chủ làm việc với tên giám đốc trẻ tên Cao Vĩnh Uy gì gì đó. Hắn thật hống hách và tàn nhẫn.”

Lệ Na thấy khó thở, cô phải uống một ngụm nước. “Anh có nhầm không, sao lại là Cao Vĩnh Uy?”

“Nhầm là sao được, cô không biết chứ hồi ấy hắn rất nổi tiếng. Nổi tiếng máu lạnh. Cứ nghĩ đến việc ông chủ phải chịu ảm ức thế nào tôi lại sôi máu lên. Hừ để tôi gặp mặt hắn xem, nhất định phải tống cho hắn vài quả, muốn ra sao thì ra.”

“Ba tôi... ông phải chịu ảm ức lắm sao?”

“Cô biết đấy, tuy tôi không trực tiếp lo chuyện công ty nhưng ông chủ rất tin tưởng và hay tâm sự mọi chuyện với tôi. Có một việc thế này tôi không biết có nên nói ra không...” Anh ta ngần ngừ.

“Anh đừng giấu tôi gì cả, dù sao việc xảy ra cũng qua lâu rồi, tôi sẽ không sao đâu.”

“Tôi không được chứng kiến bất kì sự việc gì cả, chỉ nghe ba cô kể lại. Tối hôm đó ông rời khỏi tập đoàn Cao Kiến rất muộn – trông ông lúc đó thiếu ngủ lắm – và rủ tôi đi làm vài chén. Trong cơn say ông cứ dốc hết nỗi niềm với tôi.” Người lái xe lắc đầu giọng chùng xuống: “Ông đã phải quỳ gối trước hân ta để cầu xin, đã gạt hết thể diện mà hạ thấp mình trước một người đáng tuổi con ông như thế...”

“Vì lúc ấy quả thật đã không còn lối thoát nữa rồi. Cũng chỉ vì bao nhiêu các công nhân viên mà ông phải làm như thế thôi cô ạ.”

Ngừng một lát để nén nỗi xúc động lại, anh tiếp lời: “Ông nói sống năm chục tuổi đầu rồi, vậy mà vẫn phải chịu nỗi đắng cay, tủi hổ như vậy. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, có thể khiến người ta chịu giúp thì có phải quỳ xin trước người bằng tuổi con cháu hàng trăm lần nữa ông cũng chấp nhận... Tuy nhiên sự việc không như mong muốn, cô cũng biết rồi đó.”

Lệ Na lặng câm như hóa đá, mặt trắng bệch rồi tái nhợt. Trái tim cô giờ đây như bị ai xéo lên hàng trăm lần. Tâm tư phủ kín nỗi đau thương quặn thắt; những lời người đối diện vừa nói cứ vang vọng, áp đảo trong cô.

Thật nực cười, hay ho biết bao. Hai cha con cô đã cùng quỳ gối cầu xin một người. Lệ Na cứ tự giày vò trong sự căm phẫn và cười nhạo chính mình.

**

Kiều Diễm đóng sập mui xe, thả chiếc kìm vào lại hộp đồ trên xe. Vậy là xong. Cô quệt giọt mồ hôi trên trán. Sau đó bắt đầu đi bộ một đoạn đến chiếc xe mui trần màu xám cực sang.

Vừa lúc Vĩnh Uy bước ra từ cửa hiệu trang sức đá quý. Nhìn thấy Diễm anh hơi không thoải mái. Sức bám của cô nàng quả rất dai.

Kiều Diễm vờ làm mặt nhăn nhó. “Nhìn từ xa em nhận ra xe anh. Anh đi đâu đây?” Liếc nhìn vào cửa hiệu đá quý cô khẽ cầm móng tay sắc nhọn của mình vào sâu trong lòng bàn tay.

Thấy anh không nói gì Diễm tiếp lời: “Xe em bỗng nhiên bị chết máy giữa đường. Anh xem giúp em với. Nếu không đành nhờ anh cho quá giang một đoạn nhé!”

Anh tiến lại chiếc xe của Diễm, mở mui trước kiểm tra thì thấy dây cao áp đã bị đứt rồi. Nhìn qua cũng biết có người động tay mới hư hại nặng như vậy. Vì anh sao? Chỉ vì anh mà cô ta phải giả cả trò này thật không đáng. Vĩnh Uy không giận, anh chỉ cảm thấy cảm thông cho cô ta. Dù sao hai người cũng lớn lên bên nhau, thấy cô khổ sở vì mình như vậy anh thật không nỡ.

Kiều Diễm len lén nhìn biểu hiện trên mặt Vĩnh Uy, liệu anh có tin không? “Hôm trước em phanh xe khá mạnh, có lẽ ảnh hưởng chăng?”

Anh đóng sập mui lại, buông một câu gọn lỏn: “Gọi trung tâm kéo xe đi!”

“Vậy anh không phiền nếu em đi nhờ xe chứ?” Kiều Diễm khấp khởi mừng thầm.

Vĩnh Uy không nói gì và quay lại chỗ xe anh đậu. Kiều Diễm bước theo, với cô anh im lặng nghĩa là đồng ý.

Họ vọt đi êm ru trên con đường rộng tấp nập, Vĩnh Uy đi sát làn đường dành cho người đi bộ. Tiếng Kiều Diễm lanh lảnh nói cười cạnh bên, còn anh vẫn trầm tư với suy nghĩ làm sao nói để cô hiểu rằng đừng hy vọng ở anh nữa.

Mặt đường bên trái với những hàng cây thấp thoáng ken dày trên vỉa hè, hình bóng Lệ Na lững thững bước đi như vô hồn lọt vào tầm mắt qua chiếc kính nâu vuông của anh nhanh tựa một cái chớp mắt. Cô bỗng nhiên cũng nhìn sang, hình ảnh anh và Kiều Diễm đập vào mắt. Nhưng với Na giờ đây điều đó cũng đơn giản như một cái lướt qua nhau trong vô tình giống như họ lúc này.

Hai người, hai hướng vượt qua nhau trong khoảnh khắc ngắn ngủi mà dường như bắt tận đến ám ảnh.

**

Tiếng chuông réo rất liên hồi mà Lê Na vẫn không buồn nhắc máy, anh tự nhủ có lẽ nàng giận thật rồi. Nhịp nhịp ngón tay xuống mặt bàn, Uy kiên nhẫn chờ đợi đầu bên kia trả lời, anh không tin cô vẫn không nghe máy nếu anh còn gọi đến lần thứ n.

Và cuối cùng những tiếng chuông vô vọng cũng ngừng, Lê Na đã mở máy, giọng cô lạnh băng: “Chuyện gì?”

“Kiểu hờn dỗi này của em rất đáng yêu đấy!”

“Nếu không có chuyện gì, tôi cúp máy đây. Đừng gọi và cũng đừng đến gặp tôi nữa!”

“Đừng nghĩ sai...” anh chậm rãi giải thích cho cô lý do, sau cùng anh nói giọng nửa đùa nửa thật: “Trước giờ anh chưa bao giờ phải giải thích điều gì với ai cả. Nhưng em khiến anh phải làm khác với bản tính của anh. Em nên thấy hạnh phúc vì điều đó.”

Lê Na vẫn không thay đổi thái độ, giọng cô nghe trầm buồn u uất lạ kì, Vĩnh Uy cảm nhận rõ điều đó. “Tôi không quan tâm.”

Có vẻ như cô đã giận thật rồi, anh nói dịu dàng: “Tối mai chúng ta gặp nhau nhé! Em hãy đến khu rừng cảnh Lăng Du, anh có điều bất ngờ dành cho em.”

“Không. Tôi sẽ không đến đâu.”

Anh không để tâm lời cô nói. “Nhớ 7 giờ tối! Em mặc đẹp vào. Không gặp không về. Tạm biệt!” Nói rồi anh tắt máy.

Vĩnh Uy cầm lên hộp nữ trang có đựng chiếc nhẫn kim cương sáng lóa, anh cứ bật ra bật vào chiếc nắp, nhìn chăm chú những vết sáng ẩn hiện. Ừ cho em giận nốt đêm nay nhé. Ngày mai anh sẽ xóa nhòa những giọt lệ vu vơ của em.

15. Chương 17

Chương 17: Khúc mắc ngăn trở

Khu rừng kỳ ảo với làn sương lãng vãng mờ mờ, ánh trắng chênh chếch dát thứ ánh sáng bàng bạc xuống khung cảnh vốn đã huyền ảo lại càng thêm phần phiêu diêu, mơ màng.

Những thân cây cao chót vót ken dày tạo nên một bức tường chắn hữu hình mà ẩn hiện, khiến tâm tư cũng như hòa theo nhịp điệu mộng mơ của thiên nhiên. Giờ thì anh đã hiểu cái tên người ta đặt cho nơi này. Họ tạo nên khu rừng với mong muốn thu hút thật nhiều khách tham quan, thư giãn. Nhưng dần dần nơi đây ngày một trở nên thật hơn, giống như một khu rừng rậm nơi hoang dã. Và càng thật bao nhiêu lại càng nhiều những kẻ lãng mạn lắm tiền muốn viễn du tại đây bấy nhiêu.

Hôm nay anh đã bao trọn khu này, quả thực không phải là người lãng mạn nhưng anh muốn cô được vui lòng nhất có thể. Vĩnh Uy đã suy nghĩ nhiều về cách thức cầu hôn nhưng anh chỉ chọn được cách đơn giản nhất. Hy vọng cô sẽ hiểu những lời chân thành từ anh.

Nhìn lại mọi thứ được sắp đặt, bàn tiệc đặt ở bìa rừng, bãi cỏ cạnh bên trải đầy hoa hồng đến tận lối vào, cộng với những ánh nến lung linh giăng khắp mọi nơi khiến khung cảnh đẹp đến mê hồn. Góc xa là dàn nhạc đang chờ để tấu lên những khúc nhạc du dương nhất.

Trên bàn đã bày sẵn hai chiếc ly cao với chai rượu vang lâu năm. Các món sẽ được gọi khi cần. Chùm nến đặt giữa bàn, cạnh bên là một giỏ hoa nhiều màu sắc. Chỉ một cành hồng duy nhất, trong cùng những lớp cánh xếp chồng của bông hoa độc nhất ấy có đặt chiếc nhẫn kim cương đắt giá, đắt giá không chỉ ở giá trị vật chất mà còn bởi nó trọn vẹn cả tâm ý của anh. Khi giờ phút quan trọng nhất đến anh sẽ trao cô cành hồng này. Vĩnh Uy bật cười, càng lúc anh càng thấy mình vẽ chuyện. Nhưng quả thực được chuẩn bị tất cả những điều này cũng rất thú vị.

Đan những ngón tay dài mảnh vào nhau, anh ngược lên nhìn bầu trời đêm cao vời vợi. Đêm nay trăng lúc tỏ lúc mờ, những ánh sao cứ nối đuôi nhau trải rộng nhấp nháy nổi bật trên nền trời xanh thẳm.

Một khoảng lặng thật lâu trôi qua, Vĩnh Uy nhìn đồng hồ, mới hơn 7 giờ một chút thôi. Phụ nữ luôn lề mề, anh không cần sốt ruột. Nghĩ vậy anh lại thả hồn cảm xúc theo những ý nghĩ vẩn vơ. Tiết trời hôm nay thật đẹp như chiều lòng người, gió vờn nhẹ vòng quanh, trời quang đăng ít mây nên chắc chắn sẽ không mưa.

Thêm nhiều khoảng nữa đến rồi đi, thời gian chẳng đợi ai cả. Đã gần 8 giờ rưỡi. Vĩnh Uy rút điện thoại gọi Lệ Na nhưng cô không nhấc máy, vì nghĩ rằng cô vẫn còn giận chuyện đó nên anh đành gửi một tin nhắn nói cô hãy đến đã, đến rồi nói chuyện.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi còn người thì mãi chẳng thấy đâu, mấy người nhạc công ngồi lặng thình chán nản, những người phục vụ đứng khuất cũng chôn chân trong sự sốt ruột khi nữ chủ nhân của buổi tối hôm nay vẫn chưa xuất hiện.

Vĩnh Uy cũng bồn chồn không kém, anh gửi đi nhiều tin nhắn nhưng nhận lại chỉ là sự câm lặng vô tình. 10 giờ anh gọi tiếp mới biết Na đã tắt điện thoại. Nhưng dù vậy anh vẫn chờ, đợi chờ trong hy vọng rằng cô sẽ nghĩ lại, sẽ không để anh phải cô quạnh trong vô vọng thế này. Anh đã nói là không gặp không về, em có nhớ không? Anh đã nói là sẽ làm, nếu sớm từ bỏ thì đâu đủ thành ý.

11 rồi đến 12 giờ đêm. Mùi cỏ ngai ngái ẩm hơi đêm phảng phất trộn với mùi nhựa cây khiến não bộ ngập ngụa trong thứ hương mê man đến nao lòng.

Người quản lý lại đến hỏi anh giờ tính sao? Vĩnh Uy lạnh lùng nhìn ánh nến chập chờn, cô sẽ không đến thật rồi. Anh đẩy ghế đứng dậy đáp gọn vài câu rồi rút chiếc nhẫn từ bông hoa hồng. Bước thẳng không ngoái lại nhìn một lần những thứ mà bao nhiêu tâm tư tình cảm mình đã gửi gắm.

Anh lao mình trong đêm khuya đến tìm cô. Giờ này Lệ Na vẫn trần trọc, những ý nghĩ rối mòng cứ quay quắt, nén chặt khiến thân tâm rã rời, bất hoại.

Khi tiếng đập cửa ầm ầm của anh vang lên, cơn nhức buốt càng ghê gớm, vì sao không chịu buông tha cho cô, cô đã không muốn gặp mặt...

Cuối cùng để không ảnh hưởng đến mọi người Na đành ra gặp anh, họ đứng bên bờ hồ cách xa quán. Gió đêm hiu hắt thổi tới tấp, không gian đặc quánh một màu đen tĩnh lặng.

“Em khiến anh giống như một thằng ngốc.” Lời nói của anh cũng lạnh như băng và đang cố kìm lại cơn bùng nổ.

“Tôi đã nói là sẽ không đến.” Vẻ lạnh lùng hờ hững của cô khiến anh thấy sợ.

“Sao em không tin lời anh nói? Anh đã nói là không có chuyện gì. Em chỉ hiểu lầm thôi.”

“Anh nhầm rồi. Tôi không quan tâm đến chuyện của anh.”

Vĩnh Uy kêu lên: “Vậy thì tại sao? Tại sao? Tại sao hả?”

Ánh mắt cô vẫn lạnh và lãnh đạm như nước hồ ban đêm, bật lên tiếng cười mỉa vang lên trong khuya vắng nghe thật thê lương. “Anh giận đến vậy sao? Chỉ là chờ đợi thôi mà. Người ta phải quỳ xin anh thì sao? Anh có động lòng không?”

Vĩnh Uy lặng sững người nhìn cô, hình dáng mong manh cứ lay lắt, ánh mắt không cảm xúc, giống như một hố sâu hun hút đã chết mất sức sống.

“Là vì chuyện hồi ấy sao? Anh tưởng rằng em không để tâm chuyện cũ nữa. Nếu là vậy thì anh đã sai được chưa?”

Cơn gió mạnh lướt qua, thân hình nhỏ bé của Na rùng mình ớn lạnh. Mái đầu lắc chậm nhưng rất cương quyết.

“Em lạnh rồi.” Vĩnh Uy sát lại đưa tay định ôm lấy vai cô nhưng Na gạt ra. Cô kêu lên tiếng được tiếng mất rồi chạy lao đi, tay gạt mạnh nước mắt thả vào hơi thở của gió. Còn lại Vĩnh Uy, đôi tay anh vẫn đưa

ra tro khác, nổi bàng hoàng lẫn át mọi suy nghĩ, bóng đen chiếm trọn, bao phủ và đè nặng lên thân hình cô độc này.

**

Cũng trong đêm, hai bóng đen chét chóc đứng đối diện giữa bãi hoang ven sông tựa như hai u linh đến từ địa ngục, đang ngùn ngụt tỏa ra những ý niệm hiểm độc.

Giọng già nua cất lên: “Hãy tạm lắng mọi kế hoạch lại đã!”

“Tôi có trò này hấp dẫn hơn,” người trẻ hơn nhe miệng cười lộ ra những chiếc răng trắng nhớn ma quái, “cũng là muốn kiểm chứng một việc...”

Vĩnh Uy thực vẫn chưa hiểu nổi cơn có gì cô lại đối xử với anh như vậy, anh không tin được chỉ vì chuyện năm xưa sao? Anh rất cần một lý do xác đáng cho tất cả chuyện này nhưng Lệ Na vẫn trốn tránh, cô không hề muốn giáp mặt anh. Tim nhói đau khi nhớ lại những gì cô ấy nói, hãy tránh xa nếu không muốn cô quy ngã. Thực sự không muốn nhìn mặt anh nữa sao?

Anh đành chờ đợi đến khi Na bình tĩnh lại, để có thể đối mặt, để ngày ngày không phải dỗi theo cô từ xa thế này. Hôm nay người ra thu dọn và cất tấm biển sáng ngoài hiên là Mỹ Hà, họ cứ tùy thời điểm mà thay nhau, những hôm nhìn thấy bóng dáng Lệ Na trái tim anh lại đập mạnh hơn bao giờ hết, vẻ như nỗi nhớ cũng được ban tưới một chút ướm hy vọng để trái tim khỏi khô héo. Quán đã tắt hết đèn, tất cả lại chìm sâu vào đêm đen cô tịch. Vĩnh Uy thở dài, anh khởi động và quay xe đi.

Vì nhớ bé Bin chiều nào anh cũng đến lớp mẫu giáo chơi với thằng bé một chốc rồi lại đi mặc cho nó đòi theo anh, bởi anh không muốn mẹ bé phải bận lòng thêm nữa.

Hôm nay cũng vậy, anh mua một bịch lớn đồ ăn cho bọn trẻ rồi ghé qua lớp của Bin, nhưng cô giáo nói người nhà đã đón bé về được một lúc rồi. Nghe vậy anh chán nản rời đi, lòng cũng gợn chút thắc mắc vì sao hôm nay cô lại đón con sớm hơn mọi khi.

Tầm quá giờ tan lớp một chút, Lệ Na mới đến. Cô cũng được chị giáo viên trẻ cho biết bé được đưa về từ lâu, họ nói là người thân của cháu bé. Na chợt có cảm giác mơ hồ lo sợ, cô hỏi kỹ xem ai là người đón con cô đi. Cô giáo trả lời là một người đàn ông cao lớn, còn người mà thường xuyên đến đây thì đến sau một chút.

Càng nghe Lệ Na càng toát mồ hôi lo sợ nhưng cô vẫn hy vọng chỉ là Vĩnh Uy thôi, có thể là anh ta đã đưa Bin về nhà rồi.

** Tách trà đặt trên bàn đã nguội lạnh từ lâu mà Vĩnh Uy vẫn thần người, giờ đây anh chẳng có bất cứ suy nghĩ gì cả, chỉ là nỗi buồn cứ ngập chìm và đánh tan mọi lẽ sống trong anh. Nếu như mình phải sống suốt đời trong cảnh cô quạnh và trống vắng thế này thì sao nhỉ? Ừ thì sẽ sống như một cái xác vô hồn vậy thôi. Với tay cầm lấy cuốn sách mở dở trên bàn, Uy nhìn những dòng chữ đều tăm tắp trong thứ ánh sáng hoàng hôn mờ nhạt chiếu vào phòng qua khung cửa sổ mở rộng. Trong cảnh tranh tối tranh sáng ấy, những ngôn từ, diễn biến từ trang sách mới thật vô nghĩa làm sao.

Chiếc điện thoại siêu mỏng vang lên tiếng chuông báo, có một đoạn video vừa được gửi đến. Vĩnh Uy mở ra xem. Sững sốt. Tiếng thở hắt ra, tim đập loạn. Anh đứng bật dậy, quyển sách rơi xoẹt xuống nền gỗ lạnh.

Đoạn phim quay hình bé Bin bị một tên áo đen ôm chặt, nó giãy giụa gào khóc, bên cạnh là mặt mũi mấy tên cũng áo đen trông rất hung bạo. Liên ngay sau đó một số máy lạ gọi đến. Đầu dây bên kia vang lên tiếng nói khản đặc:

“Thế nào? Mà xem đoạn video tao gửi tới rồi chứ? Khôn hồn thì một mình mà dẫn xác đến đây! Nếu không tao xé xác thằng con mà ra!”

Uy cố gắng trấn tĩnh, đối phó với hạng người này không nên manh động. “Mày muốn gì? Tao nói cho biết, mày đã bắt nhầm đối tượng rồi. Thằng bé đó không phải con tao!”

Hắn bật cười thô lỗ: “Không phải con mày ư? Khắc khắc... nhưng tao lại thấy cái mặt thằng ranh này rất giống mày đấy.” Qua tiếng cười khằng khặc bỉ ổi của hắn vang lên tiếng hét chói tai của thằng bé khi bị hắn nhéo má.

Anh hét lên: “Đừng có giở trò.”

“Cố về mày chưa thực sự hiểu, nghe đây chúng tao đi tìm hiểu kỹ rồi, không thể sai đâu. Nếu không tin hãy hỏi con bồ mày đi. Thằng ngu ă. Ha ha! Muốn nó không sao thì mày phải làm theo lời tao. Nghe kỹ đây, tao đã fax đến phòng ban của mày số giấy tờ liên quan đến hợp đồng chuyển nhượng cổ phần. Mày ký và đóng dấu hợp lệ rồi đem đến đây cho tao!”

Thật ra hắn chỉ mạnh miệng, những ngày qua bọn hắn đã theo dõi rất lâu và được mật báo thằng nhỏ kia chính là con của kẻ thù hắn, khi nhìn tận mặt thì hắn càng đoán chắc. Nhưng nếu Vĩnh Uy tiếp tục phủ nhận hắn cũng chưa biết tính sao.

Nhưng Uy không còn giữ được bình tĩnh, anh hoàn toàn bị choáng ngợp bởi sự thật đang hé mở.

Tên bắt cóc cảm thấy anh đã bị tác động liền chốt ngay câu cuối, hắn nói địa điểm trao đổi tại một nơi thôn dã tỉnh lý. Và nếu báo cảnh sát thì hãy chờ nhật xác con.

Đầu bên đã dập máy, Vĩnh Uy buông thông tay xuống, những lời nói của tên bắt cóc vẫn vang vọng và va đập mạnh bạo, thả người xuống ghế anh cúi gằm ôm chặt lấy đầu. Rồi... những ký ức ủa về như tua lại một cuốn phim. Hình dáng Lệ Na nhạt nhòa trước mắt van xin anh hãy tin đứa con là của anh... vú Lan với những lời bóng gió đầy mỉa mai nhưng chỉ với mong muốn duy nhất là anh biết sự thật... quán trà ngày gặp lại, Na bỏ đi trong cơn xúc động đau thương... Và thật nhiều những mảnh ghép khác như còn thiếu để tạo nên một bức tranh hoàn chỉnh, tất cả cùng tràn về và khếp lại vừa khít hơn bao giờ hết.

Là anh. Là anh chứ không ai, người cô luôn chờ đợi dù vật đổi sao dời, là người cô luôn nhớ nhưng không biết. Vĩnh Uy vỡ òa trong cảm xúc nghẹn ngào, cả đau đớn và ân hận.

Hắn nói đúng, anh quả là một tên đại ngu ngốc, quãng thời gian lâu như vậy mà sao không nhận ra thằng bé là con mình. Tại sao chưa một lần nghĩ đến. Anh tự trách mình thật tội tệ.

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ. Là Lệ Na. Cô đã gọi đến mấy lần mà máy báo bận. Phải rồi, Lệ Na. Chắc em đang rất lo lắng. Anh nén nỗi xúc động lại.

Tiếng Lệ Na vang lên gấp gáp: “Con tôi đâu?”

“Nó ở với anh, em đừng lo!”

Cô quát lên, tiếng nói sưng nước nghẹn ngào: “Mang con tôi về cho tôi ngay!”

“Ngày mai anh sẽ đưa con về.” Nói rồi anh ngắt máy ngay vì sợ cô sẽ phát hiện ra.

Rồi anh bật dậy, lao nhanh ra khỏi nhà.

Đến công ty anh kiểm tra mọi văn bản mà tên bắt cóc yêu cầu. Ra là liên quan đến công ty Đồng An, thời gian trước công ty này cũng nằm trong chiến lược thu tóm các công ty con của anh, giờ thì mọi chuyện đã xong xuôi... Tập hợp đồng gồm nhiều phần, nào quyết định sang nhượng cổ phần, giấy bãi miễn chi trả ngân sách mà tập đoàn Cao Kiến đã rót vào trong thời gian qua, giấy chứng nhận pháp lý...vv...

Uy làm mọi thủ tục hợp thức hóa ngay trong đêm, không điều gì quan trọng hơn con trai anh lúc này. Nhất định anh phải đưa thằng bé an toàn trở về, nếu nó có mệnh hệ gì anh sẽ không tha thứ ỉn.

Vĩnh Uy rập mình trên chiếc xe mô tô phân khối lớn mượn của một người bạn. Lao mình xuyên đêm trên con đường quốc lộ vắng vẻ với tốc độ kinh hoàng gần kịch ngưỡng tối đa. Gió thốc ào ào như vũ bão, không chỉ ép chặt buồng phổi qua làn áo da. Nếu có bất kì vật cản hay một sự cố gì đó thì rất dễ tiêu đời. Nhưng anh mặc kệ tất cả, chỉ hi vọng cứu được con nhanh nhất có thể.

16. Chương 18

Chương 18: Một thân giao chiến – hỗn loạn

Tầng sáng, chân trời phía xa vẫn rực hồng. Cảnh vật hai bên đường hoang sơ, Vĩnh Uy giảm tốc độ lại, đã gần đến nơi bọn chúng nói đến. Anh rẽ vào một khu đồng trống với các nhà xưởng bỏ hoang lâu ngày.

Nhìn thấy từ xa căn xưởng hoang với mái tôn đã gỉ sét gần hết, ngay trước cửa là cây phong du khẳng khiu thưa thớt lá rủ bóng xuống mặt giếng đá bên dưới. Vĩnh Uy dừng xe lại. Anh tháo chiếc mũ bảo hiểm kín mít ra rồi bước lại nơi đó. Hai tên đồ con bặm trợn đứng gác trước lối vào, thấy anh tiến lại chúng di chân lên mẫu thuốc lá vừa vút xuống.

Vĩnh Uy bình tĩnh tiến lại với bước chân vững chãi, anh đã ổn định tâm lý nên xác định rõ mình phải làm gì. Hai tên tay sai định túm lấy anh để áp giải vào trong nhưng Vĩnh Uy nhanh như chớp dồn sức mạnh và cơn điên giận vào nắm đấm vùng mạnh. Tiếng gió rít lên theo chuyển động của cánh tay và tiếng chạm xương hàm nghe khô khốc. Thấy tên đồng bọn ngã quỵ tên còn lại định lao vào nhưng đã bị Vĩnh Uy đập ngay một cú trúng hạ bộ.

Bước qua hai thân hình nằm lằn lộn dưới đất anh tiến vào trong ngôi nhà xưởng. Bên trong chất đầy những thân gỗ cao ngất. Bọn chúng một lũ lâu la hung tợn dàn hàng chặt kín xung quanh, tay tên nào cũng cầm cây gậy bằng gỗ hoặc sắt và cả côn, chùy trông rợn người.

Tiếng một tên cao lớn, râu xồm xoàng oang oang từ cuối hàng người dày đặc: “Mẹ kiếp! Thằng chó! Mày biết mày đang ở tình thế nào không mà dám lên mặt nghênh ngang hả?” Hắn đưa mắt ra hiệu cho đàn em.

Lập tức cả bọn hét lên, tay giơ cao gậy và các vũ khí khác xông vào Uy. Anh túm mạnh một đầu gậy đang bổ xuống mình rồi thúc một cú vào bụng một tên, liền đó cầm cây gậy vừa giật được phang tới tấp vào những tên khác. Tiếng đánh nhau, tiếng va chạm gậy gộc, côn sắt nghe chát chúa. Tiếng thở, tiếng kêu... tất cả tạo thành một tạp âm hỗn loạn...

Tên râu xồm thấy đồng bọn yếu thế, điên tiết, hất ra hiệu cho tên đàn em đứng sau đang bế bé Bin. Tên này liền nhéo mạnh tai thằng bé khiến nó hét ầm lên.

Vĩnh Uy khựng lại, ngay lập tức một chiếc gậy vút gió lao tới đập thẳng lên lưng anh, cơn đau xuyên thấu tê dại lan tỏa, Uy khuỵu xuống. Một tên tranh thủ cơ hội táng cho anh một cú đấm trời giáng, máu bật ngay ra khòe miệng. Cứ thế chúng xúm vào đấm, đá rồi phang. Anh chống đỡ không lại khi đã bị đẩy vào thế yếu, bèn gào lên: “Chúng mày! Chẳng phải muốn tao tới đây để trao đổi sao?”

“Đủ rồi!” Một giọng lạ hơi khàn cất lên, ngay sau tiếng nói một người từ góc xa có hai tên cận vệ đi kèm xuất hiện bên cạnh tên râu xồm, da mặt hắc vàng bùng và chảy xệ.

Tên râu xồm giơ một bàn tay ý cho thuộc hạ ngừng lại rồi kêu anh mau lết lại đây.

Vĩnh Uy nén cơn đau lại, một tay ôm mạng sườn, lê chân một cách chậm chạp lại gần mấy tên đầu sỏ đang dùng con anh làm con tin.

Đứng đối mặt cách bọn chúng một khoảng với thân hình tàn tạ nhưng anh vẫn cố ngẩng cao đầu. Bé Bin gọi: “Chú ơi!”

Anh nhìn thằng bé gật nhẹ đầu để nó yên tâm.

Tên râu xồm nói: “Chúng tao phải dạy ày một bài học vì thói hống hách, ngạo mạn của mày.”

Tên mặt vàng đứng trên tên râu xồm một chút, si sụ vào chiếc khăn tay trắng rồi cất lời, giọng hắc nghe ẻo ọt phát lợm: “Đừng có trách tao độc ác nếu cha con mày phải bỏ mạng nơi đây. Hãy tự trách mày không chút nhân tính khi ép ba tao vào đường cùng.”

Anh nhìn chăm chú vào hắn, khuôn mặt này y đúc người đứng đầu Đồng An.

“Mày không hiểu là công ty của ba mày đã thoái nát đến cỡ nào ư? Mày không tin là để một tập đoàn có năng lực điều hành sẽ tốt hơn?” Vĩnh Uy nói khó khăn với khòe miệng rách tím bầm.

“Câm mờm!” Hấn gầm lên. “Mày đã hủy hoại ba tao khiến ông ấy sống dở chết dở. Mày đáng bị băm vằm cũng với thằng oắt này, đó là quả báo. Hừ, nhưng dù sao tao cũng đã ày cơ hội rồi... Mày làm theo đúng những gì tao yêu cầu chưa?”

“Còn hơn thế nữa. Ha ha, nhưng tao vẫn không ngờ mày lại ấu trĩ như thế. Tao tưởng mày sẽ yêu cầu việc gì mang tính tâm cơ hơn cơ.” Vĩnh Uy nhún vai, miệng nhếch lên mỉa mai, anh rút từ trong lớp áo da tập hợp đồng có đầy đủ hiệu lực.

Cả bọn đều trợn mắt ngạc nhiên và có chút điên tiết với vẻ lên mặt của anh. Chúng không hiểu vì sao anh lại dễ thỏa hiệp như vậy.

Vĩnh Uy nói tiếp: “Mày định giao dịch thế nào đây?”

“Tao sẽ kiểm tra, nếu ok mày có thể mang thằng nhóc đi.” Tên mặt búng hất hàm thẳng bên cạnh, nó bước đến định giật lấy tập giấy tờ nhưng Vĩnh Uy nhanh chóng giơ tay cao quá đầu và lùi lại.

“Mày nghĩ hơi đơn giản quá đấy. Sẽ không chuyện mày có được thứ gì nếu tao chưa chắc chắn thằng bé được an toàn đâu.”

Tên râu xồm nghiêng rằng: “A mày dám thách thức bọn ông?” Hấn lại hất mặt cho tên đàn em đứng sau lưng giữ chặt bé Bin, tên này liền ép mạnh con dao hơn nữa vào cổ thằng bé.

Vĩnh Uy lo phát sốt nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh: “Tao khuyên chúng mày đừng nên làm trầm trọng thêm tình hình. Gây thêm khó dễ cho tao chẳng ích gì cả, nên nhớ chính mày đã nói tao là một thằng không có nhân tính. Với tao cuộc chơi nào cũng phải 50/50. Sao hả?”

Tên mặt búng trầm ngâm suy nghĩ một thoáng rồi gật đầu. “Thôi được! Tao sẽ cử một thằng giao con ày đồng với lúc mày giao tập hợp đồng đã ký cho thằng đó. Tiền chao cháo mức. Ok?”

“Đại ca...” Tên râu xồm khề khề nhưng tên mặt búng gạt đi. Theo suy nghĩ của hấn thì Vĩnh Uy và thằng nhỏ sẽ không đời nào thoát được khỏi đây. Chỉ cần hấn nắm chắc trong tay số cổ phần được chuyển nhượng đó thì mọi việc còn lại giải quyết cũng đơn giản. Vĩnh Uy đồng ý với điều kiện của hấn. Lùi lại cách xa bọn chúng thêm một chút. Mấy tên lâu la cũng rùng rình chuyển động theo nhưng đại ca của chúng phẩy tay ngăn lại.

Tên đô con bặm trợn nhất trong số chúng được cử đứng ra trao đổi. Hấn ôm chặt thằng bé con, tay lăm lăm con dao sắc nhọn sáng lóa. Bé Bin cũng biết tình hình căng thẳng nên không dám kêu tiếng nào.

Hấn dừng lại cách Vĩnh Uy hơn một sải tay, đôi lông mày xéch ngược lên ra ý chờ đợi.

Anh giơ tập giấy về phía tên đô con trước mặt, một tay vẫy vẫy ra hiệu cho hấn mang bé Bin đây. Tên ấy nhìn anh bằng cặp mắt dữ tợn, môi mím chặt căng thẳng, hấn từng bước gần lại. Một tay cũng giơ ra, tay còn lại nới lỏng vòng ôm thằng bé hơn. Hai bên gần sát lại nhau, bé Bin với hai tay về phía anh. Tất cả bọn chúng đều quan sát với sự căng thẳng tột độ, không gian im phăng phắc chỉ còn lại tiếng thở.

Khi anh đã nắm hờ được áo thằng bé, còn tên kia cũng chạm tay vào tập giấy tờ. Vĩnh Uy liền dồn hết sức mạnh vào cẳng chân... tay ném mạnh tập giấy tờ khiến nó vãi tung lên mặt tên đô con, hấn hoàn toàn bất ngờ... tay còn lại anh giật mạnh thằng bé về phía mình. Đồng thời tung cú đá dồn hết sức đập thẳng vào bụng hấn.

Vĩnh Uy ôm chặt con lùi nhanh lại, cả bọn nổi lên tiếng rống phẫn nộ... Nhưng cũng ngay khi đó tiếng còi rú rít, tiếng hô ngừng tay của cảnh sát vang lên, cùng lúc hàng chục bóng áo xanh xông vào, tay giơ cao súng, miệng hét tất cả ngừng tay.

Trong một thoáng tất cả đều hỗn loạn, kẻ thì chạy chối chết, tên thì quá bất ngờ chết đứng. Tên mặt vàng không hiểu nổi, rõ ràng hấn đã cho người theo sát thằng khốn kia từ lúc hấn lao đến đây, hoàn toàn không có một bóng cảnh sát bám theo. Vậy mà...

Trong cơn điên cuồng không còn lối thoát, hấn cầm một khúc côn bằng sắt tay, gào lên một tiếng bi phẫn lao thẳng đến chỗ Vĩnh Uy đang ôm thằng bé trong tay.

Anh dồn chút sức lực cuối cùng để bảo vệ con, nép đầu thằng bé trong lòng, cánh tay giơ lên bắt lấy sức mạnh vùn vụt từ chiếc côn. Hai bên giằng co quyết liệt, bàn tay đỏ lừ rớm máu. Anh cứ từng chút một cuốn lấy từng khúc, từng khúc về phía mình. Và cuối cùng giằng mạnh khỏi tay hắn. Tên mặt búng thấy không còn vũ khí liền lao thân hình phì nộn của hắn lại, gằm lên như một con thú.

Vĩnh Uy lại tung thêm một cú cước ngang mặt hắn, tên mặt búng ngã lăn ra đất.

Mấy người cảnh sát bước đến còng tay hắn lại. Mọi chuyện đã kết thúc.

Anh ôm chặt thằng bé, thì thầm vào tai nó: “Không sao rồi, không sao rồi! Bé con đừng sợ. Qua rồi.”

Vĩnh Uy mang con về cho Lệ Na, thằng bé áp đầu lên vai anh ngủ ngon lành, bao nhiêu những điều đáng sợ, bao nhiêu khuôn mặt của những kẻ xấu đều tan biến hết.

Người anh bê bết đầy máu, quần áo rách nát, chân tập tễnh. Khi anh bước vào tất cả mọi người đều nhìn bằng con mắt mở to sững sốt. Vĩnh Uy đưa bé Bin cho Na, cô đỡ lấy thằng bé và nhìn anh thẳng thốt, vội đưa một ngón tay chạm lên vết thương trên khóe môi anh. “Chuyện gì vậy?”

Nhưng rồi Lệ Na lùi lại ngay, khuôn mặt hằn sâu tâm trạng khổ sở.

Anh nhìn cô đăm đăm, khẽ nói cô hãy cho bé Bin đi nghỉ, thằng bé đã rất mệt mỏi rồi. Còn lại mình Uy, anh sụp ngồi xuống chiếc ghế băng đặt trên hành lang nối sảnh ngoài và dãy phòng bên trong. Những căng thẳng, mệt mỏi, lo lắng như cùng lúc đổ sụp xuống cộng với nhức nhối từ những vết thương bên ngoài.

Lệ Na bước ra, trên tay ôm một bọc bông gạc và thuốc sát trùng. Thả vào tay anh và nói: “Hãy tự chăm sóc vết thương ỳnh!” Cô quay đi nhưng Vĩnh Uy giữ tay lại.

“Em! Tại sao lại không nói cho anh biết?”

Na nhìn anh bằng ánh mắt không hiểu.

“Em định giấu anh đến bao giờ?” Ngược lên nhìn sâu vào mắt cô, anh nói tiếp: “Lẽ nào em định không bao giờ cho anh được nhận con mình?”

Lệ Na kinh ngạc: “Sao... anh biết?”

“Anh biết anh quả là một tên ngu ngốc khi suốt thời gian qua không nhận ra con trai mình. Nhưng vì sao chứ, sao không cho anh biết sự thật?”

Lệ lại dặng ngập khóe mi, Na khóc cho bao tủi hờn xót thương chợt vỡ òa khi những trần trở bấy lâu đã trở nên sáng tỏ. Khóc cho những ám ức được vỡ tung để bớt đi bao chất chứa đè nặng tâm hồn.

Vĩnh Uy đứng dậy, anh hiểu cảm giác của cô lúc này, đưa tay lau nước mắt trên má cô anh khẽ nói: “Anh sẽ bù đắp tất cả.”

Lệ Na đẩy anh ra, cô càng khóc dữ hơn. “Muộn rồi, đã quá muộn rồi... bao nhiêu năm rồi, tôi đã chờ đợi, đã hy vọng. Có những khi tôi tuyệt vọng và muốn quên tất cả nhưng thật ra chỉ là dối lòng, tôi vẫn luôn mong chờ... một ngày lại được bên anh...” những lời nói thấm đẫm thổn thức, uất nghẹn tuôn trào, “nhưng giờ thì hết thật rồi. Kết thúc rồi.”

“Anh không hiểu...”

Giọng cô như lạc đi khi nói tiếp: “Ba tôi... ba tôi. Sao anh không cho ông ấy một cơ hội... tự tử, tự tử... sao anh nỡ... Tại sao chứ? Ba tôi... ba đi rồi... quỳ xuống cầu xin... nặng nhức mắt quá... rồi...” Lệ Na choáng váng, những hình ảnh cứ mập mờ, ẩn hiện trong tâm thức. Nhức buốt, hỗn loạn... tất cả giống như một cơn ác mộng cứ day dứt, ám ảnh mãi...

Vĩnh Uy bàng hoàng, nhưng anh còn kịp đỡ lấy thân hình đang lịm đi của cô

Bóng chiều bàng lãng nhiều nét ảm đạm, Vĩnh Uy cứ nhìn mông lung ra những đường dài tăm tắp và các mái nhà ngút tầm mắt ngoài kia. Chẳng phải chính tại nơi đây, căn phòng này, trước khung cửa sổ này đã chứng kiến bao nỗi bi lụy, thương tâm hay sao.

Hình ảnh người đàn ông trung niên năm nào cứ dội về trong anh. Số phận thật nghiệt ngã khi cứ xếp đặt những tang thương trùng lặp. Thật đáng hổ hèn, chính mày chứ không ai đã hại ba em ra nông nổi đó, chính mày đã khiến em phải chịu giày vò, khổ sở trong khi đang mang trong bụng đứa con của mày. Anh tự trách mình thật tồi tệ, đốn mạt. Đôi mắt nhắm nghiền tìm giữ cơn chấn động...

Tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ, anh mở mắt nhưng vẫn giữ nguyên tư thế. “Vào đi!”

Ông Thiêm bước vào, chậm rãi tiếng đến gần và cùng đứng nhìn ra bóng chiều đỏ ửng đang nhuộm màu lên cảnh vật. Cuộc sống luôn cần thật nhiều những khoảng lặng như thế này. Thế cuộc đảo điên, hỗn mang rồi cuộc chỉ nhận lại một chữ hoải, bước chân mòn mỏi tham tàn cuối cùng cũng trở về với hư vô, cát bụi. Biết vậy nhưng sao cứ mãi quẩn quanh với những ảo vọng. Con người thật lạ.

“Chắc cậu đang rất nhiều tâm sự?”

Nét cười bi thương hằn sâu trên những nét góc cạnh, anh trả lời: “Mấy ai mà không phải trả giá những sai lầm trong quá khứ. Và tôi đang hứng trọn lấy điều đó. Cuộc đời thật công bằng.”

“Tôi không hiểu...”

“Người con gái tôi yêu. Ông biết chứ? Đó là người mà ba tôi và ông cũng phải hao tâm tốn sức nhiều rồi.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Năm năm trước... ông còn nhớ người đàn ông năm năm trước không? Người đã phải quỳ xuống cầu xin tôi. Nhưng tôi lại chẳng giúp gì được ông ta cả.” Anh lại chìm sâu hơn vào tâm tư hỗn loạn.

“Ý cậu nói...”

“Phải. Tổng giám đốc công ty xây dựng An Bình. Chính tôi đã hủy hoại sự nghiệp và cuộc sống của ông ấy. Và hại cả con gái ông ấy, người phụ nữ mà tôi yêu.”

Trầm ngâm một lúc thật lâu. Không khí như chùng thêm sức nặng, ông Thiêm bận sắp xếp lại ý nghĩ và những mảnh rời rạc từ câu chuyện. rồi ông cất tiếng: “Tôi biết cậu trách tôi. Nhưng tôi chỉ làm tất cả những gì phải làm vì Cao Kiến và vì cậu mà thôi.”

“Tôi hiểu. Từ lâu rồi tôi không còn trách ông nữa. Tôi chỉ tự trách bản thân.”

Và họ lặng im nhận chìm trong nỗi niềm riêng. Bầu trời sụp tối nhanh, ngoài kia những ánh đèn lung linh huyền ảo về đêm đã bắt đầu trở nên rực sáng hơn.

17. Chương 19

Chương 19: Suối Năng

Lệ Na đã quyết định sẽ cùng bé Bin đến một vùng quê để nghỉ ngơi một thời gian, cô tin rằng không khí trong lành, thanh bình sẽ giúp cô bình tâm lại.

Công việc kinh doanh đành nhờ vú Lan và Mỹ Hà quản lý giúp. Na đã tìm thêm người phụ việc, hôm trước họ đến thử việc và bắt đầu làm việc ngay. Cô thấy rất yên tâm.

Xếp vài ba bộ quần áo gọn nhẹ, thêm hai bộ váy voan mỏng vào chiếc túi du lịch; quần áo của bé Bin thì được xếp gọn gàng vào ba lô mini kèm theo. Bàn chải, khăn bông... đều có chỗ riêng biệt ngay ngắn. Sau đó Na kéo khóa đóng lại.

Hai mẹ con sẽ đi chuyển xe gần trưa. Sau khi chào từ biệt mọi người, Na một tay dắt thằng bé một tay xách túi đồ. Bé Bin hôm nay mặc bộ gi-lê da trông rất xì-tai, đầu đội mũ bê-rê lệch. Chưa đặt chân qua ngưỡng cửa đã chạm trán ngay ông trợ lý kiêm cố vấn cấp cao của tập đoàn Cao Kiến - ông Thiêm. Ông muốn cô dành cho ông chút thời gian.

Họ ngồi trên chiếc ghế đá dài trước cửa quán một đoạn. Lệ Na cúi nhìn đôi tay nắm chặt, chờ nghe điều muốn nói từ ông Thiêm.

“Tôi cũng không dài dòng làm gì. Hôm nay tôi đến chỉ muốn nói với cô một số chuyện...” ông ngừng một hơi đoạn nói tiếp: “Chuyện trong quá khứ xảy đến với cha cô là do tôi. Cô đừng hiểu nhầm cậu Uy. Năm đó chính cậu ấy đã tìm mọi cách giúp cha cô nhưng tôi đã ngăn chặn điều đó.”

“Vĩnh Uy bảo ông đến nói với tôi những lời này sao?”

“Không! Cậu ấy chẳng bảo tôi phải làm sao cả. Chỉ là tôi không muốn cậu ấy cứ mãi tự giày vò bản thân.”

Lệ Na không nói gì, cô còn mãi ưu tư trong nỗi xót xa, tiếc thương đau đáu với người cha đã khuất.

“Người cô nên hận là tôi. Nhưng dù thế nào tôi cũng không bao giờ hối hận về những gì mình đã làm...”

Lệ Na cắt ngang: “Ông hay anh ta hay bất cứ ai cũng không cần phải giải thích cho tôi bất cứ điều gì. Mọi chuyện đã chấm hết rồi, tôi sẽ không quan tâm điều đó nữa.”

Ông Thiêm đứng dậy, chỉnh lại vạt áo ple. “Tôi không quan tâm cô tin hay không, tôi đã làm việc nên làm vậy thôi. Và còn điều cuối cùng tôi muốn nói mà cô chưa nghe. Tôi đã làm một điều đúng đắn khi ngăn cậu ấy giúp ba cô. Bởi vì nếu không thì điều đó sẽ hủy hoại chính uy tín, danh dự và sự nghiệp tương lai của cậu ấy. Chào cô!” Nói rồi ông bước lại chỗ chiếc xe đen bóng đang chờ.

Nước mắt tuôn xối xả, Lệ Na nấc lên đầy thương tổn. Vì sao cứ phải nói những lời làm cô thấy chua xót thế này. Hãy để cho cô yên đi, không được sao.

Cuối cùng sau khi đã nguôi ngoai, Lệ Na vẫn đi. Dù thế nào chẳng nữa cô vẫn quyết định sẽ rời xa anh, cô phải làm điều đó để tỏ lòng tôn kính với linh hồn cha nơi chín suối. Người cha đã sinh thành nuôi dưỡng cô với hết mực thương yêu, hãy giữ lại cho ông sự tôn nghiêm mà ông đáng phải nhận.

**

Cảnh vật bên ngoài với hàng cây và những ngôi nhà vùn vụt chạy lùi lại phía sau. Đây là lần đầu tiên bé Bin được đi tàu hỏa nên nó rất vui. Cu cậu cứ nhấp nhồm thân mình ngó ra cửa sổ, thích thú chỉ trỏ những khung cảnh lạ lẫm ven đường.

Lệ Na hai tay lăm lăm giữ thằng bé, sợ nó lộn nhào ra ngoài. Bé Bin cứ liến thoắng hỏi cái gì đây, cái gì kia, mẹ nó ậm ừ trả lời thì nó liền giận dỗi nói chú Uy cái gì cũng giỏi, cái gì cũng biết. Nhắc đến anh Na lại thấy lòng băng khuâng quá đỗi.

Thị trấn với những ngôi nhà san sát và các phố chợ dần lùi xa, quang cảnh hoang vắng hơn, những cánh đồng lúa chín vàng trải dài mênh mông. Qua hết khung cảnh này lại hiện lên một khung cảnh khác, xa lạ nhưng yên bình. Những đồi cao ngập lúa, lại những thị trấn với những mái nhà tranh đơn sơ.

Họ xuống một ga nhộn nhịp kề ngay khu chợ đông đúc. Dòng người tấp nập trước sân ga. Lệ Na ôm con thả bước trên con đường ngoằn ngoèo với những hàng quán san sát. Mùi phở, mùi bánh thơm lừng nghi ngút khói. Từ lúc ăn trưa đến giờ đã gần ba tiếng đồng hồ, hai mẹ con khá đói bụng nên rẽ vào một quán ăn ngoài trời có treo tấm biển Phở Suối Nắng, một cái tên nghe thật lạ.

Miếng phở thơm dẻo được trộn đều với hương vị ngọt lịm của trứng, thịt và rau bên trong tạo nên vị ngon tuyệt vời. Nhưng quan trọng nhất là thứ nước dùng trong vắt mang hơi ấm mặt trời khiến người thưởng thức như chưa từng được hưởng niềm hạnh phúc nào trọn vẹn hơn thế. Mùi ngậy ngậy của tinh dầu chuối, và nồng nàn của quế cứ vương vấn mãi theo hơi thở. Lệ Na hỏi bà chủ quán vì sao lại có cái tên kì lạ như vậy và mùi vị cũng rất đặc biệt.

“Phở của tôi được làm từ nước gạo trong vắt của nhánh sông được mệnh danh là Suối Nắng. Gần thượng nguồn con sông quê tôi có một nhánh nhỏ đổ vào thung sâu, được bao bọc bởi hàng nghìn cây cổ thụ lâu đời cách đây vài dặm nhưng đường đến đó hiểm trở lắm. Hoa ở đó đua nhau nở, nước suối thì trở nên trong veo không một gợn đục. Truyền thuyết kể rằng ai mà được uống nước suối vào đúng khoảnh khắc chính Ngọ thì quang đời sau này luôn được sống trong hạnh phúc.”

Lệ Na thấy rất tò mò về nơi tiên cảnh ấy, có lẽ sáng mai cô cũng sẽ tìm đường đến đó. Từ biệt bà chủ quán hai mẹ con lại tiếp tục thăm thú khu chợ. Tiếng một người bán hàng í ới rao bán. Bé Bin lay mẹ đòi lại đó. Hóa ra là một chú bán những chiếc vòng, mảnh ngọc, những viên đá hình thù kì dị được treo mắc trên cái giá gỗ, và bày la liệt dưới tấm vải bạt.

Bé Bin chỉ một mặt đá hình nửa vầng trăng trong suốt. Na hỏi giá thì người bán hàng nói lên con số vài trăm nghìn. Đắt quá, Na lắc đầu tính đi tiếp nhưng thằng bé kêu ầm lên. Nó thích hình mặt trăng đó.

“Cô ơi! Tôi bán thế là giá hời rồi. Chẳng tìm được ở đâu viên đá đẹp thế này đâu. Nó không những mang lại bình yên cho người đeo mà ban đêm còn phát sáng nữa đấy!”

Thấy mẹ nó vẫn chần chừ, thằng nhóc đưa mắt lườm, môi dẩu ra lẩm bẩm: “Nếu là chú...”

Lệ Na gạt ngang: “Thôi được rồi! Đừng có mà chú này chú nọ. Mẹ mua cho con. Nhưng từ giờ cấm chỉ nhắc đến tên chú ấy nữa. Nghe chưa?”

Cô đành thất ruột xì ra số tiền có thể ăn được mấy ngày của hai mẹ con. Người bán hàng xỏ dây rồi đeo viên đá mặt trăng lên cổ thằng bé.

Họ lại đi dạo khắp con đường, ngang qua những hàng bày bán tạp phẩm rồi bánh trái. Rồi những hàng đồ chơi kì thú, tranh tự vẽ, nặn tượng, v.v...

Bỗng nhiên một giọng nói khàn khàn, vừa già cỗi vừa bí ẩn vang lên: “Cô gái! Ta xem cho cô một quẻ nhé!”

Na nhìn sang bên thì ra là một ông già viết thư pháp, trên mặt đất bày la liệt những tờ giấy trắng có những con chữ ngoằn ngoèo bay bướm. Một bộ dụng cụ bói quẻ âm dương đặt ngay cạnh bên thân hình lom khom.

Cô lại quay nhìn trước sau xem còn ai khác ngoài mình không. “Ông hỏi cháu à? Cám ơn ông nhưng cháu không xem gì đâu.” Na vốn không tin những trò bói toán thế này. Nhưng mắc kệ lời cô nói, ông già vẫn cầm hộp quẻ xóc xóc những đồng tiền xu bên trong. Ba đồng tiền rơi ra, ông già khom lưng lần sờ lên những vạch chạm khắc trên đồng tiền. Rồi tay bấm bấm, miệng lẩm nhẩm những quẻ Càn, Khôn (trời đất, cha mẹ); Hàm, Hằng (tình ái, phu thê)... sau đó phán lên mấy câu Hán Việt mà Lệ Na chẳng hiểu gì. Biết cô không hiểu được những lời ẩn ý, ông già liền nói tiếp:

“Bể khổ hận sân, ái tình, bi lụy không khỏi tự nhiên. Bên hiếu bên tình nặng nhẹ tại tâm. Hợp hợp, tan tan bể sâu còn muôn nẻo trùng trùng. Thân tâm, ý niệm, sâu thương đều quy về một chữ chân tình.”

Lệ Na lắng nghe những lời phán của ông thầy bói, cô thấy ông lại xé đôi một mảnh giấy và bắt đầu viết lên đó bằng chiếc bút lông một từ chữ Nôm. “Tôi tặng cô một chữ chân này. Chân trong chân thành - khai thành tương kiến (đối xử thực lòng). Ghép lại được hay không hẵng chờ duyên phận.” Na cầm lấy mảnh giấy có chữ “chân” này, lòng bùi ngùi cô rút ít tiền lẻ đặt lên mặt đĩa hình nửa trắng nửa đen: “Con gửi ông một chút gọi là.”

Ông già đây đẩy chổi từ nhất định không nhận, ông nói chỉ xem giúp cô vì thấy mặt hoa da phấn mà nét mày lại hần sâu bi. ***

Xe chạy êm trên con đường cao tốc vắng vẻ, cảnh vật hai bên đường càng lúc càng xanh màu đồng nội. Vĩnh Uy đi tìm hai người quan trọng nhất của đời mình, anh chẳng biết rõ địa điểm nơi cô sẽ dừng chân. Vú Lan chỉ biết Lệ Na dự định đi theo hướng nào chứ chẳng rõ cụ thể sẽ đến những đâu. Vậy thì anh đành lao vào màn sương mờ phía trước, tìm kiếm bằng trực giác trái tim vậy. Vĩnh Uy không thể chờ đợi, từng phút từng giây phải đợi chờ sẽ đốt cháy lòng anh mất. Mỹ Hà sẽ báo lại nếu Lệ Na trở về.

Dừng nơi phố huyện đang những ngày phiên chợ sầm uất. Anh bước dọc theo dãy chợ hoa đủ màu sắc rực rỡ các loại: hồng đỏ, hồng phớt, lan chuông, đỗ quỳ... Hương thơm ngan ngát quánh đặc cả không gian. Anh đi tiếp theo con đường ngoằn ngoèo qua những hàng quán bắt mắt. Chợt Vĩnh Uy dừng lại trước ô

ngồi của ông lão bán chữ, có vài người đang nhờ ông viết những câu đối chúc thọ hay những câu châm ngôn dành treo trước cửa.

Anh đứng chờ cho vắng bớt người mới tiến lại hỏi thăm ông lão, anh quan tâm xem những ngày như này có nhiều người đến mua chữ không. Ông lão ngược nhìn lên thấy một người đàn ông còn trẻ, tướng mạo nét mặt đều người người sắc nét. Ông lão ngắm nhìn người khách thật lâu rồi khò khè hỏi anh ta có muốn mua chữ không.

Vĩnh Uy trả lời nhả nhận rằng anh cũng muốn một chữ, nhưng cũng chưa biết bảo ông viết cho chữ gì.

“Tôi sẽ tặng cậu một chữ duy nhất. Nhưng hãy nghĩ xem chữ gì thì thích hợp với cậu. Nhân, tâm, hay đức...”

“Tình.” Anh bật ra câu nói không suy nghĩ, hơi thấy đỏ mặt khi mình lại nghĩ ra một con chữ tầm thường đến vậy. Lẽ ra nên nghĩ đến một con chữ sâu xa, vọng trọng hơn mới phải.

Nhưng ông lão chẳng nói gì, cầm lên chiếc bút lông và bắt đầu những nét đầu tiên. Anh thấy lạ khi ông ấy không dùng một tờ giấy mà lôi ra một tờ giấy đã bị xé làm đôi.

“Của cậu đây! Tình trong tình không và tâm trầm (yêu trong sáng, đắm say).”

Vĩnh Uy cầm lấy tờ giấy gấp lại cẩn thận, anh rút ra tờ tiền mệnh giá lớn. Ông lão nhất định không cầm nhưng anh vẫn đặt lại đó rồi chào và bước đi.

Ông già còn nhìn theo bóng anh mãi đến khi khuất hẳn, đôi mắt già nua ánh lên những tia lấp lánh.

Vĩnh Uy tiếp tục thả bộ qua những gian hàng ngập đầy màu sắc tươi vui. Tiếng một người bán hàng chào mời anh mua những mặt đá hình thù đẹp mắt. Uy dừng lại ngắm nghía, cuối cùng anh bỏ ra số tiền chẳng đáng bao nhiêu mua hai chiếc mặt đá hình mặt trăng sáng lóa trong suốt. Cậu thanh niên bán hàng trầm trồ mãi về sự hào phóng của anh khi trả thừa cho cậu ta khá nhiều tiền mà không cần thối lại. Ôi nhưng người giàu, có là gì một khi người ta đã thích.

Mùi thơm lừng từ quán phở trước mặt khiến anh thấy cồn cào gan ruột. Phở Suối Nắng. Một cái tên thật ấm áp mang lại những điều may mắn.

**

Lệ Na chậm rãi đặt từng bước chân xuống mặt đất gai góc, lởm chởm sỏi đá bên dưới. Qua những đoạn mấp mô trơn trượt cô lại phải bám vịn vào những tàng cây lá um tùm mọc là là mặt đất. Đường quả thật khó đi, lại bé tí hìn, xe cô không thể qua lại. Đôi chỗ còn sụt lún do mưa xối lâu ngày. Lệ Na phải dò trước những đoạn nguy hiểm bằng chiếc gậy cầm trên tay, tay liên tiếp vuốt mồ hôi trên trán. Bé Bin ngồi trên lưng mẹ chốc chốc lại thắc mắc sao lâu đến thế mẹ.

Sau chặng đường dài vất vả với bao lần phải nghỉ chân giữa đường cuối cùng cũng thấy xa xa triền dốc thoải thoải hướng xuống. Đứng từ đây nhìn xuống đã thấy quang cảnh um tùm ngút ngàn, dòng suối lượn lờ như một dải lụa bạc len lỏi giữa những chạc cây. Các khóm hoa sắc sỡ đủ màu sắc nằm ven suối trải rộng nổi bật trên bãi cỏ xanh ngắt. Tâm trạng trở nên hứng khởi sau bao nhiêu những nhọc nhằn đã được đền đáp. Khung cảnh thật tươi đẹp nên thơ đúng như những lời kể. Bước chân gấp gấp nhanh nhẹn hơn, đường xuống dưới không quá dốc nhưng cũng găm đầy đá dăm. Sau nhiều lần bò bám và đôi lần suýt hụt chân, hai mẹ con cũng đặt chân xuống được bãi cỏ tươi mát dưới thung sâu. Nụ cười hạnh phúc dâng ngập khi được mơn tay lên những cánh hoa mỏng manh mà yêu kiều. Và nước suối dưới ánh mặt trời giữa trưa thì thật tuyệt vời, lấp lánh, lấp lánh đến chói cả mắt, nước trong veo nhìn sâu tận đáy. Những viên sỏi dưới đáy suối được ánh mặt trời chiếu rọi cũng trở thành màu ngũ sắc.

Lệ Na chụm hai tay hót nước cho hai mẹ con cùng uống, dòng nước mát lạnh chảy đến đâu khiến tâm thân dễ chịu đến đó. Sau khi đã thỏa thuê tận hưởng cảnh sắc tươi đẹp họ nằm xuống bãi cỏ, lim dim mắt mơ màng lắng nghe tiếng chim hót líu lo. Quảng thời gian êm ả lướt trôi, nắng đã nhẹ nhàng hơn, mây bông xốp lang thang đây đó. Na mở bừng mắt bật ngồi dậy, bé Bin không nằm cạnh cô mà đang nghịch ngợm với đồng sỏi cách đó một quãng. Lệ Na tiến đến phỉ phỉ bụi bặm trên quần áo trắng bé. “Con làm mẹ sợ hết hồn. Thôi, muộn rồi chúng ta đi thôi.”

“Ừ đâu! Con thích ở đây cơ.”

“Không được. Nếu đến tối sẽ không đi được con đường xấu kia đâu. Không chơi nữa!” Vừa nói Na vừa gạt đồng sỏi đá thẳng bé đang xếp ra.

“Aaaaaaaa. Mẹ làm hỏng hết rồi.”

Hai mẹ con lại bắt đầu một cuộc chiến giằng co; tiếng hét, tiếng quát, tiếng kêu la làm náo loạn cả khu rừng tĩnh mịch.

“Đừng có bướng. Mẹ để con một mình ở đây nhé, đêm đến ma quỷ sẽ bắt con để ăn thịt!” Vừa nói Na vừa quay mình bước đi nhưng thằng nhóc mặc kệ, nó cứ mãi mê với đồng đồ chơi thiên nhiên. Được một quãng cô đành quay lại.

Mặc những lời nịnh nọt, dọa nạt của mẹ thằng nhóc con vẫn ương bướng không nghe lời. Na định túm lấy nó thì thằng bé chạy, hai mẹ con đuổi bắt vòng quanh. Bé Bin thích chí cười khanh khách với trò đuổi bắt này, còn Na thì mệt đứt hơi đành đứng lại thở dốc. Thằng bé vẫn tíu tít mắt chạy, vòng lại liền bị mẹ nó đón đầu tóm được.

“A! Bắt được rồi nhé...” Lệ Na hai tay giữ chặt nó mà cũng không nổi, thằng nhóc khỏe gớm. Nó bám tay mẹ đu mạnh người lên khiến người cô chao đảo. Lệ Na không nhịn được bật ngửa đầu lên cười lớn.

Nhưng chợt nụ cười đông cứng trên khóe môi. Bàn tay buông thõng bé Bin xuống. Ánh mắt đóng băng trước thân hình cao lớn của người đàn ông mặc áo khoác trắng bám đầy bụi, chiếc quần jean làm nổi bật đôi chân dài. Anh ta cũng lặng im như hóa tượng nơi cuối con dốc, sâu trong đáy mắt như có ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội.

18. Chương 20

Chương 20: Chiều dịu ngọt

Đất trời trong phút chốc như ngừng quay, thời gian đã cô đọng trong một khoảnh khắc dài vô tận. Tâm trí trôi trảnh, ngả nghiêng. Tia mắt giao nhau như sợi tơ xoắn xuýt, thắt chặt.

Nỗi nhớ ủa về thét gào điên đảo, trái tim bị quặng quật đến thổn thức ngả lòng. Gặp rồi mới thấy nhớ nhau đến dường nào. Bao lâu rồi chúng ta không gặp? Một tháng, một năm hay hàng thế kỷ rồi? Xa cách mới đây mà như trùng trùng muôn kiếp.

Từng nét ngài, bờ mi, đôi môi. Vầng trán, góc hàm. Từng phân vuông cơ thể lay động trước gió như in hằn khắc sâu tâm hồn.

Nếu không có tiếng hét vang trời của nhóc Bin thức tỉnh có lẽ họ đứng nhìn nhau cho đến hết cuộc đời. Giọng nói trẻ thơ vang vọng gọi chú ơi, đôi tay dang rộng chạy ủa lại nhanh như một con sóc.

Vĩnh Uy cũng dang tay nhắc bổng thằng bé lên xoay vòng. Hai cha con hú hét ầm vang cả thung lũng trống vắng. Lệ Na quay lưng lại hai người đó, cô trầm tư nhìn xuống dòng suối đang róc rách chảy.

Anh liếc mắt nhìn về phía cô rồi lòi lòi mấy món đồ chơi mua từ khu chợ cho thằng bé chơi. Thì thầm bảo nó chơi ngoan, chú nói chuyện với mẹ một chút.

Vĩnh Uy tiến lại từ phía sau, anh rất muốn ôm chặt lấy cô trong vòng tay. Lệ Na cắt lời trước: “Sao anh biết mà đến đây?”

“Anh đi tìm em và con. Anh chẳng biết tìm nơi đâu cả. Nhưng quả là định mệnh luôn đem chúng ta lại gần nhau. Anh không ngờ lại sớm tìm được em như vậy.”

“Tại sao phải nhọc lòng đến thế?”

“Chỉ đơn giản em là tất cả của anh, anh không thể xa em được.”

Lệ Na thấy xao lòng, vậy là được rồi, sau bao tháng năm mòn mỏi yêu cũng nhận lại được sự đền đáp xứng đáng. Chỉ vậy là được rồi. “Cảm ơn anh, vì tất cả. Nhưng chúng ta chấm dứt ở đây thôi. Em muốn linh hồn cha em được yên nghỉ.”

“Lệ Na!” Anh chạm tay lên vai kéo cô quay lại đối mặt với mình. “Em nghe này! Anh biết tội lỗi của anh rất lớn. Nhưng hãy để anh chuộc lại lỗi lầm với cha em được không? Bằng cách... trao lại linh hồn của mình cho đứa con gái mà ông thương yêu, mang lại hạnh phúc suốt đời cho đứa con gái mà ông thương yêu. Không, không chỉ vậy. Tất cả, tất cả sự sống này trong anh... thuộc về em. Em hiểu ý anh chứ?”

Nước mắt tuôn thành dòng, cô thấy lòng xáo động ghê gớm nhưng vẫn không dám chấp nhận: “Không được đâu!”

“Ba em sẽ không yên lòng nơi an nghỉ nếu em cứ sống trong dằn vặt, đau khổ. Nếu không hãy coi như vì con chúng ta đi! Em không thể để thằng bé chịu thiệt thòi hơn nữa. Vì con và... vì anh.” Uy nắm chặt vai cô, giọng tràn ngập cảm xúc chân thành từ tận đáy lòng. Lệ Na bật lên tiếng thốn thức lớn hơn, cô khóc như một đứa trẻ, khóc cho thỏa thuê, vội bớt nỗi niềm.

Vĩnh Uy ôm chặt lấy Lệ Na, anh đưa tay vuốt lên tóc cô thì thầm: “Anh sẽ không để em phải rơi nước mắt nữa!”

Tiếng nức nở nghẹn trong lồng ngực mạnh mẽ, giọt nước mắt mặn chát thấm xuyên qua lớp áo ngấm thẳng vào trái tim anh. Vĩnh Uy càng vòng tay ôm cô chặt hơn nữa, như sợ chưa đủ sức mạnh để thể hiện che chở và yêu thương.

Ánh đèn chẳng dọc con đường từ cổng lớn đến bậc thềm ngôi biệt thự. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần suốt bao ngày qua vậy mà Lệ Na vẫn không ngừng lo âu, hồi hộp. Vĩnh Uy nắm nhẹ tay, mỉm cười trấn an vậy mà cô vẫn thấy run. Đương nhiên là bất cứ cô gái nào khi ra mắt gia đình nhà chồng tương lai như cô cũng có tâm trạng như vậy cả. Lệ Na hít sâu thở đều để điều hòa tâm lý. Chỉ có bé Bin là vô tư, từ bé đến giờ đây là lần đầu tiên cu cậu thấy một ngôi nhà to lớn đẹp để thế này nên vô cùng vui sướng.

Tâm trạng bà Ngọc Kim cũng không khá hơn, những ngày qua bà đã âu sầu héo hon biết bao nhiêu vì thằng con ngỗ ngược không vâng theo ý bà. Nó đã khiến bà phải cam chịu trong sự không đồng tình. Bà Ngọc Kim định bụng sẽ tỏ rõ cho cô gái kia biết thái độ của bà. Không phải cứ muốn bước chân vào gia đình này là được. Lại còn thằng nhóc nữa. Không biết nó ra sao nhưng cũng vì nó mà bà phải khuất phục thế này đây.

Con bé giúp việc vừa chạy vào báo cậu đã đưa khách về. Bà Ngọc Kim chỉnh trang lại quần áo đầu tóc, ngồi nhấp nhồm như có lửa đốt. Nhưng cuối cùng mọi chuyện lại không theo những gì bà đã lường tượng, những câu nói thực hành từ trước chẳng có cơ hội để đem ra tỏ rõ vị thế.

Tiếng bước chân chạy huỳnh huých từ bậc thềm lên đến tiền sảnh, rồi tiếng léo nhéo, tiếng quát gọi. Và sau đó hiện diện trước cửa phòng khách lớn là hình dáng một đứa bé miệng há ra, mắt mở to nhìn quanh quất trong phòng rồi quay nhìn chăm chú vào bà đang ngồi thẳng lưng trên ghế sa lông. Bà cũng bất ngờ không kém thằng nhóc.

Bé Bin chạy ù lại bên bà như cơn lốc tí hon, nó nhảy tót lên sa lông, chạm đôi tay nhỏ xinh lên mặt dây chuyền mà bà đang đeo trên cổ. “A cháu cũng có viên đá giống bà đấy!”

Bà Ngọc Kim ngạc nhiên ngấm ngứa thằng bé, ôi dường như bà đang quay trở lại quãng thời trẻ năm xưa khi thằng Uy còn bé, kia khuôn mặt thon dài, đôi lông mày rậm trên sống mũi thẳng, môi hơi cong cong thì thoáng nhếch lên.

Liên ngay sau đó mẹ thằng bé cũng chạy vào, hai bàn tay vẫn đang cầm túi quà nghiến nổi cả gân guốc lên. “Nè! Con không có phép tắc gì cả!”

Chợt Na khựng lại, cô rói rít xin lỗi bà Ngọc Kim, hai tay khép nép, chiếc nhẫn kim cương lấp lóa trên ngón tay áp út, đầu hơi cúi vì ngượng. “Cháu chào bác! Cháu rất xin lỗi ạ! Bác thông cảm, thằng bé không hiểu

chuyện.” Cô khẽ đưa tay vẫy vẫy, miệng thì thầm: “Con lại đây nhanh lên!”

“Không sao!” Bà Ngọc Kim nắm Lệ Na từ đầu đến chân, trông cũng khá đầy, xinh tươi trẻ trung. Phải tội hơi gầy. Lại quay nhìn thẳng bé con. “Đây là con trai cô?”

Lệ Na dạ khẽ. Ngay khi đó Vĩnh Uy bước vào, anh bật cười thích thú, thằng nhóc này quả là đặc biệt, bất cứ hoàn cảnh nào nó cũng thích nghi ngay lập tức.

“Con trai! Đây là bà nội con đấy. Mau chào bà đi!” Vĩnh Uy nói.

“Bà nội!”

Tiếng gọi bà nội nghe mới thân thương tình cảm làm sao, bà Ngọc Kim thấy bồi hồi xúc động, đã từ lâu rồi bà mong có được đứa cháu để yêu thương chăm bẵm biết bao. Vậy mà giờ đây điều đó đã trở thành sự thật rồi sao? Đưa tay xoa má thằng bé bà mỉm cười: “Ngoan lắm!”

Vĩnh Uy hỏi: “Ba con đâu hả mẹ?” “Ông ấy còn trong phòng làm việc đó.”

“Vậy con dẫn Lệ Na lên chào ba đã.”

“Ừm, thằng bé cứ để đây mẹ trông. Nhanh còn xuống ăn, mọi thứ chuẩn bị xong hết rồi!” Dẫn con xong bà lại quay sang trò chuyện với thằng bé.

Ông Vĩnh Thụy ngả đầu lim dim trên chiếc ghế da to trong phòng làm việc khi tiếng gõ cửa phòng vang lên.

“Vào đi!”

Vĩnh Uy mở cửa, tay trong tay với người con gái đang e lệ bước vào. “Ba! Con đã về. Con đưa cô ấy về rồi đây. Đây là Lệ Na thưa ba!” Anh quay sang nhìn cô tròng trành: “Em! Đây là ba anh.”

Lệ Na cất tiếng dịu dàng chào ông Thụy.

Trong khoảnh khắc mà khuôn mặt cô lọt qua vòm nhãn của ông thì đất trời như sụp lún quay cuồng, trái tim đã chết bấy lâu bỗng nảy mạnh một nhịp tê dại. Hình bóng diễm lệ, yêu kiều xưa cũ nay ủa về tái sinh trong thân hình mảnh mai đứng trước mặt ông kia. Bao nhiêu ngọt ngào, cay đắng, bao nhớ nhung dần vạt cùng hòa lẫn trong sự xốn xang.

Ông Vĩnh Thụy đứng bật dậy, tấm thân luôn vững chãi diễm nhiên nay bỗng run rẩy khó kìm nén.

Vĩnh Uy và Lệ Na ngạc nhiên trước biểu hiện kì lạ của ông. Nhưng rồi ông Thụy lắc mạnh đầu tỉnh trí lại, không phải, không phải là người con gái ấy. Cô gái này chỉ hao hao giống mà thôi. Trên đời này việc người với người giống nhau cũng không quá lạ. Nghĩ vậy ông lấy lại vẻ diễm tĩnh ngồi xuống.

“À không sao ta chỉ đau đầu một chút thôi! Được rồi, hai đứa cứ xuống trước đi, ta sẽ xuống sau!”

“Ba không sao chứ ạ?” Vĩnh Uy hỏi đầy quan tâm.

Ông Vĩnh Thụy gạt đầu để con yên tâm, ông thực sự muốn một mình để có thể bình tâm lại.

Lệ Na chào ông rồi theo anh bước ra, biết ông Thụy là nguyên nhân chính khiến ba cô phải nuốt hận mà chết vậy mà sao khi nhìn thấy dáng vẻ già cỗi tiều tụy của ông ấy khi này cô lại không thể giận nổi. Dáng vẻ trầm ngâm cô độc mà day dứt ám ảnh ấy khiến cô thấy buồn ngủi cảm giác xót thương.

Họ ngồi quây quần vui vẻ trong phòng ăn sang trọng sáng rực rỡ, không gian tràn ngập một màu vàng óng thanh lịch. Chiếc bàn dài bằng gỗ quý cắm lai màu nâu hồng được bày biện đẹp mắt các món ăn tinh tế, dọc giữa bàn là các giá nến lung linh chiếu rọi, những đĩa hoa tươi bày xen kẽ tạo cảm giác dễ chịu.

Vĩnh Uy, Lệ Na và bé Bin ngồi một bên, bà Ngọc Kim ngồi đối diện còn ông Thụy thì ngồi chính giữa đầu bàn.

Thấy ông Thụy chẳng ăn gì mấy, Vĩnh Uy với âu xúp gà múc cho ba rồi rắc thêm nhiều tiêu. Bé Bin thấy vậy đứng hẳn lên ghế, miệng bô bô: “Ba ơi chúng ta không ăn tiêu cơ mà?”

Lệ Na giật áo con, rít lên: “Ngồi xuống ngay, sao con vô lễ thế!”

Uy bật cười: “Ba lấy cho ông. Ông có thể ăn nhiều tiêu con ạ.”

“Ồ! Thằng bé cũng không ăn được tiêu sao? Ta cũng vậy.” Bà Ngọc Kim nói giọng phấn khởi.

Lệ Na trả lời: “Nhóc con có rất nhiều thứ không ăn được ạ. Cháu đến một vì tính khảnh ăn của nó.” Cô kể ra hàng tràng những món ăn mà thằng bé không thích hoặc không thể ăn.

Bà Ngọc Kim lại ồ lên lần nữa: “Khẩu vị y chang Vĩnh Uy và ta. Bín, cháu sang đây ngồi với bà.”

Thằng bé chạy tốt sang ngồi bên cạnh bà.

Vĩnh Uy lại tiếp thêm hai món ẹ rồi quay sang Lệ Na anh xúc món bún thịt bò hầm cốt dừa cho cô: “Món ưa thích của em đây!”

Lệ Na thì thầm nhỏ nhẹ: “Anh ẹ em!”

Anh cười cười nói với ba mẹ: “Cô ấy rất thích những gì liên quan đến sữa dừa.”

Ông Thụy ngạc nhiên nhìn Lệ Na.

Bà Ngọc Kim nhìn chồng rồi nhìn Lệ Na. “Kì lạ thật. Bác trai cũng rất thích cái món sữa dừa ấy. Lại còn các loại đậu nữa.”

Lệ Na cũng ngạc nhiên không kém, các món đậu luôn là sở thích của cô.

Mọi người đều trầm trồ về sự giống nhau giữa những người ngồi đây. Cuộc nói chuyện rôm rả hướng về chuyện khẩu vị và ẩm thực. Trong bữa ăn bà Ngọc Kim có hỏi về chuyện gia đình của cô, Lệ Na thành thực trả lời tất cả. Vĩnh Uy thì không muốn mẹ nhắc đến chuyện đó. Ông Vĩnh Thụy chỉ trầm ngâm lắng nghe mọi người, đôi lúc hưởng ứng bằng tiếng cười nhỏ nhẹ giống như tiếng thở hắt hơn. Bé Bín thì giờ đã chuyển lên ngồi cạnh ông ở đầu bàn, thằng nhỏ là trung tâm của tiếng cười vui vẻ.

Khi Vĩnh Uy đã đưa hai mẹ con Lệ Na ra về còn lại ông Vĩnh Thụy và bà Ngọc Kim. Mỗi người một tâm trạng. Lệ Na thấy thật nhẹ nhõm khi mọi chuyện đều vui vẻ thoải mái, cô không ngờ cha mẹ anh lại dễ chịu đến vậy. Trước khi gặp họ cô cứ tưởng đâu họ rất bề trên và khó gần, nhưng tiếp xúc rồi cô lại thấy như người thân của mình. Bà Ngọc Kim cảm thấy khá hài lòng, thằng bé đích thực là thằng cháu đích tôn mà bà mong muốn. Cô con dâu tương lai có vẻ còn trẻ dại xốc nổi nhưng không sao, bà sẽ bảo ban dần dần. Điều quan trọng nữa mà bà nhận thấy, đó là từ bé đến giờ chưa khi nào bà thấy con trai cười nhiều như hôm nay. Nhìn nó rất hạnh phúc. Bà cũng chỉ mong cho con điều đó thôi.

Ông Thụy lại xao xuyến theo một tâm trạng khác, cô gái trẻ này càng nhìn càng giống người cũ của ông quá đỗi, dù chuyện quá khứ đã trôi qua lâu rồi nhưng vẫn không khỏi ngậm ngùi. Nhưng có một điều chắc chắn đó là ông thấy rất có thiện cảm với cô bé này. Nhìn dáng gầy mong manh của nó ông cũng thấy xót thương như thương con mình vậy. Dù sao thì cũng chính ông đã gây nên phần nào nỗi khổ cho nó. Thôi thì để con ông nó bù đắp vậy.

Chiều dịu ngọt. Anh và cô. Lưng dựa lưng, vai dựa vai. Cùng tận hưởng quãng thời gian êm ả bên nhau. Vĩnh Uy ghi chép một số văn bản liên quan đến công việc, còn Na thì lập kế hoạch cho các sản phẩm mới, cặp nhăn cười trên hai bàn tay lay lắt chuyển động theo cây viết. Đĩa bánh sữa to sụ để bên cạnh hai người.

“A.. A.” Lệ Na nhón lấy một chiếc bánh với tay ra sau, đưa sát tận miệng anh.

Vĩnh Uy “a” một tiếng cô liền nhét nguyên chiếc bánh cho anh, Lệ Na thích chí: “Hi hi. Giờ anh thấy bánh có cảm xúc gì?”

Miệng ngòm ngòm anh nói: “Vẫn... thế.”

“Thế là sao?”

“Thì là vẫn hí hớn như thế.”

Lệ Na phụng phịu: “Sao cái nào cũng thế. Khi làm bánh em có rất nhiều cảm xúc mà?”

“Đáng nhẽ anh không nên nói cho em biết. Để giờ anh khổ sở thế này đây!”

“Hừ. Ăn bánh do em làm lại là cực hình ư? Anh thật đáng ghét! Thế anh có biết, cứ bắt em nghe hoài, nghe lại tiếng đàn của anh cũng cực lắm không?”

“Anh không thể làm được việc là vì em đấy!”

“Anh thì lúc nào cũng công việc, công việc. Thảo nào mà khô khan, thiếu lãng mạn thế.”

Vĩnh Uy đáp trả: “Anh chỉ có thể lãng mạn với những cô gái ngọt ngào thôi.”

“Em không ngọt?”

“Không! Em rất chua.”

Lệ Na giận dỗi thở hắt một tiếng, không thèm nói thêm tiếng nào cố bật mình dậy ngồi quay mặt ra phía hồ.

Anh liếc nhìn cô cười mỉm.

“Cười gì mà cười.” Cô nói với vẻ mặt hằm hằm giận dỗi.

Vĩnh Uy càng hình hích cười to hơn: “Anh cười vì trông em rất ngố.”

Đến lượt Lệ Na bật cười lớn, cười đến rũ người: “Ha ha. Anh nghĩ lại xem ai mới ngố. Nếu không có người nói hộ chắc đến ngày tận thế anh cũng không nhận ra con trai mình.”

“Đơn giản thôi. Anh không nhận ra con trai mình, nghĩa là không nhận ra khuôn mặt chính mình. Bởi anh đâu có suốt ngày soi gương tự mãn như em.”

Lệ Na mím môi phồng má: “Á! Anh thật là... Duy Khang nói không sai tí nào. Anh vừa xấu tính vừa kém lịch thiệp mà.”

Đến Vĩnh Uy thấy tức tối: “Sao em lúc nào cũng Duy Khang, Duy Khang thế? Có cho cậu ta bắt chước cả đời cũng không theo kịp anh được.”

Lệ Na le lưỡi làm mặt xấu: “Xí. Ai mới tự mãn đây. Nói cho anh biết Duy Khang quả là một chính nhân quân tử, rất rất hoàn hảo.”

“Con mắt nhìn người của em chỉ đến thế mà thôi. Thế nào mà em cho là hoàn hảo. Nóng cạn.”

“Này!!! Anh vừa phải thôi nhé. Sao cứ nói em thế này thế nọ.”

“Thì tại ai?”

Tiếng đáp qua đáp lại cuốn trôi theo cả một buổi chiều dài.

19. Chương 21

Chương 21: Những món quà tuyệt diệu

Sắc diện mờ nhạt, ánh mắt mơ màng bao phủ một lớp băng giá nhưng Kiều Diễm vẫn cố tỏ ra nhẹ nhàng: “Bác à? Lễ nào anh ấy đã vậy bác lại cũng mất lý trí theo.”

Bà Ngọc Kim vẫn dịu hiền nắm chặt lấy tay cô: “Bác biết con rất buồn, bác cũng vậy. Không có diễm phúc có con làm con dâu bác cũng đau lòng lắm. Nhưng biết sao được, sự đã như vậy thì bác cũng đành chịu.”

Một phút im lặng, những lời nói của bà như lưỡi dao thọc tận đáy tim cô, nét mặt càng lúc càng hằn sâu nỗi bi phẫn.

Bà lại cười nói tiếp: “Không biết cháu đã nhìn thấy thằng bé chưa nhỉ? Nó giống y chang thằng Uy hồi bé.”

Đến đây thì Kiều Diễm không thể chịu đựng thêm được nữa, nỗi căm giận ghê gớm như sắp bùng nổ. Cô ta muốn hét lên thật lớn, muốn rửa xả người đàn bà trước mặt vì theo như ý cô ta thì đó là sự phản trắc

đáng ghê tởm nhất của bà. Cô ta muốn lao vào cầu xé để xả hết nỗi phẫn nộ. Toàn bộ tâm trí và thể xác cũng quay cuồng đảo điên.

Nhưng rồi cô ta kìm nén, ép chặt mọi cảm xúc lại. Chỉ giật nhẹ bàn tay của mình về. Đứng lên với lấy chiếc túi xách. Trước khi rời đi còn buông một câu nói nghe vô cùng ớn lạnh:

“Bác sẽ phải hối hận về những quyết định của mình!”

Chiếc xe Limousine đen bóng thân dài sang trọng đỗ xích ngay trước quán An An, người tài xế vội vàng xuống mở cửa xe. Ông Thụy bước xuống, chỉnh trang lại vạt áo rồi bước theo sau người lái xe đã tiến lên trước mở cửa quán.

Lệ Na rất bất ngờ và bối rối khi thấy ông Thụy đến tận đây, vội chạy lại chào hỏi nhưng vẫn luống cuống chân tay mãi hồi lâu mới sức tỉnh mới ông đến ngồi vị trí trang trọng bên hồ.

Yên vị bên chiếc ghế bông tròn êm ái, ông cười nhẹ trấn an: “Không phải căng thẳng. Ta đi ngang qua đây tiện rẽ vào. Dù sao chúng ta cũng sắp là người một nhà, quan tâm cũng là việc đương nhiên.”

Na cười bên lên. “Dạ. Thời tiết có vẻ bức bối, cháu pha cho bác một cốc Mojito nhé!”

“Được!” Ông gật đầu.

Chốc sau Lệ Na bưng ra một ly cocktail với màu trắng ánh xanh của những lát chanh, cô nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt ông rồi khép nép đứng bên. Ông Thụy nói cô hãy ngồi xuống, Lệ Na mới dám ngồi xuống đối diện với ông.

Một hương vị đậm chất Cu Ba, mát lạnh của chanh tươi với chút the nồng của bạc hà tạo cảm giác vô cùng dễ chịu và một chút gay gắt khe khẽ khi trôi qua cuống họng nằm lắng dịu trong thực quản. Nhìn cô gái ngồi trước mắt ông lại càng thấy nhiều điểm giống với người xưa, từ đôi tay vạm vỡ xoắn khi bối rối đến nét mặt tươi trẻ trong sáng.

Ông Thụy rất quan tâm đến cuộc sống của cô trước kia. Na cũng mở lòng tâm tình, cô như nhìn thấy lại người cha của mình với những sợi tóc đốm bạc vì những mưu sinh bộn bề. Cô thấy một tình cảm thân thương triu mến với người cha chồng tương lai này như đối với người cha đã khuất. Dù ông đã làm sai những gì, đã mang lại thương tổn cho cha cô như thế nào thì cô vẫn nguyện sau này sẽ chăm sóc ông chu đáo. Bởi cô tin rồi ông cũng chẳng sung sướng gì với những việc mình đã làm.

Cuộc chuyện nào rồi cũng đến hồi văn, ông Thụy càng lúc càng thấy cô bé này có nhiều điểm chung với mình, họ cảm thông và rất hợp chuyện mặc dù cách nhau cả một thế hệ. Từ chuyện chăm lo, dạy bảo con cái đến những lo toan trong các mối quan hệ xã hội. Hay đặc biệt như cả cô và ông đều thích cái cảm giác cân bằng trạng thái, không ưu tư, không suy nghĩ, chỉ đơn giản là thả hồn tự do. Nhưng thời gian không cho phép, giờ ông phải đi rồi.

Lệ Na theo tiễn ông. “Thưa bác. Khi nào rảnh bác nhớ ghé chơi. Tiếc quá bác phải đi vội, nếu biết bác đến chắc bé Bin rất vui.”

Ông Thụy đứng trước cửa xe đang mở sẵn, nói: “Ừm. Mai nhớ cho thằng bé về. Bà ấy cũng rất nhớ nó.”

“Dạ!”

Vừa khi đó một người phụ nữ trung tuổi, dáng vẻ đầy đà, tay xách nách mang đủ thứ tiền gần lại nhìn ngắm xung quanh.

Na hỏi khê: “Chào bác! Bác hỏi gì ạ?”

Người phụ nữ nhìn chằm chằm cô không rời, có vẻ ngạc nhiên lắm, tiếp đó lại quay sang nhìn ông Thụy thì càng sững sốt, ôi một tiếng, đánh rơi túi đồ.

Trong khi Lệ Na và ông Thụy còn chưa hiểu chuyện gì thì thấy Mỹ Hà ào ra từ quán, cô hét thật lớn: “Mẹ. Ôi mẹ của con!”

“A! Con gái của mẹ!” Hai thân hình núc ních của hai mẹ con ôm chầm lấy nhau xoay vòng, nỗi mừng rỡ ửng hồng lên trên nét mặt cả hai. Ông Vĩnh Thụy khẽ hắng giọng định bước lên xe thì mẹ Mỹ Hà gọi giật lại:

“Khoan đã. Ông gì ơi! Mạn phép cho tôi hỏi có phải là ngài chủ tịch Cao Vĩnh Thụy đấy không ạ?”

Ông Vĩnh Thụy khá bất ngờ, nhìn lại thì thấy người phụ nữ này ông chưa từng quen biết cũng như có bất cứ liên quan gì.

Mẹ Hà nói tiếp: “Ngài còn nhớ cô Minh Thùy không ạ?”

Cả Lệ Na và Mỹ Hà đều thấy cái tên chẳng có chút gợi mở gì cả. Nhưng ông Vĩnh Thụy thì sững sờ, mọi cử động của ông đều ngưng bật. Đôi mắt mở lớn rồi mất đi vẻ tỉnh tại hằng ngày, nhìn chòng chọc vào người đàn bà vừa nhắc đến cái tên đấy.

Ông Vĩnh Thụy và bà Mỹ Dung ngồi trong một quán café khác. Bà Dung cố thu nhỏ lại thân hình của mình chừng nào tốt chừng ấy, đối diện với người đàn ông uy nghiêm quý phái này, bà thấy mình vừa kém cỏi vừa thấp hèn.

Bà Dung cười thiện cảm: “Dạ, chắc ngài rất thắc mắc vì sao mà bao năm rồi tôi vẫn nhận ra ngài khi mà chúng ta chưa gặp nhau bao giờ. Vì hồi đó cô ấy lúc nào cũng kề cận bên mình tấm ảnh của ngài. Cứ ngấm hoài, ngấm hoài nên đâm ra tôi cũng quen mắt lúc nào không hay.”

Ông Thụy chợt thấy nhói tim khi nghe những lời kể của bà Dung, cố lảng mình vào câu nói ít liên quan hơn: “Bà cứ xưng hô tự nhiên!”

Nhưng làm sao bà Dung có thể xưng hô khác đi khi bà thấy người đàn ông này quá đỗi thanh cao. Gần 60 rồi mà trông ông ấy vẫn rất phong độ, thảo nào mà người bạn thân thiết cùng trọ của bà năm xưa cứ mê mẩn đến điên dại.

“Dạ, ngài cứ để tôi tự nhiên. Khi này cũng vì trông cô gái đứng cạnh ngài giống Minh Thùy quá, ký ức tràn về nên mới nhận ra ngài nhanh đến vậy.”

Ông Thụy gật gù: “Phải. Quả là rất giống. Cô ấy sắp trở thành con dâu của tôi.”

“Ồ vậy sao? Nhưng nhìn cô ấy giống Minh Thùy quá, tôi cứ liên tưởng...”

“Ý bà là sao?”

“Thật ra thì... chuyện này cô ấy đã giấu kín, chỉ rất ít người biết...” bà Dung trước còn ngần ngại. “Thôi thì chuyện cũng qua lâu rồi, để tôi nói cho ngài biết vậy.”

Ông Vĩnh Thụy đan hai tay vào nhau chờ nghe.

“Một tháng sau khi bỏ làm chỗ ngài cô ấy mới biết mình mang thai. Đứa con là của ngài. Tôi khuyên nhủ mãi, bảo là nhất định phải nói ra nhưng cô ấy không chịu, nói là không thể làm ảnh hưởng đến ngài thêm nữa, cô ấy sẽ nuôi con một mình. Ngài cũng biết tính Minh Thùy rồi đó...”

Cơn đau bất ngờ lan mạnh và bóp nghẹt lấy lồng ngực ông. Nỗi xót thương, buồn khổ dâng ngập làm tái tê cả cõi lòng. Bà Dung nói tiếp: “Một hôm cô ấy đột ngột rời đi, tôi cũng chẳng biết đi đâu. Bằng một thời gian mới nhận được thư của cô ấy, trong thư cô ấy nói sẽ lấy chồng, người đàn ông đó cũng chấp nhận đứa con không phải của anh ta. Minh Thùy nói rằng cô ấy cắt liên lạc vì muốn xóa bỏ hết chuyện quá khứ để sống một cuộc đời mới. Tôi cũng tôn trọng quyết định của cô ấy, theo như ý tôi thì cũng chỉ vì đứa con, chứ cô ấy không khi nào có thể quên ngài được. Bản thân tôi thì lúc nào cũng nhớ đến Minh Thùy, đẹp người, đẹp nét mà lại bạc phận.” Ngừng lời, bà thấm thấm giọt nước rỉ ra nơi khóe mắt.

Bàn tay thon dài với những nếp nhăn đã ngày một nhiều theo năm tháng đông cứng lại, gân tay nổi cộm lên trên nền da ngả màu. Đưa tay với lấy tách café nhưng rồi ông lại buông ra, rút tay về bởi những ngón tay chợt run mạnh.

Ông Thụy buông tiếng thở dài kèm theo câu nói khàn đặc: “Tôi thật có lỗi với Minh Thùy. Từ sau ngày đó bà không có tin tức gì của cô ấy nữa sao? Trong thư cô ấy có viết bất cứ thứ gì có thể gợi mở không?”

“Không ạ! Lá thư đó tôi vẫn giữ, lâu lâu cũng lôi ra đọc nhưng không thấy có điều gì có thể tìm ra nơi cô ấy sống cả. Nhưng vừa này...”

Ông Thụy hiểu câu ám chỉ này, một nỗi lo sợ mơ hồ khiến mồ hôi rịn trán nhưng ông gạt đi ngay, không thể nào... “Không phải đâu. Chỉ là người giống người mà thôi. Tôi đã điều tra rất kỹ về Lệ Na rồi. Ba là Thái Ngọc Hòa mẹ là Phạm Lệ Dương, người tên Lệ Dương đã mất rất lâu rồi, có điều là không hề giống với nhân thân của người chúng ta quen.”

“Lẽ nào ngài cũng từng tỏ ý nghi ngờ?”

Ông cười khan một tiếng. “Tính tôi là vậy, người sắp trở thành con dâu, người sẽ bước chân vào gia đình tôi thì tôi cần phải biết cận kề nhân thân của người ấy.”

Sau cùng mọi chuyện đành gác lại tại đó, trước khi đi ông Thụy có sai người lái xe chuẩn bị cho bà một chút quà gọi là cảm ơn những quan tâm của bà dành cho Minh Thùy và cả ông. Họ chia đôi hai hướng đi và mang theo nhiều tâm trạng, bà Dung thì cứ mãi phân vân về cô gái Lệ Na liệu có liên quan đến Minh Thùy không.

Ông Vĩnh Thụy thì chìm trong tuyệt vọng với dĩ vãng đã trôi xa.

Sinh nhật Lệ Na.

Chỉ là bữa tiệc nhỏ đơn giản với những người thân thiết nhưng không khí rất đầm ấm và vui vẻ.

Vú Lan tay bưng chiếc bánh sinh nhật cỡ đại, miệng hét vang tránh đường. Bà đặt khay bánh xuống mặt bàn, vênh mặt nghe mọi người trầm trồ tán dương tài nghệ của bà càng ngày càng tăng. Chiếc bánh trắng thơm ngậy mùi sữa với lớp socola phủ xen kẽ, hàng chữ Chúc mừng sinh nhật Lệ Na tròn 21 tuổi được viết bằng kem dâu ngọt sánh mịn.

Bé Bin vỗ tay bôm bốp, nó muốn được ném ngay miếng bánh gato bông xốp trộn đầy hạnh nhân kia nhưng mọi người đều nói không được, hôm nay mẹ mới là nhân vật chính, thằng bé hơi phụng phịu một chút nhưng rồi nó nghĩ thôi được nhường mẹ một lần vậy.

Duy Khang giúp Lệ Na cắm đủ 21 cây nến xung quanh chiếc bánh. Xong xuôi Mỹ Hà chạy lại tắt hết đèn, chỉ còn lại ánh nến lung linh ẩn hiện lay động trên những khuôn mặt từng bừng quây xung quanh. Mỹ Hà bắt nhịp để mọi người cất tiếng hát bài hát sinh nhật độc nhất vô nhị suốt bao thế kỷ nay Happy birthday to you, Happy birthday to you...

Khuôn mặt Lệ Na ửng hồng trong ánh nến, môi nở nụ cười hạnh phúc cùng hát bài chúc mừng sinh nhật mình. Cô thấy rất cảm động, đã lâu rồi mới lại có một ngày sinh nhật tuyệt vời như hôm nay. Bài hát kết thúc, mọi người yêu cầu cô hãy ước và thổi nến đi. Lệ Na chấp hai tay, mắt lim dim lẩm nhẩm cầu nguyện, sau đó đặt tay giữ chiếc váy xanh lơ cúi mình thổi phù từng ngọn nến một.

Ánh đèn được bật lại sáng trưng, tất cả vỗ tay rần rần và bắt đầu thay nhau gửi đến cô những lời chúc tốt đẹp nhất. Bắt đầu từ mẹ con Mỹ Hà, vú Lan, rồi đến Duy Khang, bé Bin, Vĩnh Uy đứng sát bên Lệ Na thay lời chúc bằng nụ hôn vào má khiến cô đỏ bừng mặt lườm anh một cái. Tiếng cười vang lên giòn giã.

“Cảm ơn, cảm ơn tất cả mọi người!” Lệ Na luôn miệng nói cảm ơn.

Họ cùng chạm ly uống mừng và chúc sức khỏe lẫn nhau, sau đó mỗi người một cặp trò chuyện. Bà Dung và vú Lan như gặp bạn tri kỷ lâu ngày luôn miệng kể những chuyện ngày xưa ngày xưa. Lệ Na và Mỹ Hà thì thăm với nhau chuyện của riêng những cô thiếu nữ mà thôi. Vĩnh Uy và Duy Khang vẫn vậy, chọc ngoáy, đả kích và trêu đùa lẫn nhau. Chỉ có riêng bé Bin là một mình với đồng đồ ăn to sụ.

Sau cùng đến phần trao quà, mọi người lại tập trung lại. Bé Bin đòi phải mở quà của nó trước tiên.

“Được, để mẹ xem bé Bin tặng mẹ thứ gì nào.” Lệ Na bóc lớp giấy lụa hoa mịn bên ngoài, bên trong là hộp chữ nhật dẹt, đựng trong đó là một tập tranh. Bé Bin ưỡn ngực tự hào vì tất cả đều là do nó tự vẽ.

“Oa! Con mẹ giỏi quá đi. Để mẹ xem nào...” những bức tranh với màu sắc loang lổ không rõ, những hình người xiên vẹo, hòa với phong cảnh lơ mơ tạo thành một mớ hỗn độn nghịch mắt (rất dễ nhầm lẫn với tranh

trừu tượng). Lệ Na cố lắm mới không ôm bụng cười bò. Ôm chặt lấy con trai thơm mạnh lên hai má nó. “Cảm ơn con yêu của mẹ! Ý nghĩa quá đi mất.”

“Thấy chưa con trai. Nếu không nhờ ba sửa giùm thì mẹ con sẽ khóc thét vì những bức tranh quái đản của con mất.”

Lệ Na miệng vẫn cười nhưng mắt sắc như một lưỡi dao. “A hóa ra có cả công sức của anh nữa cơ đấy. Em sẽ cảm ơn anh sau.”

Nói rồi quay phắt lại, cô với lấy chiếc hộp nhỏ nhắn xinh xắn, chầm nơ to choán hết phân nửa. Màu sắc chiếc hộp tinh tế mà nhẹ nhàng. Na đoán ngay đó là quà của Duy Khang. Rút chiếc nơ và nhấc nắp hộp ra, hiện lên bên trong là đôi khuyên hình lá non màu xanh đậm bằng ngọc Olivin - là loại đá quý biểu tượng cho lòng nhiệt tình, tiếng tăm và sự thanh cao của phẩm giá - được thiết kế cực kì tinh xảo nổi bật trên nền lót nhung màu trắng.

Mọi người đều lóa mắt trước vẻ đẹp duyên dáng của món đồ. Là con gái ai mà không say mê những thứ trang sức long lanh và bắt mắt thế này, hơn nữa đôi khuyên còn như gây cho người nhìn nó một sức cuốn hút lạ kì, giọng nói của Na đượm vui thích: “Cảm ơn anh. Em rất thích. Đẹp lắm!”

Duy Khang cũng thấy vui. “Em thích là anh vui rồi. Loại ngọc này có khả năng cân bằng cảm xúc, chữa lành những tổn thương tâm hồn. Đeo nó bên mình, em sẽ luôn cảm thấy thoải mái.”

Vĩnh Uy bật hỏi: “Cậu tặng khuyên tai cho vợ tôi là ý gì vậy?”

“Theo cậu thì là ý gì?”

Lệ Na can: “Kệ anh ấy đi ạ. Dù anh tặng thứ gì anh ấy cũng không vừa lòng đâu!”

Đôi môi hơi trề ra, Vĩnh Uy lẩm bẩm những lời như có gì ghê gớm đâu, bình thường thôi. Tiếp đến là món quà to đại choác một người ôm còn thấy nặng. Mỹ Hà hồ hồ: “Đây là quà của mẹ con tót. Tót chẳng có châu báu gì cao sang đâu.”

“Tót biết mà. Quà của cậu chắc chắn rất hợp ý tót.” Vừa nói Na vừa bóc nhanh lớp giấy bóng, Mỹ Hà cũng phụ cô một tay. Lớp vỏ đều được gỡ bỏ hết xong xuôi, đập vào trước mắt mọi người là hai chú gấu bông mũm mĩm ngồi dựa vai nhau, con mập hơn có đề tên Mỹ Hà trước ngực, con còn lại nhỏ hơn chút xíu đương nhiên là Lệ Na.

Lệ Na cảm động rơm rớm nước mắt ôm chặt lấy thân hình mập mạp của bạn. “Cảm ơn cậu!”

Vĩnh Uy không tin nổi: “Cái gì thế này? 21 tuổi đầu rồi mà cô còn tặng gấu bông à?”

Bé Bin được thể lanh chanh: “Cô mua đồ chơi cho trẻ em sao không mua máy bay hay xe đua, cháu mới chơi giúp được chứ.”

Mỹ Hà lúng túng, cô không ngờ món quà của mình lại bị phản ứng dữ vậy: “Ơ... ơ thì. Thì tôi mua để Lệ Na ôm lúc ngủ cho đỡ trống trải không được sao?”

“Trống trải? Thế tôi để làm cái quái gì mà cô ấy phải đi ôm gấu bông? Hay cô nghĩ tôi thân gỗ hả đồ mập kia?” Vĩnh Uy làm mặt giận nhưng cũng không khỏi phì cười. Mọi người cười ồ lên khiến Lệ Na đỏ bừng mặt xấu hổ. “Mấy người có thôi đi không... Mỹ Hà, tót rất thích. Thật đấy.” Cô quay ngay sang món quà của vú Lan để mọi người thôi không cười đùa mình nữa.

Vú Lan tặng Na một chiếc khăn lụa mỏng và mát lạnh như được làm từ sợi nước, màu xanh suôn chảy bóng bênh giống y một làn suối. Trên đó hiển hiện những đường thêu tỉ mỉ, sinh động do chính bà làm. Một điểm đặc biệt nữa đó là dưới ánh sáng càng tối tấm khăn lại càng trở nên sáng hơn. Lệ Na cũng ôm và dựa đầu lên vai vú, thì thầm những lời chỉ hai vú con nghe được.

Lệ Na ngẩng lên cười rạng rỡ, mắt vẫn long lanh ướt mi. Vú Lan cũng xúc động chấm chấm nước mắt, đứa con tuy bà không sinh ra nhưng đã nuôi từ lúc lọt lòng giờ đã lớn thế này rồi đây. Chỉ cần nhìn thấy nó hạnh phúc thì bà có chết cũng mãn nguyện.

Lệ Na xếp lại các món quà cẩn thận, còn một hộp lớn quà lớn của ông bà Thụy - Kim thì cô đã xem qua rồi, một bộ váy thực sự lộng lẫy. Vẫn còn một người nữa chưa thấy động tĩnh gì. Cô đưa mắt nhìn anh ra ý chờ đợi, tất cả những tia mắt còn lại cùng dồn về phía Vĩnh Uy.

Anh vẫn cười cười nhìn quanh rồi chiếu thẳng tia nhìn hấp háy về phía cô. “Sao em?”

“Sao trắng gì. Anh mau mang ra đây!” Lệ Na giơ một bàn tay về phía anh.

Vĩnh Uy vẫn vờ vịt không hiểu: “Mang gì cơ?”

Lệ Na tức mình giậm chân, mọi người thấy vậy thay cô nhao nhao hỏi quà đâu.

Anh đáp gọn lỏn: “Không có!”

“Gì cơ? Anh đùa hay thật vậy?” Na không tin được, cô nghĩ anh đang đùa.

“Anh nghĩ anh chính là món quà lớn nhất của em rồi còn gì?”

Đến đây thì Lệ Na thực sự tức điên, tất cả những người quan tâm yêu mến cô đều dành thời gian công sức để thể hiện tấm lòng của họ, còn anh thì sao, sắp là chồng cô rồi mà lại vô tâm thế. Uất ức, giận dữ nên không thèm nhìn anh nữa mà quay sang tự cắt một miếng bánh thật lớn để ăn cho hả cơn giận.

Duy Khang và Mỹ Hà được thể chế cười cợt Vĩnh Uy thiếu lịch sự, thiếu ga lăng, lại thiếu quan tâm đến người thương yêu và thật nhiều nhiều những gì mà một người đàn ông phong độ nên làm. Nhưng Vĩnh Uy mặc kệ họ, anh chỉ cười cười nhìn Lệ Na đang chọc chiếc đĩa xuống miếng bánh. Tiệc bắt đầu tàn, mọi người đều ngập ngừng chờ đợi chuẩn bị thu dọn.

Lúc ấy Vĩnh Uy mới tiến lại giằng chiếc đĩa trên tay Lệ Na cắm phập vào miếng bánh bỏ vào miệng. “Nhìn em hành hạ miếng bánh anh thấy tội nghiệp nên giải thoát cho nó.”

Lệ Na hứ một tiếng chẳng nói chẳng rằng, ngồi nhích ra xa anh một chút.

“Thôi được, không ngờ em tham vật chất vậy, anh sẽ chiều theo ý mà tặng quà cho em. Được chưa?”

“Xí. Ai thèm. Làm như em hám quà của anh lắm. Thôi khỏi.”

“Đối thật rồi. Thôi rồi, món quà của mình to như vậy mà không được tiếp nhận. Đáng tiếc.”

Lệ Na quay sang nhìn anh. “Ý anh là... anh đã chuẩn bị quà rồi?” Cô dấm mạnh tay lên ngực anh. “Vậy mà dấm đùa em à, anh thật là xấu.”

Cô đứng hần lên lần sờ tìm kiếm khắp người anh. “Anh để đâu hả? Mang đây mau!”

Vĩnh Uy bật cười ha hả. “Em làm anh nhột!” Nắm chặt lấy tay cô anh nói: “Không có ở đây.”

“Vậy ở đâu?”

“Ngoài cảng!”

Tất cả mọi người đều tò mò xen một chút hứng thú rộn rạo trong người, ngoài cảng ư? Họ mơ màng nghĩ đến một thứ tuyệt diệu đang hiện hình trong đầu mình.

Vĩnh Uy nói tiếp: “Phải! Quà của em ngoài bến cảng. Muốn nhìn thì theo anh ra đó.”

20. Chương 22

Chương 22: Khởi điểm tan vỡ

Anh nắm tay cô bước trên lớp ván gỗ lót dọc bến tàu, tay còn lại ôm chặt bé Bin đang ngủ gục trên vai. Thăng nhỏ tuyên bố nó phải được chiêm ngưỡng món quà trước tiên nhưng đã say ngủ lúc nào không hay.p>

Vĩnh Uy dừng lại. Nổi bật một mình trong làn nước xanh biếc là một chiếc du thuyền cực sang, những chiếc tàu thuyền phía xa đều trở nên nhạt nhòa thiếu sức sống. Lệ Na há hốc miệng nhìn lớp sơn trắng bóng mới tinh, thân hình thon dài kiêu kì, trắng lợt. Những ô kính thắm màu đều sáng bừng ánh đèn từ bên trong các khoang. Trên thân du thuyền nổi dập dềnh ngang mặt nước dòng chữ ánh xanh nước biển Lệ Na. Cô chưa từng thấy một chiếc du thuyền nào lộng lẫy đến vậy, từ lớp thân bóng lộn được tạo hình thon nhọn về đằng mũi đến những lớp bọc ngoài đen nhánh trên các gờ của đường tầng xếp nối đằng đuôi. Tất cả đều vô cùng quyền rũ.

Anh thì thầm: “Nó là của em!”

Lệ Na ôm chẹn lấy ngực ngăn một tiếng thét vui sướng: “Ôi! Tuyệt quá!” Cô rướn người, vòng tay qua cổ ôm chầm lấy anh nhưng vì vướng bé Bin nên vòng ôm không được thoải mái lắm.

Vĩnh Uy bật cười: “Em còn chưa thấy bên trong. Theo anh nào!”

Anh kéo cô bước lên tấm ván bắc với thân thuyền. Họ đặt chân lên boong trước được lát bằng những thớt gỗ mịn như thảm, những chiếc ghế tắm nắng được xếp dọc theo hình vòng cung, không hề tạo cảm giác chật chội. Bước xuống cầu thang uốn lượn hình xoắn ốc là tầng áp, choáng ngợp trước mắt là căn phòng chính giữa, đây là sảnh nghỉ và tiếp khách được bài trí xa hoa với đồ nội thất cao cấp. Bộ sa lông quay tròn màu vàng đồng hài hòa với bức tường xen kẽ những tấm gỗ nâu trơn láng và kính đen loáng bóng. Bình cây xanh cao lưng chừng được đặt ngay dưới ô thoáng thông với khí trời luôn tạo cho không khí vẻ tươi mát.

Lệ Na lay con dậy: “Bé yêu! Dậy mau.”

“Cứ để cho con ngủ. Thời gian còn nhiều mà. Ngày mai chúng ta ra đảo nhé?”

Na chẳng để ý lời anh nói, cô tiếp tục thăm thú khắp mọi góc ngách hào nhoáng của chiếc du thuyền. Nói liền sảnh nghỉ là căn bếp sáng bóng có đầy đủ dụng cụ làm bếp, tủ lạnh chất đầy ấp thực phẩm, ngay bên là một cầu thang xoắn ốc nữa hướng thẳng lên bàn ăn lộ thiên trên boong sau - gần ngay bàn ăn bằng đá trắng muốt là một quầy bar nhỏ với đủ loại thức uống - Còn dọc theo hành lang trái bước từ sảnh nghỉ là phòng điều khiển có đầy đủ tiện nghi bên trong.

Tầng cuối có ba phòng ngủ. Phòng ngủ lớn nhất, chính giữa là chiếc giường bệ thể phủ đệm màu boóc đô. Tấm gương lớn cao từ trần xuống nền được ốp liền tường phía cuối phòng. Bàn trang điểm rộng gần bằng hai sải tay trông thật duyên dáng. Lệ Na ngồi ngay xuống ngắm mình trong chiếc gương được uốn cầu kì. “Mình sống luôn ở đây cũng được đấy anh!”

Anh chỉ tùm tùm không nói gì, tiến đến chạm tay lên lớp gỗ ốp tường, đẩy nhẹ một chút, tấm gỗ dịch chuyển hiện lên bên trong là hàng tá bộ áo xống, váy díp được treo móc gọn gàng. Cô lại đưa tay lên che miệng, nén một tiếng hét vui sướng.

Hai phòng bên nhỏ hơn một chút nhưng đều có đủ phòng vệ sinh cá nhân riêng.

Trang thiết bị điện tử như màn hình siêu phẳng, máy chơi game tốc độ cao... tất cả không thiếu một thứ gì. Lượn theo hình nửa vòng cung bên cánh trái là bể tắm lớn, nước xanh ngắt đậm màu, từ những vòi phun bên thành bể xối ra hàng chùm nước sôi sục ngẫu bọt bong bóng. Đường viền bao bọc quanh bể được rải đầy sỏi, thêm mấy hàng non bộ và cây cảnh khiến nơi đây không khác chi một thiên nhiên thực thụ...

Tất cả phòng ốc đều được bố trí hài hòa, đẹp đẽ không hề có một lỗi dư hay sự thiếu hụt, cảm giác chiếc du thuyền như một căn nhà ấm cúng mà bất cứ ai chỉ cần đặt chân đến cũng không muốn rời đi.

Họ trở lên boong trước. Bé Bin đã được đặt nằm ngay ngắn trên chiếc giường êm ái, xung quanh bày toàn thứ đồ chơi đã chiến dành cho những em bé hiếu động.

Vĩnh Uy mang ra một khay chất đầy hoa quả, rượu bánh cùng hai chiếc ly, một tiệc rượu nho nhỏ chỉ dành riêng cho hai người. Anh dướn người ngồi thoải mái bên cạnh cô cùng tận hưởng khí trời. Ghế xếp đầy xung quanh nhưng họ thích ngồi bệt trên boong hơn. Anh đưa cô một ly với thứ Champagne ngọt dịu.

Lệ Na cạch chiếc ly chạm nhẹ với anh, uống mừng về tất cả những điều tốt đẹp cùng đến với họ. Cô tựa đầu lên vai anh ngắm trời đêm đầy sao. “Ngày hôm nay em rất hạnh phúc.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô, cô cũng ngẩng nhìn anh, đáy mắt sóng sánh lay động phản chiếu lấp lánh những vì sao chan chứa ngập đầy vị tình. Vĩnh Uy cúi tìm môi cô, Lệ Na cũng đáp lại mọi chuyển động của anh. Hai đôi môi quyện vào nhau say đắm.

Một nụ hôn chất đầy vị ngọt lịm như mật ong và cay nồng như rượu, một nụ hôn chao đảo. Quên cả trời đất, mây gió, trăng sao, sông nước...p>

Thế xác và tâm hồn cùng hòa tan trong biển tình mê mông.

Thời gian nối tiếp trong những niềm vui bất tận, cuộc sống êm ả lướt quá mau khiến đôi khi chợt thấy nuối tiếc những gì đã qua, sợ rằng ngày mai hạnh phúc sẽ không trọn đầy như hôm nay. Ngày cưới đã gần kề trong sự chuẩn bị háo hức của tất cả mọi người.

Lệ Na bỗng thấy bồi hồi xốn xang, ngày mai là ngày thử váy cưới rồi, cứ nghĩ đến cảm giác được mặc trên mình bộ váy cưới trắng tinh, sánh bước cùng anh cô lại không tin nổi là thực hay mơ nữa. Đôi lúc tâm trí cứ lang thang vẩn vơ khiến Mỹ Hà nghĩ cô có vấn đề về thần kinh.

**

Người đàn ông tóc bạc vội đứng lên khỏi chỗ ngồi khi thấy Vĩnh Uy bước lại, ông ta cúi mình chìa tay ra bắt. Anh cũng lịch sự đưa tay ra ngồi xuống chiếc ghế đối diện và vào ngay công việc sau khi ra hiệu mang đến một cốc café.

Người phục vụ đặt tách café xuống rồi lui ra nhưng cô ta không quay lại công việc của mình mà len lén nhìn trước ngó sau rồi lên ra cửa hông...

Anh vừa nhấp thức uống quen thuộc vừa lắng nghe đối tác giải trình kế hoạch. Mười lăm phút sau, quyết định cuối cùng được thông qua. Cũng đã khá muộn nên việc ký kết đều nhanh gọn, chóng vánh. Nét mặt tươi cười vì công việc tốt đẹp, người đàn ông dứt tập hồ sơ lại cặp da.

Vĩnh Uy nói: “Vây đã nhé! Tôi đi trước.” Nhưng vừa đứng lên anh đã thấy đầu óc quay cuồng, váng vất một cảm giác khó chịu lan tỏa khắp cơ thể. Anh vịn đôi tay xuống cạnh bàn, đầu cúi gằm lắc mạnh xua đi sự choáng váng. Minh bị gì thế này...

Vị đối tác hỏi thăm xem anh có sao không, Vĩnh Uy lắc đầu xua tay ra ý không sao rồi cứ thế quay mình bước đi trong ánh mắt ngạc nhiên của ông ta. Vừa đi vừa nới chiếc cà vạt, càng lúc anh càng thấy cơ thể nóng bức, ngọt ngọt quá thế.

Khí trời thoáng đãng cũng không thể làm dịu mà còn khiến cơ thể buồn bực, khó chịu hơn. Chiếc cà vạt được rút hẳn. Bật tung hai chiếc cúc áo ngực cho dễ thở anh đứng dựa vào bức tường ngoài quán. Kiều Diễm từ xa tiến lại gần, cô ta làm như tình cờ chạm mặt anh ở đây.

“Anh không sao chứ? Hình như anh sốt rồi!” Cô ta đưa bàn tay mát lạnh chạm lên má anh.

Cơn ớn lạnh rùng mình chạy dọc toàn thân. “Tránh ra!” Da mặt se lại, Vĩnh Uy sợ hãi gạt mạnh tay cô ta ra. Anh bước nhanh về phía xe mình. Kiều Diễm lao theo trên đôi chân gấp gáp.

Diễm với tay vuốt lên sống lưng cứng đờ phía trước. Vĩnh Uy dừng phắt lại, tay cô ta như một con rắn độc găm ghì đang trườn mình, anh bật người quay lại, giọng gào lên khản đặc: “Làm gì thế...”

Nhưng miệng đã bị khóa chặt bởi một nụ hôn dồn dập. Kiều Diễm rướn mạnh người hơn và vòng tay thít chặt lấy cổ anh. Lí trí còn sót lại khiến anh cố gắng vực mình tỉnh táo lại nhưng cô ta như một con đĩa bám chặt anh không rời. Đầu đau nhức như muốn nổ tung, cả một biển lửa ngàn ngạt thiêu đốt nhấn chìm anh trong sự điên loạn...

Thứ ánh sáng nhờ nhờ của ngày mới lay động rèm mi, Vĩnh Uy cảm thấy toàn thân bải hoải, rã rời. Anh không muốn thức dậy mà muốn uể oải lún sâu hơn vào lớp nệm êm ái. Nhưng rồi ý thức dần trở lại, hàng lớp lớp sóng diễn biến từng chút ủa về trộn lẫn với những mơ mơ ảo ảo quầng mạnh vào khiến trái tim như nghẹn thở. Thân hình bên cửa quây dấn sát lại gần hơn. Da chạm da nghe như có một luồng điện giật mạnh.

Vĩnh Uy mở bừng mắt, đập ngay vào nhãn quang còn mờ mờ là trần nhà trắng muốt đến nhức mắt. Anh bật ngồi dậy, mồ hôi bỗng tuôn như tắm, nét mặt tái đi khi ghé mắt nhìn lại thân hình ưỡn ẹo cạnh bên.

Kiều Diễm nhìn anh lả lướt, miệng cười tình vẻ thỏa mãn. “Anh ngủ tiếp đi. Dậy sớm làm gì!” Bàn tay với móng tay sắc nhọn miết lên tấm lưng trần của anh.

Vĩnh Uy giật mạnh tay cô ta ra, đôi mắt vằn lên đáng sợ. Anh hất chần sang bên, túm lấy quần áo và mặc nhanh nhất có thể.p>

“Anh định đối xử với em thế à?”

Trước khi rời khỏi căn hộ riêng của Kiều Diễm, anh buông lại một câu: “Nếu để cô ấy biết tôi sẽ không tha cho cô. Nhớ lấy! Đừng chống lại lời tôi nói. Nếu không cô sẽ phải hối hận.”

Mái đầu khê ghé lên cánh tay chống lên thành ghế sofa, Vĩnh Uy trầm tư trong u uất, anh không hiểu nổi chính mình nữa. Ánh mắt thần thờ, chân gác một bên, cử chỉ bề ngoài trông hết sức nhàn nhã, phóng túng. Máy nhân viên nữ của tiệm áo cưới mỗi lần chạy qua chạy lại để chăm sóc cho cô dâu đều liếc nhìn anh với sự ngưỡng mộ tột cùng.

Tiêu Vũ Bội tươi cười bước ra nói đã xong, anh sẽ được chiêm ngưỡng một tuyệt tác. Ngoài tiệm salon của mình Vũ Bội còn chung vốn với nhiều tiệm áo cưới, trang điểm... khác và cũng là một chuyên gia rất giỏi trong lĩnh vực này. Cô kéo tấm rèm sang một bên. Tấm rèm chuyển động hé mở dần.

Lệ Na đứng đó, khuôn mặt ửng hồng e ấp, mái tóc vắn cao được gắn một miện ngọc nhỏ nhắn và lấp lánh vô cùng. Cô đứng trên bệ cao, chiếc váy cưới trắng tinh khiết ôm sát thân trên và tuôn xuống bông bênh cùng hàng châu ngọc óng ánh được trang trí trên mỗi nếp gấp, lớp ren ngoài lay động nhẹ nhàng theo mỗi cử động. Cổ cao trắng ngần đeo một sợi dây chuyền mảnh. Đôi tay nuột nà đang nắm nhẹ lấy nhau kia được phủ bằng lớp găng ren kì công.

Hàng mi cong vút đánh phần hồng khê chớp chớp nhìn anh ra ý hỏi. Vĩnh Uy vẫn sững người lặng im nhìn cô chăm chú. Đẹp quá! Em có phải nàng tiên? Cô dâu của anh diễm lệ vậy sao. Hạnh phúc này có thật không? Nhưng tại sao anh lại có thể, lại có thể...

Lệ Na hươ hươ tay qua lại: “Anh... sao vậy?”

Vĩnh Uy nhắc mình đứng dậy tiến đến bên cạnh cô, anh đứng trên bậc thấp hơn nhưng vẫn cao hơn cô. Anh thì thầm dịu dàng: “Em đẹp lắm. Thật đấy. Rất đẹp!”

Na nhoẻn cười sung sướng, mắt sáng bừng long lanh.

Anh vòng tay ôm lấy cô, một cái ôm nhẹ nhàng ngập tràn yêu thương, mặc những ánh nhìn kể bên. Lệ Na cũng thấy trái tim đong đầy cảm xúc, cô ôm siết lấy bờ vai anh. Bờ vai rộng vững chãi sẽ theo cô suốt cuộc đời.

Họ ăn trưa ở nhà hàng Nhật, không khí trầm lắng như chỉ có mình và cô đang tận hưởng những giờ phút vui sướng bên nhau.

“Tại sao chúng ta không về nhà ăn nhĩ, đồ ăn ở đây mắc lắm anh.” Cô trầm ngâm suy tính: “Xem nào. Từ hôm chuẩn bị đám cưới đến giờ anh phải chi mất bao nhiêu là thứ. Em phải chịu một nửa tiền áo cưới mới được!”

Vĩnh Uy đang trộn đều món Oden đậm chất Kansai ra đĩa, anh đẩy về phía cô rồi vừa ngắm Na ăn vừa nói: “Em đừng có tính toán mấy chuyện đó. Anh sẽ lo hết.”

“Dâu có được, em cũng phải đóng góp công sức xây dựng tổ ấm của mình chứ!”

“Thôi được chuyện đó nói sau, em ăn đi đã!”

Lệ Na để ý anh chỉ tiếp đồ ăn cho cô còn mình chẳng chịu ăn thứ gì, chỉ thi thoảng nhấp một chút Maccha Latte, thức uống nồng nàn kết hợp trà xanh và sữa.

Cô ngạc nhiên hỏi: “Sao chỉ có mình em ăn thôi vậy. Anh không khỏe à? Hay là... anh...”

Vĩnh Uy giật mình: “Sao cơ?”

“Khai mau, hay là anh có âm mưu biến mình thành chú rể có phom người mảnh khảnh, lãng tử còn em thì thành cô dâu mập ú. Có đúng không hả?”

Anh bật cười: “Em thật khéo đùa. Anh không đói.”

“Vậy thì ăn một miếng đi. Nào. A. Há miệng ra!” Na xúc một thìa đầy cà ri gà đưa tận miệng anh.

Vĩnh Uy há miệng để cô bón ình miếng cà ri cay cay thơm nồng, nuốt đến đâu cảm giác nóng bừng tỉnh táo đến đó.

“Hi thế có phải ngoan không.” Cô vui vẻ liếc nhìn bàn ăn đầy ắp các món. Nhìn khay shushi cá hồi, một ý nghĩ chợt nảy lên trong đầu Na.

“A. Anh! Từ lâu rồi em vẫn có một mong ước, đó là được đi dã ngoại cùng người mình yêu và làm cho anh ấy món cơm cuộn.” Lệ Na tay chống cằm, mắt nhìn anh mơ mộng. “Trưa mai chúng ta hẹn hò kiểu thế nhé. Không cần đi đâu xa, ra bãi cỏ ngoài công viên là được. Nhá anh. Sau này kết hôn rồi sẽ không còn cơ hội nữa.”

“Okie em! Em muốn gì cũng được.”

Lệ Na thích thú cười vang: “Oa! Anh thật tuyệt. Tại sao hôm nay anh lại ân cần và chiều chuộng em thế nhỉ? Từ giờ ngày nào anh cũng phát huy thế nhé!”

Anh chỉ gượng cười không đáp.

21. Chương 23

Chương 23: Phản bội

Vừa rì rầm hát một bài hát vui nhộn, Lệ Na vừa nhanh tay xếp ngay ngắn những cuộn cơm đủ màu sắc và mùi vị vào hộp. Từ sớm tinh mơ cô đã thức dậy chuẩn bị những thứ này, đã bỏ bao nhiêu công sức và tâm huyết. Nhất định anh sẽ rất thích, cô chỉ lựa chọn những nguyên liệu hợp với khẩu vị của anh.

Xếp những hộp cơm chồng lên nhau Lệ Na bê từ gian bếp đặt lên quầy bar, cô chẳng chịu rời mắt khỏi nó. Đã gần 10h sáng, Na chỉ muốn đứng chờ cho đến giờ đã hẹn mà thôi.

Mãi đắm chìm trong những ý nghĩ tươi đẹp cô không để ý có người mới bước vào quán cho đến khi người ấy gõ gõ đầu móng tay xuống mặt quầy bar. Na giật mình ngẩng nhìn, cô ơ một tiếng ngạc nhiên. Là Kiều Diễm. Người phụ nữ này luôn mang lại cho cô cảm giác run sợ và không an lòng. Na lúng túng chưa biết nói sao chị ta đã mở lời trước:

“Xin chào!” Cô ta nhìn quanh bằng cặp mắt kẻ cả.

“A... ơ chào chị... mời chị ngồi!” Na đưa tay về phía hàng ghế.

Kiều Diễm phẩy tay. “Thôi khỏi. Tôi tiện đường ghé qua đây...” cô ta bật chiếc bóp tay, rút ra chiếc nhẫn nam sáng lóa, thả đánh cách xuống mặt quầy bar. “Tôi không liên lạc được với Vĩnh Uy, nhờ cô đem trả anh ấy hộ tôi.”

Lệ Na nhìn chằm chằm chiếc nhẫn, là nhẫn của anh đây mà. Nhưng cô vẫn không hiểu gì cả.

Diễm bật cười giả lả, tiếng cười lạnh lạnh coi thường đối phương: “À đêm hôm trước anh ấy để quên ở chỗ tôi.”

Câu nói như một mũi kim, nhỏ bé, lạnh lẽo mà cắm vào tim thật sâu, thật đau, thật nhói khiến toàn thân Na bủn rủn và mất lí trí. Nhưng Na nghĩ cô phải bình tĩnh. “Tôi không hiểu chị muốn ám chỉ điều gì. Nhưng tôi tin anh ấy.”

A, động não cũng nhanh đấy, vậy tao đây cũng chẳng khách khí nữa, Diễm nghĩ thầm. “Rất tốt, phụ nữ như cô mới đáng mặt phụ nữ. Biết nhẫn nhịn. Có những cô gái cứ phải nổi đóa lên vì những việc không đâu, thật chẳng đáng. Đàn ông bản tính vốn phong lưu, đến cuối cùng họ vẫn là người của mình. Chỉ là vui vẻ một chút thôi. Vậy nên đừng chấp nhặt. Có đúng vậy không?”

Lệ Na càng lúc càng thấy khó chịu, cô cao giọng: “Chị lải nhải gì vậy. Tôi đã nói là tôi tin anh ấy. Hừ, tưởng dùng cách này mà chia rẽ được chúng tôi ư? Chị nhầm rồi.”

Kiều Diễm bật cười lớn: “Ha ha! Cô thật ngây thơ. Thảo nào anh ấy nói cô thích hợp làm vợ hơn tôi, tôi không bao dung, cũng không thể nhắm mắt làm ngơ như cô được. Chắc, là phụ nữ với nhau tôi chỉ khuyên cô một câu thôi. Vĩnh Uy quả là một người tuyệt vời nhưng đàn ông ấy mà, họ rất dễ xiêu lòng, dù sau này lấy cô rồi nếu gặp một giai nhân diễm lệ chắc chắn sẽ không kìm chế bản thân được. Nhưng dấu sao thì chỉ cần cô độ lượng như thế này tình cảm vợ chồng vẫn sẽ êm đẹp.”

“Thôi, tôi nói vậy thôi. Tạm biệt!” Cô ta thả lại cái nhếch mép chế giễu rồi quay mình đi thẳng.

Còn lại mình Na trong cơn buốt giá vô cùng, cô thấy sợ, thấy bất an. Cô sẽ không tin những lời giả trá đó đâu. Anh sẽ không bao giờ đối xử với cô như vậy... Nhưng chiếc nhẫn như một thứ ương bướng, ngang tàng cứ phản bác lại niềm tin nơi cô.

Lâu thật lâu sau đó, cô mới có thể gượng thân xác cử động, một tay cầm chiếc nhẫn - minh chứng cho tình yêu của anh và cô, một tay xách hộp đựng cơm cuộn - một minh chứng nữa cho tình yêu của cô dành cho anh.

Công viên tầm trưa ít người qua lại, bãi cỏ mênh mông được gió vờn nhẹ mát. Anh ngồi đó, ánh nhìn mông lung diệu vợi lướt trên mặt hồ phẳng lặng, sóng lưng thuôn dài trông thật cô liêu lại cũng thật cuốn hút, chân duỗi dài ép ngã nghiêng những cọng cỏ mơn mẩn.

Lệ Na buông mình xuống cạnh anh, Vĩnh Uy ngoảnh nhìn cô, đôi mắt bừng lên tia sáng lay động. “Em cũng lè mề gớm.” Vừa nói anh vừa đưa mắt nhìn xuống hộp cơm màu vàng bằng nhựa dẻo.

Nhấc nắp mở ra, bên trong tỏa ra mùi thơm ngầy ngầy của gạo dẻo kết hợp với hương vị đậm đà của các món thịt nhiều dinh dưỡng và củ quả thanh mát. “Xem tài nghệ của em nào.” Anh cắn một miếng cơm cuộn hình tròn có màu trắng bao quanh màu xanh vàng. Ngấm ngội một hồi rồi gật gù khen được. Cô cứ mặc anh ăn hết miếng này đến miếng khác. Cho đến khi Vĩnh Uy thấy hơi lạ, Na vẫn im lặng nãy giờ.

“Sao em không ăn?”

“Em không đói.” Cô lặp lại câu nói hôm trước của anh.

Anh bỏ dở cuộn cơm trứng xuống, nhìn cô thắc mắc: “Em sao vậy?”

Lệ Na đưa ánh mắt buồn thẳm xuống ngón áp út đã từng đeo nhẫn của anh, ở đó giờ chỉ có ngón tay dài trống huơ. “Nhẫn của anh đâu?”

Bàn tay phải của anh chợt tê cứng lại, mạch máu và gân xanh nổi phập phồng, đến giờ Uy mới biết chiếc nhẫn đã không cánh mà bay. Bất ngờ, lúng túng, anh ậm ừ trả lời: “À... chắc lúc tắm anh tháo ra, quên không đeo lại.”

Cô chẳng nói gì, bàn tay vẫn nắm chặt chiếc nhẫn giờ buông ra, thả nó rơi trước mặt anh, mép nhẫn đã in hẳn thành một đường vòng đỏ lừ trong lòng bàn tay cô.

Nỗi kinh sợ bủa vây lấy anh, mồ hôi bắt đầu rịn lấm tấm. “Em...”

Na buông tiếng lạnh lùng: “Tôi chỉ hỏi một câu nữa thôi, đêm hôm trước nữa anh ở đâu?” Sững người, lặng ngắt, im lìm. Điều anh lo sợ cuối cùng đã tới, toàn thân như có một lớp giá băng bao phủ. Chỉ có thể gắng gượng vớt vát: “Không như em nghĩ đâu!”

Lệ Na hét văng lên: “Thế thì là sao hả?” Cô những muốn phủ nhận tất cả, những muốn tin anh, những muốn hy vọng mọi chuyện không như cô nghĩ. Nhưng thái độ của anh khiến cô càng lúc càng thấy phần uất, tổn thương. Càng lúc càng thấy tuyệt vọng.

“Em bình tĩnh nghe anh nói đã!” Vĩnh Uy nắm chặt tay cô nhưng Lệ Na giật mạnh ra.

Cô vùng đứng dậy. Anh cũng đứng lên theo.

Na như muốn điên lên, cô muốn gào thét cho vơi bớt nỗi tức giận: “Có không hả? Tôi hỏi anh, anh và cô ta có chuyện đó không hả?” Tiếng hét cứ vang vọng, vang vọng xáo động cả mặt hồ yên tĩnh.

Vĩnh Uy thần thờ một hồi rồi đáp: “Anh... cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy. Em tin anh được không, anh không hề muốn thế. Thực sự, anh không hiểu nổi...”

Lời nói của anh thực sự đã nhấn chìm cô rồi, hết rồi, thực sự hết thật rồi, chỉ còn lại nỗi chua xót đắng nghẹn cả lòng này. Lệ Na thấy mình vừa ngu ngốc, vừa đáng thương hại. Đường như có một cơn sóng dữ đã cuốn phăng tất cả đi mất. Lẽ sống, hy vọng, tình cảm đã vỡ tan như bong bóng mưa...p>

Anh sợ khi thấy biểu hiện của cô lúc này, khuôn mặt nhợt nhạt lạnh căm như hóa đá, nét bi ai hằn sâu trên đôi môi tím tái. Thà rằng cô gào thét, rửa xả và bứt tung mọi cảm xúc của mình thì anh còn thấy dễ chịu hơn.

Vĩnh Uy giữ chặt hai vai cô. “Em biết rõ là anh chỉ yêu em mà, đúng không? Cô ta chẳng là gì cả!”

Lệ Na nhướng đôi mắt trống rỗng nhìn anh. “Vì sao hả?”

Anh se sắt nhìn cô, lồng ngực đập mạnh.

Na nói tiếp: “Vì sao lại nỡ đối xử với tôi như vậy, vì sao hả? Tôi là cái gì đây? Sắp cưới tôi rồi mà... anh có thể lên giường với người đàn bà khác được...” giọng nghẹn lại khi nói đến câu ấy, cô gạt mạnh tay anh ra. Lùi xa, lùi xa dần. Rút mạnh chiếc nhẫn kim cương khỏi ngón áp út, ném trả về phía anh. “Đồ tồi!” Rồi lao mình đi trong nỗi uất hận cùng cực.

“Đừng! Em...” anh muốn với lấy, muốn giữ chặt cô lại để xoa dịu nhưng bóng dáng Lệ Na mỗi lúc một vượt xa, cứ heo hút khuất dần khiến tim anh tan nát.

**

Khi bão tố đã vùi dập tới tấp không một chút xót thương xong, lắng cặn lại chỉ còn là nỗi hoang tàn, trống hoác cho tâm hồn. Na cứ thả bước chân vô định trên mặt đá vĩa hè, hai tay xoa nhẹ bờ vai hơi run nhẹ vì cơn gió đêm. Cô muốn tận hưởng một chút khí trời để làm dịu đi nỗi đau cứ âm ỉ, âm ỉ mãi. Không muốn nghĩ gì nữa, càng nghĩ chỉ càng thấy bản thân tệ hại hơn.

Thấy cô tản bộ đằng kia, cách quán một đoạn, anh liền dừng xe lại. Rảo bước theo những bước chân của Na, anh cứ chậm chậm giữ một khoảng cách nhất định, vừa không muốn làm cô kinh động lại những muốn sát gần hơn.

Na đi trước, anh theo sau, họ cứ vòng quanh như vậy cho đến khi cô nhận ra tiếng bước chân và sải đi nhanh hơn. Anh cũng gấp gáp vội theo.

Ngay trước cửa quán, anh giữ chặt lấy cánh tay cô.

Lệ Na kêu lên: “Buông ra!” Cô dùng sức giằng ra nhưng không thể thoát nổi cánh tay như gọng kìm của anh.

“Anh xin lỗi!” Lời nói của anh chất đầy tha thiết.

“Tôi không cần. Anh đi đi. Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.”

“Anh sai rồi. Anh biết có nói gì em cũng không tin, chỉ xin em bỏ qua cho anh... Một lần này thôi.” Vĩnh Uy hạ mình cầu khẩn sự dung thứ từ cô, anh biết mình đã mang lại tổn thương quá lớn cho cô rồi.

“Anh đã hứa sẽ không để tôi phải khóc nữa!” Lệ Na nói trong cơn tủi hờn nghẹn lời.

“Tha thứ cho anh!” Anh chẳng biết nói gì hơn, chỉ biết xin cô tha thứ. Nhưng Lệ Na vẫn không lay chuyển: “Không. Tôi không thể tha thứ cho sự phản bội này được. Chúng ta chấm hết thôi. Những gì anh mang đến cho tôi, tình cảm hay vật chất tôi đều trả lại hết cho anh. Con vẫn là con chung, anh có thể đến thăm nó nếu muốn. Nhưng chúng ta thì... không.” Con gái khi yêu có thể đam mê cuồng say, dốc hết mọi tâm can nhưng một khi đã từ bỏ thì cũng quyết liệt không kém.

Sự ghét bỏ của cô khiến anh như muốn phát điên. “Chúng ta yêu nhau, sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ được. Đừng đối xử với anh như vậy!”

“Tôi không thể tha thứ được!” Lệ Na vùng vẫy thoát ra khỏi bàn tay anh, lao vào trong đóng sập cửa lại. Dựa mình lên cánh cửa, Na bật lên tiếng thốn thức, anh có biết là cô cũng đang đau đớn đến thế nào không.

Anh cũng cúi đầu u uất dựa trên cánh cửa, tay khua đập ngắt quãng. Giọng nói cũng trở nên khàn đặc: “Mở cửa ra đi em! Đừng như vậy mà, làm ơn... cho anh thêm một cơ hội nữa...”

Chỉ cách nhau một bức ngăn mà tưởng như mệnh mông muôn nẻo, hai trái tim cùng quặn thắt sôi sục. Lệ Na bưng kín hai tai, cô không muốn nghe gì hết, không muốn nghe gì hết. Làm ơn hãy để cô yên!

“Anh sẽ không đi đâu hết, cho đến khi em tha thứ cho anh...” Vĩnh Uy thể hiện sự quyết tâm cao độ qua tiếng nói trầm khàn, anh đã xác định rồi, đã gây ra lỗi lầm quá lớn thì phải đền bù bằng sự chân thành xứng đáng để xin lấy sự bao dung từ cô, dù có phải làm bất cứ chuyện gì đi chăng nữa.

Đêm đã khuya, tiếng côn trùng rả rích từ hàng cây phía xa vọng lại, đèn bên trong đã tắt, có lẽ cô đã không còn đó nữa. Nhưng anh vẫn thì thầm tiếng được tiếng mất.

Và trong cảnh u tịch ấy, anh khuyu gối quỳ xuống. Thể diện ư, có là gì đâu nếu như sẽ phải mất em. Sự cao ngạo, tôn nghiêm được tạo dựng dày công bấy lâu nay còn đâu. Tất cả đều được đem ra đánh đổi ngay lúc này để cứu vớt lấy hạnh phúc đang tuột khỏi tầm với.

Tự nhạo báng bản thân, sống từng này tuổi đầu tưởng rằng đã tu đủ độ chín, không ngờ vẫn tự chuốc lấy bẽ bàng.

Anh quỳ đó, trong màn đêm im ắng trước cửa quán, sống lưng thẳng đuồn cứng đờ, chân tê rần mất cảm giác. Thời gian ảo não trôi từng khắc, từng khắc một. Chỉ mình anh tại đây, với sự cô quạnh hiu hắt, từng hạt phân tử không khí như cô lại và có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Lại lâu thật lâu trôi qua, chẳng biết là giữa đêm, hay gần sáng nữa. Anh đã mất hết khái niệm về thời gian rồi.

Và cơn mưa ào xuống như trêu ngươi thêm vào nỗi sầu ai của lòng người. Mưa như trút, mưa xối xả liên miên, mưa dai dẳng bất tận. Mưa như chưa từng được mưa. Mưa cho bỏ những ngày nắng ráo.

Mưa vùi dập ướt sũng thân hình anh, nước ngấm qua làn áo thấm vào da thịt buốt lạnh. Nhưng cơn lạnh ngoài da chẳng thấm thía, bỏ bèn gì...

Tầng sáng, trời đông vẫn nhập nhằng mù mịt bởi cơn mưa rả rích chưa dứt. Những người trong quán đã thức dậy để bắt đầu một ngày mới. Nhưng họ ngỡ ngàng và không biết phải làm sao với con người kiêu hãnh đang quỳ ngoài kia. Đã mấy lần Mỹ Hà đang ô che cho anh và mở lời khuyên hãy đứng dậy đi nhưng Vĩnh Uy đều gạt ra. Anh nhất quyết sẽ không đứng lên cho đến khi cô ấy rộng lòng thứ tha.

Mọi người lại quay qua khuyên nhủ Lệ Na nhưng cô vẫn không nói không rằng, nằm quay mặt nhìn vào bức tường.

“Con xem, ai đời một người đàn ông đường hoàng, thanh cao như cậu ta mà lại quỳ dầm dưới mưa thế kia không hả? Con không mảy may xúc động chút nào sao?”

“Vú đừng nói hộ người ta nữa. Chẳng phải con cũng từng quỳ xuống van xin nhưng anh ta cũng không một chút mảy may xúc động hay sao?”

Nói rồi cô lại úp mặt chìm sâu vào tâm tư hỗn mang, bế tắc. Tại sao lại cứ ép buộc cô, vì sao họ không hiểu cô cũng đang khổ sở thế nào. Sao không để cho cô khoảng lặng để có thể suy nghĩ thấu đáo và trôi đi hết buồn giận.

Quá trưa, mưa đã ngớt, quán cũng đành tạm đóng cửa vì cái đôi uyên ương ngang ngạnh kia. Mọi người quanh ra quần vào sốt cả lòng.

Nắng trưa đã hong khô dần áo quần của anh. Vĩnh Uy vẫn quỳ như vậy, thân hình bất động như hóa tượng, sắc diện tái xanh còn ẩn hiện những vệt nước mờ mờ. Mái tóc dày hơi hớt thường ngày, nay ép rũ nhem nhẹp.

Lệ Na vẫn lạc lối trong muôn nẻo ý nghĩ. Cô chẳng biết phải sao nữa. Phân vân. Rối loạn. Thực không thể quên sự phản bội mà anh đã mang đến cô, nó như một thứ thuốc độc ngấm sâu, lan rộng hủy hoại hoàn toàn bản ngã. Bởi đã quá yêu, quá tin, quá ngưỡng vọng...

Mỹ Hà cứ chốc chốc lại liếc cô, miệng lầm bầm những lời như: “Ngốc nghếch. Sao có thể để con hồ ly tinh đó đạt được mục đích. Mình càng khổ nó lại càng cười đắc ý.”

Lệ Na cũng chẳng động tâm, cô càng chìm sâu hơn vào tâm tư mênh mông.

Và anh vẫn quỳ đó, thời gian cứ lặng lẽ, lặng lẽ vụt qua. Hoàng hôn xám xịt bước mau, đem lại đến áp ủ trong mình sự cô tịch nào nề. Uy chẳng có cảm giác gì ngoài sự u mê tê dại. Mặc dù bữa ăn gần nhất là từ trưa hôm qua, những cuộn cơm ngon ngọt nặng bao nhiêu ân tình của em.

Thêm một đêm dài nữa mà Lệ Na chẳng thể chợp mắt. Vòng xoáy khổ đau vẫn cuộn cuộn hun hút. Cả anh và cô. Đêm mãi miết bằng mình.

Chỉ cho đến khi bé Bin lao vù ra ngó ra ngoài cửa xem ba nó còn đó không trong buổi sớm tinh mơ còn mờ sương. Với trí óc non nớt của thằng bé sắp 5 tuổi thì nó không thể hiểu được chuyện của người lớn. Nhưng nhìn thấy ba nó phải khổ sở thế kia nó không chịu đựng nổi, nó cũng muốn dầm mình cùng ba nó. Nhưng sức con trẻ không thể đọ lại mấy bà cô lớn tuổi kia. Giờ đây nó chỉ biết tức giận mẹ nó mà thôi.

“Con ghét mẹ!!!!” Bé Bin gào toáng lên, rồi lao vào phá phách mọi thứ. Nó gạt tung đập vỡ đồ đạc. Đạp, cắn, xé... kêu gào, la hét, mọi sự cứ nhốn nháo, ầm ĩ cả lên.

Lệ Na thấy rối tung hết cả, cô cũng thét lên, quát tháo giận dữ. Thằng nhóc con, mẹ đã thế còn hành hạ mẹ nữa sao. Na còn chưa kịp đánh đòn nó thì nó đã xông lại đánh cô, quả đấm be bé mà như một nắm sắt thụi vào người đau điếng, hai mẹ con giằng qua giằng lại cho đến khi mọi người tách được ra. Bà Dung ôm, cố gắng giữ chặt thân hình đang vùng vẫy của thằng nhóc.

Cô lao nhanh ra ngoài trong cơn điên cuồng tức giận, mái tóc rối tung xơ xác. Mắt trợn to đầy đe dọa. Nhưng đến khi chạm phải thân hình tiều tụy bơ phờ của anh thì mọi lời lẽ cay nghiệt, mọi oán hận trách móc bay biến đâu mất. Lồng ngực như bị ép lại. Chỉ còn lại sự chán chường đến vô vọng. Na cứ đứng như vậy trước khung cửa, mắt nhìn xa xăm vời vợi.

Anh cũng lắng trái tim mình lại, giữ cho nhịp đập đừng quá vội. Anh thấy sợ, sợ cô sẽ tuyệt tình hơn với anh, hơi thở ngắt quãng từng tích tắc một. Cơ thể căng cứng đón đợi sự phán quyết từ người anh yêu.

Cuối cùng Na cũng mở lời, giọng cô vẫn lạnh lùng u ám: “Còn không chịu thôi đi! Muốn giết tôi chết phải không?”

Anh ngược nhìn cô, thanh âm gần như vỡ òa: “Anh... phải chuộc lỗi với em... cho đến khi...”

“Còn như vậy tôi sẽ không bao giờ nhìn mặt anh nữa!”

Vĩnh Uy tưởng như mình nghe nhầm, hoặc giả anh hiểu sai ý cô chẳng? Có phải vậy không, có phải là cô đã tha thứ cho anh rồi không? Trái tim bùng lên rạo rực. Vậy là sự gắng gượng sửa sai, níu giữ của anh cũng được đền đáp xứng đáng phải không?

Đôi chân cứng đờ như một khúc gỗ bắt đầu nhích từng chút một, từng chút một nhấc mình lên. Dòng máu chậm chậm tuôn chảy theo đúng lộ trình sinh học, tuôn đến đâu cảm giác rần rật buồn bực đến đó. Bước thấp, bước cao anh tiến lại gần cô, tay vịn lên khung cửa để giữ thăng bằng.

“Em tha thứ cho anh rồi sao?”

Lệ Na không nhìn anh mà ngoảnh mặt sang bên.

Anh thều thào bằng hơi thở nhẹ nhẹ: “Cảm ơn em! Cảm ơn em!”

22. Chương 24

Chương 24: Ngang trái nghiệt ngã

Sự gắn kết giữa anh và cô giống như một trái tim cầu to lớn rực sáng, lấp lánh tuyệt đẹp. Nay bỗng rùng rình chuyển một màu xám xịt. Và sự thất vọng đã vỡ tan một cách đau xót. Bao ái ân, ngọt ngào. Bao mê say hạnh phúc cũng trở nên mỏng manh, rạc rời.

Vĩnh Uy chẳng biết làm sao hơn là cố sức dùng trái tim hồi lỗi chân thành của mình để xoa dịu, níu kéo và trân trọng những yêu thương sâu nặng mà hai người đã có với nhau.

Anh đối với cô giờ đây nhiều quan tâm, nặng ân cần và ngập tràn tha thiết, hơn khi nào hết. Bởi thực sự là anh đã sai rồi. Có lẽ sẽ chẳng điều gì là đủ để chuộc lại những tổn thương mà anh đã gây nên cho cô.

Đổi lại tất cả những dịu dàng, nồng ấm ấy chỉ là sự xa cách lạnh lùng và những ánh nhìn hờ hững, hờ hững đến nhói lòng. Vĩnh Uy hiểu. Anh biết cô chưa thể quên, chưa thể nguôi ngoai. Nên anh sẽ đợi, sẽ mãi đợi cho đến khi cô thực lòng thứ tha.

Có hề gì đâu nỗi đợi chờ khắc khoải, chỉ cần anh không để vượt mất người phụ nữ yêu dấu của đời mình là được.

Nhưng quả thật Vĩnh Uy rất sợ, sợ cô đã vội bứt đi tình yêu dành cho anh, bởi trong ánh mắt sâu thẳm của Lệ Na chẳng còn sáng bừng ngọn lửa nhiệt thành, tràn trề tình yêu như trước nữa. Nỗi ám ảnh ấy vẫn hiện hữu, giày vò anh như vậy. Anh luôn muốn biết rằng cô còn yêu anh nhiều nữa không.

Đám cưới được dời lại cho đến khi Lệ Na cảm thấy sẵn sàng. Uy buồn nhưng biết sao được. Anh chấp nhận mọi điều, chỉ cần cô ấy đừng rời xa anh. Vĩnh Uy đã tự hứa rằng anh sẽ chờ. Bao lâu cũng được, cho đến khi mọi chuyện trở lại êm đẹp như xưa.

Chỉ nhờ cầu nối là bé Bin hai người mới có chút ít thời gian gặp mặt.

“Tòa ốc đã bắt đầu khởi công. Anh dẫn qua x nhé! Anh đã quyết định ốp mặt ngoài bằng đá trắng.”

“Không cần đâu!”

...

“Có buổi nhạc kịch lớn. Mình đi x nhé?”

“Anh tưởng đời còn chưa đủ kịch để x ư?”

...

“Em! Sau này khi công việc đã rảnh rang hơn, chúng ta đi chu du thiên hạ nhé! Trước giờ anh vẫn luôn muốn một ngày nào đó có thể xách ba lô lên. Và cứ thế cuộc bộ khắp chốn...”

“Chẳng muốn!”

Những câu nói nhát gừng thường cắt đứt cuộc nói chuyện. Cô dễ chịu với bất cứ ai ngoài anh. Không là tức giận, là hờn ghen nữa mà thực sự đã là cảm giác chán ghét, khó chịu và có chút khinh nhờn với anh. Cô thậm chí còn không muốn dung mạo anh lọt qua tầm mắt mình.

Có lẽ anh cũng hiểu cảm giác của cô lúc này bởi nỗi hoang mang vẫn ngập trong đáy mắt nhìn cô da diết. Chờ đợi ư? Liệu anh có đủ kiên nhẫn trong bao lâu đây...

Thực lòng Lệ Na cũng chưa biết đến khi nào cô có thể nguôi ngoai. Nhìn từng cử chỉ ngọt nhạt mong làm cô vui của anh ấy, Na cũng không khỏi chạnh lòng. Nhưng nỗi đau vẫn âm ỉ chưa tan, cô cần có thời gian để có thể lắng dịu.

Cũng muốn xác định lại tình cảm của mình, cô đã từng rất rất yêu anh ấy đấy nhưng càng yêu nhiều lại càng đau gấp bội. Một khi mộng đã tan lửa tình cũng nguội lạnh đôi phần. Liệu giờ đây cô có thể sống cùng anh?

Không phải là nỗi đau vì anh nữa mà dường như là nỗi đau đớn khi cứ ao ước, cứ tôn sùng, cứ chết mê chết mệt nhưng hóa ra tất cả đều chẳng đáng, để rồi giờ trái tim cô lại lần nữa lạc lối, chờ vơ...

Tình cảm quả là một thứ thật lạ lùng, mới nồng nàn, mê mê lại cũng có thể một sớm một chiều loang loảng buồn, mờ mịt, âm đạm như thể đã nhạt phai.

Mãi miên man suy tư trong việc tìm kiếm sản phẩm mới cho quán Lệ Na không để ý có tiếng khóc nỉ non vọng đến từ chiếc bàn góc xa. Ngược nhìn thì ra là một cô gái trẻ đương cúi gầm, tiếng kêu từ cổ họng cứ nức lên từng hồi. Na ngạc nhiên không hiểu có chuyện gì. Người bạn trai cùng đến với cô gái đã rời đi từ khi nào.

Lệ Na bước lại gần, đặt tay lên vai người con gái ấy, ân cần hỏi han: “Chị gì ơi? Chị có sao không ạ?”

Cô gái vẫn giữ nguyên tư thế, đầu cúi gầm, nước mắt lăn chã rơi, hai bàn tay xoắn lại run mạnh. Một tách café vẫn còn đầy nguyên, kẹp dưới là xấp tiền lẻ.

Cô gái nói lạc giọng, ngắt quãng: “Chờ đợi... tôi đã phải chờ đợi bốn năm rồi, bốn năm liền cơ đấy. Bao hy vọng... đi hết rồi. Rồi bỏ tôi rồi. Hư hư...”

Lệ Na cũng đã hiểu phần nào câu chuyện: “Chị hãy bình tĩnh lại đã.”

“Anh ta thật nhẫn tâm, vì sao bắt tôi chờ đợi trong ngần ấy năm và chung tình với anh ta, để giờ đây ruồng rẫy tôi như thế này.”

Lệ Na nghe như có một luồng điện giật thột chạy qua, nhìn thân hình rung lắc dữ dội của cô gái Na nghe như tim mình cũng thổn thức theo. Bất một người đằng đằng chờ đợi liệu có phải là tàn nhẫn lắm không. Nếu không thể ở bên có nên dứt khoát?

Thật nhiều những trần trở ưu tư, sau cùng Na nghĩ một người đàn ông kiêu hãnh như anh đã phải hạ mình trước cô, lẽ nào còn chưa đủ. Tình cảm bấy lâu đâu thể nói xóa là xóa. Thôi thì dù có nhạt nhòa cũng nhắm mắt để con tim tự nó trôi theo bất cứ lối nào mà vận mệnh đưa đẩy. Hơn nữa con cô cần ba nó, cũng coi như vì con đi và vì cả cuộc đời thanh thân của cô sau này. Dù anh thế nào Na cũng chẳng muốn làm tổn thương anh như anh đã từng đối với cô.

Vậy nên một chiều, trời nhạt không mây. Na nói với anh rằng: “Thôi cứ tiến hành lễ cưới đi.”

Anh sung sướng tưởng như nằm mộng, đáy mắt lấp lánh sáng bừng niềm hạnh phúc hơn bao giờ hết. Ôm chặt lấy cô, tiếng nói vỡ òa niềm vui: “Cảm ơn ! Em yêu.”

Lệ Na nhẹ đẩy anh ra. Vĩnh Uy biết cô vẫn chưa thể thoải mái, thậm chí ngón tay đeo nhẫn của cô vẫn còn trống trơn. Nhưng chẳng sao cả. Cô đã ban cho anh quá nhiều sự bao dung rồi.

Vĩnh Uy tự hứa với lòng rằng sẽ khiến cô trở thành người vợ hạnh phúc nhất, sung sướng nhất.

Ngồi sắp lại mấy món đồ cũ, Na nhovn cười đưa tay chạm lên những tấm hình xưa cũ thân thương được kẹp chắc chắn trên các khe vuông của cuốn album đóng da. Hình Na chụp cùng mẹ chẳng có là bao, mẹ mất khi cô còn quá nhỏ. Nhìn ánh mắt thăm thẳm, buồn vơi vợi của mẹ in hằn theo thời gian Na cũng ngập tràn niềm thương cảm. Mỗi khi buồn hay có tâm sự Na thường đ ảnh mẹ ra ngắm. Dáng vẻ yêu kiều, tha thướt đó khiến cô là phụ nữ mà còn thấy yêu mến hướng chỉ là đàn ông, chắc khi xưa mẹ có rất nhiều người say mê. May mà mẹ chọn ba...

“Cháu đang làm gì thế?”

Tiếng mẹ Mỹ Hà vang lên cắt ngang dòng suy tưởng. Na quay nhìn bà mỉm cười: “Cháu sắp lại đồ. Thứ nào cần lắm mới giữ lại, sắp có gia đình riêng rồi, chắc thứ gì cũng phải mới hết. Tiện x lại mấy tấm ảnh cũ mà thấy buồn qua bác ơi. Ước gì ba mẹ được chứng kiến ngày cháu thành hôn...”

Bà Dung ghé sát lại ngó lên quyển album, hình ảnh người con gái tóc xõa ngang lưng đang bế đứa bé tí hìn đập vào mắt khiến bà choáng váng không đỡ nổi thân mình và rơi đánh bịch xuống giường.

Na thối mắt nhìn biểu hiện của bà Dung. Bà mấp máy môi: “Đó... đó...”

Cô nhìn theo ngón tay run run của bà. “Đây là mẹ cháu và cháu hồi bé đó bác à.” Na lại ngẩng nhìn thích thú nét cười rạng rỡ như hai đóa hoa bừng sức sống của hai mẹ con.

“Đưa bác x nào!” Chưa để cô kịp đưa bà đã giằng lấy cuốn album, nhìn chăm chăm vào người mẹ trẻ trong ảnh. Niềm xúc động ngập tràn khi nhìn lại người bạn cũ, kèm theo đó là nỗi sợ hãi đến ớn lạnh. Hàng ngày bà đã học theo ông Thụy luôn tự nhủ rằng chỉ là người giống người... và lại hai đứa đã quá sâu nặng... nhưng giờ thì sự thật càng lúc càng không thể vùi chôn được nữa.

Lệ Na càng ngạc nhiên khi bà Dung nằng nặc đòi mượn tấm hình của hai mẹ con cô. Na không biết làm sao đành rút nó qua mép khe hẹp và đưa cho bà. Bà Dung chẳng nói chẳng rằng lao vội đi luôn.

**

Bà Dung vừa rời đi, chỉ còn lại ông Thụy ngồi chết lặng trong bóng đêm mịt mù của nỗi kinh hoàng. Chẳng phải ông chưa từng nghĩ ngờ nhưng không dám tin cuộc đời lại phũ phàng như thế. Nếu như sự thật hai đứa là anh thì liệu có đớn đau nào khôn nạn hơn thế. Ông tự vấn lương tâm mình đã làm sai trái những gì để đến nông nỗi này... Có nên để sự việc ngủ yên?... Nhưng rồi ông gạt đi, lần nữa mãi sẽ chỉ chuốc thêm khổ nhục. Nghĩ vậy ông Thụy nhắc máy liên hệ với vị giáo sư quen biết làm việc tại Trung tâm phân tích ADN và Công nghệ di truyền. Một người mà ông rất tin cậy bởi uy tín và kinh nghiệm của ông ta. Hai người nói chuyện một hồi, sau đó ông gác máy và lại chìm sâu vào tâm trạng ai oán tột cùng.

Mẫu tóc của con bé sẽ sớm có trong tay nhờ sự giúp đỡ của bà Dung. Mọi việc sẽ nhanh sáng tỏ và ông cũng không quên dặn bà ấy trước tiên phải kín miệng.

Vĩnh Uy tất bật chuẩn bị mọi thứ từ a đến z, từ địa điểm tổ chức lễ thành hôn đến các nghi thức vừa truyền thống vừa hiện đại. Danh sách khách mời đã lên đủ, anh không muốn quá phô trương nhưng cũng chẳng thể kém phần trang trọng. Thức uống và đồ ăn nhẹ trong tiệc cưới được chọn lựa khá tinh tế.

Ngôi nhà riêng của anh đã bài trí hoàn toàn mới phù hợp hơn với cuộc sống của một gia đình nhỏ.

Bao nhiêu thứ việc chất nặng quay anh như chong chóng nhưng miệng vẫn ẩn hiện nụ cười. Trải qua nhiều gian lao mới biết trân trọng những gì mình đang có. Hạnh phúc vượt lên từ khổ đau mới thấy quý giá đến nhường nào.

Tiếng những bước chân dứt khoát vang rộn dọc hành lang tầng hai ngôi biệt thự còn mang nhiều nét cổ kính. Tâm trạng hừng khởi, anh sẵn nhanh hơn. Thời gian này Uy thấy quanh anh ngập một sự tươi sáng mới mẻ, nơi anh lớn khôn chẳng còn vẻ bức bối, kìm hãm nữa vậy nên Uy cũng năng về nhà hơn. Quan tâm đến ba mẹ hơn. Chẳng phải là trước đây không suy nghĩ đến họ nhưng giờ mới cảm thấy bản thân tốt đẹp hơn, có thể mang đến yêu thương cho người thân.

Từ tốn gõ cánh cửa phòng làm việc của ba, anh đứng yên chờ nghe tiếng cho phép nhưng mãi mà không nghe tiếng trả lời của ông. Uy cất tiếng hỏi x ba có trong đó không, đáp trả chỉ là tiếng động nghe lịch kịch và tiếng thở dồn. Anh bật mở cánh cửa, trông rõ ông Thụy đang gục trước bàn làm việc. Một tay chặn ngực, tay còn lại nắm chặt cứng nhắc đặt trên mảnh giấy trên bàn.

“Ba có sao không? Có chuyện gì vậy ba?” Uy lo lắng hỏi dồn, đặt tay lên người ông. Ông Thụy ngược nhìn con trai, nhìn ông như già đi cả chục tuổi, nét bi phần khổ đau hằn lên đáng sợ trên khuôn mặt vốn luôn phẳng lặng.

“Ba có tội. Tất cả đều là lỗi do ba.” Miệng lao trào, ông đưa ánh nhìn mờ đục dừng trên tờ kết quả xét nghiệm.

Uy nhìn theo và cầm lên tờ giấy, bảng ghi chi tiết hai mẫu gen trùng lặp. Anh không hiểu lắm, đây là kết quả xét nghiệm ADN dựa trên mẫu tóc của hai người. Nhưng...

“Là sao ba?”

Ông Thụy không dám nhìn con, những ý nghĩ rối loạn cuộn cuộn thít chặt, có nên để cho nó biết? Chẳng phải sẽ rất bất công và tàn nhẫn nếu để chúng biết sự thật ư. Giấu nhem mọi việc và để hai đứa tiếp tục sống yên bình bên nhau? Nhưng ý nghĩ ấy lại khiến con tim thêm róm máu... “Là kết quả xét nghiệm của ba và đứa con riêng.” Mãi ông mới có thể mở lời.

Vĩnh Uy rất bất ngờ: “Con riêng ư?” Nhưng rồi anh cũng trấn tĩnh lại, ba mẹ anh lấy nhau dựa trên sự môn đăng hộ đối chứ đâu có tình yêu. Ba có người tình riêng cũng không quá khó hiểu. “Nhưng người đó đâu ba? Sao giờ mới biết?”

Anh nhìn lại bằng biểu cảm trên tay, một mẫu gen là nữ, anh hỏi tiếp: “Con gái hả ba?” Uy chẳng ngờ mình lại có một cô gái, ý nghĩ thật mới mẻ khiến anh chưa thể tiếp nhận được ngay.

Ba anh gật từ từ: “Cách đây hai mươi năm. Ba có quan hệ tình cảm với một cô gái. Cô ấy đã mang thai đứa con của ba mà ba không biết. Nên mọi chuyện mới...” càng nói ông Thụy càng thấy nghẹn lời. “Người cũ của ba, cô ấy đã qua đời lâu lắm rồi.”

“Ba bình tĩnh lại đi, chuyện ấy cũng không ai muốn cả. Ba đừng tự trách mình nữa! Vấn đề về mẹ con sẽ lo. Giờ ba nói xem đứa con của ba sao rồi. Cô ta làm gì? Ở đâu?”

Ông Thụy càng lẩn tránh ánh mắt dò hỏi của con, còn anh thì nhìn rõ nỗi hốt hoảng đang lớn dần trong đáy mắt ba.

Bỗng nhiên Uy thấy hoang mang, mơ hồ. Có một thứ gì đó không ổn trong tất cả những chuyện này khiến anh không hiểu nổi. Biểu hiện của ba, những câu nói mập mờ... có phải là chuyện này có liên quan đến anh. Tim bắt đầu đập nhanh hơn mức bình thường, anh thúc giục: “Ba mau nói đi ba! Tất cả chuyện này là sao hả? Con gái ba đâu?”

Ông Thụy vẫn lặng thinh, không thể cất tiếng được. Bởi ngay lúc này đây chính ông cũng không tin nổi cái thảm kịch này.

Chỉ cho đến khi Vĩnh Uy đã mất hết kiên nhẫn, anh lớn tiếng hỏi lại lần nữa. Ông Thụy mới hoảng loạn bật lên cái tên:

“Lệ Na...”

“Cái gì Lệ Na? Sao ba lôi cô ấy vào chuyện này. Ba làm sao thế?” Càng lúc Vĩnh Uy càng muốn điên lên với ba mình.

Ông Thụy đan chặt hai tay đặt trên mặt bàn gỗ bóng loáng, chậm chậm nói những từ ngữ đều đều không sức sống: “Lệ Na. Con bé là con gái của ba. Mẫu ADN này đã chứng minh điều đó.”

Những lời nói ấy của ông Thụy đã gây ra cho con trai một cơn chấn động khủng khiếp. Đồng tử giãn rộng hẳn lên những mạch máu đỏ trợn ngược nhìn ba mình. Thanh quản tắc nghẹn và lồng ngực thì đập điên cuồng. Nhưng anh không tin. Sao có thể tin được.

Vĩnh Uy quát lên: “Ba chơi trò gì thế? Hả? Ba trả thù con đấy phải không? Có phải vì con hay chống đối ba nên ba dựng lên chuyện này để con phải đau khổ. Có đúng không?”

Suy sụp, ba anh buông người mệt nhoài sâu hơn trong chiếc ghế bành, đôi tay giữ chặt lấy mái đầu để mỗi dây thần kinh khỏi đứt tung trong nỗi tang thương thống khổ: “Ba cũng ước sao đó không phải là sự thật!”

Nỗi bàng hoàng lạnh giá cứ dội liên tiếp khiến toàn thân anh tê dại mất cảm giác. Đôi chân loạng choạng lúi dúi nhưng phải bám ngay tay xuống mặt bàn để khỏi quỵ ngã. Ba anh không bao giờ nói đùa, những chuyện như vậy lại càng không... Ký ức cái ngày đưa cô về ra mắt ủa về trong anh, sự giống nhau giữa họ...

Sự thật thê thảm về huyết thống với người con gái của đời mình đã nhấn chìm anh hoàn toàn. Mi khép lại cùng cơn vắng vát, đảo điên. Thế nào là đón đau tốt cùng, thế nào là bi ai khủng khiếp. Uy đã cảm nhận được rồi. Hóa ra ác mộng kinh hoàng nhất là thế này đây. Tan hoang. Vỡ nát. Cuộc sống. Niềm vui. Hạnh phúc. Tàn hết rồi...

23. Chương 25

Chương 25: Như giọt sương sớm mai tan vào hư vô

Gió hồ đập chờn thoang thoảng, đôi lúc lại vút mạnh làm lay động tóc mai. Sau bao lần vật cạy đắng, bao oán hờn không cam chịu. Tỉnh tỉnh mê mê. Giờ ngồi đây trong anh chỉ còn lại nỗi hoang hoải buồn tênh, được gió mơn man làm dịu làn da mặt đã se lại. Giây phút ngồi sánh vai bên em, cùng lắng nghe nhịp đập của nhau thể này liệu còn bao lâu đây. Anh chỉ mong thời khắc này sẽ ngừng lại mãi mãi.

Cánh tay gác trên thành ghế đá ngay phía sau lưng Lệ Na, chân gác một bên uể oải, anh hơi hướng về phía cô. Còn Na thì nhìn thẳng về phía nước hồ trong vắt.

Uy đưa bàn tay đeo nhẫn vén sợi tóc của cô vừa bị gió thổi bay. Cử chỉ thân mật khiến Na ngừng suy tư và ngoảnh nhìn anh. Mới hai hôm không gặp mà anh tiêu tụy trông rõ, râu lún phún mọc quanh cằm. Mắt mệt mỏi trũng sâu. Na nghĩ có lẽ do việc chuẩn bị đám cưới quá bận rộn nên mới vậy.

“Em luôn chú ý giữ gìn sức khỏe nhé. Mùa này đêm trở gió lắm.”

Na hơi ngạc nhiên, anh bỗng dừng dặn dò cô những lời như thế... nhưng cô chỉ ngạc nhiên một chút thôi, vì dạo gần đây anh luôn quan tâm cô hết mực mà. “Em biết rồi!”

Vĩnh Uy thấy lòng rạo rực xúc động, anh áp bàn tay mơn nhẹ lên bờ má ửng hồng của cô. “Em...”

Lệ Na vội lảng tránh, ý nghĩ đôi bàn tay này đã từng ve vuốt người đàn bà khác chợt khiến cô thấy rung mình khó chịu.

Sượng sùng, anh thu tay lại, ánh nhìn dời đi chạm phải đôi tay trắng trẻo của cô. Em từng nói sẽ đeo lại nhẫn trong ngày cưới nhưng giờ đây điều đó với anh đã không còn quan trọng nữa.

“Em này. Hãy tha thứ cho tất cả những đau khổ mà anh đã gây ra cho em nhé!”

“Em tha thứ rồi!”

“Anh biết chỉ là miễn cưỡng thôi. Thực tâm em vẫn rất giận anh... Có được không? Em sẽ quên hết những gì...” nhưng rồi anh sợ khi phải nghe câu trả lời của cô, “À thôi đừng nói chuyện này nữa.”

Những lời anh nói, từng cử chỉ nhẹ nhàng của anh mang một nỗi buồn vô hạn, cô bỗng thấy tội nghiệp về tất cả những gì anh phải chịu đựng. Na những muốn nói với anh rằng cô sẽ quên hết, sẽ thương anh, sẽ không để anh phải chịu giày vò nữa. Nhưng lời nói cứ tắc nghẹn trong tim không thể thốt nên lời.

Một thoáng im lìm Vĩnh Uy lại nói: “Anh biết bề ngoài em có vẻ yếu đuối nhưng thực ra em rất mạnh mẽ. Anh tin dù có bất cứ khó khăn, đau khổ gì em cũng sẽ vượt qua. Chỉ cần vững tin vào mình thôi. Em nhé! Đừng khóc. Khóc nhiều sẽ mệt lắm.”

Lời nói của anh nhẹ tựa hơi thở đất trời, dịu dàng nhưng quyến luyến, cứ vang vọng ám ảnh mãi không tan.

Anh đi lâu rồi mà hình ảnh vợi vợi thương đau ấy cứ mãi loang quanh trong tâm trí cô. Na tự vấn mình, cô là gì, cô đã mang lại cho anh được những gì mà có thể đối xử với anh như vậy. Từ trước đến nay chỉ có anh là luôn chịu thiệt thòi vì cô. Na thấy mình là một con người chẳng ra gì. Vừa hẹp hòi, vừa ích kỷ lại thích làm cao.

Lặng ngấm chiếc nhẫn kim cương lóng lánh một hồi, Na bật cười tự nhủ, thôi nhé, tỏ ra ta đây thế là đủ rồi. Cô từ từ đẩy chiếc nhẫn vào ngón áp út, hình ảnh chiếc nhẫn sang lóa nổi bật lên trên bàn tay gầy mảnh mai đẹp đến xao lòng.

Vĩnh Uy đến gần ba, ông dựa ngồi trên chiếc ghế êm cao đặt sát bên cửa sổ, ngắm ánh hoàng hôn đỏ rực một màu ảm đạm. Anh cũng nhìn ra quang cảnh bên ngoài, nhìn xuống vườn cây ăn trái được dát lên mình thứ ánh sáng đang lụi tàn trông hiu hắt đến vô ngần. Khung trời xa xa loang loáng những vệt máu nhạt màu.

Uy cất tiếng trầm buồn: “Con sẽ đi ba ạ! Con sẽ rời xa em. Chỉ có thể như vậy thôi!”

Ông Thụy đau đớn nhìn con: “Không còn cách nào sao? Ba chỉ có mình con là con trai mà thôi!”

“Đó là cách duy nhất để chấm dứt khổ đau cho tất cả mọi người. Ba đừng cho Na biết sự thật. Cô ấy đã phải chịu quá nhiều đau khổ rồi. Ba hãy thay con chăm sóc và lo cho hai mẹ con cô ấy sau này, ba hứa với con thế nhé!? Hãy để cô ấy được sống vui vẻ...” anh nghẹn lời không thể nói tiếp. Niềm xúc động lại dâng ngập khiến cơn đau cứ quặn quại nhức nhối.

Ông Thụy thở hắt, cố kìm nén thương đau. “Tất cả là tại ba. Ba đã gây nên nghiệp chướng này. Ba có tội với các con.”

“Ba đừng tự trách mình nữa. Chỉ tại số mệnh quá nghiệt ngã thôi.”

“Ba đang phải chịu lấy hình phạt cho sự ác nghiệt của mình. Ba đã suy nghĩ rất nhiều về điều đó. Ba hại chết người đã nuôi dưỡng con của mình mà vẫn luôn cho rằng mình không sai.” Ông thở dài ai oán. “Con thì khác. Con tốt đẹp hơn ta nhiều. Giờ đáng ra chỉ nên để mình ta gánh chịu quả báo này.”

Cộp. Choang! Tiếng rơi vỡ chói tai phá tan vẻ cô tịch trong căn phòng, nghe rin rít và lạnh thấu xương. Vĩnh Uy lao ra bật mở cửa phòng. Mẹ anh đứng đó, sắc diện tím tái bợt bợt, đôi tay run rẩy chặn lấy ngực. Thân hình lão đảo không vững. “Mẹ!” Uy vội bước qua chiếc khay gỗ nằm chổng chơ và những mảnh sứ vỡ tan, nước trà chảy loang trên mặt sàn, anh đưa tay đỡ lấy mẹ.

Ông Vĩnh Thụy cũng bật người dậy hốt hắng. Bà Ngọc Kim liếc nhìn chồng rồi ngược nhìn con trai, tròng mắt bà lay chuyển dữ dội rồi từ từ mờ dần và khép lại. Bà lịm ngất trong vòng tay Vĩnh Uy.

Mãi tận đêm mẹ anh mới tỉnh lại, ánh mắt bà ngập tràn nỗi hoang mang, sửng sốt cứ mông lung nhìn thẳng lên tấm trần ốp gỗ khắc.

Vĩnh Uy nắm chặt lấy tay bà, ôn tồn nói: “Mẹ ăn một chút gì đã nhé!” Anh quay mình đứng lên nhưng bà Kim nắm tay giữ lại.

“Con. Chuyện này là sao? Mẹ không hiểu nổi.”

Uy không quay nhìn mẹ, anh vẫn giữ nguyên tư thế để che khuất khuôn mặt hằn sâu bi phẫn: “Na đúng là con của ba, mẹ ạ!”

Bà Ngọc Kim buông tay rụng rời, thân hình bất động lún sâu vào lớp chăn nệm. Vĩnh Uy quay lại nhìn mẹ bằng ánh mắt tuyệt vọng. Anh kéo chăn đắp kín cho bà.

“Mẹ ơi. Hứa với con đừng cho Na biết sự thật. Cô ấy không chịu đựng nổi đâu.” Ngừng một chút anh nói tiếp: “Và cũng đừng trách gì ba nữa. Ba cũng khổ tâm lắm rồi, ông nói ông chẳng dám đối mặt với mẹ. Mẹ thương lấy ba nhé.”

Uy đã rời khỏi phòng rồi, bà Ngọc Kim vẫn cứ quay cuồng với những ý nghĩ tối tăm, rối loạn. Bà thấy sợ hãi, rất sợ. Những chuyện như vậy làm sao có thể... Cuộc đời lại trở trêu đến vậy ư. Nước mắt bà lăn chã rơi ướt đầm mặt gối, nỗi phiền muộn thương tâm cứ giày xéo, giày xéo khiến bà gần như muốn ngất đi lần nữa.

Vĩnh Uy trở lại, đặt tô cháo lên mặt bàn trước đầu giường. “Mẹ dậy ăn cháo đã.” Anh đỡ mẹ ngồi lên.

Bà Ngọc Kim đưa đôi tay giá lạnh nắm chặt lấy tay con. “Uy! Con định sao? Hai đứa... hai đứa phải làm sao?”

“Con sẽ đi đâu đó một thời gian!”

“Chẳng lẽ không thể... hai đứa dù sao cũng đã...”

“Con biết mẹ thương con. Nhưng con chẳng thể đối mặt với cô ấy nữa. Đi xa cũng tốt. Biết đâu thời gian trôi qua mọi thứ sẽ dễ thở hơn.”

“Không. Đừng vậy! Như thế thì giết mẹ đi còn hơn.”

Tiếng hai mẹ con náo nê sâu thẳm chen cùng tiếng nấc tiếng nghẹn vang vọng đầy bi thương trong màn đêm thanh vắng.

Khi sức khỏe bà Ngọc Kim đã khá hơn, Vĩnh Uy ra đi. Anh rất muốn gặp Lệ Na lần cuối nhưng sợ rằng sẽ lại yếu lòng mà chẳng nở rời xa cô. Trước khi đi anh đã thu xếp tất cả mọi chuyện đầu vào đó. Chẳng ai rõ anh sẽ đi đâu, sẽ dừng chân nơi nào. Chỉ biết một ngày anh như hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này. Để lại nỗi đau rứt lòng cho những người ở lại.

Chỉ đến khi bé Bin kêu rên rĩ tại sao ba nó không chịu đi đón nó từ lớp về nữa Lệ Na mới càng cảm thấy nhột nhạt gan ruột. Từ hôm nói chuyện bên bờ hồ đến giờ cô chưa gặp lại anh. Uy dặn vú Lan đưa đón bé Bin, anh nói anh bận.

“Ba bận việc chuẩn bị đám cưới ấy mà.”

Bé Bin phụng phịu: “Sao không gọi được.” Nó xoay xoay chiếc di động của mẹ trong tay.

Na cũng tin anh bận nhưng lẽ nào đến nói chuyện điện thoại với thằng bé cũng không được. Hay có phải hôm ấy cô đã khiến anh quá tổn thương. Lòng tự trọng của anh lớn như vậy mà hết lần này đến lần khác phải lụy cô. Có phải anh đã hết kiên nhẫn.

Lệ Na giằng lấy chiếc điện thoại từ tay thằng bé, cô quyết định gọi cho anh. Nhưng quả thật chỉ có âm thanh vô hồn báo không liên lạc được và xin để lại lời nhắn.

Chưa bao giờ cô thấy anh tắt máy, một linh cảm không lành mơ hồ ập đến. Liệu có chuyện gì không hay xảy đến chăng?

Sau nhiều đắn đo, nghĩ ngợi cuối cùng cô cũng gạt bỏ cái tính nhỏ nhen đàn bà và đến nhà anh xem thế nào. Nhà của anh và cô thì đúng hơn. Bấm mật mã chờ cửa mở, cô cứ nghĩ sẽ nhìn thấy anh nằm trên giường, ốm nặng, sốt cao, hay gì gì đó. Và cô sẽ mắng ột trận, sau đó sẽ đi nấu cho anh một chút gì đó để giải cảm.

Nhưng căn nhà lạnh lẽo, hoang vắng không có một hơi ấm thân thể nào cả. Phòng khách, bếp, phòng ngủ, phòng tắm... trống không. Na đánh rơi mình ngồi phịch xuống tấm ga giường màu sen sậm. Hụt hẫng. Cảm giác hụt hẫng, chới với lấp đầy tâm trí. Hơi thở dồn dập đứt quãng. Cô không hiểu thế này là sao.

Ánh nhìn hoang dại lướt khắp căn phòng, phòng ngủ do chính tay cô trang hoàng, màu sắc hài hòa giữa sự trầm ấm của anh và tươi trẻ của cô. Nhưng giờ sao trông hoang lạnh ghê gớm. Và lọt vào tầm mắt cô, trên chiếc bàn tròn gần cửa sổ. Trên đó có một phong thư dề trên rất nhiều tập giấy tờ khác.

Na tiến đến bóc vội bức thư, đó là nét chữ mảnh xiên xiên của anh: “Em thân yêu!

Có lẽ khi em đọc đến những dòng này anh đã ở rất xa em rồi. Anh có rất nhiều lời muốn tâm sự cùng em nhưng rút cuộc lại chỉ biết xin lỗi và cảm ơn em mà thôi. Cảm ơn về tất cả những gì em mang đến cho anh, anh đã thực sự biết thế nào là yêu và được yêu. Có ngọt, cũng có đắng nhưng những trải nghiệm ấy thật tuyệt vời. Em đã mang đến ngọn lửa kì diệu soi sáng tâm hồn anh. Anh đã rất hy vọng chúng mình sẽ có một tương lai tốt đẹp. Nhưng có lẽ anh đành lưu giữ giấc mộng tại đây thôi. Xin lỗi vì tất cả những tổn thương mà anh đã khiến em phải chịu đựng. Lời hứa với em lại một lần nữa dang dở rồi. Khi biết anh đã không còn ở bên em nữa chắc em sẽ buồn một thời gian. Nhưng anh tin em sẽ vượt qua hết bởi anh đã nói em là một cô gái mạnh mẽ mà.

Một mình em nuôi con chắc chắn sẽ rất vất vả nhưng cố lên em nhé! Anh để lại toàn bộ những gì anh có ẹ con em. Ngôi nhà này và một vài mảnh đất khác đã sang tên em. Tiền mặt trong tài khoản đều toàn quyền em sử dụng (đừng có nói em không cần, nuôi con rất tốn kém), cổ phiếu trong công ty và các khoản đầu tư ngoài ngành thì anh nhờ ba giúp em lo liệu. Vậy thôi!

Nhớ giữ gìn sức khỏe đấy. Tạm biệt!

Yêu em!”

Na buông rơi lá thư, chết lặng. Cô cứ đứng im như hóa tượng thật lâu như vậy, dường như chẳng có thứ gì còn tồn tại nữa, bản thể hòa cùng thứ hữu hình, tan biến hết cả. Bởi cô không còn cảm nhận được bất cứ điều gì, chỉ còn lại một sự trống rỗng vô hồn. Không gian im ắng bóp nghẹt và nuốt chửng sự sống.

Nhưng rồi nhận thức cũng trở lại, Lệ Na không tin tất cả những chuyện này. Cô bắt thân xác phải cử động và bắt đầu lao mình đi tìm kiếm anh khắp nơi. Biệt thự họ Cao, công ty, đầm nước yên bình nơi chỉ có anh và cô, du thuyền... nhưng anh không có nơi đâu cả. Vĩnh Uy dường như không hề tồn tại, anh biến mất như một giọt sương sớm mai tan vào hư vô, như làn khói loãng trong không trung...

Ông bà Thụy Kim đều tránh mặt không gặp cô. Có lẽ họ căm ghét vì cô đối xử không tốt với con trai họ, chắc chắn là vậy rồi, giờ họ cũng giống anh không muốn nhìn mặt cô nữa.

Trong những giờ phút lao mình tìm kiếm cô mới biết anh đã hủy bỏ đám cưới của hai người. Mọi thứ cũng giống như anh, như một giấc mơ một nhòai, tỉnh dậy tất cả sẽ tan biến, xóa nhòa hết cả. Ngâm ngùi trong tủi hờn cô chỉ biết lầm bầm mắng anh là đồ điên. Đồ điên. Anh là đồ điên. Vì sao lại đối xử với cô như thế?

Chơi với!

Na chẳng biết mình đã sống thế nào trong những ngày như bồng bênh trên mây thế này. Cuộc sống vẻ như vẫn tiếp diễn nhưng hình như mình đã lạc loài đâu đó.

Mỗi sáng thức dậy Na đều mở cửa trước tiên, bình minh chiếu rọi những tia nắng tinh khôi lên thân hình gầy guộc, vật vờ. Đôi mắt mơ màng nhìn xuyên qua tia sáng trong trẻo để cố thấy một hình dáng quen thuộc. Nhưng chẳng có ai đứng trước cửa nở nụ cười chào ngày mới với cô cả. Ngắc đầu, một tay che trước mắt để khỏi chói lóa, Na muốn nhìn thấu tận trời xanh bao la kia có cánh máy bay nào lướt qua không. Biết đâu anh đang ngồi trên đó, anh đang trở về.

Một ngày mới lại bắt đầu, cô sẽ lại tiếp tục công việc của mình. Nhưng Na chẳng hiểu sao mọi người không cho cô đứng pha chế đồ uống cho khách nữa. Thảm nhủ mọi người thật hài hước, cô vẫn sống tốt mà. Thôi được vậy để tôi đi nấu ăn.

“Hôm nay có món nấm sốt trứng ăn với bò hầm đấy nhé. Tuyệt không có một chút tiêu nào đâu. Nếu anh về kịp bữa trưa thì quả là may mắn cho anh đấy.”

Lệ Na cứ tự lẩm bẩm một mình, vừa nói vừa cử động như một cái máy.

Một ngày cứ chậm chạp bò qua, Na liếc nhìn món bò với nấm sốt thơm ngon đã nguội ngắt. “Thôi vậy. Bữa tối cũng được. Tuy kém ngon một chút nhưng hương vị vẫn thế. Còn không mau lên... Đến mai lại phải làm món khác.”

Lên đèn!

Sự sống lằng đằng khiến linh hồn như say sóng trên một con tàu giữa biển khơi mênh mông. Nhưng Na thấy mình vẫn sống tốt. Chỉ hiềm mọi người càng lúc càng quá quắt, họ không cho cô bước chân ra khỏi cửa một bước. Biết đâu anh đã về nhà. Họ thật vô lý khi cứ kìm giữ cô ở đây.

Thế nên giờ đây Na đành đứng xất củ cải thành từng lát nhỏ. Món củ cải hấp mật hôm nay sẽ rất thơm ngon. Ăn cùng bánh sữa thì còn gì bằng nhỉ.

Tiếng vú Lan hét lên thất thanh. Bà buông rơi chậu bột mì. Cuống quýt lao vội lại.

“Trời ơi! Chảy máu nhiều quá.” Vú Lan lấy bầy giữ lấy bàn tay có ngón trở đang rùng rùng máu của cô.

Na cứ để mặc vú Lan thực hiện những công đoạn chăm sóc vết thương ỳnh, chắc chỉ mới chạm nhẹ một chút thôi, cô đâu có thấy đau.

Vú Lan vừa băng bó ngón tay cho Na vừa lập cập nói không ra tiếng: “Con giết mình lúc nào không biết đấy.”

Na thì luyến tiếc chỗ củ cải trắng tinh đầm màu máu: “Phải bỏ chỗ kia đi rồi. Như vậy khẩu phần sẽ thiếu mất. Hai cha con họ ăn khỏe lắm. Vú còn cây củ cải nào không?”

Vú Lan xé lòng xé ruột nhìn Na, kìm nén tiếng thốn thức bật lên trên đầu môi: “Con ơi là con! Còn không tỉnh lại đi. Cứ dờ dờ ương ương thế này thì vú biết phải làm sao hả?”

Lệ Na nhìn bà bằng ánh mắt chờ đợi. “Vú nói xem, là anh ý sai đúng không?”

Bà Lan chẳng biết nói gì chỉ biết lắc đầu đau khổ.

Cô lại tự mình trả lời: “Thôi được, tuy anh sai nhưng em sẽ bỏ qua hết cho anh. Tất cả mọi chuyện, em đã quên hết rồi đây. Nghe không hả? Không mau về đây. Còn như thế em sẽ không tha thứ cho anh nữa đâu.”

24. Chương 26

Chương 26: Yên giấc ngàn thu

“Là em sai! Là em khiến anh phải đau khổ. Tất cả đều là lỗi của em, được chưa? Anh muốn trừng phạt em đến khi nào đây?”

Nửa tỉnh nửa mê! Cuộc sống như vậy còn đáng sợ gấp ngàn vạn lần. Thà rằng u mê trong cõi chông chênh ngã nghiêng hay là tỉnh táo để hứng chịu cơn đau giày vò khôn khổ nhất còn hơn sống mà chẳng biết hiện tại là đâu thế này.

Khói nghi ngút lan rộng từ làn nước sôi sục trong bồn. Đôi chân trần chạm trên sàn phòng tắm ướt nhẹp, Na thả rơi chiếc khăn tắm đang cuốn quanh mình, cô muốn được ngâm mình trong thứ nước âm ỉ để chịu.

Bàn chân vừa giơ cao gần chạm mặt nước thì bất ngờ bị túm lại hất mạnh sang bên, Na loạng choạng ngã dựa vào bức tường men trắng.

Mỹ Hà hét lên: “Cậu điên à? Nước sôi đấy. Muốn chết bỏng à?”

Vú Lan nghe tiếng quát liền chạy vào xem có chuyện gì. Thoáng nhìn qua bà cũng hiểu được mọi chuyện. Chẳng nói chẳng rằng bà lao đi tìm một cây roi.

Khi trở lại Mỹ Hà đã cuốn chặt tấm chăn bông lên người Lệ Na, dịu cô ngồi xuống giường và ôm chặt lấy, thì thầm những lời khuyên nhủ.

Rồi cứ thế bà cầm chiếc roi mây vút thật mạnh lên bắp chân Na, tiếng vun vút xé gió cứ ten tét lên thật xương. Chạm đến đâu hằn tím, rỉ máu đến đó. Vậy mà Lệ Na vẫn không có phản ứng.

Mỹ Hà cuống quýt ngăn vú lại.

“Tránh ra! Ta phải đánh cho nó tỉnh lại.” Bà cự mình lên ra khỏi vòng ôm của Mỹ Hà, cố với tay đánh thật lực. Nhưng rồi cũng phải buông rơi chiếc roi, thở hì hục một nhào. Lệ Na vẫn trở như một cái xác không hồn.

Mỹ Hà rầm rút khóc khi nhìn những vết thương tứa máu nơi chân bạn. Vú Lan đành bắt lực buông một tiếng nói khinh thường: “Vĩnh Uy bỏ đi là đúng lắm. Rất đúng. Cô không hề xứng đáng với cậu ta!”

Lời nói của bà đã có tác động rõ ràng, tròng mắt cô xáo động hoảng loạn. Và vú Lan đã kéo một phần hồn Na trở lại như thế đó. Nhưng chỉ một nửa linh hồn mà thôi.

Nửa còn lại đã bay theo anh đến tận phương trời nào rồi. Chẳng phải cô đã tưởng rằng tình cảm của mình đã nhạt nhòa rồi hay sao. Hóa ra khi không còn anh ở bên, con tim và thân xác này cũng chết ngất ngoài.

Thế nào là một trái tim đã chết, đó là khi nó không còn thấy đau, không còn thấy nhói, không còn thấy tê dại hay bất kì một cảm giác nào nữa. Anh ra đi mang theo tất cả những thứ đó. Chỉ còn lại một sự vô cảm đến đáng sợ. Trống rỗng. Tan hoang. Lạnh lẽo...

Nhưng giờ đây một nửa linh hồn đã trở lại, bởi một thứ ánh sáng nhỏ nhoi còn le lói, đó là hy vọng. Trái tim này đã bắt đầu có cảm giác nhưng nhức, buồn buồn trong mỗi giờ phút ngóng đợi anh về. Cảm giác chờ hoài, chờ mãi một người mà chẳng thấy người ấy đâu thực không dễ chịu. Nhưng có hề gì đâu. Anh cũng phải sống trong những ngày chờ đợi cô đấy thôi. Na sẽ đợi, sẽ đợi mãi. Một ngày anh trở về họ sẽ làm lại từ đầu. Sẽ sống thật hạnh phúc gấp trăm ngàn lần.

Lệ Na tự hỏi lòng rằng phải làm sao để khi anh trở về sẽ thấy cô xứng đáng với anh. Nếu cô sống không tốt chẳng phải sẽ tan biến hết những kỳ vọng anh dành cho cô ư? Vậy thì em sẽ chứng minh cho anh thấy, em cũng mạnh mẽ giống như lời anh nói.

Na thực hiện đúng như vậy. Cô gắng sống tốt đẹp hơn mỗi ngày, không để những người yêu mến cô phải phiền lòng. Thương xót chính bản thân mình mới có thể chăm lo cho những người thân

Chăm chỉ, lo toan đến công việc bằng một ý chí vững vàng nhất. Vậy nên công việc kinh doanh ngày một tốt đẹp.

Na đứng lặng nhìn những dụng cụ làm bánh và số thực phẩm bày la liệt trên bàn một hồi, mi mắt khép lại, cô để mọi cảm xúc bắn loạn, ưu phiền, khổ đau... trôi sạch cho tâm hồn trống rỗng không.

Từng chút một, mong manh, nhẹ dịu những mảng màu sự sống len lỏi và vắn vít tràn khắp châu thân... Từ những ngày thơ bé mồ côi mẹ, được bao bọc chăm nom trong sự yêu thương hết mực của cha và vú nuôi; tuổi thiếu nữ bỗng bột sống trong cảnh xa hoa phù phiếm; định mệnh ngày gặp anh, những tháng ngày quay cuồng trong si mê; cha mất, người yêu rời bỏ và mang trong mình một sinh linh nhỏ bé... Rồi lại những ngày tháng đàng đàng nuôi con, nhọc nhằn, vất vả kiếm từng miếng ăn nhưng cũng thật hạnh phúc khi được ôm ấp và nâng niu tình mẫu tử thiêng liêng... Rồi ngày gặp lại anh, được xao xuyến - khát khao, được giận hờn - lưu luyến được tận hưởng những yêu đương, ngọt ngào bất tận... Hiểu lắm, chia xa... Hợp, tan... Là tổn thương, đớn đau và ly biệt...

Tất cả những điều ấy tuôn chảy như một dòng xoáy cuộn cuộn tràn dâng rồi hòa quyện thấm sâu vào từng ngõ ngách nhỏ nhất của bản thể. Tâm hồn và thể xác đan cài hòa hợp bùng lên một sức mạnh diệu kì. Trong suốt vô hình mà chất nặng vị ngọt, mặn, đắng, cay...

Lệ Na mở bừng mắt, với lấy tảng bột trắng phau, cô dồn hết mọi xúc cảm vào đôi bàn tay gầy mảnh và bắt đầu nhào nặn...

Dòng sữa thơm ngon được đánh đều sánh mịn...

Cô say sưa dồn hết tâm trí, tình cảm vào mỗi công đoạn làm bánh... làm bánh bằng cả trái tim mình. Ngay sau khi bánh sữa ra lò được đưa ngay vào thực đơn chính của quán. Và kết quả thật không ngờ. Mỗi một người khách đến ăn đều trở nên ngây dại và si mê, họ chưa từng được thưởng thức vị bánh nào ngon đến vậy, ngon và tình cảm. Cảm xúc tuyệt diệu đọng đầy trong mỗi hương vị.

Tiếng lành đồn xa, dòng người người cứ lũ lượt đổ xô đến để được dù chỉ một lần tận hưởng hương vị thơm ngon khó cưỡng của loại bánh chỉ dành cho tâm hồn.

Bé Bin - đứa con yêu thương, sợi dây tình cảm của anh và cô được chăm bẵm và dạy bảo chu đáo. Từ miếng ăn, giấc ngủ đến chuyện vui chơi, học hành. Ba mẹ anh, cô cũng thay anh quan tâm, chăm sóc họ. Na trở thành đứa con gái ngoan hiền của hai ông bà, mặc dù đôi lúc họ vẫn nhìn cô bằng ánh mắt là lạ, có lẽ hai người vẫn giận. Nhưng có hề gì đâu, Na vẫn sẽ làm những bổn phận mình phải làm. Cô thương họ như chính cha mẹ ruột của mình vậy. Đến khi anh về nhất định sẽ rất vui và hài lòng về tất cả những gì cô đã làm.

Mỗi ngày khi màn đêm buông xuống, Na mới có thể khép lại nụ cười luôn thường trực trên môi để nỗi khắc khoải mong nhớ được lần át hoàn toàn. Cô chỉ biết với chút nhớ nhung bằng cách lướt ngón tay dịu dàng trên những đường nét khuôn mặt anh trên tấm hình. Này đôi lông mày rậm thi thoảng nhíu lại đầy ưu tư, này sống mũi thẳng lúc giận sẽ thở phập phồng trông rất đáng yêu. Bờ môi hơi cong cong hay nhếch lên về cười nhạo. Ánh mắt lạnh lạnh hơi kiêu nhưng khi nhìn cô lại ngập tràn nồng ấm, yêu thương.

Hết hình tấm lại chuyển ngắm hình trong điện thoại, hình gia đình ba người, hình cô và anh. Cái nào cũng tràn đầy hạnh phúc. Những hình ảnh về anh cứ chập chờn, mê mải trong giấc ngủ không yên như vậy.

Tâm tư lặng thính chìm trong cõi đêm mênh mang vô tận.

Buồn!

Bà Ngọc Kim mấy hôm nay trở bệnh nặng hơn. Ý nghĩ về hai đứa khiến tâm tư bà không yên được lấy một phút. Nhìn con bé Lệ Na cứ gượng gượng từng ngày bà thấy tội nghiệp vô cùng. Còn thằng con đáng thương của bà, giờ nó phiêu bạt nơi nào? Sống mà cứ canh cánh chôn chặt tội lỗi và để các con phải đau khổ thì thà không sống còn hơn. Bí mật day dứt bấy lâu, nay muốn trở mình phơi bày để tất cả cùng được giải thoát. Bà Kim đã suy nghĩ rất nhiều về nỗi niềm này.

Lệ Na bưng bát thuốc bắc vừa sắc xong vào giữa lúc bà tràn ngập những phân vân như thế. Cô ngồi xuống bên giường bà, vừa thổi nhẹ vừa khuấy đều bát thuốc. Dịu dàng nói:

“Mẹ uống hết bát thuốc này sẽ nhanh khỏe lại.” Bà Kim nói cô có thể gọi bà là mẹ. Tình giữa anh và cô sâu nặng như vậy, họ chỉ thiếu một tờ giấy chứng nhận hôn thú và một đám cưới mà thôi. Gọi mẹ anh là mẹ cũng thật hợp lẽ. Mồ côi mẹ từ nhỏ, Na vốn luôn mong ước được cất tiếng gọi cái từ thân thương ấy.

Bà Kim ngồi dựa trên tấm gối thêu chỉ vàng, mái tóc suôn dài buông xõa đã điểm nhiều sợi bạc trắng. Ánh mắt triu mến nhìn Na. “Con đã bận trăm công nghìn việc. Lại cứ phải tất bật lo lắng ẹ thế này...”

“Mẹ đừng nói thế. Bồn phận của con là phải chăm lo cho sức khỏe của mẹ. Mẹ phải khỏe lại nhanh lên, nếu không anh ấy về mà thấy mẹ thế này chắc chắn sẽ không vui.”

Bà Kim xúc động. “Thằng Uy thật có con mắt nhìn người. Có được một cô gái tốt như con làm vợ quả là hạnh phúc cho nó.”

Na thấy ngượng ngùng trước những lời nói của bà Kim: “Mẹ đừng nói thế. Con không tốt chút nào cả. Anh ấy rất giận con, nếu không anh đã không bỏ đi...” cô cúi thấp đầu, sống mũi đỏ ửng cay xè.

Bà Ngọc Kim vội nắm chặt tay cô an ủi: “Không phải như con nghĩ đâu.”

Na cố gạt đi những giọt nước mắt đang chực rơi. “Anh ấy không thích con khóc. Con sẽ không khóc đâu.” Giọng nói nghèn nghẹn lạc điệu. Nhưng càng kìm nén nước mắt càng dễ rơi, tiếng nức nở ngày một lớn, hết hàng lệ này tuôn lại nối tiếp hàng khác, gạt đi không hết. “Con... nhớ... anh ấy lắm!”

Bà Kim cũng thấy tim mình thất lại, cơn đau vừa dịu lại bùng lên dữ dội hơn bao giờ hết khi nhìn vẻ đau thương của con bé. Bà chỉ biết vỗ về an ủi bằng những ngôn từ lạc điệu và hoảng loạn.

Thấy tâm trạng của mình ảnh hưởng không tốt đến bệnh tình của bà, cô vội xin phép rồi vụt chạy đi. Bà Kim yếu ớt gọi với lại nhưng Na đã khuất dạng nơi cánh cửa.

Cứ lao mình đi như vậy, bàn tay giữ chặt ngăn tiếng nấc, Na không để ý đến xung quanh cho đến khi cô va phải một người ngay tại bãi cỏ trước biệt thự. Loạng choạng lùi lại. Thì ra là Kiều Diễm.

Cô ta đứng đó, mái tóc bay lay động kiêu kì trước cơn gió, thân hình dong dỏng cao gầy đi khá nhiều. Khuôn mặt tiêu tụy mang nét đẹp uể oải. Nhìn thấy Lệ Na bao nỗi cảm phần lại bùng lên cuộn cuộn. Vĩnh Uy, anh đối xử với tôi thật tàn nhẫn, tôi sẽ không tha cho anh đâu...

Hình ảnh cái đêm kinh hoàng ấy lại hiện về ám ảnh trong tâm trí, những gã lưu manh khốn kiếp... dòng tít gái mại dâm... cơn thịnh nộ của ba... nhà giam bẩn thỉu... Kiều Diễm xua mạnh đi những ký ức tủi nhục đáng quên. Tia nhìn Lệ Na lóe lên tàn độc. Lệ Na không ngờ lại gặp cô ta tại đây, cô gạt nhanh cho hết những hàng nước mắt, nhìn trả bằng ánh mắt căm ghét. “Sao chị còn dám vác mặt đến đây?”

Cô ta tiến gần lại, khẽ cười đều: “Sao? Nghe nói anh ấy đã bỏ cô mà đi rồi. Ha ha tôi biết mà. Uy sẽ không đời nào chịu nổi loại đàn bà như cô.”

Cô ta càng cười dữ hơn, tiếng cười lạnh lạnh nghe ớn lạnh: “Ha ha. Chỉ là một phép thử thôi mà. Phép thử xem tình yêu của cô đối với anh ấy đáng giá bao nhiêu thôi.”

Kiều Diễm nhỏ tiếng lại đầy nhạo báng: “Tôi cũng không ngờ tình yêu của hai người lại dễ tan vỡ như thế, chỉ cần dùng một chút thủ đoạn thế mà đã khiến cô mất lòng tin vào người đàn ông của mình rồi.”

Lệ Na lặng ngắt, cô không thể nói được gì, mỗi lời nói của cô ta như những lưỡi dao cứa mạnh lấy tim cô lúc này.

“Cô không biết là đưa được anh ấy lên giường khó khăn đến mức nào đâu. Chắc chắn, một viên thuốc nhỏ bé như vậy mà cũng công hiệu ghê gớm... ha ha...”

“Câm mờ. Loại đàn như cô thật đáng ghê tởm.” Cô vung mạnh tay định cho cô ta một cái bạt tai nhưng cánh tay đã bị giữ lại. Kiều Diễm vẫn nói đều đều những lời lẽ cay nghiệt: “Tôi tin anh ấy sẽ không trách tôi đâu. Anh ấy chỉ thất vọng về cô thôi.”

Những bước chân vô hồn đưa Na về đến quán lúc nào chẳng hay. Không muốn vào trong nên cô đành ngồi lặng câm trên chiếc ghế đá trước cửa quán. Hứng chịu từng đợt sóng lặng thầm mà dữ dần đang bủa vây. Để mặc nỗi đau âm ỉ cuốn trôi mình đi.

Thời gian, không gian, sự sống lại lắng đọng trong khoảnh khắc này.

Vũ Bội có việc đi ngang qua chợt trông thấy cô ngồi đó vẻ khác lạ vội bước lại. “Cô Na. Có chuyện gì vậy? Sao lại ngồi đây?”

Không tiếng trả lại, khuôn mặt Lệ Na hoàn toàn đóng băng, không một biểu cảm sống. Vũ Bội sợ hãi lay vai cô thật mạnh. “Lệ Na. Tỉnh lại đi! Cô sao thế?” Cô tát tát vài cái lên mặt Na.

Na từ từ chuyển động đôi mắt lơ đãng, da mặt rần rật. Rồi không hề báo trước cô gào lên một tiếng hét xé lòng. Nước mắt trào ra đầm mi, nhoe nhoẹt lan rộng trên khuôn mặt gầy gò. Nức nở, ai oán.

Na úp mặt vào ngực cô gái để cô ấy ôm chặt lấy vỗ về. “Cô ta nói đúng. Tại em... tất cả là tại em... anh ấy không có lỗi gì cả... tại em vô tình... ác độc...” Tiếng khóc nghẹn ngào vỡ òa. “Phải làm sao đây? Phải làm sao đây hả chị?”

Bà Kim mê mết nửa tỉnh nửa mơ, lao vào nói sảng tiếng được tiếng mất. Mồ hôi vã ra ướt đầm, “...Uy con. Về đi con ơi! Mẹ xin lỗi... hai đứa không phải anh em đâu...”

Cựa mình đầy mệt mỏi, bà hơi he hé mắt, trời chiều nhập nhoạng, căn phòng tối tối càng thêm phần ảm đạm. Trong cảnh ngập buồn, lặng ngắt ấy có một người đứng bên giường tự khi nào.

Bóng dáng mờ ảo bất động, im lìm trông như một cô hồn khiến bà Kim tái người hãi hùng. Tiếng kêu khe khẽ bật lên khỏi cổ họng. Kiều Diễm vô cùng bất ngờ và hoàn toàn không tin nổi về những gì cô ta đã nghe được, sóng mắt lóe ra tia sáng trong cảnh u tối này trông càng đáng sợ. “Sao? Bác nói vậy là sao? Hai đứa không phải là anh em?”

Bà lắc mái đầu lũng bùng trong làn vải gối. “Không! Không có gì hết!”

“Cháu đã đứng đây từ lâu. Và nghe rất rõ ràng.”

“Đây là chuyện riêng của gia đình bác. Cháu không phải xen vào.”

Cô ta bật lên tiếng cười cay độc: “Cháu hiểu rồi. Chuyện những đứa con của bác loạn luân có phải không?”

Bà Ngọc Kim mất bình tĩnh thét lên be bé, bà không đủ sức để lớn giọng: “Đã nói là không phải. Hai đứa không phải...”

Diễm đe dọa: “Vậy là cháu đã hiểu vì sao Vĩnh Uy bỏ đi rồi. Tốt nhất là bác nên nói hết mọi chuyện ra đi. Nếu không chuyện này mà đồn ra, chắc gia đình bác sẽ đẹp mặt lắm đây.”

“Không... không...” Bà lắc mạnh đầu sợ hãi.

Cô ta quay ngoắt người đi, bà Kim cuống quýt bật người dậy níu cô ta lại: “Bác xin cháu. Không thể để lộ chuyện này ra được.”

Kiều Diễm lườm lại bằng ánh mắt sắc nhọn, ra ý chờ đợi. Giờ đây người ở thế quyết định là cô ta, bà không hề có quyền lựa chọn.

Và thế là bà Ngọc Kim, phu nhân chủ tịch tập đoàn Cao Kiến lấy lòng, phải dốc hết mọi bí mật đời tư mà bà chôn kín bấy lâu.

Kiều Diễm lặng im lắng nghe. Từ chuyện xa xưa cái thời bà còn con gái, được gả cho ông Thụy, mặc dù lấy nhau không tình yêu nhưng bà vẫn hết lòng phụng sự cha mẹ chồng và chồng. Chăm lo, vun vén cho gia đình. Nhưng số phận thật hẩm hiu khi mãi mà bà chẳng có mang. Gia đình họ Cao mấy đời độc tôn, nhất

quyết phải có bằng được đứa cháu đích tôn. Cầu khẩn, thuốc thang khắp nơi mà bà Kim vẫn chẳng có biểu hiện gì.

Ánh mắt của cha mẹ chồng nhìn bà càng lúc càng thể hiện sự chán ghét, thất vọng. Cuộc sống thật gò bó, áp lực. Cho đến khi bà liềm mình quan hệ với một người đàn ông khác và quả nhiên sau đó bà đã mang thai. Mọi chuyện hoàn toàn thay đổi, cả gia đình đều vô cùng hạnh phúc về đứa cháu đích tôn này. Nhưng Vĩnh Uy thực sự không phải con ông Thụy. Định mệnh thật đáng sợ khi khiến con bà yêu đúng đứa con gái đích thực của ông Thụy: Lệ Na.

Bà Kim thực không hiểu, ma xui quỷ khiến thế nào mà bà đã lôi tuồn tuột cái bí mật đáng hổ thẹn chôn kín gần ấy năm trời của mình cho người ngoài thế này.

Nhưng khi nghe những lời đe dọa của cô ta bà thấy sợ, danh dự của gia đình này sẽ bị hủy hoại mất.

“Bác xin cháu, đừng để lộ chuyện này ra, gia đình bác đã quá đủ đau khổ rồi.”

Kiều Diễm nhìn bà khinh bỉ, tay bắt chéo trước ngực. Giờ bác định tính sao đây?”

“Tự bác sẽ nói cho thằng Uy và ông ấy biết, ngay bây giờ, ngay bây giờ. Bác sẽ gọi cho Uy... sẽ để lại lời nhắn cho nó.” Bà run tay lần tìm chiếc di động. Nó được đặt trên chiếc bàn cạnh đầu giường.

Kiều Diễm đứng bên nhìn bà bấm số bằng đầu ngón tay lấy bầy, trông mắt cô ta long lên điên loạn trong những ý nghĩ rối bời.

Cho đến khi bà Kim áp chiếc điện thoại vào tai, hy vọng khi Vĩnh Uy mở điện thoại sẽ nghe được lời nhắn của bà: “Uy! Mẹ có chuyện muốn nói với con...”

Thì cô ta lao đến cướp lấy chiếc di động trong tay bà, cúp máy lại. Đầu lắc mạnh, mắt trợn trừng. “Không! Bác không làm thế được. Không được!”

Bà Kim quá bất ngờ: “Cô... cô muốn gì? Trả điện thoại cho tôi!”

Kiều Diễm gằn giọng, lùi xa dần: “Không đời nào. Bà không thể nói ra hết mọi chuyện được. Tôi đã mất bao nhiêu công phá chúng nó, giờ bà làm vậy bao nhiêu công sức của tôi đổ đi hết cả. Không!”

Kinh ngạc nhìn cô ta, bà không thể tin nổi trước đây mình đã từng yêu quý con người này. Cố kìm chế cơn giận dữ, bà dịu giọng: “Cháu đừng như vậy. Cháu làm thế không có ích gì cả. Hai đứa rất yêu nhau. Sớm muộn gì chúng nó cũng về bên nhau thôi. Đưa điện thoại đây cho bác!” Bà giơ một tay ra, ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm Diễm.

Nhưng Diễm một mực lùi dần, lùi dần.

Bà Ngọc Kim dùng hết toàn bộ sức lực rướn mạnh người bật dậy lao về phía cô ta. Túm chặt lấy bàn tay cầm chiếc di động. Cô ta gạt mạnh cánh tay như cào cào của bà ra khỏi người mình. Hai bên giằng qua giằng lại, xô đẩy lẫn nhau. Mái tóc cùng xoả tung rối bù vì bị túm và giật. Bà Kim tuy đang bệnh nhưng rất cương quyết và sung mãn, thậm chí còn dùng răng cắn trả.

Nộ khí xung lên vì đau, cô ta dùng chân đạp vào người bà, khiến bà Kim chới với rồi ngã bật ra sau, mặt úp xuống đúng đồng chăn đệm lưng bùng nơi cuối giường.

Bà định dùng sức nhún mình dậy nhưng bỗng đau toàn thân căng cứng tê dại. Tim nhói lên một cơn đau khủng khiếp. Càng cử động đầu càng chúi sâu hơn vào đồng chăn nệm. Ngập ngoải vài phút bà Ngọc Kim tắt thở. Toàn bộ cơ thể sống đã ngừng hoạt động.

Bà Ngọc Kim đã chết! Nửa thân trên còn úp trên giường, nửa thân dưới nằm xuôi dưới đất.

Một lúc thật lâu không thấy bà giẫy giụa nữa Kiều Diễm sợ hãi lật thân hình bà lên, người phụ nữ trung niên với nét đẹp buồn quý phái, nay khuôn mặt đã trắng bệch, trông mắt mở lớn còn ẩn hiện nỗi uất ức bị thương.

Kiều Diễm run rẩy cắn chặt tay đè nén tiếng hét kinh khiếp. Toàn thân cô ta cứng đờ như người chết, làn môi tím tái cần đến bật máu. Từ nhỏ đến lớn cô ta chưa từng sợ bất cứ điều gì nhưng giờ đây, cô ta thấy sợ tột cùng. Nỗi sợ khiến lục phủ ngũ tạng trong người như lộn nhào. Nỗi sợ khiến châu thân nôn

nao, choáng ngất. Não bộ như dầm dìm nhức buốt ghê rợn... Giống như đang bị thiêu đốt trong biển lửa địa ngục...

Nhưng rồi Kiều Diễm cũng tỉnh trí lại, cô ta không thể chôn vùi cuộc đời mình vì cái xác chết này. Màn đêm đã buông, nhất định sắp có người vào. Đầu óc rối loạn bắt chân tay phải hoạt động ngay lập tức, vội vàng dùng sức lôi xác bà Kim lên giường, chỉnh trang lại quần áo đầu tóc cho bà rồi đắp chăn kín lại.

Với cơ thể run rẩy cô ta xoay mình lảo liên để xóa mọi dấu vết rồi chuồn nhanh nhất có thể.

Một kiếp người đã vĩnh viễn rời xa cõi thế nhân sâu ai và đầy oan trái này.

25. Chương 27

Chương 27: Hồn lênh đênh

Mây lượn lờ xám xịt, ánh sáng heo hút lúc đậm lúc nhạt trong một ngày âm u, thi thoảng những cơn gió lướt qua nghe rín rít càng thêm phần thê lương. Đoàn người đi viếng bước những bước lướt êm miết lên trên đám cỏ ướt. Ngôi biệt thự hiện lên trước mắt với khung cảnh đồ sộ nhưng vô cùng hoang lạnh, nhất là trong tiết trời ẩm đậm thế này.

Gian tang lễ nhà họ Cao. Lệ Na ngồi trước linh cữu bà Ngọc Kim nhìn từng người, từng người áo đen lặng lẽ, uy nghiêm tiến lại. Đến giờ cô vẫn không thể tin bà đã ra đi mãi mãi. Để lại trong lòng những người thân thương ở lại một hố sâu hun hút không gì bù đắp nổi. Giống như hồi ấy, khi ba cô ra đi...

Nhìn khuôn mặt thanh tú trên di ảnh cô lại không kìm được những giọt nước mắt tiếc thương. Mới hôm qua còn nhìn thấy bà, còn được lắng nghe bà nói những lời đầy bao dung, vị tha. Liệu có phải do mình, chính mình đã khiến mẹ bị rơi bời, hoảng loạn mà qua đời. Na ngập trong cảm giác day dứt, tội lỗi. Nếu đúng vì cô mà bà chết, cô sẽ không bao giờ có thể tha thứ ỉn.

Mưa bắt đầu lất phất bay, thả thêm vào quang cảnh đau thương sự giá lạnh mà lại ngọt ngào. Đám tang trang trọng buồn thảm cứ nối tiếp những lời chia buồn, động viên an ủi và những cơn dư chấn xúc động từ thân nhân người quá cố.

Anh. Anh ở đâu, sao không về đi. Hãy về quỳ trước mẹ đi. Anh có biết là người mẹ thân yêu nhất của anh đã ra đi, đã rời bỏ anh mãi mãi rồi không hả. Cô mong ngóng anh từng tích tắc một. Ngày hôm qua vẫn còn hy vọng, nhiều lắm nhưng giờ thì sự gắng gượng trong em đã dần lụi tàn, từng phân li sức sống như bị bóp nghẹt đến vỡ nát. Sinh lý tử biệt, ai oán, khổ đau. Bao giờ mới tan. Đau. Khó chịu quá. Đừng khiến em phải chết dần chết mòn thế này.

Na thấy cả thân và tâm đều uể oải, rã rời. Trước khung cảnh buồn thảm này lại càng thêm phần chuehn choáng. Màn mưa ngoài kia được gió quăng ngang cứ bay bay lượn lờ. Hắt hiu, nặng nề.

Nhưng... người đàn ông cao ráo đứng kia, xa xa sau đám người dự tang lễ... dáng hình xiêu xiêu đứng đầu ngọn gió... xao động, lay lắt. Là anh... là anh. Không thể tin nổi đó là anh.

Con tim nhỏ bé chấy bùng dữ dội và đập điên loạn, mỗi nơ-ron thần kinh như thể sắp đứt tung đến nơi, xúc cảm dâng trào và vỡ òa trong niềm vui sướng tột cùng khi gương mặt quen thuộc của anh hiện diện qua vông mạc mồn mồn này.

Anh đó! Vẫn nét trầm ngâm, tĩnh tại. Có đôi phần gầy đi làm nổi bật hơn những đường nét góc cạnh. Mái tóc ngắn gọn hơi rối vì gió. Chiếc quần bạc đi cùng áo cánh mỏng nhuộm bụi màu được nước mưa bết lại. Đôi mắt ấy buồn xa xăm găm trong ánh nhìn cái khung cảnh nào nề, tang thương này - gian chính diện nơi đặt quan quách chứa đựng thi thể người mẹ.

Dõi theo anh Na cũng thấy mình như cảm nhận mồn một nỗi thương đau đang giày xéo tim anh. Cô thấy đau cùng anh. Nỗi xót xa đến nghẹt thở, buốt nhói.

Nhưng rồi. Anh quay đi, ánh nhìn lướt qua cô như một cuốn phim thật chậm. Quay mình vào không gian mênh mông, mịt mù ngoài kia.

Tại sao anh vô tình đến lạ lùng. Na vội hốt hoảng nhắc người dậy lao mình lách qua những bóng ảo đen mà giờ đây với cô chỉ nhập nhoàng, mờ nhạt. Chỉ duy nhất anh là rõ nét trong tầm nhìn.

Cô đuổi theo anh, cố quên cơn vắng vất ngày một nặng. Rõ là anh mà, cô không nhận nhầm, là Vĩnh Uy của cô. Hơi thở mỗi lúc một nặng nhọc trong những bước chân gấp gáp.

Bóng dáng phía trước ngày một nơi rộng khoảng cách, anh bước thong thả mà sao đã dần khuất tầm mắt. Na sợ hãi, yếu ớt gọi: “Anh. Đứng lại đi!”

Quả nhiên Vĩnh Uy đứng lại. Họ đã ở cách xa đám tang một đoạn, không còn nghe tiếng người rì rầm nữa. Nơi đây yên tĩnh, bãi cỏ thênh thang trải rộng đến cổng lớn, khuất sau một hàng cây um tùm. Mưa ngày một nặng hạt.

Anh đứng lặng lẽ, dáng người nhìn từ đằng sau thanh thoát và có phần phiêu diêu. Na đứng thở mệt nhọc, mắt vẫn không rời anh đến nửa tích tắc. Bao nhiêu điều muốn nói, bao nhiêu lời đã chuẩn bị, sẽ nói gì với anh ngày gặp lại. Nhưng nay tan biến hết cả. Cô ngập ngừng, bối rối. Cô sợ biểu hiện của anh.

Uy hơi ngoảnh lại. Nhưng vẫn lạnh lùng thế thôi. Na vẫn không thể nói gì cả, cô chỉ biết vội vã bước đến. Vòng tay ôm lấy anh từ phía sau.

Áp chặt mái đầu nhỏ bé vào sống lưng thẳng thuôn dài, với những đường lượn quyến rũ của anh. Áp bao nhung nhớ, cồn cào vào mùi hương quen thuộc này. Lạnh quá, người anh khí lạnh chạy rần. Đôi tay vòng chặt trước bụng anh cũng tê đi vì lạnh, hơi lạnh dường như đã truyền hết sang cô. Tim. Phổi. Máu huyết. Toàn bộ cơ thể này... Nhưng cô mặc kệ, không có anh còn lạnh hơn thế này.

“Đừng đi. Anh đừng đi nữa!” Cô chỉ có thể mấp máy đôi môi nói anh không được đi nữa, không thể rời bỏ cô thế nữa.

Hình như anh thở dài, tiếng thở sao thoang thoảng như tiếng gió. Đôi tay buốt giá nắm lấy cổ tay cô gỡ ra, gỡ ra từ từ khỏi mình.

Không! Na kinh hãi, cô muốn níu chặt hơn nhưng không thể. Hình dáng anh nhòa dần, nhòa dần... hay là những hạt mưa trĩu nặng khiến mắt cô nhòa.

Cùng lúc ấy bên tai vang lên một tiếng hỏi. Na chớp chớp cho nước mưa rũ khỏi mi mắt nhưng bóng anh cũng nhập nhòa, nhập nhòa theo mỗi lần chớp rồi mất hẳn.

Kiều Diễm đứng sau, dáng vẻ rệu rã được khoác lên mình lần vải sa tanh đen nhánh. Nét mặt tái xám và đôi mắt lơ đãng, hoảng loạn còn hằn vẽ kinh khiếp. Cô ta lặp lại câu hỏi: “Cô làm gì ở đây?”

Na nhắc những bước lúnh quýnh về phía trước, mắt mở lớn quay nhìn xung quanh. Không hề có một bóng người phía trước. Không, không thể thế được. Lẽ nào chỉ là ảo ảnh. “Anh ấy. Vĩnh Uy. Có thấy không? Anh ấy mới ở đây. Anh ấy về rồi.”

Kiều Diễm nhìn Lệ Na như thể trông cô bị điên. Tay cầm ô, cô ta lại gần hơn. Diễm tự hỏi vì sao mình vẫn có thể đến đây, sau sự việc khiếp đảm vẫn còn mới tinh nguyên. Quả vậy, cô ta không hiểu nổi mình nữa. Nhưng không thể không đến khi mà bao nhiêu ánh mắt đã tỏ ra nghi ngờ khi cô ta nói không thể đến đám tang. Và thế là cô ta ở đây, chỉ dám lảng vảng quanh rìa ngoài.

Nước mưa chảy xuôi theo thân hình xẹp lép run rẩy của Na. Anh đi mất rồi, tan như bong bóng trong mưa, để lại nỗi chờ đợi, khổ đau không gì sánh nổi trong em.

Mặc cho những sự việc tồi tệ bủa vây Kiều Diễm vẫn không thể xua bớt sự căm ghét khi nhìn Lệ Na. Nỗi căm ghét thù hận như thể đã ăn sâu vào máu tự đời nào kiếp nào. Cô ta nghĩ cũng chính vì Lệ Na mà cô ta ra nông nỗi này. Luôn mong muốn tình địch cũng phải chịu thật nhiều tổn thương, đau khổ như mình đã phải chịu đựng.

“Thật tội nghiệp! Cô nhớ anh ấy đến phát điên.”

Na thật không muốn tranh cãi với người đàn bà này nữa. “Chị muốn gì nữa đây. Làm ơn để tôi yên!”

“Ô kìa, tôi nói thật. Sao không thể cảm thông được với một người phải chịu nhiều ngang trái như cô.”

Lệ Na ngoảnh khuôn mặt đã thành dòng, không biết đâu là nước mưa đâu là nước mắt nữa, nhìn cô ta. Không hiểu cô ta muốn nói gì.

Kiều Diễm càng nói giọng càng u ám, cay độc: “Biết làm sao được, phải chấp nhận sự trừng phạt nghiệt ngã của số phận thôi!”

Na không thể nói gì cả, cô thấy đầu đau nhức vô cùng.

Cô ta quyết đánh một đòn chí mạng cuối cùng: “Anh trai, em gái. Chồng chồng. Vợ vợ. Thật đáng thương.”

Ngước đôi mắt long lanh ngập nước nhìn Kiều Diễm, Na vừa sợ vừa bối rối và vừa không hiểu nổi những gì cô ta nói: “Nói gì?”

Cô ta làm như kinh ngạc: “A. Lẽ nào họ không cho cô biết. Tôi nhiều chuyện mất rồi.”

Na hét lên, giọng sùng sục: “Chuyện gì???”

Kiều Diễm cũng quát trả: “Chuyện cô và anh trai cô chứ chuyện gì. Đừng có giả nai. Vĩnh Uy và cô phải nhận kết cục này là đáng đời vì những gì mà các người đã gây ra cho tôi.” Cô ta thấy mình cũng sắp phát điên.

Tất cả mọi cảm xúc mà Vĩnh Uy từng chịu đựng khi biết sự thật hai người là anh em nay cũng dồn về trong cô y như thể và còn dữ dội hơn gấp nhiều lần bởi trái tim nhỏ bé này đã quá mong manh để có thể hứng chịu thêm những thương tổn.

Na cố sức gào lên vượt trên cơn choáng váng: “Nói dối!” Làm sao cô có thể tin được. Cô ta thật độc ác khi lừa cô như vậy, tại sao không lừa chuyện gì khác. Đồ yêu tinh.

“Nói dối à? Vậy mày nghĩ vì sao mà Uy phải bỏ đi và bà Kim thì chết tức tưởi như thế hả?” Dứt lời cô ta quay ngay mình bước đi.

Còn lại mình Na, chết lặng dưới cơn mưa, ken dày hơn. Những lời nói từ đôi môi nhợt nhạt không màu nhưng sắc như một lưỡi dao kia cứ vang dội, vang dội và đâm liên tiếp vào cô. Đâm đến tóe máu, đâm đến nát tan, vỡ vụn...

Hình như cô đã mất cảm giác, mọi thứ dần nhòe mờ đi. Trí óc mê man trong cõi hỗn độn ghe gớm. Bóng tối bắt đầu nuốt chửng tất cả. Na cứ chìm sâu, chìm sâu vào cõi hư vô không lối thoát.

Thân hình gầy nhỏ buông rơi không trọng lượng, ngã phịch xuống đám cỏ ướt nhẹp khiến nước bắn tung lên những hạt tròn tròn, lóng lánh... Na co ro nằm đó, bị nước mưa xối liên miên dầm dề lên thân hình bất tỉnh.

Đoàn người lặng lẽ băng mình trong màn mưa tầm tã. Người trước kẻ sau cứ lầm lũi cúi đầu nép mình trong làn vải áo mưa bạc phếch mà dần bước qua những đoạn đường gập ghềnh, trơn dốc.

Không gian im ắng trầm buồn chỉ có tiếng thở của người và tiếng mưa rơi, gió rít của trời đất. Bảo sao không buồn khi đây là một đám người đương đem xác người chết đi chôn. Một người già dặn đi trước mở lối, bốn người theo sau mỗi người một đầu khiêng chiếc cáng có đặt xác nam giới, được phủ lên mình mấy mảnh chiếu đã tơi tả đôi chỗ (không quan tài bởi họ sẽ chôn thẳng người chết xuống một huyệt đá đã đào sẵn). Hai người to khỏe đi sau cùng vác xẻng và cuốc.

Thằng nhóc tuổi còn niên thiếu đi hàng sau trong đám người khiêng cáng. Qua một khúc quanh bỗng vấp phải một hòn đá chênh vênh bên vệ đường. Nó loạng quạng rồi ngã ục ra sau, tay buông rơi cán cáng. Một góc cáng nghiêng đi khiến người đằng trước cũng bất ngờ mà lơ tay, hai người phía bên khựng lại, tình thế bỗng nhiên rối loạn. Người đằng trước cũng tuột tay luôn. Một bên cáng rơi bịch xuống đất, xác chết trôi theo hướng rơi. Khi ấy đúng đoạn dốc cao. Vậy là xác chết được cuốn trên mình tấm vải niệm sơ sài cứ lăn, lăn và lăn xuống triền dốc.

Người đàn ông đi đầu ồm ồm quát lên: “Đm. Mấy thằng ngu. Chúng mày làm gì thế?”

Xác chết dờng lẩn, nằm úp xuống mặt đất dưới chân dốc.

Mùi đất và cỏ dại ngai ngái xộc vào qua đường mũi xông thẳng lên não. Vĩnh Uy sắc sưa hớp không khí, vị đắng của sỏi cát đất đá chạm cả vào đầu lưỡi. Thân xác rã rời ê ẩm, trí não thì u mê như vừa tỉnh cơn say. Anh tự hỏi rằng mình đang ở đâu thế này, tựa người chuyển động để bầu phổi vừa mới lưu thông có thể dễ thở hơn. Máu ấm đã bắt đầu tuôn chậm chậm đến các tứ chi.

Mấy người kia vội chạy xuống thì chợt nhìn thấy xác chết cử động liền đứng khựng lại kinh khiếp. Thằng nhỏ con nhất mà nguyên nhân sự việc từ chính nó rú lên sợ hãi: “Áaaaaaa. Bớ người ta. Ma. Cứu với. Ma!!!” Chân tay run lập cập vội đến núp sau lưng người thợ cả.

Vĩnh Uy rên rỉ gắng gượng giữa mình ra, nhổ phù nhánh cỏ dính trên mép. Nước mưa lộp bộp rơi trên mặt khiến tâm trí tỉnh táo ra đôi chút nhưng thân thể vẫn yếu ớt mệt mỏi. Những hình ảnh thấp thoáng, ẩn hiện lướt qua đan cài với suy tư còn đang mờ nhạt chưa định hình cứ nhấp nhোáng, nhấp nhোáng. Về như anh vừa đi qua một cơn mê, cơn mê dài dai dẳng và não nề.

Đám thợ mỏ cứ run rẩy túm tụm một chỗ không dám cất bước, chỉ cho đến khi người thợ cả vốn dày kinh nghiệm sống trấn tĩnh lại, chạy đến bên Vĩnh Uy xem sự thể rốt cuộc ra sao.

Anh mấp máy đôi mắt chảy tràn nước mưa nhìn lên khuôn mặt râu quai nón đang cúi nhìn mình. Người thợ cả lần khám toàn thân thì thấy quả nhiên là người sống, tim đập, mạch cũng đập tuy còn hơi yếu. Uy khào khào hỏi: “Tôi đang ở đâu đây?” “Mi vẫn còn sống đó hả? Ôi giờ không thể tin nổi.”

Những người thợ kia cũng xúm lại. Uy nhìn khắp xung quanh với cặp mắt còn mù mờ, não bộ đang thu thập lại các chi tiết rời rạc để ghép đủ thành một dữ liệu hoàn chỉnh.

Ông thợ cả hỏi tiếp: “Mi có nhớ gì không thế? Rõ ràng mấy bác sĩ ở trạm xá cũng xác định mi đã chết nên chúng tau mới đem đi chôn. Ai ngờ...”

Từng mảng kí ức ủa về... phải rồi, anh đã ra đi để né tránh cái bi kịch khủng khiếp của cuộc đời, vì không muốn tâm trí được an nhàn lấy một phút anh đã đến mỏ khai thác đá này làm công việc nặng nhọc để cho thân xác luôn mệt mỏi mà không nghĩ đến nỗi đau trong lòng nữa.

Hôm ấy, trong cái buổi nhập nhoạng tối, anh đang bỏ cật lực những nhát cuốc lên mấy phiến đá chai lì. Bỗngưng bức tường đá cao vút uy nghi rung lắc dữ dội. Phút sau hàng tảng đá lớn nhỏ rùng rùng đổ ập xuống người anh. Sau đó Vĩnh Uy không biết gì nữa cả và sau đó nữa là những ảo ảnh mộng lung như thể một giấc mơ. Hình như anh đã ở một đám tang...

Trong khi Vĩnh Uy đắm mình trong những ký ức mờ nhạt thì mấy người thợ bên cạnh vẫn rì rầm nói chuyện và hỏi han. Anh ư ử rướn mình lên.

Thấy vậy người thợ cả vội đỡ Uy dậy, dựa vào thân hình vạm vỡ của mình.

Uy hỏi: “Đã bao lâu rồi? Tôi... đã bất tỉnh bao lâu rồi?”

Thằng thanh niên lanh chanh: “Bất tỉnh á? Ba hôn bầy vĩa ông anh thắng từ đời tám hoánh nào ấy chứ. Ngừng đập, ngừng thở rõ ràng...”

Một người nói: “Im mày!” Anh ta quay sang Uy. “Tính từ hôm cậu bị tai nạn đến giờ là ba ngày rồi.”

Nhất định là có chuyện không hay rồi, nghĩ vậy Uy thều thào trong hơi thở yếu ớt hỏi tiếp: “Điện thoại... điện thoại của tôi đâu?”

“Đồ đạc của mi vẫn để trong lán.”

Thế là họ lại khênh cáng lẩn theo lối cũ trở về, nhưng lần này là người sống.

Cầm được chiếc điện thoại trong tay Vĩnh Uy mở máy và lắng nghe từng lời nhắn thoại một từ cái ngày anh ra đi. Hàng trăm lời nhắn Lệ Na gửi hằng đêm anh đều nghe không sót một từ, bao nhiêu những lời từ tận đáy lòng và của cả mẹ anh nữa, những lời yêu thương bà mong anh về.

Cứ từng tin nhắn thoại như vậy cho đến giọng nói gần nhất chất nặng khổ đau - từ ba anh. Ông nói mẹ anh đã qua đời...

Uy buông rơi chiếc điện thoại. Đau đón gào lên một tiếng xé ruột xé gan. Máu thịt như thể đứt rời từng khúc...

26. Chương 28

Chương 28: Mãi mãi chờ anh

Phòng bệnh buồn hiu. Từng vệt nắng mong manh len nhẹ vào không gian ngập trắng. Trần trắng, tường trắng và ga giường đương nhiên cũng trắng. Màu trắng tinh khôi vừa đơn côi vừa chói nhòa đôi mắt.

Na nằm đó, lọt thỏm trên chiếc giường bệnh rộng rãi, mỏng manh yếu ớt hơn cả tia nắng ngoài kia. Từng giọt dịch cứ chảy tí tách từ bình truyền treo cao, đều đều vào cơ thể qua cây kim găm trên cổ tay. Hơi thở nhẹ hơn cả sự chuyển dịch của không khí.

Chẳng rõ đã bao lâu rồi, ngày tựa tháng, tháng tựa năm. Na thấy mình nằm đây, đếm hoài, đếm hoài từng khắc, từng khắc một trôi qua mà như chẳng hề trôi qua. Vẽ như cuộc sống đã mãi lắng lại trong cội chông chênh này. Nhưng dù có mãi mãi như vậy, thời gian có trải dài đến tận cùng tựa như vạn vạn niên kỷ đã trôi xa hay là ngưng đọng nhưng đóng băng muôn kiếp thì em vẫn chờ anh, suốt đời suốt kiếp chờ anh. Chờ đợi trong cả cội u mê, tối tăm mà em đang bị nhấn chìm này.

Làn mi cong cong chớp nhẹ, he hé nhìn những hạt bụi lửng lơ trong không khí. Đôi lúc tiếng động khe khẽ từ cửa khiến Na chú tâm lắng nghe, một chút thôi bởi cô biết sẽ là ai đó trong số những người thân của cô hoặc là bác sĩ hay y tá... Họ đến nhiều làm gì cơ chứ. Na đâu muốn họ bận tâm vì mình, chỉ cần mọi người thay cô lo cho con trai bé bỏng đáng thương của cô là được.

Trí óc trống rỗng tạo cho cô một thói quen nhận biết được tiếng những bước chân của người này, người kia. Đầu hè có đầu những thanh âm vang trên nền đất trầm trầm mà dứt khoát... đầu hè thấy đầu đáng người cao lớn thẳng tắp với ánh nhìn thường hướng ngạo nghễ từ trên...

Những ngày này, trong cơn bệnh đau nhức mệt mỏi, trong trạng thái mê man, chán chường, Na thường hồi tưởng lại những chuyện xa xưa. Giờ mới hiểu được cái cảm giác của những người cao tuổi sắp lìa nhân thế. Ừ chuyện xa xưa, xưa lắm, như thể từ đời nào, kiếp nào. Đầu rồi những giây phút bên nhau êm đềm, những tiếng cười vang rộn sung sướng, đầu rồi những ngày ngất men say...

A! Là kì chưa cô từng muốn rời bỏ anh cơ mà, giờ sao cứ hối tiếc, cứ giày vò. Biết là những suy tư dằn vặt bản thân này sẽ như một thứ thuốc độc gặm nhấm và ăn mòn sức sống nhưng Na không thể ghìm lại để nó thôi cuốn phăng và hủy hoại mình đi...

Tiếng cạch mở cửa, từ từ, nhẹ nhàng. Na thót nhịp tim lại trong vài giây rồi lại thả đều đều, chậm chạp khi nghe ra những bước chân dịu nhẹ đang cố sức giữ êm hơn mức có thể. Là Duy Khang. Na khép chặt mi mắt hơn, mái đầu chéch về phía cửa sổ phòng bệnh, làm như đã chìm sâu trong giấc ngủ.

Anh cúi nhìn sắc mặt cô, rồi loay hoay chỉnh đường ống truyền dịch, liếc nhìn đường biểu thị nhịp tim và huyết áp trong máy.

Thoảng sau là tiếng chân nặng nề hơn bước vào. Là ông Thụy. Trong những ngày đầu khi Na mới nhập viện, khi ông Thụy ngồi túc trực bên giường bệnh, cô đã nói với ông rằng cô không phải con gái ông đâu. Nhất định không phải đâu mà. Cô và anh, không thể nào... Na cố kìm cảm xúc của mình lại để những đường sống xanh không nhảy vọt khiến họ chú ý.

“Bệnh tình Na ngày một xấu đi, cháu sợ...” Duy Khang thì thầm, anh không dám nói tiếp ý nghĩ đang dấy lên trong đầu mình. “Nếu cậu ta về, nhất định tinh thần cô ấy sẽ khá lên. Bác vẫn chưa liên lạc được sao?”

Ông Thụy thở dài lắc đầu.

Bàn tay với ngón đeo nhẫn cứng lại. Bác sĩ nói bệnh tình của cô không nên tiếp xúc với những đồ vật kim loại nhưng cô nhất định không chịu tháo ra, bởi biết đâu bất chợt lúc anh trở về, anh sẽ nhìn thấy bàn tay

trống trơn của cô... Na khép chặt rèm mi hơn để ngăn giữ những giọt nước mắt đau lòng đang muốn tuôn trào khi nghe những tiếng thở dài vô vọng từ hai người bên cạnh.

Cánh cổng lớn bề thế với những nét chạm khắc tinh xảo hiện lên trước mắt, hai bên trụ lớn đặt đôi sư tử đá trắng đục toát lên vẻ uy nghiêm như thể sinh linh có hồn. Về rồi, vậy là anh đã trở về rồi. Sau bao ngày đàng đàng trôi xa cùng nỗi đau. Giờ trở về sao cơn đau vẫn chưa vơi mà còn nhân lên vô số âm ỉ, nhức nhối.

Chạm khẽ lên lớp đá mịn trên đường lượn hoa văn của cánh cổng anh bồi hồi niệm tưởng, ngôi nhà này, nơi anh sinh ra và lớn lên. Bao nhiêu kỷ niệm thân thương từ thuở bé ulla về, nơi chốn rộng thênh thang và quanh co ẩn dật này đã in hằn bao dấu chân tinh nghịch và ưa khám phá của anh. Nơi những đắng sinh thành của anh sống và trải nghiệm cuộc đời. Uy chẳng hiểu tự khi nào mình đã trở nên lạnh lùng vô cảm với chính những người ruột thịt của mình. Có phải đã quá muộn màng rồi không, người mẹ kính yêu thực sự đã lìa xa anh rồi sao. Mẹ ra đi và để lại nỗi ân hận, nuối tiếc này trong con có đúng không mẹ?

Cánh cổng rùng rùng chuyển động dạt sang hai bên. Uy chậm rãi đặt những bước chân trầm buồn trên mảnh đất trang viên gia đình. Con đường lát đá ngoằn ngoèo, quanh co xuyên qua những lùm cây rậm rạp. Đây đây ẩn hiện ao cá rí rách với những chú cá ngũ sắc tuyệt đẹp, đây kia hàng dừa xanh biếc với trái chín từng chùm. Xa xa mùi clo từ bể bơi thoang thoảng trong không khí, vẻ như lâu rồi nước bể chưa được thay. Qua một khúc quanh bãi cỏ mênh mông hiện ra trong tầm nhìn, tiếp bước những hàng cây sẽ lại vươn mình che chắn cái khung cảnh rộng lớn mà dịu hui ấy.

Không khí vẫn sực mùi tang thương. Vắng lặng đến thất lòng, quá thiếu sự yêu thương ấm áp trong một gia đình. Người đầu tiên anh gặp là bác làm vườn đang cặm cụi tỉa tót mấy nhánh non của cây trường cửu. Bác ta gần như òa lên khóc khi nhìn thấy anh, tay nắm chặt tay an ủi. Uy như muốn lịm đi vì cơn xúc động.

Tiếp đó từng người lần lượt chạy lại khi hay tin anh trở về. Ông quản gia, bà vú già, cả bà bếp đang lúi húi với chuyện bếp núc cũng vội chạy ra... Họ đều khoắc lên bộ mặt ảo não đau thương. Tiếng cậu về rồi, cậu đã về rồi cứ rung động lan tỏa. Nói với họ vài đôi câu nghèn nghẹn xong anh trao chiếc túi du lịch cho con bé gia nhân nhỏ tuổi rồi bước đến bậc tam cấp của sảnh chính.

Tiền sảnh rộng lạnh lạnh hơi đá. Những bậc thang gỗ vang trầm trầm. Rồi lại những hành lang hun hút dài. Anh đi nhẹ nhẹ, chậm chậm; mỗi bước như in hằn, khắc dấu ngàn năm. Cái giây phút nghe tin mẹ qua đời anh muốn về ngay, về thật nhanh nhưng thể xác yếu đuối lại không thể chiều lòng con tim. Mới rồi đây anh còn giục già người lái taxi lái thật mau lên. Vậy mà khi về đến nhà lại ngần ngừ từng bước chân một như thể sợ làm kinh động đến giấc ngủ ngàn thu của mẹ. Những bức tranh theo trường phái ấn tượng được treo cao cách quãng dọc bức tường hành lang vẻ như cũng thấu nỗi lòng, nhìn anh vừa mĩa mai vừa thương hại.

Cánh cửa phòng thờ im lìm, bất động mà lại ngùn ngụt thứ sức mạnh u ám vô hình. Mãi rồi Uy cũng mở cửa phòng bước vào gian thờ trang nghiêm mà u buồn của gia đình. Liếc nhìn di ảnh của mẹ, ngắm khuôn mặt dài thanh tú mà kiều sa của bà. Từ hàng lông mày dài, đôi mắt cũng dài lạnh lạnh, sống mũi thẳng trên đôi môi cong cong hơi hé, cổ cao trắng ngần... Uy giống mẹ từ những đường nét nhỏ nhất. Hình bà từ trên cao tỏa ra ánh nhìn vời vọi thương xót.

Anh đau đớn quỳ sụp xuống trước di ảnh, trước lọ bình đựng tro cốt hỏa táng của bà. Mẹ ơi! Con về rồi đây, thằng con trai bất hiếu của mẹ về quỳ trước mẹ đây. Thân hình dập sát đất, Uy nức lên những tiếng thốn thức ngã lòng, anh tự trách mình là con mà chưa một lần báo đáp được công ơn sinh thành dưỡng dục của mẹ. Chỉ luôn khiến bà buồn rầu, suy nghĩ. Giờ hối hận cũng đã muộn, mẹ đã ra đi mãi mãi không trở lại nữa. Không thể cho anh một cơ hội chăm sóc, hiếu thuận với bà nữa. Nỗi đau khổ dồn dập đè nặng lên tấm thân khiến anh càng sụp sâu hơn, không thể và cũng không muốn gượng mình dậy.

Vĩnh Uy vẫn quỳ rạp như vậy, lâu thật lâu, ngập trong những hồi ức đẹp đẽ về mẹ. Bao nhiêu những yêu thương mẹ dành cho anh, những ngày tháng mẹ con vui vẻ chơi đùa từ tấm bé. Nhiều nhiều kỷ niệm cùng ulla về, tưởng rằng mỗi khoảnh khắc trong cuộc sống dù vui hay buồn nếu không nhớ sẽ nhạt phai theo năm tháng. Nhưng không, mọi thứ vẫn vẹn nguyên, vùi sâu mình trong con tim nhỏ bé. Để một thời khắc nào đó trong quãng đời lăm lăm cây sẽ trở về trong ta dạt dào hơn bao giờ hết.

Cho đến khi hoàng hôn đã bao trùm thứ ánh sáng vàng cam ảm đạm lên toàn bộ ngôi biệt thự rộng lớn anh mới cất mình đứng dậy. Buồn bã rời khỏi gian phòng thờ.

Anh vào phòng mẹ, buồn mình ngồi xuống chiếc giường lạnh lẽo, có lẽ ba anh không ngủ đây nữa. Vĩnh Uy lặng xem những kỷ vật của mẹ, kia chiếc lược ngà theo bà từ thời con gái, kia là chiếc vòng ngọc mã não bà ưa thích nhất để hở trong hộp đựng trang sức, này tấm ảnh con gái đã nhuốm bụi thời gian. Anh bật cười tự hào, mẹ anh thật đẹp.

Nhìn quanh quất chợt Uy thấy một vật lấp lóa nơi chân giường, trong cảnh tranh tối tranh sáng càng thêm đặc biệt. Anh cầm lên xem, thì ra là một chiếc khuyên tai hình cánh chuồn bằng ngọc hồng. Đẹp mà lạnh ghê người. Uy đoán có lẽ mẹ anh để rơi một chiếc chẳng, lạ thật bà chuyển phong cách tươi trẻ thế này từ bao giờ nhỉ. Đột nhiên một ý nghĩ khác lóe lên trong anh, cuộc gọi cuối cùng của mẹ cho anh, bà có chuyện gì muốn nói?

Vừa khi đó cửa phòng bật mở, ba anh đứng đó, dáng người gầy đi nhiều. Gương mặt ông rung rung xúc động khi nhìn thấy anh.

Vĩnh Uy đến bên ông, “Ba...”

“Con... đã về rồi sao?”

“Con xin lỗi! Con đã không thể về chịu tang mẹ...”

“Ba mới phải nói xin lỗi, ba không thể thực hiện lời hứa với con, là sẽ thay con chăm sóc cho những người phụ nữ thân yêu của chúng ta. Ba đã không làm được.”

Anh đặt tay lên vai ba an ủi: “Thôi ba, đừng tự trách mình!”

“Uy! Con đến bệnh viện mau lên. Lệ Na... con bé ốm nặng lắm.” Ông Thụy nói trong hơi thở run rẩy hoảng loạn.

Và thế là Vĩnh Uy lao ngay đến bệnh viện.

“Một miếng thôi mà.” Duy Khang múc lên thìa cháo thổi nhẹ, cổ nài Na ăn một chút.

Na ngồi dựa, mắt nhìn mông lung. Mái tóc buông xõa từng lớp, từng lớp trùm lên thân hình mảnh mai. Xua xua mái đầu tránh thìa cháo anh đưa sát miệng. Hôm nay sức khỏe cô đã khá hơn nhưng tinh thần vẫn u ám khắc kỷ.

“Nếu em không chịu ăn thì làm sao khỏe lại được. Làm sao mà chờ đợi cậu ta được hả?” Lời nói của anh đã có tác dụng.

Na đông cứng người trong vài giây rồi từ từ há miệng để Duy Khang đút cho từng thìa cháo một, chỉ như một cái máy vô tri nuốt trôi bất cứ thứ gì còn tâm trí vẫn lang thang đâu đó.

“Ngoan lắm. Hừ, nhỏ Mỹ Hà chạy đâu không biết. Anh mà không vào chắc cháo nguội ngắt hết, lại không ăn được nữa.”

Chỉ mình Duy Khang nói còn Na chỉ biết ăn, ăn và ăn. Từng chút một, bát cháo sánh đặc thơm lừng vơi dần. Vừa bón cho Na anh vừa nói mấy câu chuyện vô thưởng vô phạt để cho cô vui.

Bên ngoài Vĩnh Uy đứng lặng nhìn vào qua khe cửa hé. Anh cũng chẳng hiểu cảm xúc của mình giờ sao nữa. Thấy hận bản thân, lẽ ra người ở bên chăm sóc em lúc này phải là mình vậy mà anh chẳng làm được gì cho em hết chỉ khiến em phải chịu đau buồn. Phân vân, lúc này chỉ biết phân vân, vừa muốn bước vào, ôm chặt lấy em để xoa dịu nỗi nhung nhở đến cồn cào lại vừa không muốn làm kinh động đến em. Biết đâu cậu ấy sẽ đem lại cho em sự bình yên. Duy Khang vẫn quan tâm em như vậy, nhất định sẽ xóa nhòa mọi vết thương trong em...

Thở dài, Uy buông tay khỏi tay nắm cửa.

Na đang im lìm bỗng bật tiếng kêu rồi òa khóc nức nở, khóc tấc tức không thể kìm nén. Bởi cô bỗng cảm nhận được nỗi sợ hãi dâng lên thật khó tả. Đau lòng, rất rất đau lòng.

Duy Khang buông tô cháo đặt xuống chiếc bàn đầu giường. Anh hốt hoảng khi thấy cô bỗng nhiên như vậy: “Đừng khóc. Xin lỗi! Anh nói gì không phải đúng không?” Anh đưa tay lau vội những giọt nước mắt cho Na.

Cô càng khóc dữ hơn, nước mắt ào ạt như mưa. Duy Khang nhẹ ôm lấy cô vỗ về: “Đừng khóc! Xin em đấy. Cứ thế này em sẽ kiệt sức mà ốm thêm mất!”

Na dựa lên vai anh mà khóc, khóc thỏa thuê không kìm giữ.

Vĩnh Uy lùi dần lùi dần cách xa khỏi cửa phòng, khuất dần bóng dáng nhỏ nhoi yếu ớt của em. Anh quay lưng bỏ đi...

27. Chương 29

Chương 29: Trái tim đơn côi của kẻ lang thang

Bình minh rực sáng xua tan cõi đêm tối tăm mơ màng, không khí tràn ngập vẻ tươi mới. Từng phân tử sức sống như chất lọc sự tinh khiết trong trẻo nhất. Cuộc sống vui vẻ hoan ca cùng thiên nhiên mà sao Na thấy lòng mình cứ thất lại không thôi.

Một góc trời màu xanh trong vắt, vài chạc cây đu đưa rì rào có lẽ còn ẩm hơi sương, những mái nhà nhón xa xa... tất cả đóng vuông trong khung cửa sổ như một bức tranh sống động nhất.

Buồn bã nhìn cuộc sống chuyển mình ngoài kia, Na cũng ước sao có thể vươn mình dậy hứng trọn mọi niềm hân hoan từng bừng của cuộc sống tuổi trẻ. Cô mong mình mạnh mẽ, tràn trề nhiệt huyết chứ không yếu đuối, thâm thương như thế này. Muốn được ôm ấp và chăm bẵm cho con trai yêu dấu. Tội nghiệp thằng bé đã phải chịu chia ly với cả cha lẫn mẹ.

Nhưng thân xác này không theo ý muốn khi mà cơn đau ngày một thấm nhuần và lan rộng, cô thấy sợ hãi, thấy mình như hụt hơi, thấy chơi vơi, thấy rã tan từng phút từng phút một. Chẳng biết phải làm sao đây.

Ông Thụy bước vào trong lúc Lê Na đang miên man trong những dòng suy tưởng. Mỹ Hà cũng bước ra từ phòng vệ sinh. Cùng lúc Duy Khang ghé qua xem cô thế nào.

Khẽ chào ông Thụy rồi Na thở dài chán nản ngoảnh nhìn những vệt nắng sớm đương nhảy múa ngoài kia. Mọi người thật khéo rủ nhau, không biết là cô rất muốn yên tĩnh sao.

“Con đã khá hơn chút nào chưa?”

“Con thấy đỡ hơn nhiều rồi ạ!” Thật ra cô nói để cho ông yên tâm, đêm rồi cô lại vật vã trong cơn ho dữ đến đứt hơi kiệt sức.

Ông Thụy nhìn quanh rồi hỏi: “Vĩnh Uy đâu?”

Cái tên vang lên từ miệng ông gây nên một cơn dư chấn ào ạt lan mạnh xung quanh. Trong đó có một con tim rung động hơn cả. Như thể sóng xô, khuấy đảo, bóp nghẹt! Na quay nhìn ông Thụy bằng đôi mắt thất thần không hiểu.

Mỹ Hà nhanh miệng hỏi thay ý nghĩ trong lòng bạn: “Ủa là sao bác? Anh ấy về rồi á?” Cô tròn mắt ngạc nhiên nhìn ông Thụy.

“Sắp tới qua bác về mới biết. Nghe bác nói Na bệnh nó vội đến đây ngay. Tại sao...?”

“Á thôi đúng rồi tới qua lúc cháu quay lại, ngang qua khu vườn hoa thấy một người hơi hơi giống Vĩnh Uy đi lối hành lang phía bên, không nhìn rõ nên cháu tưởng mình trông lầm. Anh ấy mặc sơ mi đen phải không bác?”

“Phải!”

Một ý thức lóe lên trong đầu kết hợp với thông tin trùng khớp vừa nhận được, Duy Khang hiểu. Anh liếc nhìn về phía Lệ Na, cô ấy đang run rẩy, màu môi bợt hơn, nắm tay túm chặt lớp ga trải giường.

Duy Khang rút điện thoại gọi cho bạn nhưng không có người thừa máy, hồi sau biết không thể liên lạc được anh quay sang Lệ Na nói giọng kiên quyết đầy chân thành: “Em đừng lo. Anh sẽ mang cậu ta về cho em!”

Nói rồi anh quay đi ngay, đi tìm bạn... ở bất cứ đâu mà anh có thể tìm được.

Một đêm trắng không ngủ ngồi canh giấc cho con trai bé bỏng. Nhưng tuyệt nhiên sẽ không để thằng bé thấy sự hiện diện của cửa anh nữa. Không, nó sẽ không thể xa anh mất. Cả Lệ Na cũng vậy, hai mẹ con sẽ có một cuộc sống tốt đẹp nếu anh không lại một lần nữa khuấy đảo cuộc đời họ.

Vậy nên giờ này Uy đành một mình lang thang cô đơn trên những cung đường ngập nắng, ôn lại những kỷ niệm xưa cũ. Mùi nắng tình khô quện với vị lá cây còn hơi ẩm cứ vương vấn khiến tâm tư hiu hiu, ngầy ngật. Chẳng rõ giấc ngủ gần nhất đưa anh chìm sâu vào quên lãng là từ khi nào nữa.

Sao đâu đâu cũng ngập tràn hình bóng em. Đây đây phòng tập rạng nắng, nơi lần đầu tiên em nói muốn đi cùng anh đến hết con đường anh đi, khi ấy em vẫn còn là một cô bé con xóc nổi, chỉ biết sống hết mình với mê say.

Đây đầm nước yên bình nơi lần đầu tiên chúng ta thực sự thuộc về nhau, giờ không em sao buồn hiu buồn hắt.

Kia quán bánh nơi anh và em gặp lại nhau sau nhiều năm xa cách, em đã thực sự thay đổi, trở nên một cô gái đa sầu và lặng lẽ... cũng vì anh.

Vọng lâu nơi em trải lòng nỗi nhớ và chờ đợi với anh...

Những bước chân vô định cứ dẫn lối anh dạo khắp mọi chốn, mà nơi đâu cũng thấy hình bóng em dù ít dù nhiều.

Sáng. Trưa. Chiều. Tối. Mỗi nơi góp nhặt một chút ký ức nuôi sống trái tim đơn côi của kẻ lang thang. Phải, thấy mình giống như một kẻ lang thang vô gia cư không có nơi dừng chân.

Quay lưng lại những mảng sáng từng bừng ngoài cửa sổ, Na chỉ chong mắt dõi nhìn bên ngoài phòng bệnh nơi cánh cửa đã được mở rộng hết cỡ. Khắc khoải, khắc khoải trong tích tắc một. Mỗi tiếng chân từ xa vọng lại khi có người qua lại hành lang cũng khiến tim loạn nhịp. Nỗi căng thẳng choán đầy khiến cô quên cả cơn mệt mỗi thường nhật. Tâm trí căng lên chờ đợi, chờ đợi. Nhưng, thời gian cứ lả lướt vội qua mà bóng ai kia vẫn chẳng hiện diện nơi con mắt đang mòn mỏi.

Cốc Brandy sóng sánh cứ vơi lại đây, hết cốc này đến cốc khác. Vĩnh Uy thả trôi thứ hương vị chua chua, nồng nồng của trái cây mà lại ngấm rất nặng, rất sâu vào cơ thể, chảy qua cuống họng thấm vào thanh quản nóng bừng rồi lại để mê lan tỏa khắp tim, phổi...

Cái vũ trường này hôm nay có vẻ vắng, chẳng thấy sự ồn ào nhộn nhịp như thường khi nữa. Đây cũng chính là nơi lần đầu tiên cô và anh nói lời đầu môi với nhau. Càng hoài niệm càng nhớ sâu thêm, càng thấy anh và cô có quá nhiều kỷ niệm.

Duy Khang bước xuống từ chiếc cầu thang uốn lượn cao ngất, anh nhìn quanh và thấy bạn mình kia rồi, cậu ta ngồi trước quầy bar cạn rượu một mình. Anh lao nhanh đến, chạm tay lên vai bạn kéo lại.

“Vĩnh Uy...”

Uy quay nhìn. “Là cậu à?”

“Cậu làm cái gì ở đây hả?” Duy Khang gần giọng, khuôn mặt nóng bừng, cả ngày nay anh đã lao đi tìm kiếm cậu ta khắp nơi.

“Ngồi xuống đi! cậu. Tôi cũng có chuyện muốn nói với cậu.” Uy hất hàm sang chiếc ghế bên.

Duy Khang tức giận túm lấy ngực áo Vĩnh Uy, anh hét lên giận dữ: “Tôi hỏi cậu làm gì ở đây hả? Trong khi cô ấy đang bệnh nằm đó?”

“Tôi không thể gặp cô ấy được!” Uy dờ dẫm nói.

“Đồ điên! Nghe này cậu chỉ hiểu lắm thôi. Giờ tôi đối với cô ấy chỉ như đối với một người em gái.”

“Không phải vì vậy. Tôi thực sự muốn nhờ cậu chăm sóc cho cô ấy. Na sẽ có một cuộc sống hạnh phúc ở bên cậu. Nói cho tôi biết cậu vẫn yêu cô ấy đúng không? Cậu sẽ không ngại ngần gì mà yêu thương cô ấy suốt đời đúng không?”

Duy Khang nghiêng rặng lại, đôi tay vẫn túm chặt áo Uy, các khớp xương cứng lại kêu răng rắc. Rồi anh vung tay giáng thẳng một cú đấm thật lực vào quai hàm thẳng bạn. Vĩnh Uy ngã chúi người xuống đất, máu rỉ ra từ khóe mép. Người người quay lại nhìn, bối rối, ngạc nhiên không hiểu có chuyện gì xảy ra.

Duy Khang túm lấy cổ áo Vĩnh Uy lúi cúi: “Nhưng cô ấy... đang chết dần chết mòn vì mày đấy. Thằng khốn!”

**

Tuyệt vọng. Nỗi tuyệt vọng mỗi lúc một dày nặng. Bức bối. Ngạt thở. Nghiến nát trái tim em rồi. Đôi mắt mở nhòa trống rỗng nhưng vẫn chong chong nhìn về phía cửa.

Mỹ Hà lo cho sức khỏe của bạn liền năn nỉ: “Nghỉ một tí đi mà, mình xin cậu đấy. Chớp mắt một tí thôi, nếu anh ấy đến mình sẽ đánh thức cậu dậy, được không? Ngồi suốt cả một ngày rồi. Muộn lắm rồi đấy... Đang bệnh thế này...” Mặc những lời ca thán của bạn, mặc cái thân hình còm cõi đang suy kiệt, Na vẫn muốn gắng gượng đợi anh. Đợi anh cho đến khi cô không thể đợi được nữa. Dù trong cô đã hoàn toàn chết khô rồi. Như một kẻ vô tri vô giác từ trong ra ngoài.

“Có phải là anh ấy không muốn gặp tớ nữa?”

Mỹ Hà thương cảm nhìn bạn, không biết nói sao. “Ừm... không phải thế đâu...”

Sau những dằng dẳng vô tận, cuối cùng anh cũng xuất hiện. Về bên cô. Hình dáng thân quen của anh đã hiện hữu nơi đây. Thật mà như ảo. Có thật là anh đứng kia không, người mà cô đã ngóng trông đến tan nát cõi lòng giờ đã thực sự trở về... Na chẳng dám tin nhưng đúng là anh với đôi mắt lạnh thăm thăm, cảm lún phún râu nhọn hơn khi gương mặt sắc nét đã gãy đi và hơi tái. Mái tóc dày quăn rũ được hớt gọn gàng. Khóe môi còn rỉ rỉ máu.

Anh đứng lặng nhìn cô, găm chặt trong mình dáng hình ngày đêm mong nhớ giờ gãy nhỏ ốm yếu ngồi kia, cảm xúc hòa lẫn cùng không gian đặc quánh chao đảo.

Phải! Giống như ngày đó khi anh đi tìm cô. Họ tìm lại được nhau. Sự sống xung quanh dường như không tồn tại, chỉ anh và cô quay cuồng trong mệnh mông vô tận.

Thế nhưng Lê Na không thể nhìn anh thêm được nữa khi ánh mắt cô chạm phải đôi tay trắng trợn của anh. Quay mình để che giấu nỗi đau đớn và sợ hãi đang hiển hiện.

Chưng hửng. Đôi tim cùng rơi rớt phân nửa. Vĩnh Uy khẽ hắng giọng rồi lấy lại vẻ trầm ngâm vốn có khi trông biểu hiện của cô, anh nhìn cô bình lặng rồi chậm rãi tiến lại.

Càng gần nhau hơi thở càng trở nên dồn dập hơn. Đôi tay run nhẹ muốn chạm đến cô, muốn vuốt ve yêu thương để vợi hết những khát khao mong nhớ bấy lâu. Nhưng một cơn dầm nhưng nhức nào đó ngăn giữ anh lại. Anh chờ cô mở rộng trái tim để giải thoát cho anh khỏi mọi sự kìm kẹp. Và cô run rẩy chờ đợi những xoa dịu tổn thương từ anh.

Nhưng rồi chẳng có gì cả. Không có ôm ấp vỗ về, cũng chẳng lời lẽ tha thiết. Một cuộc tái hợp thật lạ lùng. Hờ hững. Hững hờ. Anh ngồi bên giường cô lặng lẽ đếm những giọt dịch chảy tí tách. Na ủ ê cúi nhìn đôi tay gãy trơ xương đang xoắn xuýt vào nhau của mình và tiện che cả vết sáng nhức mắt từ chiếc nhẫn kim cương nữa. Họ ngồi sát bên nhau, lắng nghe được cả hơi thở và nhịp tim của nhau. Vậy mà như thế có một bức tường ngăn cách.

Đêm đã khuya lắm mà Na vẫn ngồi như thế. Vĩnh Uy cố giữ cho giọng mình tự nhiên, anh nói:

“Muộn lắm rồi, ngủ đi em!”

Cô nghe giọng anh sao mà xa xôi, sao mà lạnh nhạt. Như thể anh chỉ là một ảo ảnh vọng về từ giấc mơ. Na ngoan ngoãn nằm xuống, cô tự kéo chăn và nằm quay lưng lại anh. Để nước mắt tha hồ rơi trong im lặng. Nhìn vết máu trên khóe môi anh, cô hiểu. Cô hiểu anh bị ép buộc... ép buộc về bên cô. Với những ý nghĩ hoang mang tủi thân như vậy làm sao có thể yên giấc, tâm trí như lang thang mê mết trong cơn vô vọng.

Ngày mới lại sang. Sự gương gạo xa cách chẳng hề thuyên giảm mà vẻ như càng nói rộng. Nỗi căng thẳng cũng bị giãn đến mức tối đa. Nếu như khi bùng vỡ. Hoặc là sẽ hóa giải mọi trức trắc hoặc sẽ vô tình làm tổn thương thêm lẫn nhau.

Như lúc này đây. Uy nhìn bát canh vẫn đầy nguyên đang dần nguội. Cô chẳng chịu động đến dù một chút. Anh bưng bát canh lên khuấy đều rồi xúc lên một thìa vơi. “Canh gà hầm thuốc bắc rất tốt cho người ốm. Mất bao nhiêu công vụ Lan đấy. Em phải ăn mới có sức chứ!”

Na lắc đầu né thìa canh anh đưa lại gần, cô thực sự không muốn ăn gì cả, không thể nuốt nổi.

“Một chút thôi!” Anh cố nài, lông mày nhíu lại thấy hơi bực vì cái tính ương ngạnh của cô.

Na vẫn lắc đầu nguây nguẩy nhất định không chịu, môi mím chặt, mặt thì cúi gằm.

Vĩnh Uy tức giận gằn mạnh chiếc thìa xuống bát khiến nước sánh cả ra ngoài, anh quát lên: “Em làm sao thế hả? Em muốn thế nào đây?” Nỗi chua cay đắng nghét trong lòng khiến anh không ghìm được những lời nói làm tổn thương cô: “Hay anh gọi Duy Khang đến cho em!?”

Lệ Na ngơ ngàng nhìn anh bằng cặp mắt long lanh ngập nước. Uy không thể chịu đựng thêm nữa, anh đặt mạnh bát canh xuống chiếc bàn đầu giường rồi bước ra ngoài với khuôn mặt hằn nét u ám, giận dữ.

Còn lại mình cô trong căn phòng bệnh chợt hoang lạnh như một nắm mồ, nước mắt thi nhau lăn rơi hòa cùng tiếng nấc kìm giữ. Anh đi rồi, cô biết mà, anh đã đi rồi.

Na đau khổ tự nhủ. Vậy là hết thật rồi. Tất cả đã chấm hết. Anh đã rời bỏ cô thật rồi, chỉ để lại cho cô sự vụn vỡ hoàn toàn này thôi.

Không khí thoáng dang bên ngoài khiến tâm trí anh dụi đi phần nào. Cánh tay chống trên lan can hành lang bệnh viện, Uy lướt mắt nhìn xuống khoảnh sân bệnh viện với những luống hoa trồng xen. Hơi thở lắng dịu dần dần. Anh tự thấy mình thật vô lý. Mày đúng là đồ điên, mày làm sao thế hả?

Tiếng chuông điện thoại vang rền giục giã, hồi lâu anh mới nhấc máy. Đầu bên cô thư ký hoảng hốt mong anh đến ngay, chuyện công việc rất cấp bách. Anh nói cô tự giải quyết lấy nhưng cô thư ký nói việc hệ trọng liên quan đến vận mệnh cả tập đoàn, Vĩnh Uy đành bảo chờ anh sẽ đến ngay.

Trở lại phòng bệnh, lại gần thân hình đang ôm chặt gối co ro ngồi rầm rứt khóc của Na, anh nhẹ giọng hơn nhưng vẫn đôi phần lạnh nhạt:

“Đừng khóc nữa! Em khiến anh mệt mỏi đấy. Bây giờ anh phải đi, việc gấp. Em ăn đi! Khi nào em khỏe lại chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Cô sợ anh quá, sợ sự lạnh lùng đến vô cảm của anh, sợ cơn nóng giận mà anh đem đến. Chẳng dám đòi hỏi, chẳng dám dằn dỗi nữa đâu. Na gật gật đầu nén cơn đau lại, tay run run với bát canh tự ăn, cổ tỏ ra văng lờ.

Thấy vậy anh cũng yên tâm hơn liền quay lưng rời đi.

28. Chương 30

Chương 30: Em nơi đâu?

Khu thương mại cảng, gồm nhiều tổ hợp lân cận đủ mọi lĩnh vực giải trí phục vụ đời sống công nhân bến và giới thương nhân, thủy thủ thuộc các tàu giao thương đổ về từ khắp nơi đã tạo nên mặt bằng kinh doanh rộng lớn, phát triển. Một mỏ kim cương vô giá.

Cao Kiến với tiềm lực mạnh mẽ, chỉ trong vòng một năm đã gần như thôn trọn toàn bộ hệ thống. Lợi nhuận thu về đếm không kể xiết. Con số khổng lồ nếu công khai chắc chắn sẽ khiến không ít quan chức và bần dân thiên hạ sờn gãi óc. Chỉ biết rằng các cổ đông từ lớn đến nhỏ đều mặt mày hớn hở.

Tuy nhiên hiện nay một số vướng mắc nảy sinh rất nguy cấp. Hàng loạt phòng nghỉ, quán bar, sòng bạc... đã thời ngừng hoạt động. Áp lực đến từ phía nhà chức trách, ban quản lý sinh sự đòi Cao Kiến cắt bớt vài hạng mục, lắt lắt do việc một doanh nghiệp – dù doanh nghiệp đó lớn cỡ nào cũng không nên bao quát, chiếm lĩnh quá nhiều cơ sở, dễ mất cân bằng và làm lệch lạc đường lối kinh tế; điều quan trọng nhất là họ còn viện cớ vài tháng nay nguồn vốn nâng cấp mà tập đoàn rót vào đều đặn trước nay đột ngột ngừng trệ nên yêu cầu Cao Kiến chuyển giao cho bên thứ ba, gọi là chia bớt “gánh nặng”. Thêm nữa, đồng loạt các hộ dân giáp ranh đã đâm đơn kiện Cao Kiến bởi khu vực đó đã ảnh hưởng rất lớn đến đời sống của họ.

Không những thế, vốn lưu động cấp phát cho cả những mảng khác cũng hoàn toàn đóng băng.

Việc ông Thụy không màng gì đến công việc và Vĩnh Uy bỏ đi đã khiến Cao Kiến lâm vào tình trạng rất nguy nan. Mọi việc điều hành ông Thụy gần như giao lại hết cho ông Thiêm cố vấn cấp cao.

Phó phòng thư ký Nhiên Nhã giải trình cụ thể từng mục tổng hợp từ các cấp, vấn đề khẩn thiết nhất hiện giờ là cần gia tăng ngân sách đã bị thiếu hụt nghiêm trọng thời gian qua để đẩy nhanh lại hoạt động cho các lĩnh vực trọng yếu.

Uy loạt soát lật mạnh các văn bản báo cáo, cùng lúc dõi nhìn biểu thị chứng khoán trên màn hình máy tính, phiên giao dịch sang đã ghi nhận cổ phiếu niêm yết của Cao Kiến đã giảm mạnh đáng kể, trong khi đó so với mặt bằng chung, tức chỉ số VNIndex vẫn khá ổn.

“Rất nhiều các công trình trọng điểm vẫn đang trong quá trình hoàn thiện đều bị ông Thiêm rút vốn một cách khó hiểu, nguồn đó được đẩy vào vài cơ sở không minh bạch. Hiện tại vốn chung chuyển của chúng ta đã cạn kiệt rồi à!”

“Cô chuẩn bị ngay một cuộc họp khẩn. Trước mắt tháo gỡ vấn đề khu thương mại cảng đã, mấy lão quan liêu muốn vùi thêm hay có kẻ khác nhúng mũi, làm rõ cho tôi! Về tài chính, tôi sẽ làm việc với phòng kinh doanh, yêu cầu họ dứt điểm thu về tất cả các địa điểm còn đọng nợ nhanh nhất có thể. Còn ông Thiêm... tôi sẽ giải quyết sau.” Vĩnh Uy trước nay chưa từng nêu rõ chi tiết kể sách bao giờ, nhưng Nhiên Nhã là ngoại lệ, cô thư ký luôn khiến anh tin cậy và hài lòng bởi sự linh hoạt và hiểu biết trong công việc cùng tính cách chín chắn mặc dù còn khá trẻ. Chỉ mới theo anh từ thời điểm anh về nước và nhậm chức tổng giám đốc, cô đã trở thành cánh tay đắc lực hiểu rõ đường lối hoạch định của anh nhất.

“Dạ! Thưa tổng giám đốc!” Nhiên Nhã tươi tỉnh, cô biết là có anh thì mọi chuyện sẽ êm đẹp mà.

Bể ngâm được thảo. Các vị mặt tròn bụng lớn đang lim dim hưởng thụ hết mức sảng khoái, hơi nóng từ làn nước trường quanh thân tạo cảm giác vô cùng dễ chịu, các em chân dài ngồi quanh thành bể phía sau lưng thì luôn tay massage, đấm bóp... không còn thú vui trên đời nào là họ không biết đến nữa.

Lão Kiều Cương nâng ly rượu lên. “Ha ha! Xin mời, các vị cứ tự nhiên nhé, hôm nay tôi bao trọn khu này rồi,” nháy mắt cười gian, “vài hôm nữa tôi đưa các vị đến một nơi, đảm bảo trăm phần nghìn sẽ tuyệt diệu hơn thế này nhiều.”

Các ông lớn nghĩ tới đã sướng không kìm nổi mà bật cười hềnh hếch.

Lão Kiều Cương khề vuốt cặp ria đen bóng cười nham hiểm, hừm, mày hại con gái ông ra nông nổi đó ông sẽ ày biết thế nào là chết không kịp ngáp, cứ đà này ông xoi trọn cả gốc rễ nhà mày luôn cũng được. Chợt chuông reo, lão chưa phải động tay đã có đứa mở máy áp lên tai giúp. Đầu bên cho biết tình hình có vẻ không thuận lợi lắm khiến lão nhúu mày lo lắng, tắt hẳn điệu cười. Nhưng rồi lão cũng trấn tĩnh lại, việc gì phải cưỡng, ta nắm lợi thế đủ đàng, có thách cả ông cố tổ nhà nó đội mồ sống dậy cũng không lật ngược tình thế được.

16h cùng ngày, sau khi cuộc chơi đã tàn, gian thư giãn tạm thời đóng cửa chờ nhân viên thu dọn. Một xác nam giới mình trần nổi lênh phênh dưới làn nước dập dềnh, cặp ria đen nhầy tựa râu chết giữa màu xanh lợt lạt.

Từng cuộn từng cuộn sấm đơn côi nổi trôi theo áng chiều chập choạng, sà xuống tận nỗi buồn sâu thẳm, tím rìm cả lòng em.

Những buổi nhối, nghẹn ngào giờ chảy tan thành hư không, cuốn đi cả tri giác, ý niệm, cảm xúc... giờ chỉ còn hình bóng ấy và sự nhung nhớ đến cháy gan cháy ruột là không thể gọi người hay dập tắt.

Mắt mờ dần dôi trông ngoài ô cửa sổ, môi mấp máy lẩm nhẩm những gì chỉ mình nghe được. Ừm... gì nhỉ... mình đang... - Na thậm chí còn không nhớ nổi những gì mới tưởng, dường như cô lại lần nữa lạc trong cõi mơ hồ, xa xăm... thân thể tựa sương khói, ý chí tựa hơi nước cứ lãng vãng quẩn quanh và tự vây hãm chính mình.

Vơ vẩn đếm đếm, gập gập ngón tay; bao lâu rồi nhỉ? Bao lâu không gặp anh? Sao đếm hoài đếm mãi mà không thể nhớ nổi. Bỗng nhiên giờ phút này cô khao khát được gặp anh vô cùng, đúng vậy, em có nhiều chuyện muốn nói nhưng chưa thể nói ra hay sao ấy. Thế là giữa những mơ mơ ảo ảo, Na xuống khỏi giường, chầm chậm lê chân như cái xác biết đi, để trái tim vô hồn tự dẫn lối.

Mở cửa phòng bệnh, qua hành lang hun hút âm u trải dài, tiếp nối những cung đường vời vợi xa... như người mộng du lang thang theo mỗi bước cảm tính.

Và, rồi mãi... phía trước cũng sừng sững hiện lên tòa nhà kính uy nghi, hiện đại.

**p>

Uy ngã đầu ra sau ghế, thở nhẹ, vậy là tạm thời tình thế nguy cấp đã qua. Chỉ trong buổi chiều nay cổ phiếu Cao Kiến đã tăng nhanh gần chục điểm, trở lại mức bình thường. Ban quản lý khu thương mại cảng đã phải chịu nhường một bước, ngay ngày mai một số dịch vụ sẽ mở cửa trở lại.

Thư ký Nhã đặt tách trà trước mặt anh, nhẹ nhàng bảo: “Sếp uống tách trà an thần này đi rồi tỉnh dưỡng một chút. Quả thật em không ngờ mọi chuyện lại biến chuyển nhanh đến vậy. Sếp giỏi thật!” Mắt ánh lên niềm ngưỡng mộ hơn bao giờ.

Vĩnh Uy nhấp ngụm trà, đã mấy ngày đêm không ngủ nên vị thanh thanh dịu nhẹ vừa chạm đến đã ru anh chìm sâu vào vô thức không phiền não, không mộng mị.

Nhiên Nhã vòng ra sau bàn làm việc, ghé ngồi lên cạnh bàn, gương mặt ửng lên vẻ khao khát, thèm muốn. Cô đã thêm một chút thuốc an thần vào nước trà, chỉ là giúp anh dễ ngủ hơn thôi. Thầm nhủ, anh có biết là từ lâu em đã dành rất nhiều tình cảm cho anh rồi không? Em thực sự cảm thấy trái tim mình rộn rạo mỗi phút giây khi nhớ đến anh... ước gì...p>

Cô đưa tay khẽ vuốt lên má anh, lướt ngón tay dọc trên sống mũi thẳng tắp rồi cúi mạnh hôn lên đó một nụ hôn thật sâu.

Uy không cảm nhận được gì khi làn môi nữ chạm lên khuôn mặt mình.

Nhưng ngoài cửa Lệ Na đang bụm miệng cắn chặt nắm tay để khỏi thét lên. Hình như móng vuốt nuốt nà của người phụ nữ kia đang rạch cào tim cô, khiến nó tan ra từng mảnh. Cơn khó thở, đau đốn bụng ra thành từng giọt, từng giọt cay xé. Run rẩy, cơn run rẩy rung tỏa trôi qua từng mi ni nhỏ nhất của thực thể, khó chịu cùng cực.

Na sợ, co quắp thân mình như con thú nhỏ tội nghiệp. Lùi xa, lùi thật xa, chầm dứt cảnh nhìn qua khe cửa hơi hé. Tìm nơi chui nhủi, trốn tránh.p>

Cô nàng ngồi bó gối trước lối vào tổng công ty, vòng tay ôm trọn cơ thể cố tránh những đợt gió căm căm quét qua. Sao đêm nay gió trở dữ dội, buốt tận xương, nhối tận tim. Cố thu mình thật nhỏ bé lại, ủ ê với bao nỗi niềm rối rắm, loang quanh luẩn quẩn càng lúc càng mù mịt, tơi bời.

Mãi lâu sau, lúc nổi mệt mỗi lần sâu và sắp sửa đánh gục thân xác thì một con xe đen bóng đổ xích ngay trước cô. Na ngược ánh mắt tái dại nhìn lên. Kính xe hạ xuống, người đàn ông tóc hoa râm, nét mặt thâm trầm nghiêng đầu nhìn ra.

Ông Thiêm hỏi: “Lệ Na! Sao cháu lại ngồi đây?”

Na lại cúi gầm, lặc giọng: “Anh... anh ấy không... không cần... cháu nữa. Anh bảo... mệt mỗi...”

Ông ta chăm chú ngắm nhìn bộ dạng của cô, chợt tia sáng lóe lên trong đáy mắt khi liếc thấy chiếc lắc nhấp nháy trên cổ tay Na. Mấy hôm nay Na đeo cả nhẫn và chiếc lắc kỷ vật của mẹ, cô không muốn xa rời những vật thân thương của mình.

Ông thầm nghĩ ngợi vài giây rồi mở cửa bước xuống xe, giọng ngon ngọt: “Cô bé, đừng buồn nữa. Giờ cháu theo ta, giúp ta việc này. Xong rồi chúng ta sẽ cùng đi tìm Vĩnh Uy. Cháu thấy sao? Cháu sẵn sàng tỏ ra có ích chứ?” Ông ta rất hiểu tâm lý của những cô gái đang trong trạng thái này.

Na ngơ ngẩn gật gật đầu. Thế là ông Thiêm giúp cô ngồi lên ghế sau rồi chiếc xe phóng vụt đi mất hút.

Trên cao, bên ô kính căn phòng còn sáng đèn, tấm rèm được hạ xuống.

“Dậy, dậy ngay!” Duy Khang sốt ruột lay vai bạn.

Vĩnh Uy choàng tỉnh, nhú cặp mắt hơi ngai ngái nhìn bạn khó hiểu.

Duy Khang gắt lên: “Na mất tích rồi, ở đó mà ngủ.”

“Cái gì?”

“Cô ấy biến mất rồi.”

Vĩnh Uy xô ghế bật người dậy, mắt trợn ngược cùng tiếng thở hắt kinh sợ và có chút bối rối.

Không để mất thời giờ Duy Khang lôi bạn đi ngay. Trên xe anh giải thích qua, lúc Mỹ Hà vào thấy phòng bệnh trống trơn, họ lập tức chia nhau ra tìm kiếm khắp nơi nhưng tất cả những chỗ Na có thể đến đều không thấy cô đâu cả.

Mỗi lời nói khiến tim Vĩnh Uy nảy lên một nhịp sợ hãi. Ngọn lửa nóng bùng bùng lấp kín tâm hồn như thiêu như đốt. Nỗi bất an, lo lắng xâm chiếm khiến anh khó thở phải giật tung cà vạt ra. “Sao không cho tôi biết ngay hả?”

“Tôi đã gọi cho cậu mãi mà không được.”

Hai người lao đi trong đêm đến tất cả những nơi chốn riêng tư của anh và cô nhưng không hề thấy bóng dáng Na đâu cả. Lượn vòng theo những con đường quen thuộc một lượt rồi họ trở lại bệnh viện, hy vọng rằng có thể cô chỉ lang thang đâu đó quanh bệnh viện và đã trở về.

Nhưng phòng bệnh chỉ có ông Thụy và Mỹ Hà đang thút thít khóc. Uy lướt nhìn, gần như phát điên khi hiểu thực tại vẫn vậy, nghĩa là Na đã mất tích, đã không còn hiện hữu nơi tâm mắt những người thân yêu nữa – đi đâu và khi nào – không biết không hay rằng cô đang nơi đâu cô, không biết...

Vĩnh Uy trừng mắt quát cô mập: “Cô trông Na cái kiểu gì đấy?”

Mỹ Hà đáp trả: “Anh mới là người phải ở bên cậu ấy mới đúng. Anh ở đâu hả, trong khi Na suốt ngày lảm nhảm tên anh,” vừa nói vừa khóc ồ ồ, “hu hu chắc đi lạc mất rồi.”

Uy ngồi sụp xuống giường, úp mặt lên lòng bàn tay, ngăn tiếng thốn thức bật lên đầu môi bởi nỗi ân hận đè nặng. Phải rồi, là anh sai, em đang ở đâu hả? Cho anh biết em đang ở đâu...

Ông Thụy lên tiếng can: “Thôi, bây giờ không phải lúc tranh cãi đúng sai. Các cháu đừng trách Uy, bác hiểu cảm giác của nó.” Ông quay sang anh, “Con bé biết sự thật rồi.”

“Gi? Sao lại biết?” Uy sững sờ, chẳng phải anh đã nói là không thể cho cô biết rồi hay sao.

“Ba không biết tại sao, hôm đầu vào viện con bé nói với ba chuyện này.”

Mỹ Hà chột thêm vào: “Mấy ngày nay Na tái phát bệnh cũ hay sao ấy, cứ lảm bảm một mình, cháu sợ lại thần kinh giống lúc trước mất rồi.”p>

Mỗi lời kể của mọi người là thêm một lần trái tim anh như bị ai vụn nghiền, bóp nát. Từng gáo nước vừa nóng vừa lạnh gội đến đâu ngấm sâu tê dại, xót xa đến đó.

Mày thật khốn nạn, thật ích kỷ. Anh ngập trong nỗi căm phẫn chính mình. Khi mày chỉ biết nghĩ đến bản thân thì cô ấy đang ngày đêm một mình phải hứng chịu những đau đớn giày vò, khổ sở gấp bội phần.

Vĩnh Uy vùng dậy, định lao ra ngoài.

Nhưng Duy Khang kịp kéo tay bạn lại, anh khuyên: “Cậu bình tĩnh đã!”

Uy giật tay ra. “Cậu bảo tôi ở đây mà bình tĩnh trong khi cô ấy đang đâu đó ngoài kia với tinh thần không ổn định, không biết có an toàn hay không à?”

“Nhưng giờ có lao đi tìm trong đêm tối thế này cũng chỉ vô vọng thôi. Tạm thời chờ tin cảnh sát, chúng ta tính xem cô ấy có thể ở những đâu hay đã đi theo hướng nào.” Duy Khang quay sang hỏi Mỹ Hà: “Vú Lan chưa điện lại à?”

Vĩnh Uy túm lấy cổ áo bạn, gầm lên: “Không chờ đợi gì hết. Cậu tìm cách huy động toàn bộ lực lượng cảnh sát, lật tung cái thành phố này lên cho tôi. Đừng có chậm phút nào cả.”

Từng khắc, từng khắc chậm chạp lê đi trong nỗi phấp phỏng, âu lo dằng dặc. Sự căng thẳng, bứt ngạt như muốn nổ tung. Mãi cho đến khi một tin nhắn được gửi đến máy Vĩnh Uy.

29. Chương 31

Chương 31: Kho báu

Bầu trời hừng lên sắc hồng, từng vệt sáng mong manh xoa nhẹ lên không trung một lớp trắng óng ả.

Nhưng vẻ thanh khiết, tinh khôi của ngày mới cũng không thể xua nổi bóng đen u tối đương bao trùm...

“A... ư... um...” Na rên lên tiếng kêu đau đớn khi mũi giày nhọn và cứng thúc mạnh vào mạng sườn cô.

“Dậy!”

Tia nắng xiên xuống từ các ô kính trần nâng giùm rèm mi, Na hé hé nhìn lên, tự co gập mình lại khi mù mờ nhận thấy một bóng dáng cao lớn với đôi giày đen ghê gớm đang hằm hằm ánh nhìn tàn độc.

Chưa để Na kịp ú ớ thêm câu nào hắn đã cúi xuống túm lấy cổ áo cô lôi đi xềnh xệch, thân người yếu ớt bị hắn kéo lê từ góc sàn đến một vũng tròn xấp nước nằm chính giữa phòng.p>

Ban ngày sáng rõ có thể trông rõ hơn đây là một căn phòng hình cầu, mái trần lợp bằng kính xanh phản quang, tường ốp gỗ bóng mịn còn sàn thì được lát loại đá đẹp sáng nhóng nhánh nhưng lạnh rợn người. Vòng tròn mà hắn đẩy người Na đến đối mặt là một khoang lõm thấp dưới mặt nền. Ngay dưới làn nước mỏng tang là phiến đá đen thui, trung tâm bề mặt nổi bật một hình bình hành nhỏ, trong nó gồm khoảng 20 ô hình bình hành li ti nữa nằm xếp đều cạnh nhau.

Hắn ra lệnh: “Làm việc đi!”p>

Na run sợ quơ vốc hạt kim cương của chiếc lắc tay đã thu gọn thành đồng đằm trước lại và tiếp tục công đoạn đang dở trong tâm trí lơ ngơ, dờ dẩn.

Cô lấy bẫy thả từng viên kim cương hình thoi bé tí hin vào các lỗ nhỏ, chúng vừa khít. Lỗ nhỏ có thể dịch chuyển, xoay vòng chính là một ổ khóa để mở cả phiến đá. Các ô vẫn nối đều quanh nhau nhưng mạch cần khớp và trùng theo dãy mã định sẵn. Có thể nói mỗi ô lỗ đều là một mắt xích thuộc vòng xích hoàn chỉnh và những hạt kim cương li ti chính là để kích hoạt nó. Điều quan trọng là từng hạt không đánh số cũng như

không ai rõ quy luật, thứ tự để ghép chính xác... chỉ trừ người tạo ra tất cả những thứ này. Nên Lệ Na dù có đang tỉnh táo cũng khó tránh khỏi làm bừa, và luôn đẩy các lỗ thoi khít lại một cách vô giá trị.

Thêm lần nữa không thấy động thái suy chuyển gì, tên trai gầm lên, vung chân định đập ngã thân hình quắt queo của cô. Hoảng loạn, Na rúm ró ôm đầu né tránh. Đau lắm, thực sự những cú đập của hắn rất mạnh. Sợ quá, nước mắt lại ầng ậc tuôn.

Tiếng chân trầm vang trên nền đá dội lại, lão Thiêm đến đứng cạnh, nhướn mày: “Sao hả? Chưa tiến triển gì sao?”

Tên trẻ gắt: “Ông có lần không thế? Đến chúng ta vắt óc ra mà còn chưa làm nổi hướng chi cô ta.”

Lão Thiêm trầm ngâm về bí hiểm: “Nó mang theo dòng máu của Minh Thùy.”

“Thế thì làm sao hả?”

“Ta đã nghĩ về vấn đề này rất lâu rồi. Rất có thể cô ta thiết kế ổ khóa này trong khi đang mang bầu con nhỏ kia.” Vừa trả lời lão vừa chỉ chỉ lên não, “Hành động, cảm thức, tư duy... nhất định một phần nào đó,” rồi di ngón trỏ chỉ xuống bụng, “sẽ tác động lên bào thai.”

“Khoa học đã chứng minh vô số thuyết rung dẫn, cảm truyền từ người mẹ đến trí não thai nhi... nói theo cách khác thì con nhỏ này là một phần nào đó còn lại của Minh Thùy. Nếu nó không làm được thì khó có ai có thể làm được.”

“Nhưng cô ta đang dở dở điên điên thế kia...”

“Tâm trí càng vô thức sẽ càng dễ gợi dậy bản năng sâu kín nhất.”

Nói rồi lão ta hất đầu, tên trai liền xòe rộng bàn tay... Hắn căng gân đẩy sức tuôn ra theo năm đầu ngón tay, rồi... bầu mạnh lên đốt sống Na, xoáy mạnh trượt từ đốt xương cổ thẳng dọc sống lưng.

Lệ Na bật thét chói lói, tiếng kêu đau đớn vọng vang áp đảo lại bởi khuôn phòng hình cầu kín mít không để lọt bất cứ thứ gì nó giam hãm. Ngã vật bất tỉnh. Nhưng bọn chúng không cho người ta cơ hội dù là để chết. Thác nước ào ào đổ xuống, thân hình nhép nhẹp khê động. Hơi thở tưởng chừng đứt lìa được kéo lại để tiếp tục hỗn hển, quặn xiết...

“Mau lên! Chúng tao không còn đủ kiên nhẫn nữa đâu. Lần này mà không xong tao tiễn mày đi luôn cho rảnh nợ.”

Na khổ sở trong vật vã... không được, không được mà... cơn nức nở, ai oán kìm lẫn dưới âm thanh thút thít. Mẹ ơi... Trưa hè diu dịu, nắng mơn man đùa vui trên tàng cây, xiên qua kẽ lá xoa hồng bầu má em. Ngón tay mồm mồm, mềm mềm bắt chộp bắt chộp chị gió nghịch ngợm. Tiếng cười khanh khách hòa cùng điệu ru ngọt ngào của mẹ và giọng khùng khục vui đùa của ba. Đâu rồi ngày xưa; mẹ ơi, ba ơi... Có thể trở về được không... ước sao... để không còn khổ đau, không còn phiền não, không tủi nhục bị thương đường này...

Cô để thân xác tự điều khiển, cánh tay lê lét khó nhọc vươn tới vợ nắm kim cương, vô thức ấn xuống từng hạt, từng hạt... rồi đẩy ô, đồng loạt chúng xoay vần theo nhau lách cách lách cách... bề mặt bình hành quay đảo liên tiếp, kim cương tỏa ra rung rinh lấp lánh... sau cùng các góc nhọn khớp lại, nối nhau tạo một vòng sáng chạy dài theo hình bán nguyệt thông suốt. Kịch. Ánh sáng tắt lịm. Nước rút sạch để lại bề mặt ẩm ướt.

Phiến đá rùng rinh. Na rút lại, quắp chặt thân mình, nhắm nghiền mắt chìm trong cơn đau buốt tuôn dọc sống lưng.

Vết rạn lan dọc, phiến đá đen thui từ từ tách đôi, thụt sâu hai bên và dần hé lộ khoảng trống. Dựa sát vách, một bậc thang xoắn ốc xuôi sâu xuống hầm tối âm u phía dưới.

Hai kẻ quái ác bật cười ha hả, chúng cười như điên như dại rồi rú lên những âm man rợ, độc địa của sự tham tàn. “Ha ha... Minh Thùy mi thua rồi, thua rồi ha ha kho báu lại trở về tay chúng ta.”

Người trước, kẻ sau chúng rậm rịch chuyển động, bắt đầu lần mò khám phá căn hầm sau hơn hai chục năm bị đóng kín.

Gã trẻ đi sau không quên Lệ Na, hấn xách áo cô lôi theo cùng. “Khà khà, dù sao mày cũng nên được chia chác chút ít, đồng của cái ấy có phần của mẹ mi đấy.”

Hầm âm bao năm kín bưng nhưng vẫn thoáng dang, không khí lưu chuyển không quá bức bối hay độc hại bởi có lẽ có khá nhiều lỗ thông hơi nằm rải rác.

Từ mặt đất xuống đến đáy hầm trên dưới 20 mét, ánh sáng mặt trời rơi xuống đã phần nào mờ nhạt, để bóng đen lặng lẽ dần trùm lấp. Lượn chéo hướng thang xoáy cuối cùng sẽ đặt chân lên nền đá trắng lóa lung linh tựa pha lê. Lão Thiêm đi trước mở lối đã chạm lên công tắc nào đó và ánh đuốc treo cao trên vách tường bùng lên tỏa rạng không gian. Quả là nền đất được lát bằng pha lê, đẹp tuyệt diệu, lấp lánh và trong suốt đến chói mắt. Và ngay chính giữa gian hầm có một hố lớn rộng gần chục sải tay và sâu không rõ, trên đó lấp đầy vàng bạc châu báu và đủ mọi loại đá quý. Cửa cái chật kín còn tràn lan xung quanh. Nguồn sáng từ châu ngọc hợp sức bùng rạng chói chang, vẻ đẹp vừa kì bí vừa quý hiếm khiến lòng người không khỏi mê mẩn, đảo chao. Từ những loại đá quý như sapphire, ngọc hồng lựu, ruby, thạch anh tím... đều nhấp nháy, nhấp nháy rực rỡ.

Đến Lệ Na đang mê man còn bị làm cho lay động. Hai tên quái nhân kia lao đến vơ quào đồng châu báu lên, kêu ré sung sướng. Gã trai trẻ giờ mới được trông thấy kho báu ban đầu, hấn thăm nghĩ không uống công bao năm ta hết lòng làm việc cho lão già.

Lão Thiêm thì sướng đến phát run, sau bao lâu cuối cùng kho báu cũng trở lại tầm tay lão. “Khắc khắc, phải cảm ơn Minh Thùy, cô ta đã không phá hủy mấy viên kim cương. Chắc có lẽ vẫn còn tham lam, muốn con gái mình còn cơ hội hưởng trọn số gia tài khổng lồ này. Chắc, nhưng đáng tiếc...” mắt lão ánh lên tia sáng lạnh lẽo mà man dại khi nhớ lại quãng thời gian truy sát Minh Thùy năm xưa và cái chết thê thảm của cô.

Một hồi lâu mân mê đồng đá quý, trang sức hai tên cùng đứng dậy. Lão già gằn cười: “Kho báu này đủ để thăng Uy gây dựng cơ nghiệp ngàn đời.”

Gã trai sầm mặt không vừa ý với những lời vừa xong của lão. “Tôi muốn nhắc cho ông nhớ một điều, kẻ luôn đương đầu với hiểm nguy trên suốt chặng đường khổ cực vừa qua là tôi! Kho báu này là của chung, ông đừng có tính toán vơ hết phần về cho thằng con vô dụng của mình. Và điều quan trọng là dù hấn có là con trai ông đi chăng nữa nhưng không cùng ngồi với ông trên một con thuyền.”

Là người tinh ranh lão Thiêm nhận ngay ra ánh mắt đục ngầu vì tiền và vẻ căm phẫn vì ganh tị của hấn, bèn dẫu dụ: “Ồ đương nhiên, ta đâu phải người không hiểu chuyện. Mi đã theo ta bao nhiêu năm rồi, có khác chi con trai ta đâu.” Kẻ này nguy hiểm vô cùng, lão sẽ tính cách trừ khử sau chứ mạnh động lúc này e sẽ để lại hậu họa khôn lường.

Hấn nghe vậy liền dụ lại, ngoảnh ra sau nhìn Lệ Na nằm bệt dưới nền hỏi: “Nó tính sao đây,” làm động tác cửa cổ, “nhanh gọn, dứt khoát?”

“Khoan! Giữ lại mạng sống của nó, nhất định một lúc nào đó sẽ có lợi.”

Hấn cong môi cười: “Chưa kẻ nào thoát khỏi cái chết trước đòn hiểm đó của tôi cả. Nội lực từ cơ thể tôi đã tác động lên gân cơ, xương tủy và đốt sống của cô ta, một cách từ từ chúng sẽ thoái hóa và vỡ vụn. Haizz thôi để cô ta tự sống tự chết vậy. Nói theo cách của tâm linh mà ông hay áp dụng thì là để vận mệnh quyết định.”

Lão Thiêm hơi chột dạ, bao lâu nay lão quá hiểu hấn là kẻ tàn độc, quái ác thế nào nhưng càng lúc hấn lại càng lộ rõ bản chất man rợ của mình hơn.

Thoáng chốc bọn chúng đã rời khỏi căn hầm, bóng tối lại ngập chìm trong mờ ảo. Mờ ảo bởi nơi kho tàng có nhiều loại đá cổ quý tự phát sáng trong đêm, ánh sáng từ chúng tỏa ra lay động huyền ảo.

Na nằm co ro với thân mình sưng ướm cộng thêm lớp pha lê băng giá truyền qua làm cơn buốt lạnh thêm phần khủng khiếp. Cùng với đau đớn cứ giày xéo không ngừng khiến cô muốn chết đi cho xong.

Trong mê mông biển khổ nơi cõi u mê tăm tối cô thăm gọi tên anh... Uy... anh mau đến đưa em rời khỏi nơi này đi... làm ơn... anh đang ở đâu hấn... đến cứu em... ***

Dòng tin nhắn từ số lạ gửi đến đã nhắc Vĩnh Uy nhớ còn khả năng khác trước sự mất tích của Na, nội dung báo cô đã lên một chiếc xe hơi đen ngay trước tổng công ty của anh. Tâm trí hoảng loạn khiến anh không nghĩ đến việc có thể cô đã bị bắt cóc, điều ấy liên tưởng đến sự việc hồi dự tiệc nhà Duy Khang, khi ấy chiếc đèn chùm sập xuống đã thiếu chút nữa lấy đi mạng sống của cô. Lẽ ra anh nên điều tra dứt điểm vụ việc đó, kể ra tay ám hại Na vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, để giờ đây cô rơi vào tay bọn chúng sẽ nguy hiểm bội phần. Uy tức giận chính mình vì điều đó. Nhưng bọn chúng là ai mới được? Chúng hãm hại Na với mục đích gì? Chắc chắn không chỉ là bắt cóc tống tiền suông. Vĩnh Uy nghĩ đến cách duy nhất hiện nay để biết Na bị dẫn đi đâu là phải truy đầu mối từ kẻ ám hại cô lần trước, nhưng việc ấy còn khó hơn lên trời, chưa nói đến thời gian là quá cấp bách. Nhưng ngoài ra thì anh không biết làm gì hơn. Bọn chúng không hề có bất cứ động tĩnh gì để dựa vào đó mà lần ra manh mối cả.

Tại sở cảnh sát, tổ điều tra được lập lại cấp tốc. Vụ tai nạn tại biệt thự hôm đó gần như đã đi vào bế tắc, hơn nữa sự ảnh hưởng không quá nghiêm trọng nên ban lãnh đạo nhăng đi và điều hướng nhân sự vào các vụ trọng án nguy cấp hơn.

Nay phòng ban chẳng kín các bức ảnh tái hiện cảnh hiện trường hôm đó – quang cảnh đổ nát, vung vãi; tấm đèn chùm đồ sộ nằm chênh ềnh choán rộng gian sảnh.

Trên màn hình diễn đi diễn lại hình thu gian chính từ camera các góc và cả cảnh chiếu từ những hàng lang lẫn gian kế bên. Tuy nhiên vào đúng thời điểm cùng lúc đồng loạt camera và chuông báo động trong biệt thự đột ngột tắt ngúm, 30 phút sau tất cả trở lại hoạt động bình thường. Ghi nhận thời điểm đó chính là lúc hung thủ ra tay.

Cách thức mà hắc sử dụng như sau: Cảnh sát đã thu thập được tại hiện trường một con chip khá nhỏ, nếu không tra kỹ sẽ dễ dàng lẫn trong đồng pha lê dập vỡ. Con chip này chính là thiết bị rung gây tác động lên vật cạnh nó, có tầm lan rất rộng. Đến đúng thời khắc đã định hung thủ sẽ bấm điều khiển từ xa kích hoạt, con chip tạo độ rung trên bề mặt vài dây xích chính đã bị cắt lỏng trước đó khiến nó bị tác động lập tức đứt rời. Việc truy ra xuất xứ của vật nhỏ bé này cũng đã đi vào ngõ cụt, chỉ rõ nó là thiết bị điện tử hiện đại được xách tay từ nước ngoài.

Vĩnh Uy yêu cầu phóng lớn tấm ảnh hiển thị trên màn hình chụp cận cảnh vài sợi xích chủ chốt được làm từ hợp kim chắc, bền và cho biết tên hung thủ đã dùng thứ gì để cắt chúng.

Cảnh sát giải đáp rằng họ đã loại trừ những dụng cụ có cạnh thô và cứng như cưa, máy dao... bởi vết cắt để lại rất mảnh, sắc và gọn.p>

Một ý nghĩ lóe lên trong anh. “Liệu có phải kiếm không?”

“Kiếm? Chúng tôi không nghiên cứu về giả thiết này lắm bởi các tay sát thủ chuyên nghiệp thời buổi này không mấy sử dụng kiếm nữa. Có thể là hắc dùng lưỡi dao mỏng chuyên dụng cho việc cắt kim loại, vừa tiện lợi lại rất được việc.”

“Một khi hắc đã ưa thích thì chẳng có gì là không thể cả.”

Và thế là giờ anh lao xe đi tra tìm manh mối trong cảm giác phân vân và nặng nề, chủ yếu dựa vào suy đoán và phân tích của chính mình. Anh thật không dám tin... người bạn thân của mình... nhưng dù chỉ là nghi vấn nhỏ nhất cũng không nên bỏ qua. Và cả ông ta nữa... anh liếc qua bản xác minh lý lịch về ông Thiêm, và kết quả là... sạch không một vết nhơ. Ít nhất là cho đến gần đây.

Vĩnh Uy đỗ xe trước tiệm salon tóc kiêm nơi ở của Vũ Bội, anh động tay lên chuông cửa, tại sao sáng bánh mắt rồi mà cô ta chưa mở cửa tiệm? Đang thắc mắc về sót ruột thì Vũ Bội đi ra. Cô hơi ngạc nhiên rồi nhún cười hỏi vui:

“Hi! Mới sớm mà anh đã muốn chỉnh trang lại vẻ ngoài rồi hay sao? Hôm nay tôi hơi không khỏe nên định nghỉ một buổi nhưng nếu...”

“Không còn thời gian đâu. Cho tôi biết Khương Nam hiện ở đâu?”

Vũ Bội khó hiểu: “Sao cơ? Anh tìm anh ấy có chuyện gì gấp à? Tôi đoán giờ này Nam đang nằm ngủ ở nhà anh ấy chứ đâu.”

Uy nóng lòng không để đâu cho hết, mỗi phút mỗi giây trôi qua đối với anh như thêm ngàn vạn vết nứt trong lòng. “Không có đâu. Tôi không thể giải thích rõ cho cô được nhưng chuyện rất hệ trọng, liên quan đến mạng sống của Lệ Na. Nghĩ xem cậu ta có nói đến một nơi nào đó không? Địa điểm hay một căn nhà chẳng hạn? Nhất định cô phải biết!”

Vũ Bộ bối rối lắc đầu: “Không. Ngoài mấy nơi quen thuộc với chúng tôi ra thì hình như không có nơi nào quá đặc biệt cả.”

Vĩnh Uy không đủ kiên nhẫn nữa, anh túm áo cô gái tròng mắt đỏ ngầu. “Nghĩ đi, chắc chắn cậu ta đã từng nhắc đến điều gì đó có liên quan. Nói đi, bất cứ điều gì!”

Cô gái hoảng sợ: “Từ từ, để tôi nghĩ... Ừm... tôi nhớ mang máng có lần anh ấy say rượu...”

Lệ Na không muốn nữa, không muốn ra đi mãi mãi... chấm dứt sự sống giữa lúc mọi thứ còn lăm chệnh vênh thế này. Phải! Cuộc đời thật nhiều buồn thương và lăm đắng cay nhưng Na vẫn thật lòng cảm ơn cuộc đời đã cho cô được sống và trải nghiệm trọn vẹn nhất một cuộc sống đầy yêu thương và niềm vui. Cô muốn được tiếp tục cố gắng... một lần nữa. Chưa khi nào ý chí muốn trỗi dậy lại mãnh liệt hơn lúc này. Trên hết cô hiểu cảm giác mất mẹ, mất ba xót xa và đau thương thế nào, không muốn con trai bé bỏng của mình cũng phải chịu đựng cảnh ngộ tương tự.

Ý thức mờ lòa cố cưỡng lại cơn chìm đắm hoàn toàn, Na bắt mình tỉnh táo. Chợt nhiên một lời nói vọng về từ nơi xa xôi, xa... xa lắm, như giắc chiêm bao lãng quên tự thuở nào.

“Loại ngọc này có khả năng cân bằng cảm xúc, chữa lành những tổn thương tâm hồn. Em nên luôn mang nó theo bên mình...”

Lê lét. Nhích bò. Từng chút, từng chút một. Mặc mặt đá pha lê ma sát lên làn da qua vải áo mỏng tang lạnh xé da xé thịt Na vẫn trườn tới, gắng sức thoi thóp hướng đến ánh sáng diệu ảo kia, có hay chẳng để xoa dịu phần nào nỗi đau.

Chậm chạp. Tưởng chừng cô đang kéo lê thời gian theo mình một cách dằng dai, vô tận. Nhưng rồi đến lúc cánh tay rã rời cũng chạm lên lớp đá, ngọc... chúng cũng lạnh căm nhưng ngùn ngụt sức mạnh.

Cô quơ tay trong vô thức, lan tìm đến mảnh đá sắc vàng hoàng kim óng ả, nhẹ nhàng áp lên trái tim...

30. Chương 32

Chương 32: Mê cung gương

Vĩnh Uy lái xe vòng vèo, ngang dọc và luồn lách trên con đường mòn hẹp và gồ ghề do ổ gà được bao bọc bởi cây cối um tùm, rậm rạp. Khu vực thuộc phạm vi ngoại thành nên khá vắng vẻ. Rất thích hợp làm nơi đặt hang ổ của bọn phạm pháp.

Sau hàng giờ quan sát, lòng kiêu cuối cùng anh đã trông thấy từ xa một ngôi nhà sơn tông màu với cây cối xung quanh. Kiểu thấp, mái vòm theo phong cách biệt thự hiện đại.

Để tránh náo động Uy đỗ xe ở khoảng cách xa tránh tầm nhìn. Cơ quan chức năng đồng ý cấp phát khẩu cho anh một khẩu K59 đạn 8 viên kèm theo tai nghe điện đàm, thiết bị định vị... và thống nhất theo ý kiến là anh sẽ xâm nhập vào trước, nắm bắt tình hình để không nguy hại đến tính mạng Lệ Na.

Giật báng súng, lên nòng. Uy cẩn trọng áp sát ngôi nhà. Anh chậm rãi, trông trước ngó sau và chú ý mọi động tĩnh nhưng khuôn viên bên trong vắng tanh, cổng rào gỗ nâu cũng chỉ cái sơ sài. Thấy lạ lùng nhưng vì quá lo lắng cho cô nên anh nóng vội dần bước sâu hơn.

Sự tĩnh mịch, yên ả vẫn bao trùm đáng ngờ. Uy nép sau cánh cửa chính hơi ngỏ, lắng nghe động thái rồi liền đập rộng cửa xông vào trong, tay giơ cao súng. Nhưng gian chính cũng không bóng người.

Nơi này đúng mẫu một căn phòng khách kiểu cách, đầy đủ vật dụng thiết yếu và đồ bày biện. Sàn ốp đá hoa Carrara trắng. Ngoài ra không có gì quá đặc biệt.

Vĩnh Uy ngoảnh nhìn xung quanh, vừa lúc tiếng chân trầm vang lên. Anh quay ngoắt lại, lập tức chĩa súng vào kẻ đang bước từ cầu thang xoắn ốc xuống kia.

Lão Thiêm thoáng sửng, không ngờ Vĩnh Uy tìm ra nơi này nhanh đến vậy, nhưng rồi lão lấy lại ngay vẻ thản nhiên.

Anh thẳng tay hướng mũi súng theo mỗi cử động của ông ta. “Quả nhiên là ông.”

Lão Thiêm đứng đối mặt cách anh một khoảng, khuôn mặt vẫn bình tĩnh, phẳng lặng. “Ngọn gió nào đưa cháu đến thăm tư riêng của ta vậy?”

“Đừng nhiều lời! Lệ Na ở đâu? Thả cô ấy ra mau! Đạn lạc hay cảnh sát, ông muốn thứ nào hỏi thăm trước đây?” Uy gà nhẹ ngón tay lên cò súng, hăm dọa.

Lão bật cười khàn, dang rộng sải tay: “Ha ha, cháu mới thú vị làm sao. Mặc dù yêu cầu của cháu chẳng ăn nhập gì mấy với ta nhưng dù sao ta cũng rất hân hạnh đón chào bất cứ thành phần xã hội nào ghé thăm!”

Vĩnh Uy bấm chặt môi nén nỗi căm tức, anh hiểu mình khó bắt bẻ được lão, lão đã tạo ình vỏ bọc quá an toàn. Cảnh sát không thể xông vào bắt bớ vô cớ, để kiếm bằng chứng thì phải mất rất nhiều thời gian. Làm sao đây, làm sao để biết lão giấu Na ở đâu? Làm sao để lão chịu khai ra... anh quay cuồng trong mỗi nhịp thở dồn dập... ý chí căng cứng phân loạn. Uy rút dần khoảng cách với lão, nắm chặt tay súng... anh sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm... chỉ cần đưa được em rời xa khỏi mọi hiểm nguy.

“Ông còn định bao biện chối quanh đến bao giờ, kẻ đưa Na đi tối qua chính là ông. Nếu giờ ông thả Na ra tôi sẽ coi như không có chuyện gì, chuyện ông gian lận tài chính hay muốn lật đổ Cao Kiến cũng vậy, tôi sẽ bỏ qua hết.”

“Hừm, cháu đừng có áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác cũng như đừng đưa ra lời chiêu dụ thiếu xác đáng như vậy.” Ông ta trầm ngâm một thoáng rồi nhỏ giọng: “Thực ra cháu không hiểu hay là không chịu hiểu, ta luôn làm những gì tốt nhất cho cháu. Người hiểu cháu duy nhất trên cõi đời này giờ chỉ có mình ta thôi... bởi dù sao chúng ta cũng là... những người thân cận nhất còn lại của nhau.”

Phút chốc không gian thoát nặng nề. Cùng lúc những hỗn mang, mịt mù quay đảo giữa hai bóng dáng bất động đứng đối mặt nhau, một người trẻ tay cầm súng giương cao, một người già dạn lạng lẽ như hóa đá.

Một thứ gì hay một điều gì đó thật khó gọi tên chợt nháng lên trong anh. Bàng hoàng. Uy trừng mắt nhìn sửng ông ta. Từ ánh mắt đến điệu cười, hàng mày rậm, sống mũi cao... Không... anh lắc đầu cố xua bóng đen u ám lạ kì đang vẩn vút phủ mờ lí trí và bắt đầu bóp nghẹt lồng ngực đi. “Chính ông lại đang tự ình hiểu chuyện đây. Ông vì tôi? Hiểu tôi? Thật nực cười. Nếu thực thể ông đã không làm bất cứ chuyện gì tổn hại đến Lệ Na - người phụ nữ của tôi.”

“Ha cháu cứ cố tỏ ra vậy nhưng chẳng phải trước đó đã vứt bỏ con nhỏ như vứt một con búp bê hỏng rồi hay sao...”

“Câm miệng!!!!” Vĩnh Uy hét lên, anh siết cò...

Pằng... bụp...

Tiếng nổ văng động không gian; viên đạn xé gió găm lên đùi lão, ngay sát xương bánh chè, máu rùng ra thấm đầm. Lão Thiêm hơi khụy người nhưng rồi cố đứng thẳng lại.

“Ông không hiểu gì hết! Không hiểu...” Uy gào lớn, lời nói mang theo phần uất cuộn trôi cảm giác bi thương chìm sâu trong nỗi thống khổ.

“Chà! Dứt khoát một cách tàn nhẫn. Rất giống ta!”

Nếu như còn mình mãi Uy sẽ không đời nào làm liều nhưng đã cùng đường rồi, anh không thấy lối thoát nào nữa. “Cô ấy đâuuuu?????”

“Nếu ta nói rằng con bé chết rồi thì sao, cháu có giết ta không? Khi mà... ta cho cháu rõ mối quan hệ giữa chúng ta...”

Pằng... Thêm một phát nữa. Đạn găm đối xứng, xuyên lỗ lên đùi phải. Lần này không gắng gượng nổi nữa, lão khụy hai chân quỳ xuống nền.

“Ta khuyên cháu đừng nên làm ta đổ máu thêm nữa. Cháu có nghĩ, trời không dung đất không tha cho những kẻ...”

“Ông tin có ông trời sao không nghĩ đến báo ứng về những việc mình đã gây ra.” Mồ hôi rỉ thay nước mắt, trôi qua nét mặt tái dại của anh. “Tại sao... nói vì tôi lại làm tôi đau...”

Lão Thiêm nhắm nghiền mắt, da mặt thoát sạm tím. Thua rồi, lão đã thua rồi. Phút bốc đồng đặt một phép thử - một sự đánh cược, và giờ thì lão đang phải trả giá cho sai lầm của mình.

“Đủ rồi!”

Giọng nói nham nhở giễu cợt và rất quen thuộc vang lên, cùng lúc một mũi thép lạnh dí lên gáy Vĩnh Uy. “Buông súng xuống! Mau!”

Thấy anh động cựa, liếc lại phía sau và nắm chặt tay súng hơn hẳn nghiêng rằng dọa nạt: “Muốn tao bắn vỡ sọ mày à?”

Vĩnh Uy bất động vài giây rồi anh hẩy nhẹ đẩy khẩu súng giữa nòng, móc trên ngón tay đưa lại sau.

Hắn giật lấy, cười đắc thắng: “Ha ha.... hai cha con này chơi đủ rồi, giờ đến phiên tao.”

Câu nói khiến tim Vĩnh Uy thất lại đau đớn, gan ruột tưởng chừng bị ai đó quặn xoáy một cách ghê tởm. Nôn nao và khó thở. Cha con? Cái tiếng ấy giờ đối với anh sao mà độc địa, gớm gớm.

Lão Thiêm xua tay, nói trong khó nhọc: “Đừng... đừng làm vậy!”

“Ở đây người quyết định là tôi, ông đã tự đánh mất quyền năng bởi chính sự ngu xuẩn của mình rồi.”

Trong lúc chúng găm ghè nhau, Uy nghĩ ngợi tìm kẻ hở giữa mớ bong bóng đầy máu và nước mắt này. Anh cắt ngang lời qua lại của hai kẻ: “Ta vốn không tin là mi nhưng không ngờ lại là sự thật. Mi thu lại được gì từ sự phản bội đáng hổ thẹn ấy? Nói xem mi mong muốn điều gì, biết đâu ta có thể đem ra đánh đổi.”

Tên Khương Nam nhếch miệng, tia sáng từ chiếc khuyên mũi của hắn lóe cùng điệu cười nham hiểm. “Mày nhận ra hơi muộn đấy. Muốn gì à? Tao muốn mày chơi cùng tao một trò chơi... rất thú vị!”

Thừa lúc lão Thiêm bật dậy, rút khẩu súng giắt sau thắt lưng chìa về phía tên Nam, lập tức nhả đạn...

Nhưng hắn phản ứng vô cùng lẹ... dùng chính khẩu súng của Uy... bụp... bụp... đạn văng tới trước, một phát khiến lão buông rơi súng, một phát bắn trúng tim.

Cùng trong khoảnh khắc ấy Vĩnh Uy tranh thủ thời cơ xoay người đá văng khẩu súng đang trấn áp mình. Nhưng liền khựng lại khi lão Thiêm đổ vật người xuống.

Máu từ tim lão tuôn ra xối xả, lồng ngực vỡ bung, nát bấy khi hứng trọn thêm ba phát đạn nữa – bởi tên Nam dù có hơi bất ngờ khi bị đá văng súng nhưng cánh tay trái hắn vẫn không run một khắc... - Đôi mắt lão trắng dã trợn trừng, giật giật vài cái rồi lão nằm im bất động.

Vĩnh Uy vì quá kinh hoàng nên vô tình lại đánh mất thế chủ động. Khương Nam hướng ngay súng sang anh, hừ lạnh:

“Mày thấy rõ rồi chứ? Nói xem tao có thể một viên đạn duy nhất còn lại này tiễn mày về thế giới bên kia không?”

Anh đã chậm mất thời khắc tốt nhất để tóm lấy khẩu súng của hắn, hiện giờ nó nằm cách anh và hắn chừng nửa mét... nếu lao đến cướp lấy và bắn trả thì chỉ được tính đến phần nghìn giây thôi, lợi thế là hắn chỉ còn một viên đạn, nhưng với khả năng của...

Nhưng ý nghĩ của Vĩnh Uy bị dập tắt ngay tức thì khi hắn lờ ra một thiết bị điều khiển nhỏ và nói: “Tốt nhất là mày đừng nên manh nha ý định gì nếu không muốn cô ta banh xác.”

Như đọc được ý nghĩ của anh hấn vội nói thêm: “Tháo mấy thứ gắn trên người mày ra! Dù tất cả các thiết bị ngoại lai vào đến căn nhà này đều bị vô hiệu hóa hết rồi nhưng tao vẫn ngứa mắt với mày lắm, cho nên đừng khiến tao phải mất kiên nhẫn với mấy trò mèo của mày nữa.”

Uy tháo bỏ tai nghe gắn sau vành tai và chip định vị trong túi quần ném xuống đất rồi siết chặt nắm đấm, bất lực để hấn tự do lùi lại với lấy khẩu súng nằm trên sàn rồi không chế bắt anh tiến sâu vào gian trong.

Qua cửa hông gian kế, hành lang xuôi vòng cung tới một cánh cửa. Khương Nam đẩy Vĩnh Uy đi trước, hấn áp sát sau lưng. Dừng bên cánh cửa kính bóng loáng là hai thanh kiếm đã tước khỏi bao.

Hấn với lấy cả hai thanh, vuốt ngón tay dọc theo lưỡi kim loại sáng lóe rồi dùng mũi kiếm đẩy bật cánh cửa ra. Và bắt đầu lao vào những âm vực trơn nhẵn, bóng bẩy nghe phát sởn gai ốc, như đang phấn khích mơn trớn ve vuốt con mồi:

“Đây là lối vào mê cung, căn phòng giam giữ người yêu mày nằm chính giữa đường ngang, lối dọc ngăn cách bằng các tấm gương ấy,” hấn đập tay lên khẩu K59, “giờ tao sẽ ày 10 giây để chạy trước, nếu mày đến được căn phòng ấy trước thì, ok mày có thể đưa nó đi. Nhưng tao bắt được mày với viên đạn này thì...” hấn làm động ngoẹo cổ rồi ngửa đầu cười vênh vao.

“Đã hiểu ý tao chưa? Nói thẳng là mê cung gương này rất rộng lớn và rối rắm, lạc vào cơ hội tìm ra căn phòng còn khó chứ đừng nói đến việc thoát ra. Mày quyết định vẫn chưa muộn, nếu run sợ có thể quỳ xuống xin tao tha mạng, biết đâu tao sẽ nể tình bạn cũ mà suy xét lại. Ha ha!”

Biểu cảm lạnh lùng khinh bỉ, anh không để tâm đến mấy lời bốn cột của hấn mà chú ý nhìn lối vào sau cánh cửa, hai bên tường kính vút cao áp đảo.

Khương Nam chuẩn bị tư thế sẵn sàng, hấn hô: “Nào! 1... 2...”

Không đợi đến tiếng đếm thứ ba Vĩnh Uy lao người về phía trước.

Mê cung dần rộng mở trong tầm nhìn với những tấm kính trắng loáng giăng kín bốn phía, gương trong suốt phản chiếu trong nhau sẽ nhận bản đồng loạt gây nên hiệu ứng ảo ảnh, cùng lúc rọi lóa và chảy tràn vô số qua vòng mạc khiến ta khó định hình hướng đi hơn. Lối đi ngoắt ngoéo xuôi dọc, xiên xéo và đan cài nhằng nhịt; dường như không được sắp xếp theo một quy luật nào cả mà chỉ cốt làm cho rối mù lạc lối.

Vĩnh Uy sải dài bước chạy; hình dáng anh in rõ nổi bật trên các mặt kính, rõ tận từng giọt mồ hôi tuôn từ vầng trán nhả lại lo lắng trôi thấm xuống lồng ngực phập phồng.

Tiếng bước chân mạnh bạo dội vang lại mỗi lúc một gần. Quả thật hấn quá nhanh, cộng với khả năng thiện xạ như vậy thì để hấn bắt kịp coi như cầm chắc cái chết. Trước đây anh cũng biết hấn là một kẻ rất có tài nhưng không ngờ lại nhiều nguy hiểm đến vậy. Anh ngoặt trái rồi xuôi thẳng một đoạn, tiếp tục rẽ phải hai lần. Quanh quanh lối đi mỗi lúc một chằng chịt, thêm hai ba hành lang đâm trở ra các phía, Hoàn toàn mất phương hướng, anh chỉ biết chạy vòng vèo, hy vọng trước mắt thoát được nòng súng của hấn đã. Nhưng như hấn có cảm tính khác biệt, anh đến đâu hấn theo gần như chuẩn xác đến đó.

Khoảng cách dần rút ngắn...

Tiếng chân dồn dập... vọng vang nhưc buốt từ những tấm kính dày đặc...

Hơi thở đứt quãng, mỗi dây thần kinh căng giãn hết cỡ...

Sắp ngoặt qua khúc quẹo thì soi qua đáy gương hình bóng áo đen hiện lên nơi cuối hành lang vừa qua. Tên Nam không chậm một giây giương súng nhắm bắn ngay tức thì. Vĩnh Uy cũng rướn hết tốc lực, nghiêng người lao qua tầm chắn của bức tường kính.

Pằng...

Vĩnh Uy trượt dài trên hành lang, bắp tay phải bật máu, viên đạn đã trúng tay. Anh bật ngay người dậy nhưng không kịp nữa, kẻ thủ ác đã hiện diện ngay tầm mắt.

Anh thôi tìm cách chạy thoát mà hiên ngang tay không vũ khí cộng thương tích, đứng đối mặt với hấn. Không thể lẩn tránh mãi được, dù thế nào cũng phải dứt một lần cho xong, chỉ bằng bây giờ luôn đi. Uy

đã nghĩ thấu rồi, nếu anh bỏ mạng tại đây Lệ Na cũng không thể sống sót được, hai người cùng ra đi chẳng phải cũng là điều rất tốt đẹp.

Tên Khương Nam chắc lưỡi tiếc rẻ, hần nghiêng đầu về dò xét, ngắm nghía con mồi. “Chà, phản xạ cũng nhanh đó chứ! Như đã giao hẹn tao sẽ chỉ bắn một viên

đạn thôi.” Hần thả khẩu K59 xuống đất tiện cũng quăng luôn khẩu súng còn căng đạn của hần đi và ném tới anh một thanh kiếm.

“Tao sẽ ày một cơ hội. Để xem lần này mày đủ may mắn cứu được con nhỏ hay không!? Nào, cầm kiếm lên! Chúng ta sẽ giải quyết một lần xem ai là kẻ chiến thắng. Mặc dù tao đã quá rõ điều đó rồi nhưng cũng muốn mày phải tâm phục khẩu phục.”

Vĩnh Uy thầm mừng, đây đúng là cơ hội ỉnh để lật ngược tình thế... Anh cố tình đánh vào sự cay cú hơn thua trong hần: “Mày tưởng mày có thể thắng tao dù chỉ một lần hay sao? Không đâu! Dù có đấu trăm trận đi nữa cũng vậy thôi. Và một khi tao còn hiện diện trên cõi đời này thì mày sẽ không bao giờ ám hại Lệ Na được, nói xem mày đã bao nhiêu lần không thể lấy mạng cô ấy?”

Hần cười khan: “Ba lần. Nhưng tất cả đều là do nó may mắn cả.”

“Ba lần?”

“Mày không đoán ra à? Một lần ở trung tâm thương mại năm xưa, lần ở khu phố Tàu và lần gần nhất chắc mày đoán ra được. Tao phải công nhận giết con nhỏ khó hơn cha nó nhiều. A, nói đến đây tao có một thắc mắc, không hiểu nếu biết cha đẻ của mày hại chết cha mẹ cô ta thì phản ứng của cô ta sẽ ra sao nhỉ?” Hần cũng không vừa khi khuấy lên nỗi sợ hãi và đau đớn trong anh.

Vết thương ở bắp tay anh nhói lên trước sự rung động toàn thân; gương mặt hần sâu phần uất trong cơn bắn loạn cực độ. Bàn tay nắm thanh kiếm run rẩy không ngừng.

Hần hả hê sung sướng khi đánh trúng tâm lý anh, giơ cao thanh kiếm, tư thế như con dơi chúa sắp sửa tung cánh vồ mồi, “Nào! Bắt đầu thôi, để tao ày nhận thức được hết sự ngu ngốc của mày khi vẫn ảo tưởng về chính mình...”

Lời nói còn chưa dứt hần đã lao đến với thế tấn công vùn vụt uy lực.

Vĩnh Uy nghênh đón đường kiếm xoáy cực mạnh, anh chưa kịp đổi thế hần đã khua mũi nhọn xuyên từ dưới lên. Anh ở thế bị động khi luôn phải né, chặn, gạt... một cách khó khăn trước những cú chém hiểm hóc từ hần. Chỉ qua vài chiêu Uy đã rõ nhiều năm qua hần che giấu rất giỏi khả năng thực sự.

Hai thanh kiếm va nhau choang choảng, những tia sáng lấp lánh ẩn hiện theo mỗi vòng lượn ánh lên tường kính phản quang lại chói nhòa.

Phải sử dụng cánh tay không thuận gặp rất nhiều bất lợi cộng thêm máu từ vết thương chảy ròng thêm khiến cơn đau tê dại làm mất tỉnh táo, anh bị đẩy lui và hứng chịu liên tiếp những đường đâm tảo bạo. Tuy nhiên vẫn còn may khi đường như hần còn muốn vờn đùa, anh chỉ bị tĩa nhưng phát không quá sâu.

Vĩnh Uy gắng gượng xua đi sự mất bình tĩnh của mình, nếu cứ giao đấu trong nóng giận như vậy sẽ chỉ thiệt mạng một cách nhục nhã mà thôi.

Anh đẩy thanh kiếm tới trước bằng hết lực, hần lẹ làng lách người dạt sang bên. Mũi kiếm của anh đâm phập vào bức tường gương, tiếng kết chói lói rít trong không gian, thanh kiếm tuột khỏi tay anh rơi choang xuống sàn.

Khương Nam liếc nhìn khinh bỉ, hất cằm ra lệnh “Nhặt lên!”

Một ý nghĩ lóe lên trong anh khi sự va chạm giữa mũi kiếm và bức tường diễn ra. Gương à...

Vĩnh Uy nhặt kiếm, tiếp tục giao đấu trong thế bị chèn ép. Lần này mỗi pha tấn công của đối thủ anh lại né tránh bằng cách nhảy lùi rồi vòng hần ra sau lưng hần, đôi khi thúc kiếm tới thăm dò rồi giật ngay trở lại.

Hần bật cười lớn tiếng: “Ha ha mày sợ rồi sao? Không dám đối mặt với tao nữa à?”

Khi ấy chính là lúc hấn ngừng quay bước theo anh, đối mặt trước bức tường kính lớn, còn anh ngay phía sau lưng.

Vĩnh Uy lập tức xoay tròn đường kiếm, tạo độ xoáy thích hợp rồi vụt đâm tới sau lưng hấn nhanh hết mức có thể...

Tên Nam gằn miệng nhìn anh qua gương, định giở trò đâm lén hay sao, hấn cũng nhanh không kém xoay mình đưa kiếm đỡ từ mạn sườn trái... nhưng hụt khá xa...

Và sườn phải của hấn cũng trong tích tắc bị mũi kiếm của Uy xuyên thủng.

Mặt hấn nhăn nhúm lại vì đau. Không để chậm một khắc Vĩnh Uy rút mạnh kiếm, chém lên cánh tay cầm kiếm của hấn. Tên Nam rú lên, buông rơi vũ khí xuống nền.

Vĩnh Uy giơ cao chân đạp ngã đối thủ, kê kiếm lên cổ hấn. “Thật may là sự ngu xuẩn của mày đã giúp tao. Đây là bài học cuối cùng ày: Gương trong gương!”

Tên Nam nằm bệt dưới sàn thở hồng hộc, quần quai ôm vết thương rít lên: “Mày chơi xấu. Thật hèn hạ!”

Vĩnh Uy xả nổi phần nộ bằng cách vung kiếm rạch lên mặt hấn một cú ra trò. Máu túa ra theo đường rãnh đỏ quạch, hấn ré lên tiếng kêu khùng khiếp.

“Đối với mày thì không có ranh giới giữa xấu và đẹp.” Anh trả lời.

Hấn nén đau, rút từ trong túi ra thiết bị điều khiển nhỏ mà khi nãy đã dùng để đe dọa anh. Đồng thời với tiếng hét, “Mày không nhớ tao còn thứ này hả? Tao sẽ cho tất cả chúng mày cùng tan xác...” hấn nhấn nút rồi ném vật đó về phía sau anh.

Vĩnh Uy quá bất ngờ nên không kịp phản ứng. Vật đó vút một vòng điệu nghệ trên không trung. Anh bật giữa người, với tay cố bắt lấy...

Thừa cơ Khương Nam vùng dậy, hấn túm lấy thanh kiếm... phóng tới...

Pằng... pằng... pằng...

Tên sát nhân bị ba phát đạn từ phía sau, hấn hộc máu vật chết ngay tại chỗ. Gương mặt đẹp trai biến dạng méo xệch như mặt quỷ.

Nhiên Nhã hai tay run rẩy nắm chặt khẩu súng còn khói, giữ nguyên tư thế một lúc rồi nhìn anh hỏi có sao không.

Vĩnh Uy cũng sững sờ hồi lâu. Hút chết trong gang tấc. Nếu không có cô cứu anh đã không còn đứng đây nữa rồi.

Thiết bị điều khiển nhỏ nằm im dưới đất và không xảy ra hiện tượng gì cả. Uy tự trách mình thật ngốc khi để bị đánh lừa dễ dàng như vậy.

“Cảm ơn! Tôi không sao. Cô cũng là người của bọn chúng?”

Không ngờ khẳng định của anh lại đến nhanh chóng vậy, Nhiên Nhã khổ sở cúi đầu.

“Lệ Na...”

Không cần Vĩnh Uy hỏi thêm cô lập tức dẫn anh đi tìm Lệ Na.

Qua vài khúc hành lang cuối cùng họ cũng tới gian phòng hình cầu. Phiến đá đen đã được thay khóa bằng chốt lẫy.

Không khó khăn mấy để xuống đến hầm tối âm u. Vĩnh Uy vội vã kiếm tìm hình dáng Lệ Na. Và rồi chẳng mấy chốc anh nhìn thấy nửa thân người cô vùi lấp dưới đồng vàng bạc, đá quý.

Anh lao đến, gạt đồng châu báu, kéo Na lên. Cảm giác đau buồn ngập tràn suốt quãng thời gian qua chẳng sao sánh nổi phần nghìn lúc này khi chứng kiến cô trong tình cảnh ấy.

Nhiên Nhã đứng bên nghe tiếng gào đau đớn, xót thương của anh thì hiểu cô gái ấy quan trọng với anh đến nhường nào.

31. Chương 33

Chương 33: Rũ héo tàn phai – Rơi!

Thân hình bé nhỏ tựa những cánh gió mỏng manh nhất dễ bay, dễ biến đến nơi xa xôi nào, đang nằm im lìm giữa lớp nệm êm ái. Tưởng như nàng công chúa đã ngủ vùi trong giấc nồng ngàn năm rồi. Vĩnh Uy đặt lên trán cô một nụ hôn vừa sâu vừa nồng, đặt vào bao nhung nhớ, khao khát và giờ là hy vọng, chờ đợi, lo âu, khắc khoải... đôi tay áp lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, phủ lên đó hơi thở nóng ấm, thăm thẳm thì những lời van xin... tỉnh dậy đi em, đừng ngủ nữa có được không... anh xin em đấy... mở mắt nhìn anh thôi cũng được.

Tiếng cạch nơi cửa, Uy ngồi thẳng dậy nhưng bàn tay vẫn không rời gương mặt Na.

Bác sĩ trưởng khoa bước đến bên giường bệnh, trầm ngâm.

Anh nói mà không nhìn lên: “Ông nói xem phải làm sao đây hả? Lẽ nào.... cô ấy sẽ mãi mãi thế này?”

Vị bác sĩ trả lời: “Tôi thành thật xin lỗi! Tình trạng này, khoa học có rất nhiều cách gọi khác nhau. Nhưng tôi muốn giải thích theo khái niệm về tâm linh một chút. Từ xa xưa các vua chúa thời cổ đại thường dùng các loại đá quý hiếm làm vật trang sức để tăng cường sức khỏe cũng như giảm thiểu bệnh tật... bởi đá quý chính là đúc kết từ tinh linh của đất trời, có nguồn sức mạnh vô giá. Chúng chuyển hóa năng lượng và xua đuổi độc khí rất tốt, khoa học đã chứng minh một số nghiên cứu gần đây cho thấy quy trình ấy diễn ra theo cách sau: đá quý hút năng lượng từ suy nghĩ và tinh thần của con người rồi chuyển đến những vùng thương tổn, xoa dịu và chữa lành sau đó điều chỉnh sự mất cân bằng, giúp chúng chuyển năng lượng tốt hơn. Sự việc của cô gái chính là đã diễn ra theo cách đó, đồng đá quý khổng lồ ấy đã thu trọn năng lượng, ý thức từ trí não cô rồi đẩy chúng đến chữa trị thương tích từ cột sống, thật may là ở đó có nhiều tinh vật giá trị mới đủ để giúp cô ấy, nếu không... Cũng có thể nói cô ấy đã tự cứu sống mình. Tuy nhiên, đổi lại hệ thần kinh đã tê liệt hoàn toàn, cơ thể vẫn sống nhưng...”

Uy cắt ngang: “Có cách nào không?” Mỗi lời nói từ vị bác sĩ chỉ khiến anh chịu thêm giày vò.p>

Bác sĩ nói thẳng: “Có thể là cô ấy sẽ vĩnh viễn trong tình trạng mê man hay cũng có thể một ngày nào đó điều kì diệu sẽ đến, hãy cứ tin và hy vọng!”

Vừa lúc ông Thụy đến. Bác sĩ bèn cáo lui. Ông Thụy cúi nhìn con gái nằm đó, thở dài não lòng.

Đoạn ông quay sang anh bảo: “Cảnh sát đã bắt đầu mở rộng điều tra. Theo khai nhận của Nhiên Nhã thì bọn chúng không phô trương thanh thế theo kiểu các băng nhóm xã hội đen hiện nay là tuyển chọn chân tay dưới trướng mà đẩy người nằm vùng, nhất là vào các công ty kinh doanh lớn. Không phải tổ chức liên kết mà tách lẻ hoạt động và quy về một mối. Chính điều ấy mới thực sự nguy hiểm. Nhiên Nhã cũng là một nhân tố quan trọng trong số chúng, khá được trọng dụng.”

“Ba giúp cô ấy nhé! Con nợ cô ấy một mạng sống.”

Ông Thụy gật đầu rồi tiếp: “Về ông Thiêm, sau giải phóng ông ta giải ngũ và đã cùng mấy nhà nghiên cứu nước ngoài lên đường sang Nam Mỹ thám hiểm. Vài năm sau trở về Việt Nam và đổi đời từ ấy. Từ chân bảo vệ quyền lợi xí nghiệp nhỏ đã leo lên vị trí cổ vấn cấp cao như ngày nay. Theo cơ quan điều tra nhận định, kho báu xuất hiện từ thời điểm ông ta về nước. Minh Thùy cũng giống như Nhiên Nhã được ông ta gài vào bên cạnh ta. Nhưng như con đã biết cô ấy đã có tình cảm với ba và dần chống lại ông ta. Khi có mang Lệ Na, cô ấy đã sợ hãi bọn chúng sẽ sát hại mình và đứa bé nên đã tìm cách thoát thân, trước khi trốn chạy còn cho chúng một vỏ đầu khi mã hóa cánh cửa dẫn đến lối vào kho báu. Cuối cùng cô ấy cũng...” nói đến đây ông Thụy không khỏi xúc động. “Còn ông Hòa cũng là nạn nhân xấu số vô tình do lòng tốt đối với Minh Thùy. Việc ông ấy tự vẫn có thật nhưng là do bị tác động. Tất cả những điều ấy chỉ được phỏng đoán qua lời kể của Nhiên Nhã kết hợp cùng các sự kiện và vật chứng còn lại.”

Vĩnh Uy nghẹn lời, khó khăn lắm mới thốt lên được: “Con không biết là việc chúng con là anh em hay việc cha đẻ của con hại chết cha mẹ Na thì việc nào đáng căm hận hơn.”

Ông Thụy có phần tự ái: “Con nhìn nhận ông ta là cha ư?”

“Không!” Ang ghê tởm khi nghĩ đến điều đó.

“Vậy thì đừng nghĩ ngợi đến chuyện đó nữa!” Ông Thụy đặt tay lên vai con trai. “Ba không nuôi con ngần ấy năm để rồi chỉ vài biến cố đã cướp mất con khỏi ba. Và ba cũng không có tư cách gì để oán trách mẹ con cả. Ta chỉ có một thắc mắc không hiểu là vì sao Na lại biết sự việc này, sự nhầm lẫn hai đứa là anh em?”

Vĩnh Uy ngẫm nghĩ, một sự ngờ ngợ hiện lên tâm trí. “Có một người... nhưng con không chắc lắm.”

Đúng khi ấy một tiếng sáo the thé vọng đến. Hai cha con phải bịt tai trước âm thanh chói tai ấy.

Cô nàng Mỹ Hà buông cây sáo xuống thở phà phà.

Ông Thụy hỏi: “Cháu làm gì vậy?”

“Haizz cháu đọc báo y học thấy người ta nhắc đến trường hợp một bà ở Ma Rốc nằm thực vật suốt mười năm trời, ngày nọ bỗng nghe được tiếng sáo của một chàng trai đi ngang qua cửa sổ căn phòng bà ta nằm, thế là bà ấy tỉnh lại. Cháu cũng thử xem biết đâu Na cũng tỉnh lại thì sao. Người ta nói âm nhạc thần kì lắm.”

Âm nhạc à...

Vĩnh Uy yêu cầu mang đến ngay một chiếc đàn dương cầm thật tốt.

Khi mọi người đều né tránh cho xa và phòng bệnh được đóng kín lại để khỏi ảnh hưởng, Vĩnh Uy bắt đầu dạo những nốt đầu tiên trên phím dương cầm. Anh không đàn theo bản nhạc có sẵn nào mà ngẫu hứng tự biên tự diễn, để cảm xúc dẫn dắt.

Ánh nhìn đắm đắm hướng về nơi Na nằm bất động, mọi xúc cảm yêu đương dồn tụ lại trong nỗi mong mỏi tha thiết.

Nhạc điệu cuốn cuộn, trộn lẫn cả tâm hồn và thể xác của anh quay cuồng, lan tỏa trong không gian.

Cả thời khắc này cũng vẩn vù, xoay đều cùng anh và cô trong những âm vang miên man.

Chẳng rõ bao lâu trôi qua bởi thời gian không thể không lắng mình ngơi nghỉ, sau cùng bờ mi cong rung rung nhẹ nhẹ... khẽ khàng rời giấc chiêm thiếp.

Vĩnh Uy mãi say sưa nên không để ý đôi mắt Lệ Na đã mở lớn tự lúc nào. Đến khi cô chớp chớp thật nhiều, môi mím lại vẻ khó chịu anh mới dừng dừng lại. Chăm chú nhìn cô như không tin nổi; thân hình bất động hóa đá, trái tim ngừng đập trong khoảnh khắc, huyết quản như dừng chảy và hơi thở đương nhiên cũng đóng băng.

Anh không sao tin nổi...

Và rồi thì nỗi sung sướng cũng vỡ òa. Vĩnh Uy lao đến bên cô, ôm chầm lấy thân hình mảnh mai, siết chặt cô trong vòng tay yêu thương vô bờ. Quá hạnh phúc và thêm cả sự bối rối nên anh không để ý Na có vẻ không thoải mái muốn giãy ra khỏi anh.

“Tuyệt quá! Em tỉnh lại rồi.”

Na nhăn mày, nhăn trán khi anh hôn lên má cô rồi lùi người, sợ hãi nép sát thành giường Vĩnh Uy mới nhận ra sự khác lạ. Anh lập tức gọi bác sĩ.

Chẩn đoán cho biết Na đã thức tỉnh một số chức năng hoạt động cơ thể nhưng hệ thần kinh trí não vẫn phần nào ngủ yên nên dẫn đến tình trạng mất trí nhớ và rối loạn ý thức tạm thời, nếu kiên trì điều trị phục hồi chức năng hay tác động tâm lý tốt sẽ dần dần trở lại trạng thái bình thường.

Mọi người vô cùng mừng rỡ, họ tạ ơn các đấng linh thiêng đã thấu lời khẩn cầu của họ.

Có điều là, Lệ Na chỉ khó chịu duy nhất với Vĩnh Uy, cô sợ hãi và tránh né anh. Bác sĩ nói có thể rằng sâu trong tâm thức của cô, Lệ Na muốn gạt bỏ anh ra khỏi nghĩ suy của mình, muốn tâm tưởng không có sự hiện hữu và tồn tại của anh... thế nên giờ đây ý thức và cảm giác tự động phản ứng lại.

Nhìn ánh mắt ghét bỏ của Na khi chạm đến anh, Vĩnh Uy tưởng lồng ngực mình đang nát vụn ra, cảm giác đứng nhìn cô mà không thể lại gần đau như ngàn vạn mũi kim đâm đến tủy máu.

Vĩnh Uy muốn nắm rõ tường tận mọi tình tiết nhỏ lẻ ngày hôm đó để có thể làm sáng tỏ mọi uẩn tình. Khăng định lại nghi vấn của mình.

Anh từ tốn đặt những câu hỏi đầu tiên với bà vú già, đã làm ở nhà họ Cao mấy chục năm trời: “Cái ngày mẹ tôi qua đời. Có những ai đến... chính xác thì trong ngày hôm đó những ai bước vào phòng bà ấy?”

“Tôi và con Sen thì vẫn thay nhau vào xem bà chủ thế nào. Chiều hôm ấy chỉ có cô Lê Na đem thuốc sắc cho bà uống rồi cô ấy về lúc nào chúng tôi cũng không rõ. Sau ấy lúc muộn có cô Kiều Diễm ghé qua... khi tôi bước vào thì không có ai cả, còn bà thì đã...”

Vậy là suy đoán của anh đã chính xác. Nỗi đau quá đầy, ứ tràn thành cơn bùng nổ, giận dữ. Quả thực mẹ anh đã phải chết oan sao...

Bà vú già sợ sệt khi nhìn biểu hiện của Vĩnh Uy, khuôn mặt anh sắt lại, thân thể cứng ngắc, gân xanh nổi phập phồng trên dòng máu đang cuộn cuộn dữ dội. Anh quát: “Cô ta làm gì trong đó mấy người có biết không? Hả? Tôi hỏi các người làm gì giờ đây mà không vào với mẹ tôi?”

“Xin lỗi cậu... lúc ấy ông chủ lên cơn khó thở, chúng tôi lo quỳnh cả lên...”

Anh dần bình tĩnh lại, nỗi uất giận cũng lắng dịu từ từ. Hận. Một chữ hận liệu có bao trọn được toàn bộ những lụy khổ, sầu thảm đến nát tan cõi lòng này. Hận ai? Hận người, hận đời hay hận mình. Chỉ biết trách sợi dây oan nghiệt của số mệnh cứ ngoắt ngoéo gỡ mãi không xuôi.

Hai dáng người dong dỏng cao đứng đối diện nhau cách một khoảng rộng u ám. Không gian bao la ngút tầm mắt lúc này có gió nhẹ nhẹ rì rào vậy mà vẫn cảm nhận mồn một sự ngột ngạt đến đáng sợ. Không khí nặng nề cô đặc không lối thoát. Bầu trời trên cao trong veo không một gợn mây.

Vĩnh Uy lướt mắt nhìn bằng lăng không chú tâm vào bất cứ gì cụ thể. Thực sự anh không đủ can đảm nhìn trực diện người đàn bà khiến anh ghê tởm này. Nhưng anh phải làm cho xong điều cuối cùng mình phải làm. Uy đã nghĩ rất nhiều, rất lung, rằng anh phải làm sao để khiến cô ta cũng phải hứng chịu cái nỗi đau khổ tột cùng mà anh đã phải chịu đựng. Làm sao để khiến cô ta sống dở chết dở, để rửa sạch cái chết oan uổng của mẹ...

Nhưng rồi tất cả mọi ý nghĩ hay hành động tàn độc, cay nghiệt nhất đều trở nên vô nghĩa khi mà giờ đây mẹ anh không thể sống lại được nữa. Điều quan trọng nhất đối với anh bây giờ chính là tìm được sự thanh thản cho tâm hồn bên những người thân yêu còn lại. Anh không muốn mình cũng trở nên tội lỗi.

Kiều Diễm với thân hình khảnh khiu được che chắn bởi lớp vải thùng thình đang phàn phật vì gió, mái tóc xõa bồng bềnh bay bay chấp chới. Cô ta hiểu cảm giác của Vĩnh Uy dành ỉnh lúc này, không còn lạnh lùng, không còn tức tối hay căm giận nữa mà hoàn toàn trở nên vô cảm. Như thể cô ta là một vật thể vô hình không hề tồn tại. Diễm ghét điều đó, thà anh rửa xả mắng nhiếc hay tỏ ra hờ hững chán ghét cô ta còn thấy dễ chịu hơn.

Tiếng anh cất lên chậm rãi, xa lạ, như đang nói với chính mình: “Tôi đã nghĩ, đã hình dung ra rất nhiều cách thức để trừng trị cô, khiến cho cô phải chịu giày xéo, khốn khổ. Sống cũng không bằng chết. Nhưng rồi tôi đã nghĩ lại. Tôi hiểu linh hồn mẹ tôi sẽ không thể yên nghỉ nếu đôi tay tôi phải nhuộm thứ máu bẩn thỉu của cô.”

Kiều Diễm tức điên lên, làn môi gợi cảm một thời giờ bọt bặt không sắc, bị cắn đến bật máu. “Nói gì hả? Tôi không hiểu anh nói gì hết... đừng nói với tôi bằng cái giọng đó...” những lời cuối chọt như van nài.

Vĩnh Uy cứ mặc nhiên với những lời buộc tội của mình, điều đó đã quá rõ ràng: “Vậy nên tôi sẽ để cái tội lỗi mà cô đã gây ra ẹ tôi phải trả giá theo đúng pháp luật... hoặc trả giá bằng chính lương tâm của cô nữa... nếu nó còn một chút và chưa bị chó tha mất.” Anh nhẹ mở lòng bàn tay, nằm gọn trong đó là chiếc khuyên hình cánh chuồn dưới ánh ban ngày rực sáng bỗng trở nên nhợt nhạt, ảm đạm.

Kiều Diễm sợ hãi giật lùi lại vài bước khi nhìn thấy khuyên của mình. Uy đưa mắt nhìn nó thật lâu, vẻ như ngắm nghía một tạo vật tinh xảo chứa đựng hồn người. Quả vậy, với anh lúc này chiếc khuyên chính là một ảo diệu tinh vi hòa hợp kì lạ với một tinh linh sự sống...

Anh lần sờ, quay lật qua lại rồi... dùng sức từ bàn tay và những ngón tay cứng khỏe của mình nghiền thật mạnh.

Kiều Diễm hoảng hồn khi nhìn chiếc khuyên bị bóp nghiền nát trong tay anh, chất liệu hồng ngọc vốn cứng chỉ sau kim cương, tại sao đã vỡ vụn thành hàng nghìn mảnh nhỏ rời rạc. Vĩnh Uy nghiêng lòng bàn tay xuống. Rơi rớt! Từng vụn nhỏ li ti rơi, rơi... như những hạt bụi trở về với đất trời.

Anh quay đi khi những hạt vụn hồng ngọc rơi sạch sẽ không lưu lại một dấu vết. Kiều Diễm muốn điên lên, cô ta hét với theo bóng dáng anh, tiếng hét gào nghe chói lói pha lẫn đắng cay, phần uất.

“Tại ai? Tại ai hả? Chính anh! Chính anh chứ không ai, đã khiến tôi ra nông nỗi này.”

Uy khựng lại, anh hơi ngoảnh ra sau. “Đừng đổ lỗi cho tôi. Tất cả những gì mà cô đã gây ra chỉ vì chính bản thân cô thôi. Vì muốn nuôi dưỡng và chiều chuộng thói tham lam, ích kỷ và vô nhân tính của mình.”

Kiều Diễm sững sờ chết lặng. Hàng tỉ tỉ nỗi bi thương phút chốc lấn át hết hoàn toàn bản ngã này. Mọi thứ xung quanh dường như đang quay cuồng như tổ lốc và cô ta thấy mình đang ở chính giữa vòng xoáy kinh khiếp ấy.

Vĩnh Uy đã khuất bóng từ lâu mà Kiều Diễm vẫn ngập ngụa, quẩn quai trong một vòng siết vô hình mà tốt cùng ghê rợn. Nó kim kẹp, nó vây bủa, nó nghiền chặt đến thăm thương, nó bóp nát đến nhầy nhụa... giống y như mảnh hồng ngọc kia.

Và rồi cô ta bật lên tiếng cười. Tiếng cười lạnh lạnh vỡ trong không gian thoáng rộng, cười đến sặc sụa, cười như điên như dại lẫn trong đó nỗi chua xót nghe đầy thê lương.

Vừa cười điên dại như vậy Kiều Diễm vừa lang thang khắp mọi nẻo trên bước chân vô hồn dẫn lối. Cô ta không biết mình đang ở đâu cả, cứ lang thang vô định như vậy, mọi thứ xung quanh cứ nhoáng nhoàng vút qua. Không hề biết đến thực tại và sự hiện hữu vốn có.

Gió thổi trên sân thượng tòa cao ốc chọc trời mới dữ dội làm sao, từng hạt phân tử không khí loang loãng và thưa thớt khiến gió càng được thể băng mình lướt ngang dọc. Cứ lồng lộng, lồng lộng. Mái tóc bị xô đập rối tung quật quẹo, gió len trong bộ quần áo căng phồng rin rít trên da. Khuôn mặt se lại đóng băng như máu đã tuôn tuột trôi từ lâu. Ngửa mặt nhìn làn da trời xanh ngắt vời vời, vừa xanh vừa xa đến chói nhòa nhức mắt.

Tâm tư ngụp lặn trong thứ ánh sáng xanh u hoài đó. Nghiệm lại một quãng đời không dài những cũng chẳng ngắn, một quãng đời sinh sang tự tại... nhưng vì lẽ gì, lẽ gì lại kết thúc trong bế bång nhục nhã. Vì gì ư? Một chữ Tình. Tình là gì mà khiến ta lụy, ta khổ, ta si... Yêu mà điên mà hận thế sao... A ha ha cái cõi đời điên dại này, ta phỉ nhổ, ta khinh miệt. Còn chi đâu mà luyến mà say.

Gió trên cao vù vù thổi khiến vòng siết vô hình nổi lỏng từng chút.

Đôi cánh tay dang rộng... như một con chim đang sải cánh chờ bay. Và rồi cũng đến lúc, một cái nhún nhẹ nhàng đã tung người mình vào không trung bao la... như nhành hoa tuyệt sắc mà kiêu sa nay rũ héo tàn phai và để gió nâng nhẹ. Rơi... rơi như xuyên. Sức ép chân không ào ạt rú rít. Bầu trời trên kia vẫn xanh ngập đôi mắt.

Dấu chấm hết ột giai nhân má hồng... một tuyệt sắc cao sang nay cũng rã tan và trở về với hư không.

32. Chương Kết

Chương kết: Yêu không giới hạn

Na được xuất viện khi tinh thần cô đã khá hơn, nhưng sự ác cảm với anh vẫn không hề thuyên giảm.

Cô giờ như một đứa trẻ được nâng niu, chăm bẵm từng li từng tí. Trừ Vĩnh Uy ra mọi người thay nhau vừa lo việc quán xá vừa trông Na. Anh gần như phát rồ khi không được lại gần cô dù chỉ phút chốc.

Hôm ấy, như lệ thường cô đang nằm lẩn qua lẩn lại trên giường, tâm tư vợ vẫn những gì chỉ mình mình rõ. Anh đứng cửa nhìn một lúc rồi quyết định không thể để yên như vậy được nữa. Dù phải dùng biện pháp gì đi chăng nữa, dù Na có không thích đi chăng nữa anh cũng sẽ ép cô phải chấp nhận anh, ép cô ở bên anh. Người thắt nút cũng là người cởi nút, anh sẽ hóa giải sự rối ren giữa hai người.

Vĩnh Uy bước vào, đóng cánh cửa lại. Lệ Na giật mình ngẩng lên nhìn anh, vội vàng nhảy xuống đất, rúc vào một góc sát cạnh giường.

Anh vòng sang, ngồi lên phía giường Na đang trốn. Lặng im một lúc rồi anh trầm giọng: “Anh có phải ác quỷ đầu mà em cứ sợ thế hả?”

Na vẫn rúm rỏ, cổ thu mình nhỏ hết mức. Nét mặt cô thể hiện rõ sự không vui như đứa trẻ vừa bị mắng.

Vĩnh Uy đưa cánh tay dài kéo cô ngồi lên lòng mình. Na bối rối quấy ra nhưng anh đã dùng sức ghì chặt khiến cô không thể cự nổi. Anh dùng ngón tay vuốt ve lên bầu má trơn mịn của cô, thăm thì:

“Nghe này! Đừng có xua đuổi anh nữa được không! Anh thực sự cảm thấy rất tổn thương khi em cứ đối xử với anh như vậy. Ừ thì anh biết mình sai nhưng em đừng có trừng phạt anh bằng cách này chứ.”

Nhưng mặc anh có nói bao nhiêu lời ngọt nhạt Na vẫn cau mày, thở hắt bực bội, thậm chí mắt còn long lanh muốn khóc.

“Đừng có khóc. Xin em đấy!”

Càng nói đừng thì nước mắt càng rơi, chẳng mấy chốc đã thành cơn thổn thức. Nhưng anh vẫn không buông cô ra mà cuộn chặt hơn vào lòng mình. Không thể và không muốn kìm nén, anh đưa môi hôn lấy hôn để những giọt nước mắt trên gương mặt cô. Từng giọt tuôn đến đâu, làn môi mềm gọi cảm hứng trọn đến đó. Mê mết, tham lam miết lên từng mi ni da hồng thơm mát.

Khi anh chạm đến môi cô, Na nhe răng cắn một phát lên môi anh. A một cái, anh lườm cô tóe lửa rồi cắn trả đau hơn. Na sợ quá đành ngậm môi để anh cuốn lấy, nuốt trọn cả hơi thở. Khiến cô ngập ngụa trong ngây đờ, tê dại.

Hai đôi môi vẫn dính sát nhau, dây dưa qua lại không rời. Như để bù lại những chiếc hôn rơi rớt thảm thương đầu đó khi hai người xa cách.

Tiếng cạch nơi cửa, đồng loạt cả ba người đứng trước lối vào.

Na vẫn trong tư thế được anh bế ngửa. Cảnh tượng đập vào mắt đủ mãn nhãn.

Ông Thụy e hèm mấy tiếng. Vú Lan trở mắt nhìn và Mỹ Hà thì che miệng xuýt xoa.

Nhưng Vĩnh Uy vẫn miết việc mình, chẳng bận tâm có ai hay không có ai đang nhìn. Vú Lan bực quá kêu lên: “Cái thằng này! Có thôi đi không!” Bà vẫn giận Uy vì anh đã bỏ rơi Na lúc cô đang cần anh nhất. Thế mà không để tâm đến lời vú anh tiếp tục công cuộc chiếm hữu của mình.

Làm cho ba người hóa tượng lúc lâu, khi ấy mới dừng, xong còn luyến tiếc vợ vét nốt lần cuối mắt gần chục giây rồi mới ngẩng đầu nhìn họ.

“Mấy người không còn chuyện gì để làm hả?”

Vú Lan sầm mặt, “Con bé còn đang ôm đấy nhé. Sao cậu dám làm thế hả?”

Chưa cần bàn bạc và thống nhất cũng như sự đồng ý của ai Vĩnh Uy tuyên bố thẳng thừng: “Tiện đây cũng thông báo luôn, cháu sẽ đưa Na về nhà mình, tự cháu sẽ lo mọi việc chăm sóc cô ấy.”

“Cái gì? Cậu điên đấy à?”

Và thế là cuộc tranh cãi nổ ra. Vú Lan cho rằng Uy có vấn đề khi anh định một mình trông cô. Uy bảo vệ đến cùng lý lẽ của mình, rằng anh làm được và sẽ tốt hơn cái cách để cô sống trong cảnh đông đúc và lộn xộn này.

Trong khi đó Na vẫn im thít, mặt đỏ gay và như tự cảm thấy xấu hổ nên cứ giấu mặt vào lồng ngực anh.

Ông Thụy đành lên tiếng can thiệp: “Thế này đi, để Na về sống ở biệt thự, mọi người đương nhiên sẽ sống cùng Na, quây quần và chăm sóc lẫn nhau. Thế nào?”

Đa số thấy ý kiến rất phải duy chỉ có Vĩnh Uy vẫn ngang bướng lắc đầu, khiến vú Lan bức quá phải chỉ tay quát: “Này! Cậu vừa phải thôi. Tôi nói cho biết, cậu với con bé Na vẫn chưa chính thức là vợ chồng đâu nhé, đừng có để nó xấu mặt khi phải vác xác về ở với cậu mà danh không chính, ngôn không thuận!”

Vĩnh Uy chỉ nhếch môi khinh khỉnh không đáp, anh rút từ túi quần ra một cuốn sổ nhỏ kẹp đủ các giấy tờ chứng nhận kết hôn ném phịch ra giữa giường để mọi người trông rõ.

Tất cả ở ra một lúc, rồi sau Mỹ Hà phải ghé tai vú thâm thì: “Anh ấy ngang lắm, vú phải nhẹ nhàng mới được.”

Cùng khi ấy điện thoại Vĩnh Uy đổ chuông. Người gọi đến là Tiêu Vũ Bội. Qua cuộc nói chuyện, Vũ Bội cho biết gia đình cô là người gốc Hoa và có nghề thuốc gia truyền, nhiều phương thức bí truyền chữa bệnh rất hiệu nghiệm; cô nói hiện giờ có một bài thuốc rất phù hợp với bệnh tình của Na, biết đâu thử xong sẽ có công hiệu.

Nghe vậy anh không chần chừ liền đưa Na đến đó.

Đỗ xe trước hiệu thuốc của ông nội Vũ Bội nằm trong khu phố chuyên về đông y được, Vĩnh Uy dẫn Na vào trong.

Bên trong cửa hiệu không một bóng khách. Hai bên tường, tủ thuốc với các ngăn gỗ nâu bóng choán kín và vươn cao chạm trần. Một quầy thuốc trải rộng mé trái bày la liệt các vật dụng cân, đong.

Vũ Bội vén rèm bước ra từ hành lang kế. Sắc diện cô hơi tái, không còn vẻ sáng rạng như thường thấy, mái tóc kẹp gọn một bên. Thấy hai người, cô khẽ nở nụ cười, chào: “Hai người đến rồi hả! Vào đây đi!”

Vũ Bội dẫn anh và cô đi sâu vào gian phía trong. Khi Uy hỏi tại sao tiệm vắng vẻ thế, người đi đầu hết rồi cô trả lời ông nội mình đi bắt mạch ở xa, tạm thời đóng cửa, cô đã mượn chìa khóa đến đây. “Cảm ơn cô đã hết lòng vì Lệ Na!”

“Có gì đâu, coi như để bù lại những việc anh Na...” Vũ Bội ghen lời không thể nói hết cái tên ấy.

Vĩnh Uy nhìn biểu hiện của cô gái cũng không khỏi cảm thấy ái ngại, thông cảm. Chỉ vì cô đã đặt nặng tình cảm vào kẻ vô nhân tính ấy.

Na được đưa ngồi xuống bên cạnh bộ bàn chuyên dùng vào việc bắt mạch.

Vũ Bội đi vào gian trong nữa và trở ra mang theo bát thuốc mới đun xong. “Trong lúc chờ hai người tôi đã đun sẵn rồi. Cho cô ấy uống luôn lúc còn nóng mới tốt.”

Vĩnh Uy giằng lấy bát thuốc Vũ Bội đang định tự mình cho Na uống, anh hít hà mùi vị tỏa ra theo làn khói rồi hỏi cận kề có những vị gì trong này.

Vũ Bội tường tận liệt kê ra từng vị thuốc đông y.

“Tôi sẽ thử trước.” Nói rồi anh liền nâng bát thuốc lên uống một ngụm nhỏ.

Nét mặt Vũ Bội xanh xám, đóng băng, cô đứng im siết hai nắm tay vào nhau.

Không khí chợt trầm lặng, cả một khoảnh khắc dài lắng đọng...

Và rồi... bát thuốc rơi xuống vỡ choang... Vĩnh Uy vật ngã. Nằm lảo lộn dưới nền đất, cơ thể anh co quắp lại mô hôi tuôn đầm đìa. Đau quá, máu huyết sục sôi bỏng rát, hơi thở nghẹn lại, khí huyết như bị một vòng sắt thít chặt lấy...

Vũ Bội gào lên, mắt cô ta trợn ngược “Mã Tiên Tử đây, anh sẽ không sống được đâu, đó là sự trừng phạt! AAAA... Tại sao chứ? Đứa bé trong bụng tôi phải làm sao đây hả??? Các người có hiểu được cảm giác mất đi người yêu thương thế nào không...” nước mắt nhoe nhoẹt trên gương mặt đã từng dịu hiền biết bao, “Tôi sẽ cho các người biết.”

Cô ta với lấy con dao trên bàn thái thuốc, hai bàn tay nắm chặt cán, đâm bổ thật lực xuống thân hình Vĩnh Uy đang vật vờ. Anh lật người né tránh, con dao đâm trượt xuống nền.

Trong lúc đó Lệ Na nãy giờ vẫn ngồi khép nép, trông cảnh tượng ấy sợ quá bật khóc nức nở.

Vũ Bội tiếp tục lao tới, cô ta gần như phát điên. Vĩnh Uy lật bên này, tránh bên kia nhưng lồng ngực anh đang muốn nổ tung, cơ hô hấp thất lại từng cơn.

Lệ Na gào dữ hơn, cô đứng bật dậy, lao đến đẩy Vũ Bội một cái thật lực. “Không được... không được làm thế...”

Vũ Bội vì đang trong cơn điên loạn, bị đẩy bất ngờ nên chới với ngã ụch.

Không để cô ta kịp định thần, Na với lấy cái lia sàng thuốc bằng nhôm quật túi bụi lên người cô ta. Vũ Bội bị cạnh sắc đâm trúng thái dương lập tức bất tỉnh.

Na quỳ xuống bên anh, nước mắt lăn dài, vừa lay người anh vừa kêu gào ầm ĩ: “Anh đừng có chết! Hức hức!!”

Gương mặt Vĩnh Uy nhăn nhó, đầm ướt. Thều thào khó khăn: “Em... gọi cấp cứu... Khoan! Tìm Cam Thảo Đây... có thể tạm thời... giải độc.”

Cơ bắp cuộn lên cương cứng, đau đớn vô cùng nhưng nhìn cô chạy lăng quăng tìm thuốc anh vẫn nở nụ cười sung sướng. “Yên tâm... anh chỉ nhấp chút... chắc không đến nỗi tử vong đâu.”

3 tháng sau...

Na thoăn thoắt luôn tay lau dọn quầy bar cho sáng loáng và không ngừng trò chuyện cùng Mỹ Hà.

“Bi kịch là ở chỗ tớ yêu quá nhiều, quá nhiều so với tình cảm của anh ấy.” Mỹ Hà quay quay thân hình mũm mĩm trên ghế cao sát quầy, nghe vậy chấp tay: “Bà cô của tôi ơi! Tình yêu thì không thể đem ra đo lường cân đũa nặng nhẹ được. Cậu yêu anh ấy vô biên đúng không? Vậy sao dám chắc được anh ấy yêu cậu có giới hạn cơ chứ?”

“Có đấy. Nếu có bất cứ biến cố gì xảy đến anh sẽ sẵn sàng rời bỏ tớ ngay. Tớ thì không chắc mình có thể làm được như vậy.”

“Hừm!” Mỹ Hà lắc đầu chep miệng, chị thua cái cô nàng này.

Hai cô gái chuyển sự chú ý sang hai vị khách bên chiếc sát hồ đang trò chuyện sôi nổi. Duy Khang cất tiếng cười vui vẻ khi nghe cô tiến sĩ Akiko Inoue xinh đẹp kể một câu chuyện thú vị nào đó.

Tiến sĩ Inoue thuộc viện nghiên cứu thực vật Nhật Bản đến Việt Nam trong một cuộc hội thảo hợp tác giữa hai nước về dự án gây giống gen một số dược thảo quý hiếm. Tình cờ trong lần ghé quán đã gặp Duy Khang, biết anh rất am hiểu văn hóa Nhật nên cô cũng cởi mở và muốn biết thêm về anh. Sau đó dần dà mối quan hệ giữa hai người trở nên tốt đẹp hơn, họ khá tâm đầu ý hợp.

Duy Khang rời khỏi bàn, lại chỗ hai cô gái. Mỹ Hà thấy anh nháy mắt, biết ý vội tránh đi cho họ nói chuyện.

Duy Khang cười hiền nhìn cô, ánh mắt xao động có chút lưu luyến. Lệ Na cũng chợt cảm thấy xúc động.

Khang mở lời: “Hai ngày nữa Akiko sẽ về Nhật, anh quyết định... sẽ đi cùng cô ấy. Ừm... cơ quan cô ấy có lời mời... à ờm...”p>

Na bật cười, cô thừa biết anh chỉ viện cớ, quan trọng là đồ cô gái duyên dáng ấy rồi. Na rất mừng khi anh tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

“Không cần đi tiễn anh đâu, tạm biệt ở đây là được rồi, anh ghét cái cảnh chia ly mùi mẫn lắm.”

“Hic... anh nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!” Chưa gì mắt cô đã hoe đỏ.

Anh dang tay. “Lại đây cho anh ôm em gái một cái nào!”

Một cái ôm siết tình cảm, chất chứa nhiều cảm xúc với những kỷ niệm trộn lẫn. Sự chân thành đọng đầy từ trái tim đến trái tim sẽ luôn nâng đỡ và vun đắp sức mạnh ỗi người trên con đường phía trước.

Đường thềm thang trải dài, gió trong veo gọi lên mùi giòn tan từ những đám lá xào xạc sắp lả tả bay. Anh và cô sánh bước bên nhau, tay nắm chặt tay thả hồn theo tiết trời dịu dịu, trong lành.

Vĩnh Uy đang ngược nhìn lên một vòm nắng tụ tập, nô đùa trên chạc cây; đột nhiên anh nói: “Anh sẽ không trả lời cái suy nghĩ ngốc nghếch của em đâu.”

Na nhìn anh ngạc nhiên.

Uy quay sang lườm cô. “Cô mập đã kể hết cho anh nghe rồi. Em thật là... Tối nay về em sẽ chết với anh!” Lệ Na chưa kịp có phản ứng gì trước lời đe dọa của anh thì chợt có hai bóng tròn như hai cơn lốc đậu trên chiếc xe đạp chạy vù qua, còn kèm theo điệu cười khàn khạch hòa lẫn. Vĩnh Uy nhú mày nhìn theo. “Trông quen nhỉ?”

“Ồ, Mỹ Hà đó mà.” “Thế tên đằng trước là ai?” “Anh ta dạo này rất hay đến quán mình, nghe nói là huấn luyện viên Judo. Ô bảo sao mà nàng ấy dạo này phần khởi thế hi hi ra là...”

Anh và cô cùng bật cười vui vẻ, âm trầm ấm và trong trẻo hòa lẫn tấu lên những khúc yêu tuyệt vời.

Ngoại truyện

22 năm sau

Phòng làm việc âm áp sang trọng với thứ hương trầm dịu nhẹ tỏa ra từ những thố gỗ mịn màng. Người đàn ông hơn 50 với mái đầu điểm bạc ngồi trầm ngâm lắng ngấm những kỷ vật của người cha quá cố. Những dòng hồi tưởng ủa về rõ nét trong tâm trí như thể mới đây.

Cũng căn phòng này, người cha già mệt mỏi tựa mình trong chiếc ghế bành êm ái. Chậm rãi buông những lời trầm buồn:

“Mọi thủ tục pháp lý cần thiết về việc chuyển giao quyền điều hành đã xong đâu đó cả rồi. Ba chỉ muốn dặn dò con một số việc nhỏ nữa thôi. Sau đó... ba muốn chúng ta không nhắc gì đến công việc nữa nhé!”

“Ba không cần làm thế đâu ba. Con...” Vĩnh Uy không biết phải nói sao.

Ông Thụy hiểu được khúc mắc trong lòng Uy, lặng một thoáng ông nhẹ nói cho anh an lòng: “Ta phải nói lại bao nhiêu lần nữa đây. Dù thế nào đi chăng nữa con vẫn là con trai của ta, điều đó sẽ không bao giờ thay đổi. Hơn nữa, ta giao lại toàn bộ quyền hạn cho con không phải vì một lý do nào khác, mà chính bởi tài năng của con. Con giỏi giang hơn ta nhiều. Và quan trọng hơn hết con có một tấm lòng thật đáng quý. Trước đây con đã chứng tỏ sự nhân đạo của mình trong cách đối xử với người cha đã nuôi dưỡng Lệ Na. Càng nghĩ về chuyện đó ta càng cảm thấy hổ thẹn...”

Đã lâu rồi ông Vĩnh Thụy mới nói nhiều như hôm nay, như thể muốn trút hết mọi nỗi niềm, như sợ sẽ không còn nhiều thời gian để trải lòng nữa...

Thu gọn lại mấy chồng báo cũ có in ảnh vị cố chủ tịch tập đoàn Cao Kiến. Vĩnh Uy xếp ngay ngắn lại, nhắc mình dậy đặt gọn gàng lên kệ tủ đặt hồ sơ và giấy tờ. Dáng người trung niên vẫn ngời nét phong độ với sống lưng thẳng băng.

Cánh cửa mở rộng sau tiếng cạch. Vĩnh Uy giật mình quay lại, tự do mở cửa mà không phải báo trước chỉ có thể là Lệ Na thôi. Vợ Uy đứng đó, thân hình người phụ nữ tuổi hơn 40 vẫn mặn mà một nét đẹp mảnh mai như thời con gái.

Lệ Na lên tiếng: “Mình có muốn chúng ta đi dạo một lúc trước bữa ăn không?”

Vĩnh Uy nhoẻn cười nói: “Được!”

Họ khoác tay nhau dạo bước, ngang qua sảnh chính ồn ào tiếng thăng út nghịch phá, vẫn bước tiếp không hề chú tâm như thể thế giới chỉ có mình hai vợ chồng. Qua bãi cỏ thềm thang ngập nắng rộn tiếng người chuẩn bị bàn ăn. Vú Lan với vẻ đạo mạo già nua đang bảo ban mấy đứa nhỏ tuổi.

Hai vợ chồng cứ thư thái tản bộ dọc khắp khuôn viên rộng lớn. Tâm hồn chợt thấy lâng lâng khi dạo trên con đường rải sỏi ngoằn ngoèo, hàng dài những khóm trúc Nhật trồng hai bên rì rào theo cơn gió. Bước qua chiếc cầu đá vắt ngang dòng suối trong veo có những loài cá cảnh tuyệt đẹp to bằng bắp đùi người đang tung tẩy lượn ngang lượn dọc. Để tiến vào khu rừng hoa ngập sắc tím.

Màu tím phơn phớt của hoa cẩm tú cầu. Lệ Na rất thích loài hoa này, từng chùm từng chùm yêu kiều thể hiện một sức sống bền bỉ vô cùng.

Qua vành đai màu tím sẽ lạc bước trong một rừng hoa đủ mọi sắc thái. Từ đỏ thắm của mẫu đơn đến trắng tinh khôi dịu dàng của hồng bạch. Một rừng hoa rực rỡ đủ sức làm mê mẩn những trái tim sắt đá nhất.

Không khí thơ mộng tràn đầy nhựa sống, từng cơn gió vi vu lướt hòa mình với tiếng chim chóc đua nhau véo von. Thiên nhiên lãng mạn tuyệt vời này níu giữ bất cứ bước chân ai nếu không có những công việc bức thiết khác của cuộc sống.

Vĩnh Uy và Lệ Na luyên tặc vòng trở ra bãi cỏ trước trang viên khi được thông báo bữa trưa đã được chuẩn bị xong xuôi chỉ còn chờ hai người nữa.

Mọi người đã quây quần bên bàn ăn lớn bằng đá trắng toát, được nắng chiếu xiên đôi chỗ trở nên lấp lánh tựa kim cương.

Vú Lan giục già mọi người bắt đầu đi thôi, đã gần 70 và tóc bạc trắng hết cả mà giọng vú vẫn sang sảng. Chỉ có thằng út Vĩnh Nguyên là hưởng ứng lời kêu gọi của bà. Một thằng bé 10 tuổi đầu thì đương nhiên chả có lo lắng hay ngại ngần gì trong lòng. Bao nhiêu món ngon bày la liệt thế này tội gì mà không nạp khẩu trương.

Vú Lan nhìn quanh lạ lẫm. Con bé n Thiên thì không nói làm gì bởi tính nó vẫn luôn hồ hững với mọi thứ xung quanh như thế. Nhưng thằng cả Vĩnh Tài hôm nay bỗng nhiên mang cái bộ mặt ủ dột hiếm khi thấy. Nó lúc nào cũng có phong thái ngạo nghễ, tự tin giông y như cha. Thế mà...

Con nhỏ Thiên Linh thì gồng người cứng đờ, môi mím chặt còn bàn tay thì đặt lên vòng eo nhỏ tí của mình. Chuyện gì thế không biết?

Lệ Na vươn thẳng cổ cao trắng ngần đậu trên làn vải áo màu bạc đan chéo, nghiêm trang nhìn các món ăn bày trên bàn, cất giọng như thể đã hiểu rõ cơ sự: “Con biết rồi vú. Vú không thấy thiếu một món rất quan trọng à?”

Trông vẻ mặt thắc mắc của vú, Lệ Na đành nói huych toẹt: “Bánh sữa đó!”

Thiên Linh và Vĩnh Nguyên bật cười rinh rích, phải che miệng kìm tiếng cười mỗi lúc một lớn.

Vĩnh Uy ngạc nhiên nhìn thẳng cả đang ngồi bên trái mình, nó vẫn rầu rĩ chẳng có chút phản ứng gì với chuyện thường khi mà nó thấy khá hài hước: “Con làm sao thế?”

Thiên Linh lạnh chanh, mái tóc xoăn tít bồng bênh lúc lắc qua lại: “He he. Anh ấy đang sợ đó ba. Sợ ba biết anh ấy khiến ba lỗ một khoản nặng vì sự thảm bại không đỡ nổi của mình ấy.”

Vĩnh Tài nhìn em gái quắc mắt: “Im và ăn đi!”

Hai vợ chồng Vĩnh Uy và Lệ Na mới đi du lịch về sớm nay nên không rõ nhiều chuyện: “Là sao?”

Vĩnh Tài ngượng ngùng gãi tai không biết nói sao. Cô em lớn lên nhìn ba thì thảo câu đọc báo, khuôn mặt ửng hồng thích thú trông giống y mẹ nó hồi 16 tuổi, bằng tuổi nó bây giờ.

Vĩnh Uy hắng giọng gọi người mang đến tờ báo buổi sớm, choán kín trên mặt báo thể thao là hình ảnh vinh danh chiến thắng của con ngựa đua có màu nâu bóng thuộc nòi Scotland tại giải tranh cúp doanh nhân thường niên. Vĩnh Uy trợn mắt không tin nổi, nhìn con trai rít lên: “Gì thế này? Trời ơi, chiếc xe cổ của ba...”

Vĩnh Tài cúi mặt: “Con xin lỗi. Không hiểu sao lúc ấy con không được khỏe lắm.”

“Vì sao không khỏe? Haizz chắc đêm hôm trước anh tốn sức vì mấy ả mắt xanh mỡ đỏ chứ gì? Tội nghiệp anh!” Thiên Linh mắt chớp chớp ra ý cười cợt.

Ông anh gằn giọng đe dọa: “À được. Em được lắm. Trêu ngươi được anh chắc thích thú lắm nhỉ!”

Lệ Na vội lên tiếng hòa hoãn: “Thôi. Chuyện gì cũng để nói sau. Ăn đi đã!”

Thằng út Vĩnh Nguyên lại được thể đổ dầu thêm lửa, miệng còn ngồm ngoàm miếng đùi gà rán: “Ba... mọi con mớn... con rửa mực cho ba.”

Vĩnh Tài tái mặt, thằng oắt con này nói thế mà nghe được. Mọi người bật cười, kể cả Vĩnh Uy đang tiếc đứt ruột con xe cổ hiếm cũng không thể nhịn được cười.

Chỉ có đứa con thứ hai n Thiên là vẫn lạnh lùng mặc cho bên cạnh thế nào, mắt chăm chăm nhìn vào cuốn sách luật to tướng đặt bên cạnh đĩa thức ăn mới được gắp gắp một chút.

Lệ Na gọi với xuống cuối bàn: “Thiên! Giờ là giờ ăn chứ không phải giờ con chúm mũi vô đồng sách đó nhé!”

Thằng út được thể muốn lấy lòng ba mẹ, chạy ào qua phía bên bà chị giằng ngay cuốn sách úp lại: “Giờ là giờ ăn chứ không phải giờ chị tỏ ra trí thức nhé!”

Ánh mắt lạnh băng với đuôi mi dài hơi kiêu của Thiên se lại nhìn trừng trừng vào bàn tay lấm mỡ của thằng em chạm trên lớp bìa da bóng lộn. Mái tóc tém ngắn ốp sát gương mặt thanh tú xinh đẹp đang cứng lại như hóa thạch ngàn năm. Mới 20 trẻ trung mà trông nó như bà cô già quá lứa. Thiên giống cha hơn giống mẹ với thân hình thuôn dài mảnh khảnh gọn gàng trong chiếc áo sơ mi trắng nghiêm nghị. Sống lưng thẳng tắp lãnh đạm.

Mọi người chột nín lặng, tim thót lại một nhịp khi trông biểu hiện đáng sợ của Thiên.

Lệ Na lại cười xòa hòa giải tình thế bằng kỹ năng điều luyện của người mẹ: “Nguyên con, trả sách cho chị đi.” Rồi lảng ngay sang chuyện khác: “Mọi người ăn nhanh lên đi. Vĩnh Tài con có nhớ 2h chiều nay ra sân bay đón Akiko chứ. Nghe nói bác Khang cũng về.”

“Con nhớ rồi.” Vĩnh Tài thấy mừng vì chuyện của mình hình như đã được bỏ qua một bên.

Lệ Na nói tiếp: “4h lại có show diễn thời trang được mời nữa. Hôm nay nhiều việc đấy!”

Nghe đến buổi trình diễn thời trang Thiên Linh mắt sáng rỡ lên tràn đầy hứng khởi. Nó gạt ngay đĩa thức ăn sang một bên.

Vĩnh Tài được dịp cười khẩy nhìn chăm chú vào thân hình chưa được 1m70 của cô em bằng ánh mắt giễu cợt. Cả nhà ai cũng biết ước mơ lớn nhất của con nhỏ là trở thành siêu mẫu.

Cuộc sống vẫn tiếp nối như vậy, đầy vội vã và rối bời. Có thật nhiều những khúc mắc quấn quanh cùng nỗi buồn đau dù ít dù nhiều, hay có những khi lại vô cùng sung sướng viên mãn. Nhưng có hề gì đâu tất cả những hi vọng ái ố của nhân gian cũng chỉ là sự chuyển mình đầy khảng khái của số mệnh đối với cuộc sống. Điều ý nghĩa nhất chính là được sống hết mình với những trải nghiệm ấy. Và có một thứ kỳ diệu luôn song hành và nâng đỡ con tim yếu mềm của ta trên mỗi bước đi đầy gian khó. Đó là tình yêu! Cuộc sống thật đẹp, thật tuyệt vời khi mà tình yêu thương vẫn đọng đầy trong từng hơi thở.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-van-cho-anh>